Drizzt Efsanesi

7. Kitap

UNUTULMUŞ DİYARLAR

R.A. SALVATORE

MİRAS

Drizzt Do'urden'in Maceraları

Cilt1

Miras

R. A. Salvatore

BÖLÜM 1

2003 9EYLÜL 03:40

Haydut Dinin, Drowların şehri Menzoberranzan'ın karanlık bulvarları arasında dikkatle ilerliyordu. Yaklaşık yirmi yıldır ailesiz ve kanundışı biri olarak yaşayan deneyimli savaşçı, şehrin tehlikelerini çok iyi biliyordu. Tabii o tehlikelerden sakınmayı da.

İki mil uzunluğundaki dev mağaranın batı duvarında bulunan terkedilmiş, geniş bir oyuğun yanından geçerken durup da bakmadan edemedi. Dikit şeklindeki iki sütunu destekleyen demir çitler paramparça olmuştu. Ve iki tane kırılmış kapı vardı; biri zeminde yatıyor, diğeri ise duvarın on metre yukarısındaki bir balkonda, kırılıp yanmış olan menteşelerinden asılmış bir halde, çirkin bir şekilde açık duruyordu. Dinin, kimbilir kaç kez yerden yükselerek o balkona çıkmış ve kendi evinin, yani Do'Urden Evinin asilzadeleri için ayrılmış özel odalara girmişti?

Do'Urden Evi. Drow şehrinde bu ismi söylemek dahi yasaktı. Bir zamanlar Dinin'in ailesi, Menzoberranzan'daki altmış küsur Drow ailesi arasında ilk sekizinci sıradaydı; annesi yöneticiler konseyine dahildi ve kendisi de meşhur Drow akademisindeki Savaşçılar Okulu olan Melee-Magthere'de bir hocaydı.

Şimdi bu yerin önünde durmakta olan Dinin'e, mekanın o görkem dolu günleri sanki binlerce yıl geride kalmış gibi geliyordu. Artık ailesi yoktu,

evi harabe halindeydi ve kendisi de hayatta kalabilmek için kötü şöhretli haydutlar çetesi Bregan D'aerthe'ye katılmak zorunda kalmıştı.

"Bir zamanlar," dedi haydut Drow sessizce. Evsiz bir Drowun tehlikeye ne kadar açık olabileceğini hatırlayan Dinin, ince omuzlarını parlak, ince ve neredeyse yarı saydam olan büyülü bir kapının önüne gelip durdu. Elini kapının yüzeyine koydu ve öteki taraftaki ısı algılayan gözlerin bir kapı vurma işareti olarak anlayacağı şekilde vücut ısısıyla kapı yüzeyinin rengini değiştirdi.

"Nihayet," diye bir ses geldi birkaç saniye sonra. Bu Jarlaxle'ın sesiydi. "İçeri buyur Dinin, benim Khal'abbirim. Beni çok beklettin."

Dinin, sağı solu belli olmayan paralı askerin sözlerini ve kelime vurgularını şöyle bir düşünüp tartmak için bir an duraksadı. Jarlaxle ona Khal'abbil, yani 'güvenilir dostum,' diye hitap etmişti. Jarlaxle bu lakabı ona, Do'Urden Evinin yok edildiği saldırıdan (ki kendisi bu saldırıda önemli bir rol oynamıştı) sonra takmıştı. Ayrıca paralı askerin ses tonunda herhangi bir iğneleme yoktu. Hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyordu. 'Peki o zaman Jarlaxle beni, Menzober-ranzan'ın On Yedinci Ailesi Vandree Evinde yaptığım kritik casusluk görevinden niye geri çağırdı?' diye merak etti Dinin. Vandree Evinin baş muhafızının güvenini kazanması neredeyse bir yılını almıştı. Ve bu güvenin, Dinin'in hiçbir açıklaması olmadan ev sınırlarını terk etmesiyle birlikte feci bir tehlike altına gireceğine şüphe yoktu.

Haydut savaşçı, bunu anlamanın bir tek yolu olduğu sonucuna vardı. Nefesini tuttu ve yarı saydam kapıdan içeri girdi. Sanki sudan oluşan kalın bir duvarın içinden geçiyormuş gibi hissetti, fakat ıslanmıyordu. İki varoluş düzlemi arasında dalgalanan boyut kapısı içinde birkaç uzun adım attıktan sonra sadece bir parmak kalınlığında gibi görünen büyülü eşikten kendisini zorlayarak geçti ve Jarlaxle'nin küçük odasına girdi.

Oda huzur verici kızıl bir ışıltıyla aydınlanmıştı. Bundan dolayı Dinin'in gözleri enfrarujlu renk tayfından normal ışık tayfına dönüştü. Bu değişim sona erdiğinde gözlerini kırpıştırdı ve Jarlaxle'a bakınca her zaman olduğu gibi bir kez daha göz kırpıştırdı.

Paralı asker lideri, taştan bir masanın arkasında, egzotik minderlerle dolu ve belli bir açıya kadar ileri geri sallanabilmesi için fırdöndülü bir ayağı olan bir sandalyede oturuyordu. Her zaman olduğu gibi yerine rahatça kurulmuş oturan Jarlaxle, sandalyeyi geriye doğru yatırmış ve ellerini muntazam bir şekilde tıraşlanmış olan kafasının (ki bu bir Drow için oldukça olağandışı birşeydi!) arkasında kopçalamıştı.

Jarlaxle sadece şaka olsun diye ayaklarından birisini masaya salladı ve kendisini gizleyen piwqf'i pelerinini sıkıca etrafına sardı. Büyük mağaranın merkezine, Narbondel adındaki dev sütuna şöyle bir baktı ve saatin geç olduğunu anladı. Her gün doğumunda, Men-zoberranzan'ın Başbüyücüsü Narbondel'in yanına gider ve bu dev sütuna, önce yavaş yavaş yukarı çıkacak ve sonra aşağı inecek büyülü bir ısı yüklerdi. Enfrarujlu renk tayfını algılayan hassas Drow gözleri için sütundaki ısının seviyesi devasa ve parlak bir saat görevi görüyordu.

Şimdi Narbondel neredeyse soğumuştu; yani bir başka gün daha sonuna yaklaşıyordu.

Dinin'in şehrin yarısından fazla bir mesafe katetmesi gerekiyordu. Gideceği yer Menzoberranzan'ın kuzeybatı duvarından uzanan, Pençe Yarığı adındaki dev bir uçurumun içinde bulunan gizli bir mağaraydı. Bregan D'aerthe'nin lideri Jarlaxle orada, birçok gizlenme yerinden birisinde onu bekliyordu.

Drow savaşçı, şehrin merkezine doğru ilerleyip Narbondel'in hemen yanından geçti ve bir düzine ayrı aile evini oluşturan yüze yakın içi oyuk dikitin arasından yürüdü. Evlerin muhteşem oyma eser ve heykelleri, sayısız renkteki peri ateşleriyle panldıyordu. Ev surlarının üstündeki görev yerlerinde ya da çok sayıdaki çapraz sarkıtları birbirilerine bağlayan köprülerde volta atan Drow askerleri yürümeyi bırakıp ona baktılar. Dinin onlardan uzaklaşana kadar ellerinde arbalet yayları ve zehirli ciritleri hazır bir şekilde bu yalnız yabancıyı izlediler.

Bu Menzoberranzan'ın hayat biçimiydi; her zaman tetikte, her zaman şüpheci.

Dinin, Pençe Yarığının kenarına gelip, etrafına dikkatle baktıktan sonra aşağı zıpladı ve yarığın içine yavaşça inmek için doğuştan gelen levitasyon gücünü kullandı. Otuz metreden daha fazla bir mesafe indikten sonra tekrar etrafına bakındı ve bir kez daha kendisine doğrultulmuş arbalet yaylarını gördü. Ama bu silahlar, birer paralı asker olan muhafızların Dinin'in kendilerinden biri olduğunu anlar anlamaz indirildi.

Jarlaxle seni bekliyor, diye işaret etti muhafızlardan birisi, kara elflerin detaylı el alfabesini kullanarak.

Dinin cevap verme zahmetine girmedi. Sıradan askerlere hiçbir açıklama borcu yoktu. Muhafızı sertçe iterek yanından geçti ve kısa bir tünel boyunca ilerledi. Bu tünel, biraz sonra odalar ve koridorlardan oluşan bir labirente açıldı. Birkaç dönemeç sonra kara elf odaya adım attı.

Yüksek konçlu kara çizmesi taş masaya çarpınca 'güm' diye bir ses çıkarttı. Jarlaxle sonra öbür ayağını da yine aynı sertlikle masaya koydu, fakat bu seferki çizmeden bir tıpırtı bile çıkmadı.

Dinin, paralı askerin yakut kırmızısı göz bandını bugün sağ tarafına takmış olduğuna dikkat etti.

Masanın yanında küçük, titrek ve insansı bir yaratık duruyordu. Bu yaratık yuvarlak alnının üzerinden yukarı doğru uzanan küçük ve beyaz boynuzcukları da hesaba katılırsa, bir seksenlik Dinin'in taş çatlasa yarı boyundaydı.

"Oblodra Evinin koboldlarından birisi," diye açıkladı Jarlaxle kayıtsızca. "Görünüşe bakılırsa sefil şey içeri girmenin bir yolunu bulmuş, ama dışarı çıkmanın pek de kolay olmadığını anlamış."

Bu düşünce Dinin'e gayet doğru geldi. Menzoberranzan'ın Üçüncü Ailesi olan Oblodra Evi, Pençe Yarığının ucunda bulunan dar bir oyuğa hakimdi. Ve söylentilere göre, binlerce koboldu sırf zevk için işkence etmek ya da bir savaş durumunda yem piyade olarak kullanmak üzere bünyesinde barındırıyordu.

Jarlaxle, küçük yaratığa gırtlaktan konuştuğu basit bir dilde, "gitmek istiyor musun?" diye sordu.

Kobold hevesle ve aptalca başını salladı.

Jarlaxle yarı saydam kapıyı işaret etti ve yaratık kapıya doğru koşturdu. Fakat büyülü eşiği aşacak gücü yoktu. Böylece kapıdan geri sekti ve Dinin'in ayaklarının dibine düştü. Kobold daha ayağa kalkmaya bile başlamadan önce paralı asker liderine doğru döndü ve ahmakça, teessüf edercesine dudak büktü.

Jarlaxle'nin elleri birkaç kez, Dinin'in sayamayacağı kadar hızlı bir şekilde ileri geri oynadı. Drow savaşçı, refleksif olarak gerginleşti. Fakat kıpırdamaması gerektiğini, Jarlaxle'nin her zaman mükemmel nişan aldığını biliyordu.

Kafasını eğip kobolda baktığında yaratığın ölü vücuduna beş tane hançer saplanmış olduğunu gördü. Hançerler pullu yaratığın küçük göğsünde mükemmel bir yıldız oluşturmuşlardı.

Jarlaxle, Dinin'in kafası karışık bakışına cevaben omuz silk-ti. "Yaratığın Oblodra Evine geri kaçmasına izin veremezdim," diye açıkladı, "bizim mağaranın onlarınkinin çok yakınında bir yerde olduğunu öğrenmişti."

Dinin de Jarlaxle ile birlikte kahkaha attı. Hançerleri alıp ona geri vermek için eğildi, fakat Jarlaxle buna hiç gerek olmadığını ona hatırlattı.

"Kendi kendilerine bana geri dönecekler," diye açıkladı paralı asker, bluzunun kolunu sıyırıp bileğine sarılı olan büyülü hançer kınını göstererek. "Otursana," dedi arkadaşına, masanın yanında duran ve pek de ahım şahım olmayan bir tabureyi işaret ederek. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Beni neden geri çağırdın?" diye açıkça sordu Dinin, masanın yanına geçip yerine oturduğunda. "Vandree Evinin içine tamamen sızmıştım."

"Ah, Khal'abbil,'" diye yanıtladı Jarlaxle. "Konuyu çabucak sadede getiriyorsun. Senin en takdir ettiğim niteliğin de bu zaten."

"Uln'hyrr," diye kızdı Dinin, Drow dilindeki 'yalancı' kelimesini kullanarak.

İki yoldaş yine güldüler, fakat Jarlaxle'ın kahkahası uzun sürmedi. Ayaklarını yere indirdi, öne doğru eğildi ve kral hazinesi olabilecek nitelikteki mücevherlerle dolu ellerini -Dinin bu parlak nesnelerin kaç tanesinin büyülü olduğunu sık sık merak ederdi- taş masanın üzerinde kavuşturdu. Yüzü aniden ciddileşmişti.

"Vandree saldırısı başlamak üzere mi?" diye sordu Dinin, bilmeceyi çözdüğünü düşünerek.

"Vandree'yi unut gitsin," diye yanıtladı Jarlaxle. "Onların meseleleri şu anda bizim için o kadar da önemli değil."

Dinin dirseğini masaya yasladı ve sivri çenesini avucunun içine koydu. 'Önemli değilmiş!' diye düşündü. Ayağa fırlamak ve muammalı konuşan Jarlaxle'ı boğazlamak istiyordu. Zira tam bir senesini harcamıştı...

Dinin, Vandree Evi hakkındaki düşüncelerini bir kenara bıraktı. Jarlaxle'ın her zaman için sakin olan yüzüne dikkatle, bir ipucu arayışı içinde baktı ve ne olduğunu anladı.

"Kız kardeşim," dedi Dinin. Jarlaxle ise daha Dinin'in sözleri ağzından çıkmadan önce başıyla onaylamaya başlamıştı bile. "Ne yaptı?"

Jarlaxle doğruldu, küçük odanın yan tarafına baktı ve keskin bir ıslık çaldı. Bunun üzerine duvar taşlarının bir parçası kıpırdandı ve ardındaki bir oyuğu gözler önüne serdi. Dinin'in hayatta kalan tek kardeşi olan Vierna Do'Urden odaya girdi. Evlerinin yıkım gününden beri onu görmemiş olan Dinin'in hatırladığından çok daha görkemli ve güzel görünüyordu.

Vierna'nın ne giydiğini farkeden Dinin'in gözleri faltaşı gibi açıldı; Vierna cüppesini giymişti! Bu Lloth'un yüce rahibe kıyafetiydi; üstüne üstlük Do'Urden Evinin örümcek ve silah motifleriyle süslü olan cüppesiydi bu! Dinin, Vierna'nın onu sakladığını bilmiyordu, cüppeyi on yıldan uzun süredir görmemişti.

"Risk alıyors..." diye uyarmaya başladı. Ama Vierna'nın çılgın yüz ifadesi, daha sözünü bitiremeden Dinin'in durmasını sağladı. Kadının kızıl gözleri sanki koyu tenli, çıkık elmacık kemiklerinin gölgeleri arkasında yanan alevler gibiydi.

"Tekrar Lloth'un takdirini kazandım," diye bildirdi Vierna.

Dinin, Jarlaxle'a baktı. O ise sadece omuz silkti ve sessizce göz bandını sol gözünün üstüne kaydırdı.

"Örümcek Kraliçe bana yol gösterdi," diye devam etti Vierna. Normalde melodik olan sesi, bariz bir heyecanla çatlıyordu.

Dinin bu dişi Drowun deliliğin eşiğinde olduğunu düşündü. Vierna her zaman, hatta Do'Urden Evinin yıkımından sonra bile sakin ve müsamahalı biri olmuştu. Fakat şu son birkaç yılda hareketleri gitgide daha da dengesizleşmişti. Ayrıca zamanının çoğunu yalnız başına oturup merhametsiz tanrıçasına umutsuzca dua ederek geçirir olmuştu.

Bir sürelik sessizlikten sonra, pek de etkilenmemiş olan Jarlaxle, "Lloth'un sana gösterdiği şu yolu bize de söyleyecek misin?" diye sordu.

"Drizzt." Vierna bu ismi, yani kafir erkek kardeşinin ismini, ince dudaklarına aniden dolan bir zehirmiş gibi tükürdü.

Dinin akıllıca davranıp elini çenesinin altından kaldırdı ve vereceği sert cevabı yutabilmek için ağzını kapattı. Her ne kadar ahmakça bir güven içinde olursa olsun, Vierna eninde sonunda yüce bir rahibeydi ve onu hiddetlendirmek Akıllıca olmazdı.

"Drizzt mi?" diye sakince sordu Jarlaxle. "Erkek kardeşiniz mi?"

"Benim kardeşim falan değil!" diye haykırdı Vierna, sanki Jarlaxle'a vurup onu yere devirmeye niyetliymiş gibi masanın yanına doğru koşturarak. Dinin, paralı askerin hafif hareketini gözden kaçırmadı; adamın hançer fırlatan kolunu hazır bir duruma getiren ufak bir hareketti bu.

"Do'Urden Evine ihanet etti!" diyen Vierna öfkeden köpürü-yordu. "Bütün Drowlara ihanet etti!" Sert bakışı aniden şeytani ve gayet inandırıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Drizzt kurban edildiğinde tekrar Lloth'un takdirini kazanacağım ve tekrar..." Vierna aniden sustu. Planlarının geri kalanını kendisine saklamak istediği besbelliydi.

"Tıpkı Matron Malice gibi konuşuyorsun," demeye cüret etti Dinin. "O da karde— hainin peşine düşmüştü."

"Matron Malice'i hatırlıyor musun?" diye alay etti Jarlaxle, bu ismin çağrıştırdığı şeyleri aşırı derecede heyecanlı olan Vierna üzerinde bir sakinleştirici olarak kullanarak. Vierna'nın annesi ve Do'Urden Evinin Matronu olan Malice, hain Drizzt'i yeniden yakalama ve öldürme konusunda gösterdiği başarısızlık sebebiyle nihai olarak ortadan kaldırılmıştı.

Vierna sakinleşti. Sonra birkaç dakika boyunca süren yapmacık bir kahkaha krizine tutuldu.

Rahibeye hiç aldırış etmeden, "Seni neden çağırdığımı anlıyor musun?" diye sordu Jarlaxle, Dinin'e.

"Bir sorun çıkarmadan önce onu öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordu Dinin, tıpkı Jarlaxle kadar sakin bir şekilde.

Vierna aniden gülmeyi kesti: çılgın bakışları küstah kardeşine odaklandı. "Wishya!" diye haykırdı ve büyülü bir enerji ışını Dinin'i yerinden fırlatıp taş duvara çarpmasını sağladı.

"Diz çok!" diye emir verdi Vierna; ve Dinin kendine geldiğinde diz çöktü. Bu sırada boş boş Jarlaxle'a bakıyordu.

Paralı asker de şaşkınlığını gizleyemiyordu. Bu son emir pek basit bir büyüydü. Dinin gibi deneyimli bir savaşçının üzerinde etkili olacak kadar güçlü de değildi yani.

Dimdik ve heybetli duran Vierna, "Lloth'un takdirini kazandım," diyerek ikisi için de açıklama yaptı. "Eğer bana karşı gelirseniz, siz

kazanamamışsınız demektir. Lloth'un size karşı yapacağım büyülere ve lanetlere bahşettiği güce karşı hiçbir savunmanız olamaz."

"Son olarak Drizzt'in yüzeye çıktığını duymuştuk," dedi Jarlaxle, Vierna'ya, kadının gitgide yükselen hiddetini yatıştırmak için. "Gelen bütün raporlara göre hâlâ yüzeyde bulunuyor."

Vierna garip bir şekilde sırıtarak başıyla onayladı. İnci gibi parlak dişleri kapkara derisiyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. "Hâlâ yüzeyde," diye hemfikir oldu, ama Lloth ona ulaşmanın yolunu— zafere ulaşmanın yolunu bana gösterdi."

Jarlaxle ile Dinin bir kez daha şaşırmış bir şekilde bakıştılar. Bütün bu yaşananlara göre, Vierna'nın iddiaları -ve Vierna'nın kendisi- onlara çılgınca geliyordu.

Ama iradesine ve akıl sağlığına rağmen Dinin hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu.

Anayurdumu terkedeli yaklaşık otuz sene geçti. Bu, bir Drow elfi için kısa bir süre, ama bana bir ömür boyu gibi geliyor. Menzoberranzan adındaki karanlık mağaradan dışarı adımımı attığımda tek istediğim ya da tek istediğimi sandığım şey, gerçek bir yuva, palalarımı sıcak bir sobanın üzerine asıp güvenilir arkadaşlarımla hikayeler paylaşabileceğim bir dostluk mekanıydı.

Bunların hepsine şimdi Bruenor 'un yanında, onun gençliğinin mağara salonlarında kavuştum. Burada refah içindeyiz. Huzur doluyuz. Silahlarımı sadece Mithril Salonu ile Gümüşay arasındaki beş günlük yolculuklarım sırasında belime takıyorum.

Yanılmış mıyım?

Menzoberranzan'in berbat dünyasını terketme kararım konusunda ne şüphe, ne de pişmanlık duyuyorum. Ama şimdi (sonsuz bir) dinginlik ve huzur içindeyken, o kritik zamanlardaki isteklerimin sebebinin deneyimsizliğin kaçınılmaz arzuları olduğuna inanmaya başladım. Ölesiye istediğim o sakin yaşamın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum ki.

Hayatımın şimdi Karanlıkaltı 'nda yaşadığım bütün zamanlardan daha iyi, hem de bin kat daha iyi olduğunu reddedemem. Fakat yine de şimdi, yaklaşan savaşın endişesini duyduğum, o ilham veren korkuyu hissettiğim, yalnızca bir düşman yakındayken ya da karşılaşılması gereken bir rakip mevcutken içimde hasıl olan o ürpertiyi tattığım en son zamanı hatırlayamıyorum.

Ah doğru, bir hadiseyi hatırlıyorum -daha bir yıl önce Wulfgar ve Guenhwyvar ile birlikte Mithril Salonunun temizlenmesi sırasında aşağıdaki tünellerde çalışmıştık- ama o his, yani korkunun getirdiği o ürperti çoktan hatıramdan silinip gitti bile.

Biz hareketi seven yaratıklar mıyız? Gerçekte bize hayat veren şey macera ve mücadele olduğu halde, çoğunlukla kabul gören o huzur isteme klişelerini tekrarlayıp duruyor muyuz yoksa?

En azından kendime itiraf etmeliyim ki, cevabı bilmiyorum.

Fakat çürütebileceğim bir nokta, bu sorulara cevap bulmama kesin olarak yardımcı olacak ve beni şanslı bir kişi konumuna getirecek bir gerçek var. Şimdi Bruenor ile halkının, Wulfgar ve Cattibrie'ın ve tabii biricik Guenhwyvar 'in vanındayken kaderimin kendi ellerimde olduğunu açıkça söyleyebilirim.

Altmış yıllık hayatımda hiç olmadığım kadar güvendeyim. Gelecek için beliren sürekli huzur ve güvenlik ihtimalleri daha evvel hiç bu kadar kuvvetli olmamıştı. Ve yine de ölümlü olduğumu hissediyorum. Hayatımda ilk defa, gelecek günlere bakmaktan çok geçmiş günlere bakıyorum. Bunu açıklamanın başka bir yolu yok. Yaşlandığımı hissediyor, dostlarımla paylaşmayı çok istediğim o hikayelerin yakında bayatlayacağını ve yerine hiçbir şeyin geçemeyeceğini biliyorum.

Ama verilecek kararın benim ellerimde olduğunu kendime bir kez daha hatırlatıyorum.

—Drizzt Do'Urden

-II-

Drizzt Do'Urden, Dünyanın Omurgası Dağlarının engebeli güney çıkıntıları arasındaki bir patikada yavaşça yürürken gökyüzü aydınlanmaktaydı. Güneyde, çok uzakta, Hepkırlar'ın ötesindeki bir şehrin -muhtemelen Nesme'nin- şafakla birlikte tek tek sönen ışıklarına baktı. Drizzt, dağ patikasında bir köşeyi daha döndüğünde oldukça aşağıda duran küçük Konaktaşı kasabasını gördü. Wulfgar'ın çok uzaklardaki Buzyeli Vadisinden gelmiş olan halkı, yani barbarlar sabah işlerine daha yeni başlıyorlardı. Bahsi geçen iş ise yıkıntıları toplayıp bir düzene sokmaktı.

Drizzt bu mesafeden minicik görünen suretlerin etrafta koştu-ruşunu izledi ve pek kısa bir süre önce Wulfgar ile gururlu halkının, büyük dağların öteki tarafında kuzeybatıya doğru bin mil ötedeki donmuş tundrada dolaştığı zamanlan hatırladı.

Ticaret sezonu olan ilkbahar hızla yaklaşıyordu ve Mithril Salonu cüceleri için tüccar olarak çalışan sert görünümlü Konaktaşı halkı, kısa süre içinde daha önce yaşadıkları gündelik hayatta hiç akıl edemeyecekleri kadar zenginlik ve refah elde edecekti. Wulfgar'ın çağrısıyla gelip kadim salonlarda cücelerin yanında yiğitçe savaşmışlardı ve kısa süre sonra emeklerinin karşılığını alacaklardı. Buzyeli Vadisinin sonsuz ve amansız rüzgarlarını geride bıraktıkları gibi, göçebe hayat tarzlarını da terketmişlerdi.

"Hepimiz ne kadar da çok yol katettik," diye belirtti Drizzt, sabah göğünün ayaz boşluğuna doğru. Ve güneydeki muhteşem şehir

Gümüşay'dan, yani kabul edileceğine asla inanmaya dahi cesaret edemediği şehirden yeni döndüğünü hatırlayan Drow rancer sözlerindeki çifte anlamı farkedip güldü. Gerçekten de Drizzt, daha iki yıl önce Mithril Salonu arayışında Bruenor'a yoldaşlık ederken Gümüşay'ın şaşalı kapılarından geri çevrilmişti.

"Bir haftada tek başına yüz mil yol katettin," diye beklenmedik bir cevap geldi.

Drizzt içgüdüsel olarak kara ellerini palalarına attı, ama zihni reflekslerine hakim oldu ve Drow savaşçı, bariz bir cüce aksanı kullanan bu melodik sesi tanıyınca rahatladı. Birkaç saniye sonra, Bruenor Battlehammer'ın evlatlık kızı Cattibrie, kayalıklı bir çıkıntının etrafından dolaşıp beliriverdi. Gür, kestane rengi saçları dağ rüzgarlarıyla raksediyor, derin mavi gözleri ise sabah ışığında ıslanmış mücevherler gibi ışıldıyordu.

Drizzt, genç kızın adımlarındaki neşeyi şu son yıllarda sıkça yüzleştiği şiddetli savaşların dahi yok edemediği canlılığı gördüğünde gülümsemesini gizleyemedi. Ve Drizzt kendisini herkesten daha iyi tanıyan genç kadını gördüğünde içini saran sıcaklığı da reddedemezdi. On yıldan da fazla bir süre önce, daha o şimdiki yaşının yarısı kadarken rüzgarla inleyen kayalıklı bir vadide ilk karşılaşmalarından bu yana Cattibrie, Drizzt'i anlıyor, onu derisinin rengiyle değil kalbiyle değerlendiriyor ve kabul ediyordu.

Kısa süre sonra Cattibrie'ın kocası olacak Wulfgar'ın da çıkıntının arkasından dolaşıp geleceğini düşünen kara elf biraz daha bekledi.

Barbar ortaya çıkmayınca Drizzt, "Yanında bir refakatçi olmadan epey uzaklara gelmişsin," diye belirtti.

Cattibrie, kollarını göğsünde kavuşturdu ve vücudunun ağırlığını tek bir ayağının üzerine vererek diğerini sabırsızca yere vurdu. "Ve sen de dostumdan çok babam gibi konuşmaya başladın," diye yanıtladı. "Drizzt Do'Urden'in yanında da hiçbir refakatçi göremiyorum."

"İyi dedin," diye kabul etti Drow rancer. Sesi saygılıydı ve biraz olsun alaycı değildi. Genç kadının Drizzt'i azarlaması, ona Cattibrie'ın kendi başının çaresine bakabileceğini hatırlattı. Kızın belinde cüce yapımı kısa bir kılıç ve kürklü pelerinin altında kaliteli bir zırh vardı— en az Bruenor'un Drizzt'e hediye ettiği zincir zırh yelek kadar da kaliteliydi hani! Anariel'in büyülü yayı Kalp Avcısı Taulmaril, Cattibrie'ın omuzunda rahatça asılı duruyordu. Drizzt o yaydan daha kudretli bir silah görmemişti. Ve taşıdığı güçlü silahların da ötesinde Cattibrie, dağ kayaları kadar sert olan cücelerin arasında ve bizzat Bruenor'un gözetimi altında yetişmişti.

"Sık sık güneşin doğuşunu izler misin?" diye sordu Cattibrie, Drizzt'in doğuya doğru dönmüş olduğunu farkederek.

Drizzt üzerine oturabilecekleri düz bir kaya buldu ve Cattibrie'ı yanma davet etti. "Yüzeydeki ilk günlerimden beri şafak vaktini izlerim," diye açıkladı, orman yeşili kalın pelerinini omuzlarının üzerine doğru savurarak. "Fakat o zamanlar gözlerimi feci yakıyordu. Sanırım nereden geldiğimi bana hatırlatmak için. Fakat şimdi, şükür olsun ki bu aydınlığa tahammül edebiliyorum."

"Ve bu da iyi birşey," diye yanıtladı Cattibrie. Drowun muhteşem gözlerini kendi yoğun bakışlarıyla yakaladı ve onu kendisine, Buzyeli Vadisindeki rüzgarlı bayırda birçok yıl önce görmüş olduğu o masum gülümsemeye bakmaya zorladı.

Karşı cinsten olan ilk arkadaşının gülümsemesine.

"Şurası kesin ki sen güneş ışığına aitsin Drizzt Do'Urden," diye devam etti Cattibrie, "kanaatimce herhangi bir ırktan herhangi birinin olduğu kadar hem de."

Drizzt dönüp şafağa baktı ve cevap vermedi. Cattibrie da ses-sizleşti ve uzun bir süre beraberce oturup uyanışa geçen dünyayı izlediler.

"Seninle bulmaya geldim," dedi Cattibrie aniden. Drizzt nedenini anlayamayarak merakla ona baktı.

"Yani, .şimdi demek istiyorum," diye açıkladı genç kadın. "Konaktaşı'na geleceğin ve sonra birkaç gün içinde Mithril Salonuna gireceğin konusunda haberler aldık. O gün bugündür buraya gelip duruyorum."

Drizzt'in yüz ifadesi değişmedi. "Benimle özel olarak mı konuşmak istiyorsun?" diye sordu, kızı bir cevap vermeye teşvik etmek için.

Kafasını doğu ufkuna doğru çevirirken Cattibrie'ın temkinli bir şekilde başıyla onaylaması, Drizzt'in bir şeylerin yanlış olduğunu anlamasını sağladı.

"Eğer düğünü kaçımsan seni asla affetmem," dedi Cattibrie yavaşça. Drizzt, kızın sözünü bitirdiğinde alt dudağını ısırdığını ve soğuk algınlığı gibi göstermeye çalışarak burnunu çektiğini farketti.

Drizzt bir kolunu güzel kızın güçlü omuzuna doladı. "Bir an dur da düşün, Hepkırlar'ın bütün trolleri benim ve tören salonunun arasında duruyor olsa dahi düğüne katılmayacağıma inanır mısın?"

Cattibrie ona doğru döndü -gözlerinin içine baktı- ve gülümsedi. Cevabı biliyordu. Drizzt'e kollarını dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Sonra sıçrayarak ayağa kalktı ve onu da çekerek ayağa kaldırdı.

Drizzt de en az onun kadar rahatlamaya ya da en azından rahatladığına kıza inandırmaya çalıştı. Cattibrie, Wulfgar ile olan düğününe, yani en yakın iki dostunun düğününe Drizzt'in geleceğini ta başından beri biliyordu. 'Peki öyleyse gözyaşlarının ve soğuk algınlığından kaynaklanmayan o burun çekişin sebebi ne?' diye merak etti zeki Drow. Cattibrie neden dışarıya çıkıp Mithril Salonunun kapısından sadece birkaç saat ötede onu bulma ihtiyacı hissetmişti ki?

Sebebini kıza sormadı, ama bu onu oldukça endişelendirmişti. Her ne zaman Cattibrie'ın derin mavi gözleri yaşlarla parlasa, Drizzt Do'Urden oldukça endişelenirdi.

* * *

Menzoberranzan'ın dışındaki dolambaçlı tünellerde dolaşırken Jarlaxle'ın kara çizmeleri taş zeminde yüksek sesle takırdıyor-du. Büyük şehirden dışarıya, Karanlıkaltı'nın vahşi diyarlarına yalnız başına çıkan birçok Drow sessiz olmaya büyük dikkat gösterirdi. Ama paralı asker bu tünellerde neyle karşılaşabileceğini, yani bu civardaki her yaratığı biliyordu.

Bilgi, Jarlaxle'ın kalesiydi. Onun kurduğu ve mükemmelleş-tirdiği haydutlar topluluğu Bregan D'aerthe'nin keşif şebekesi diğer Drow evlerinin hepsinden daha köklüydü. Jarlaxle, şehrin içinde ve civarında yaşanan ve yakında yaşanacak olan herşeyden haberdardı. Asırlar boyunca evsiz bir haydut olarak hayatta kalmayı başarmıştı. O kadar uzun bir süredir Menzoberranzan'ın entrikalarının içindeydi ki, şehirdeki hiç kimse -elbetteki İlk Matron Ana Baenre hariç tutulabilir- onun kökeninin ne olduğunu bilmiyordu.

Parlak pelerini üzerindeydi, zarafet dolu adımlarıyla birlikte pelerinin büyülü renkleri yukarı aşağı dalgalanıyordu. Uçamayan devasa Karanlıkaltı kuşu diatryma tüyleriyle dolu olan geniş siper-likli şapkası, sıfır tıraşlı kafasını süslüyordu. Bir kalçasında hop-layan ince uzun ve diğerinde asılı duran kısa kılıçlar gözle görülen tek silahlarıydı. Ama paralı askeri tanıyanlar onun bunlardan çok daha fazlasını elbiselerinin içine gizlediğini ve eğer ihtiyaç duyarsa kolayca hazır edeceğini bilirlerdi.

Merakı tarafından harekete geçirilen Jarlaxle adımlarını hızlandırdı. Adımlarının ne kadar da uzun olduğunu farkettiği anda, deli Vierna'nın ayarladığı bu sıradışı buluşmaya kasten geç kalmak istediğini kendisine hatırlattı ve kendisini yavaşlamaya zorladı.

Deli Vierna.

Jarlaxle bunu uzun bir süre düşünüp taşındı. Hatta yürümeyi kesip sırtını bir tünel duvarına yasladı ve yüce rahibenin şu son birkaç haftada ortaya attığı iddiaları tekrar gözden geçirdi. İlk başlarda başarıya ulaşmaya hiç şansı olmayan, kolu kanadı kırılmış bir asilzadenin çaresiz ve geçici umudu olarak görünen şey şimdi hızla sağlam bir plan halini alıyordu. Jarlaxle'ın Vierna'ya katılmasının sebebi uzun süredir kayıp olan Drizzt'i öldürebileceklerine, hatta yerini tespit edebileceklerine dair duyduğu hakiki bir inançtan çok, bu hadiseyle eğlenmesi ve sonucunu merak etmesiydi.

Ama görünüşe bakılırsa birşeyler Vierna'ya yol gösteriyordu -Jarlaxle, bu yol göstericinin ya Lloth ya da Örümcek Kraliçe'nin kudretli tebaasından birisi olduğuna inanmak zorundaydı. Vierna'nın rahibe güçleri büsbütün geri dönmüştü. Ayrıca amacı için oldukça değerli bilgiler edinmiş ve mükemmel bir casus bile bulmuştu. Drizzt Do'Urden'in şu anda nerede olduğunu kesin bir şekilde biliyorlardı ve Jarlaxle, bu hain Drowu öldürmenin o kadar da zor olmayacağına inanmaya başlamıştı.

Tünelin içinde son bir dönemeci daha dönüp alçak tavanlı, geniş bir daireye gelirken paralı askerin çizmelerinden çıkan sesler onun gelişini haber verdi. Vierna ile Dinin oradaydı. Ve Jarlaxle'a garip gelen birşey, devamlı düşünüp taşınan zihninin bir kenarına not ettiği başka bir ayrıntı daha vardı; burada, yani şehir dışındaki tehlikeli bir bölgede, Vierna kendisini kardeşinin hissettiğinden daha rahat hissediyor gibiydi. Dinin

devriye birliklerine öncülük ederek bu tünellerde birçok yıl geçirmişti, ama koruma altındaki asilzade bir rahibe olan Vierna şehrin dışına pek nadir çıkmıştı.

Buna rağmen eğer Lloth'un takdisini kazandığına inanıyorsa, rahibenin hiçbir şeyden korkusu olmazdı.

"Hediyemizi insana teslim ettin mi?" diye hızla, acilen sordu Vierna. Jarlaxle'a göre, Vierna'nın hayatındaki herşey acil olup çıkmıştı.

Selam vermeden ya da geciktiğine dair herhangi bir yorum yapmadan aniden sorulan soru paralı askerin bir anlığına afallamasına neden oldu. Jarlaxle, Dinin'e dönüp baktı, o ise sadece çaresiz bir omuz silkiş-le cevap verdi. Vierna'nın gözlerinde aç ateşler yanarken, Dinin'in gözlerinde yenilgiye boyun eğmiş bir bakış vardı.

"İnsan küpeyi aldı," diye yanıtladı Jarlaxle.

Vierna, kıymetli küpeyi içinde taşımak için tasarlanmış olan disk şeklindeki düz bir nesneyi havaya doğru kaldırdı. "Bu şey soğuk," diye açıkladı, diskin metalik yüzeyini eliyle ovalarken, "bu da demek oluyor ki casusumuz çoktan Menzoberranzan'dan uzaklaşmış."

"Değerli bir hediyeyle uzaklaştı," diye belirtti Jarlaxle, sesindeki iğneleyici bir tonla. "Bu gerekliydi ve amacımıza ulaşmada bize yardım edecek," diye kızdı Vierna.

"Tabii eğer bu insan senin inandığın kadar değerli bir casus ise," diye ekledi Jarlaxle açık açık.

"Ondan şüphe mi ediyorsun?" diye haykıran Vierna'nın sesi tüneller boyunca yankılanarak ve Dinin'in daha fazla gerilmesine neden oldu. Paralı asker ise bunu açık bir tehdit olarak algıladı.

"Beni ona Lloth götürdü," diye dudak bükerek devam etti Vierna. "Ailemin şerefini geri kazanmanın yolunu da gösteren Lloth'du. Ondan şüphe mi—

"Tanrıçamız sözkonusu olduğunda hiçbir şeyden şüphe etmem," diye çabucak sözünü kesti Jarlaxle. "Sana yol gösterecek olan küpe, talimat verdiğin gibi teslim edildi ve insan da yola çıktı." Paralı asker geniş siperlikli şapkasını çıkarttı ve saygıyla eğilip reverans yaptı.

Sakinleşen Vierna tatmin olmuş gibi görünüyordu. Kırmızı gözleri hevesle parladı ve yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Peki, ya goblinler?" diye sordu, sesi beklenti içinde kalınlaşarak.

"Kısa süre içinde açgözlü cücelerle irtibata geçecekler," diye yanıtladı Jarlaxle, "tabii hiç şüphe yok ki bu onların aleyhine olacak. Gözcülerim goblin saflarının etrafında yerlerini aldı. Eğer kardeşin bu kaçınılmaz savaşta ortaya çıkacak olursa bundan haberdar olacağız." Paralı asker, Vierna'nın bariz bir şekilde memnun olduğunu gördüğünde gülümsemesini gizledi. Yüce rahibe sadece, bahtsız goblin kabilesini kullanarak kardeşinin bulunduğu yerin onaylanmasını istiyordu, ama Jarlaxle'ın aklında çok daha fazla şey vardı. Goblinler ile cüceler arasında en az Drowlar ile yüzeydeki kuzenleri arasında olduğu kadar derin ve karşılıklı bir nefret vardı ve iki grup arasında yaşanacak her türlü karşılaşma bir savaşla son bulurdu.

Jarlaxle'ın cücelerin savunmalarını tam olarak ölçüp tartması için bundan iyi bir fırsat olabilir miydi?

Ve cücelerin zayıflıklarını öğrenmesi için?

Vierna'nın arzulan tek birşeye odaklanmışken, yani istediği tek şey hain kardeşinin öldürülmesi iken, Jarlaxle işe daha büyük bir açıdan bakıyor, yüzeye yakın bir yere, belki de yüzeye yapılacak olan bu keşif gezisinin nasıl daha kârlı bir hale gelebileceğini düşünüp taşınıyordu.

Vierna ellerini ovuşturdu ve hızla kardeşine doğru döndü. Dinin'in kız kardeşinin neşeli ifadesini taklit etmeye çalışırken başarısız olması neredeyse Jarlaxle'ın kahkaha atmasına sebep olacaktı.

Vierna, hevessiz kardeşinin bariz hatasını farketmeyecek kadar saplantılıydı. "Goblin yemler seçeneklerini anlıyor mu?" diye sordu paralı askere. Fakat daha Jarlaxle bir yanıt veremeden kendi sorusunu cevapladı. "Tabii ki hiçbir seçenekleri yok!"

Jarlaxle aniden, rahibenin şişip büyümüş olan heves baloncuğunu patlatma ihtiyacı hissetti. "Ya goblinler Drizzt'i öldürürse?" diye sordu, masum bir ses tonuyla.

Vierna'nın yüzü garip bir şekilde çarpıldı ve rahibe, cevap vermek için yaptığı ilk girişimde başarısızca kekeledi. "Hayır!" diye karar verdi en sonunda. "O tesiste binden fazla, belki de o sayının iki üç katı kadar cücenin yaşadığını biliyoruz. Goblin kabilesi mahvolacak."

"Ama cüceler ve müttefikleri de zayiat verecektir," diye mantık yürüttü Jarlaxle.

"Drizzt değil," diye beklenmedik bir şekilde yanıtladı Dinin. Sert sesinde hiçbir taviz tınısı yoktu ve iki yol arkadaşı da onun söylediğine itiraz edemedi. "Hiçbir goblin Drizzt'i öldüremeyecek. Zira hiçbir goblin silahı onun vücuduna dahi yaklaşamaz."

Vierna'nın takdir dolu gülümsemesi, Dinin'in iddiasının ardında yatan dehşetten hiç haberdar olmadığını açıkça gösteriyordu. Bu üçü arasındaki savaşta Drizzt ile yüzleşmiş olan tek kişi Dinin idi.

"Şehre geri dönüş tünelleri güvende mi?" diye sordu Vierna, Jarlaxle'a. Paralı asker başıyla onayladıktan sonra çene çalmaya hiç vakti olmayan rahibe hızla odadan ayrıldı.

"Bu işin bitmesini istiyorsun." diye belirtti paralı asker. Dinin ile ikisi odada yalnız kaldıktan sonra.

"Kardeşimle karşılaşmadın," diye yanıtladı Dinin açık açık. Sadece Drizzt'in adının anılması bile onu savunmaya çekilmek zorunda bırakıyormuşçasına, Dinin'in eli Drow yapımı müthiş kılıcına doğru seğirdi. "En azından savaşta."

"Korkuyor musun, Khal'abbil?" Bir sorudan çok bir iğnelemeye benzeyen bu cümle, dosdoğru Dinin'in şerefine yapılmış bir hakaretti.

Yine de savaşçı bunu reddetmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Kız kardeşinden de korkmalısın," diye açıkladı Jarlaxle ve söylediği her sözde ciddiydi. Dinin tiksinmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Ya Örümcek Kraliçe ya da Lloth'un tebaasından birisi onunla konuştu," diye ekledi Jarlaxle, afallamış yoldaşıyla konuştuğu kadar kendisiyle de konuşarak. İlk bakışta Vierna'nın bu takıntısı çaresizce ve tehlikeli birşeymiş gibi görünmüştü. Ama Jarlaxle, kaos ile dolu Menzoberranzan'da o kadar uzun bir süredir yaşıyordu ki, Matron Baenre dahil bütün güçlü şahısların buna benzer hayaller kurduğunu biliyordu.

Yöneticiler Konseyi üyeleri de dahil olmak üzere Menzoberranzan'daki her kudretli şahıs bulunduğu güç mevkiini çaresiz gibi görünen hareketler sonucunda elde etmiş, ihtişam dolu yerlerini kaosun dikenli tellerle dolu ağları arasından sıyrılarak kazanmışlardı.

Acaba, o tehlikeli ağı geçme sırası şimdi Vierna'da mıydı?

Surbrin Nehri çok aşağıdaki bir vadiyi yararak akarken, Drizzt o günün öğleden sonrasında Mithril Salonunun doğu kapısından içeri girdi. Cattibrie onun 'sürpriz' dönüşünü beklemek için içeri Drizzt'den daha erken girmişti. Cüce muhafızlar, Drow rancer sanki kendi sakallı ırklarından birisiymiş gibi karşılayıp içeri buyur ettiler. Drizzt, onların sıcak karşılamaları sebebiyle içinde dolan sıcaklığı inkar edemezdi. Fakat Bruenor'un halkının onu Buzyeli Vadisindeki günlerden beri bir dost olarak kabul ettiği düşünülürse bu beklenmedik birşey değildi.

Drizzt, Mithril Salonunun dolambaçlı koridorlarında yolunu bulmak için refakatçiye ihtiyaç duymuyor ve herhangi birinin eşlik etmesini de istemiyordu. Tesisin yukarı bölümünde her yürüyüşünde içine dolan hisler ve aklına gelen hatıralarla başbaşa kalmayı tercih ediyordu. Garumn Geçidindeki yeni köprünün üzerinden geçti. Bu köprü, yüzlerce metrelik derin yarık boyunca kavis çizerek uzanan harika bir taş yapıydı. Drizzt bu mekanda Bruenor'u sonsuza dek kaybetmiş, daha doğrusu kaybettiğini sanmıştı. Zira cücenin, alevler içindeki ejderhanın sırtında yarığın karanlık derinliklerine doğru döne döne düştüğünü görmüştü.

Bu hatırası dönüp dolaşıp bir sonuca bağlandığında gülümsemesini engelleyemedi; kudretli Bruenor Battlehammer'ı öldürmek için bir

ejderhadan fazlası gerekliydi!

Drizzt uzun yarığın öteki ucuna yaklaştığında inşasına henüz on gün evvel başlanmış olan yeni muhafız kulelerinin neredeyse tamamlanmak üzere olduğuna ve çalışkan cücelerin işlerini tam bir bağlılıkla yaptığına dikkat etti. Yine de işi başından aşkın olan cüce ustalarının her birisi kafalarını kaldırıp Drizzt'e baktılar ve ona selam verdiler.

Drizzt, devasa mağaradan dışarı açılan köprünün güneyindeki ana koridorlara doğru ilerlerken çok daha fazla çekiç sesi duydu. O dairenin hemen ötesindeki küçük bir ara yoldan geçti ve kendi başına hemen hemen başka bir oda sayılabilecek büyüklükteki yüksek tavanlı bir koridora çıktı. Bu koridorda Mithril Salonunun en iyi oymacı ustaları iş başındaydı. Bruenor'un kral olan atalarının, yani kendisinden önceki yedi hükümdarın heykellerinin yanına, taş duvar üzerinde kendisine ayrılmış olan yere Bruenor Battlehammer'ın heykelini yontmakla meşguldüler.

"İyi iş, değil mi, Drow?" diye bir ses geldi. Drizzt arkasını dönünce, kısa tıraşlı sakalı geniş göğsünün üst kısmına zar zor yetişen, bodur ve toparlak bir cüceyle karşılaştı.

"Hoşbulduk, Cobble," diye cüceyi selamladı Drizzt. Bruenor bu cüceyi kısa bir süre önce Salonların Kutsal Rahibi olarak tayin etmişti. Bu da oldukça değerli bir mevkiydi.

"Uygun mu?" diye sordu Cobble, Mithril Salonunun o günkü kralının altı metrelik heykelini işaret ederek.

"Bruenor'a uyması için otuz metre boyunda olmalı," diye yanıtladı Drizzt ve iyi kalpli Cobble kahkahayı bastı. Drizzt tekrar dolambaçlı koridorlara doğru ilerlemeye başladığında cücenin kahkahasının gümbürtüsü epey bir süre yankılanarak onu takip etti.

Drizzt kısa süre sonra üst katın salonlar bölümüne, yani muhteşem Yeraltıkent'in üzerindeki diğer şehre geldi. Cattibrie ile Wulfgar bu bölgede yaşıyor ve bahar ticaret sezonuna hazırlanmakta olan Bruenor da çoğu zaman burada bulunuyordu. Klanın diğer ikibin beşyüz cücesinin çoğunluğu aşağılardaki madenlerde ve Yer-altıkent'de bulunuyordu, bu

bölgede olanlar ise muhafız birliğinin kumandanları ve üst düzey askerlerdi. Bruenor'un yurdunda içtenlikle karşılanan Drizzt bile haber vermeden ve refakatçisi olmadan kralın huzuruna çıkamazdı.

Mücevherli kemerinin içine sıkıştırılmış uzun kahverengi bir sakala sahip, huysuz mizaçlı, geniş omuzlu, kaya gibi sert bir cüce. Bruenor'un üst kattaki makam odasına giden koridorda Drizzt'e eşlik etti. İsmi General Dagna olan bu cüce, kuzey diyarındaki en güçlü cüce tahkimatı olan Adbar Kalesinin hükümdarı Kral Harbromm'un özel yardımcılığını yapmıştı. Ancak sert cüce, Bruenor'un kadim yurdunu geri almasına yardım etmek için Adbar Kalesinden gelen birliklerin başına geçmişti. Savaş kazanıldıktan sonra Adbarlı cücelerin çoğu geri dönmüştü. Fakat Mithril Salonunun düşmandan temizlenmesden sonra Dagna, yanındaki ikibin cüceyle birlikte salonlarda kalmış, Battlehammer Klanına sadakat yemini etmiş ve cüce, böylece tahkimatının zenginliklerini koruması için Bruenor'a elle tutulur bir ordu sağlamıştı.

Dagna, Bruenor'un yanında onun baş danışmanı ve ordu kumandanı olarak kalmıştı. Drizzt'e hiç sevgi beslemiyordu, fakat Drowu cüce kralının yanına daha düşük rütbeli bir refakatçinin götürmesine izin verip de ona hakaret edecek kadar aptal değildi.

İkisi makam odasına yaklaşırken, Drizzt açık kapının ötesinden Bruenor'un, "Size geleceğini söylemiştim," diye homurdandı-ğını duydu. "Elf, sizin düğününüz gibi bir hadiseyi asla kaçırmaz!"

"Beni beklediklerini görüyorum," diye belirtti Drizzt, Dagna'ya.

"Konaktaşı halkından senin bu civarda olduğunu duyduk," diye yanıtladı sert general, konuşurken dönüp Drizzt'e bakmadan. "Bugün yarın geleceğini tahmin ettik."

Drizzt, diğerlerinin de dediği gibi 'cüceler arasında farklı bir cüce' olan generalin, Drowdan ya da -Wulfgar ile Cattibrie da dahil-cüce olmayan hiç kimseden pek hoşlanmadığını biliyordu. Fakat kara elf gülümsedi, çünkü böyle önyargılara alışkındı ve Dagna'nın Bruenor için değerli bir müttefik olduğunu biliyordu.

"Selamlar," dedi Drizzt üç dostuna. Bruenor tahtında oturuyor, Wulfgar ile Cattibrie da iki yanında duruyordu.

"Demek geldin," dedi Cattibrie boş boş ve kayıtsız davranmaya çalışarak. Drizzt aralarındaki sırrı düşünüp sırıttı; görünüşe göre Cattibrie, doğu kapısının hemen dışında onunla buluşmuş olduğunu kimseye söylememişti.

"Bunu planlamaınıştık," diye ekledi, şişkin, damarlı kas ve omzuna dökülen uzun sarı saçlarla kuzey diyarı göklerinin kristal mavisi renginde gözlere sahip dev gibi bir adam olan Wulfgar. "Umarım masada senin için bir sandalye vardır."

Drizzt gülümsedi ve özür dilercesine reverans yaptı. Onların sitemlerini hakettiğini biliyordu. Son zamanlarda pek sık ortadan kayboluyordu— hem de haftalar boyunca.

"Pöh!" diye homurdandı kızıl sakallı Bruenor. "Size geleceğini söyledim. Ve bu sefer yanımızda kalmak üzere geldi!"

Drizzt kafasını olumsuz anlamda salladı. Kısa bir süre sonra tekrar yola çıkacağını ve kendisine... birşeyler arayacağını biliyordu.

Bruenor'un, "Kiralık katili mi arıyorsun, elf?" diye sorduğunu duydu.

'Asla,' diye düşündü Drizzt. Cüce, Drizzt'in en nefret ettiği düşmanı olan Artemis Entreri'den bahsediyordu. Entreri, Drow rancer kadar iyi kılıç kullanan ve Drizzt'i mağlup etmeye kararlı -saplantılı!- biriydi. Entreri ile Drizzt, çok güneydeki Calimport şehrinde dövüşmüşlerdi ve hadiseler onları birbirilerinden ayırmadan evvel Drizzt, şansının da yardımıyla üstünlüğü ele geçirmişti. Drizzt bu bitmemiş savaşı duygusal olarak bir sonuca bağlamış ve kendisini Entreri gibi bir saplantıya düşmekten kurtarmıştı.

Drizzt o kiralık katilde kendisini, eğer Menzoberranzan'da kalsaydı dönüşmüş olabileceği kişiliği görmüştü. O düşünceye dayanamıyor, sadece onu yok etmek istiyordu. Cattibrie, biricik ve hayret verici Cattibrie, Drizzt'e hem Entreri hem de kendisi hakkındaki gerçeği göstermişti. Eğer

Entreri'yi bir daha görmezse, Drizzt gerçekten de çok daha mutlu bir kişi olurdu.

"O adamla bir daha karşılaşmayı hiç istemiyorum," diye yanıtladı Drizzt. Duygularım belli etmeden öylece duran Cattibrie'a baktı. Kız onu anladığını ve takdir ettiğini göstermek için Drizzt'e göz kırptı.

"Şu engin dünyada görülecek bir sürü şey var, sevgili cüce. Gölgeler içindeyken göremeyeceğim bir sürü şey. Çeliğin çınlamasından çok daha hoş olan bir sürü ses ve ölümün kokusuna tercih edilecek bir sürü esans."

"Bir ziyafet daha hazırlayalım bakalım," diye söylendi Bruenor, taş tahtından ayağa sıçrayarak. "Şu elfin aklında başka bir düğün daha olsa gerek!"

Drizzt buna cevap vermedi.

Odaya başka bir cüce daha hızla girdi sonra Dagna'yı da alarak odayı terketti. Birkaç saniye sonra hayretler içinde kalan general geri döndü.

"Ne oldu?" diye homurdandı Bruenor.

"Başka bir misafir daha." diye açıkladı Dagna. Ve daha o konuşurken şişkin göbekli bir buçukluk odaya dalıverdi.

"Regis!" diye haykırdı şaşırıp kalan Cattibrie. O ve Wulfgar dostlarını karşılamak için ona doğru koştular. Beş yol arkadaşı hiç umulmadık bir şekilde yeniden hep birlikteydi.

"Gümbürgöbek!" diye haykırdı Bruenor, her zaman için aç olan buçukluğa taktığı alışılmış lakabı kullanarak. "Dokuz Cehennemin hangi dibinden—

'Gerçekten de hangi dibinden,' diye düşündü Drizzt. Mithril Salonunun dışındaki patikalarda onu nasıl olup da göremediğini merak ediyordu. Dostları Regis'i bin milden daha uzak bir mesafedeki Calimport'da bırakmıştı, üstelik buçukluğu kurtarırken kafasını uçurdukları lonca başkanının yerine geçmiş bir halde.

Bu hadiseyi kaçıracağımı mı düşünüyordunuz?" diye pufladı Regis, Bruenor'un ondan şüphe edişi karşısında hakarete uğramış gibi davranarak. "Yani en yakın iki dostumun düğününü?"

Cattibrie ona sarıldı, buçukluk da bundan oldukça hoşnut görünüyordu.

Bruenor ilgiyle Drizzt'e baktı ve Drowun bu sürpriz karşısında hiçbir cevabı olmadığını farkedince kafasını salladı. "Nereden öğrendin?" diye buçukluğa sordu cüce.

"Şöhretini hafife alıyorsun. Kral Bruenor," diye yanıtladı Regis, göbeğinin ince kemerinin üzerinden aşağı sarkmasını sağlayan kibar bir reverans yaparak.

Drizzt, bu reveransın ondan şıngırtılar gelmesini de sağladığına dikkat etti. Regis eğildiğinde yüzlerce mücevher ve bir düzine şişkin kese şıngırdamıştı. Regis her zaman güzel şeylerden hoşlanırdı, fakat Drizzt onun bu denli gösterişli bir şekilde süslendiğine hiç şahit olmamıştı. Mücevher düğmeli bir ceket giymişti ve üzerinde hipnotize edici büyülü yakut süs de dahil olmak üzere bir sürü mücevherat vardı. Drow bunca mücevheri bir arada hiç görmemişti.

"Uzun süre kalacak mısın?" diye sordu Cattibrie.

"Acelem yok," diye yanıtladı Regis. "Bir oda rica edebilir miyim?" diye Bruenor'a sordu, "eşyalarımı yerleştirmek ve uzun yolun yorgunluğunu atmak için?"

"İcabına bakarız," diye onu temin etti Cattibrie. Bu sırada Bruenor ile Drizzt bir kez daha bakıştılar. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu: sırttan bıçaklayan, fırsat düşkünü kimselerle dolu bir hırsızlar loncasının başındaki kişinin kudret makamını uzun bir süre terketmesi alışılmadık birşeydi.

"Peki ya hizmetkarların?" diye sordu Bruenor. Bu bir yem sorusuydu.

"Ah," diye kekeledi Regis, bir cevap uydurmaya çalışarak. "Ben... yalnız başıma geldim. Güneyliler kuzey baharının ayaz havasına dayanamıyor, bilirsiniz."

"Pekala gidin öyleyse," diye emretti Bruenor. "İşkembeni bayram ettirecek bir ziyafet hazırlama sırası bende.'"

Diğer üçü odadan çıktığında Drizzt cüce kralın yanına oturdu.

"Calimport'da benim adımı pek az kişi duymuştur, elf,'" dedi Bruenor, Drizzt'e diğerleri odayı terkedince. "Ayrıca Uzunsemer'in güneyinde düğünü kim duymuş olabilir ki?"

Deneyimli Bruenor'un kurnaz yüz ifadesi, Drizzt ile tamı tamına aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. "Hem ufaklık, hazinelerinin belli bir bölümünü yanında getirmiş, değil mi?" diye sordu cüce kral.

"Birşeyden kaçıyor," diye yanıtladı Drizzt.

"Başını yine belaya soktu— ' diye homurdandı Bruenor, "yoksa ben de sakallı bir gnomum!"

* * *

"Günde beş öğün," diye mırıldandı Bruenor, Drizzt'e. Drow ile buçukluğun Mithril Salonuna gelişinden beri bir hafta geçmişti. "Ve bir buçukluğun kaldırabileceğinden çok daha büyük porsiyonlar halinde!"

Regis'in iştahı konusunda her zaman hayretlere düşen Drizzt'in cüce krala verilecek bir cevabı yoktu. İkisi birlikte salonun öbür tarafında duran ve açgözlülükle ağzına lokmalar tıkmakta olan Regis'i izliyordu.

"Yeni tüneller açmamız iyi olacak," diye homurdandı Bruenor. "Bu herifi besleyebilmek için epey bir mithril tedarik etmemiz lazım."

Sanki Bruenor'un yeni tünellerin keşfedilmesinden bahsetmesi bir işaretmiş gibi yemek salonuna General Dagna giriverdi. Görünüşe göre yemek yemeye pek de meraklı olmayan kahverengi sakallı huysuz cüce, bir hizmetkarı kenara iterek geçti ve salonun öbür ucundan dosdoğru Drizzt ile Bruenor'un yanma yürüdü.

"Bu kısa bir gezinti olmuş," diye belirtti Bruenor, Drizzt'e diğer cüceyi gördüklerinde. Dagna, Yeraltıkent'in çok kuzeyindeki derin madenlere keşfe

giden öncü grubuna liderlik etmek üzere daha o sabah dışarı çıkmıştı.

"Sorun mu, hazine mi?" diye sordu Drizzt lafın gelişi. Her zaman için ikisini de bekleyen -ve gizlice umut eden- Bruenor ise sadece omuz silkti.

"Kralım," diye selamladı Dagna, Bruenor'un önüne gelip durarak ve kara elfe hiç bakmayarak. Hızla eğilip reverans yaparken yüzündeki kaya gibi sert ifade, Drizzt'in şüphelerinden hangisinin doğru olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Mithril mi?" diye sordu Bruenor umutla.

Dagna bu açık soru karşısında şaşırmış gibiydi. "Evet," dedi en sonunda. "Kapalı kapının ötesindeki tünel başlı başına yeni ve gördüğümüz kadarıyla cevher bakımından zengin bir maden serisine açılıyor. Cevher kokusu alan burnunuzun efsanesi yayılmaya devam edecek kralım." Bir kez daha eğilip reverans yaptı, bu sefer ilkinden de fazla eğildi.

"Biliyordum," diye Drizzt'e fısıldadı Bruenor. "Daha sakalım bile çıkmamışken o bölgeye bir kez gitmiştim. Bir ettin öldürmüştüm..."

"Ama bir sorun var," diye araya girdi Dagna, yüzü hâlâ ifadesiz bir şekilde.

Bruenor, bezdirici cücenin bir açıklama yapması için biraz bekledi, sonra biraz daha bekledi. En sonunda Dagna'nın bu olaya dramatik bir hava katmak için duraksamış olduğunu ve eğer kendisine devam etmesi için bir söz söylemezse inatçı generalin günün geri kalan kısmında sessiz kalacağını anlayan Bruenor. "Sorun mu?" diye sordu.

"Goblinler," dedi Dagna uğursuzca.

Bruenor homurdandı. "Sorun var dediğini sanmıştım,"

"Oldukça büyük bir kabile," diye devam etti Dagna. "Belki de yüzlercedir."

Bruenor kafasını kaldırıp Drizzt'e baktı ve Drowun lavanta renkli gözlerindeki kıvılcımları görünce bu haberlerin kendisini pek sıkmadığı

gibi onu da pek etkilemediğini anladı.

"Yüzlerce goblin. elf," dedi Bruenor kurnazca. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Drizzt cevap vermedi, sadece sırıtmaya devam etti ve bıraktı herşeyi gözlerindeki kıvılcımlar anlatsın. Mithril Salonunun geri alınışından beri zaman hep olaysız geçer olmuştu; cüce tünellerinde çınlayan tek metal sesi madencilerin kazma ve küreklerinden, ustaların kızaklarından geliyordu. Ayrıca Mithril Salonu ile Gümüşay arasındaki yollar hünerli Drizzt için pek nadiren tehlikeli ya da maceraya açık oluyordu. Bu haberlerin Drowun ilgisini çekmesinin belirli bir sebebi daha vardı. Drizzt, iyi ırkları korumaya kendisini adamış olan bir rancerdi ve cılız kollu, pis kokulu goblinlerden dünyadaki diğer bütün kötü ırklardan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu.

Bruenor, geniş salondaki diğer bütün masalar boş olduğu halde, Drow ile diğer cüceyi Regis'in masasına doğru götürdü. "Akşam yemeği bitti," diye pufladı kızıl sakallı kral, buçukluğun önündeki tabakları eliyle süpürüp şangırtıyla yere devrilmelerini sağlayarak.

"Git Wulfgar'ı getir," diye hırladı Bruenor, buçukluğun şüphe dolu ifadesine cevaben. "Elliye kadar sayana dek yanıma geri dönmüş ol. Eğer geç kalırsan porsiyonlarını yarıya indiririm!"

Regis çabucak kapıdan çıkıp gitti.

Bruenor başıyla onaylayınca, Dagna cebinden bir kömür parçası çıkarttı ve masanın üzerine yeni bulunan bölgenin kaba bir haritasını çiziktirdi. Goblinlerin izine nerede rastladıklarını ve yapılan diğer incelemelere dayanarak goblin ininin merkezinin neresi olabileceğini gösterdi. İki cücenin özellikle ilgisini çeken şey tünellerin üzerinde çalışılmış, düzgün zeminlere ve köşeli duvarlara sahip olmasıydı.

"Aptal goblinlere baskın yapmak için elverişli," diye Drizzt'e açıklama yapan Bruenor kurnazca göz kırptı.

"Goblinlerin orada olduğunu biliyordun," diye suçladı onu Drizzt, Bruenor'un potansiyel madenlerin haberinden çok potansiyel düşmanların haberi karşısında heyecanlandığını ve pek şaşırmadığını farkederek.

"Goblinlerin olabileceğini tahmin ettim," diye itiraf etti Bruenor. "Onları orada bir kez görmüştüm, ama ejderin gelişinden sonra babam ve askerleri, o zararlı böcekleri temizlemeye zaman bulamadı. Yine de bu uzun, çok uzun bir zaman önceydi, elf. -cüce bu sözünü daha iyi vurgulamak için uzun kızıl sakalını okşadı- Ve onların hâlâ orada olduklarından emin değildim."

"Tehdit mi ediliyoruz?" diye gür ve bariton bir ses geldi. İki metreden uzun boylu barbar masaya doğru yürüdü ve Dagna'nın haritasına bakabilmek için aşağı doğru eğildi.

"Sadece goblinler." diye yanıtladı Bruenor.

"Savaşa çağrı!" diye kükredi Wulfgar, Bruenor'un kendisi için yapmış olduğu kudretli savaş çekici Aegis-fang'i avucunun içine vurarak.

"Oyuna çağrı," diye düzeltti Bruenor ve Drizzt ile birbirile-rine bakıp başlarıyla onaylayarak gülüştüler.

"Gördüğüm kadarıyla ikiniz öldürmeye pek hevesli görünüyorsunuz," diye söze karıştı Regis'in yanında duran Cattibrie.

"Sadede gel," diye kızdı Bruenor.

"Kendi deliklerinde oturan, kimseyi rahatsız etmeyen birkaç goblin buldunuz ve katliam yapmayı planlıyorsunuz," diye sözüne devam etti Cattibrie. babasının alaycı tavrına cevaben.

"Kadın!" diye haykırdı Wulfgar.

Drizzt'in neşeli gülümsemesi bir anda yok oluverdi ve kule gibi uzun barbarın küçümseyici tavrına bakarken yerini hayretler içindeki bir yüz ifadesine bıraktı.

"Bunun için memnun ol," diye nazikçe cevap verdi Cattibrie. Hiç tereddüt etmemiş ve Bruenor ile yaşadığı daha önemli olan tartışmadan

kopmamıştı. "Goblinlerin savaş istediğini nereden biliyorsun?" diye sordu krala. "Ya da bu umurunuzda mı?"

"O tünellerde mithril var," diye yanıtladı Bruenor, sanki bu cümlenin bütün münakaşayı sona erdirmesi gerekliymiş gibi.

"Peki onlar goblinlerin mithrili sayılmaz mı?" diye sordu Cattibrie masumca. "Hem de hakkıyla?"

"Pek uzun bir süre için değil," diye söze karıştı Dagna, fakat Bruenor'un ekleyebileceği akıllıca bir yorum yoktu. Kızının epey suçlayıcı ve şaşırtıcı olan soru zinciri karşısında afallamıştı.

"Savaş sizin için daha önemli, hepiniz için," diye devam etti Cattibrie, bilgiç mavi gözleriyle karşısındaki dört kişiye de sırayla baktı, "bulunabilecek bütün hazinelerden daha önemli. Heyecan için açlık duyuyorsunuz. Eğer o tüneller değersiz taşlardan ibaret olsaydı bile goblinlerin peşine düşerdiniz!"

"Ben düşmezdim," diye öttü Regis. ama ona kimse aldırış etmedi.

"Onlar goblin," dedi Drizzt, kıza. "Babanın canını alan şey de bir goblin saldırısı değil miydi?"

"Evet," diye kabul etti Cattibrie. "Ve eğer o kabileyi bir elime geçirirsem, yaptıkları feci şey için onları ceset yığınına dönüştüreceğimden emin olun. Ama bin milden uzun bir mesafe ötede olan o goblinler bu kabilenin akrabası mı?"

"Goblin goblindir!" diye hırladı Bruenor.

"Ah?" diye yanıtladı Cattibrie, kollarını kavuşturarak. "Peki ya Drow Drow mudur?"

"Bu ne biçim konuşma?" diye sordu Wulfgar, kısa süre sonra eşi olarak kadına dik dik bakarken.

"Eğer tünellerinde dolaşan bir kara elf bulsaydın," dedi Cattibrie, Bruenor'a, barbarın hışımla yanına koşmuş olmasına rağmen Wulfgar'ı

tamamen duymazdan gelerek, "planlarını çizip onu öldürür muydun?"

Bruenor, Drizzt'e doğru rahatsızlık dolu bir bakış attı, ama Cattibrie'ın çıkarımlarının tartışmayı hangi noktaya doğru götürdüğünü -ve inatçı kralı köşeye kıstırdığını- anlayan Drizzt yine gülümsemekteydi.

"Tut ki onu öldürdün ve tut ki o Drizzt Do'Urden idi. Peki o zaman yanında senin kibir dolu böbürlenmelerini sabırla dinleyecek başka birisini bulabilecek miydin?" diye sözünü bitirdi genç kadın.

"En azından seni temiz bir şekilde öldürürdüm," diye Drizzt'e fısıldadı, kabadayılık baloncuğu az önce patlamış olan Bruenor.

Drizzt'in kahkahası dosdoğru göbeğinden yükseldi. "Barış görüşmesi," dedi en sonunda. "Genç ve bilge dostumuzun gayet iyi söylediği sözlere dayanarak bu goblinlere niyetlerini açıklama şansını tanımalıyız." Durdu ve Cattibrie'a baktı. Lavanta renkli gözleri hâlâ panldıyordu, zira goblinlerden ne beklemesi gerektiğini biliyordu. "Tabii onları kesip biçmeden önce."

"Temiz bir şekilde," diye ekledi Bruenor.

"O bu konuda hiçbir şey bilmiyor!" diye sızlandı Wulfgar, tartışmaya bütün gerginliği bir anda geri getirerek.

Drizzt onu soğuk ve sert bir bakışla susturdu. Kara elfin şimdiye kadar barbara hiç atmadığı kadar tehditkar bir bakıştı bu. Cattibrie, yüzünde acı dolu bir ifadeyle önce birine, sonra diğerine baktı. Sonra Regis'in omuzuna hafifçe vurdu ve ikisi odayı terketti.

"Bir avuç goblinle mi konuşacağız yani?" diye sordu Dagna, duyduklarına inanamayarak.

"Öf, kapa çeneni be." diye cevap verdi Bruenor, ellerini 'güm' diye masaya indirip haritayı bir kez daha gözden geçirerek. Wulfgar ile Drizzt'in birbirilerine dik dik bakmayı kesmediğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Bruenor, Drizzt'in bakışının altında yatan hayreti farketti. Ama barbara bakınca, onun ifadesinin altında hiçbir gizli duygu, bu hadisenin kolayca unutulacağına dair hiçbir ipucu göremedi.

Drizzt, Cattibrie'ın odasının bulunduğu koridorda taş duvara yaslanmış duruyordu. Genç kadınla konuşmak, goblin kabilesi hakkındaki toplantıda neden o kadar endişeli ve katı olduğunu öğrenmek için gelmişti. Cattibrie, beş yol arkadaşının yüzleştiği zor durumlara her zaman farklı bir bakış açısı getirirdi. Ama bu sefer Drizzt'e, kızı yönlendiren başka birşey varmış, konuşmasına hararet katan şey goblinlerden farklı bir unsurmuş gibi geliyordu.

Kapının dışında duvara yaslanmış duran kara elf, kısa süre içinde nedenini anlamaya başladı.

"Sen geliniyorsun!" diyordu Wulfgar yüksek sesle. "Senin önleme girişimlerine rağmen bir savaş çıkacak. Onlar goblin. Cücelerle barış görüşmesi falan yapmayacaklar!"

"Eğer bir savaş çıkarsa, benim orada olmamı istemeniz lazım," diye karşılık verdi Cattibrie.

"Sen gelmiyorsun."

Drizzt, Wulfgar'ın ses tonundaki kesin hüküm karşısında kafasını salladı. Wulfgar'ın daha önce bu şekilde hiç konuşmamış olduğunu düşündündü. Fakat genç ve sert barbarla ilk tanışmalarını hatırladığında fikrini değiştirdi. O zaman da inatçıydı, gururluydu ve neredeyse şimdi olduğu kadar ahmakça konuşuyordu.

Wulfgar odasına geri dönerken Drizzt'i kendisini beklerken buldu. Drow duvara rahatça yaslanmıştı, bilekleri büyülü palalarının kabzalarının üstünde duruyordu ve orman yeşili pelerinini omuzlarının gerisine atmıştı.

"Bruenor beni mi çağırdı?" diye sordu Wulfgar, Drizzt'in neden onun odasında olduğunu anlayamadığı için kafası karışmıştı.

Drizzt kapıyı iterek kapattı. "Buraya Bruenor için gelmedim," diye açıkladı net bir şekilde.

Wulfgar onun ne demek istediğini anlamayıp omuz silkti. "Hoş-geldin öyleyse," dedi, verdiği selamda gergin bir tınıyla. "Salonlardan dışarı pek

sık çıkar oldun. Bruenor da onun yanında olmanı istiyor—“

"Buraya Cattibrie için geldim," diye sözünü kesti Drizzt.

Barbar buz mavisi gözlerini çabucak kıstı ve güçlü çenesini havaya doğru kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. "Seninle buluştuğunu biliyorum," dedi, "sen gelmeden önce dağ yolunda buluştu."

Wulfgar'ın ses tonundaki saldırgan tavrı farkedince Drizzt'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Cattibrie'ın onunla buluşmasına Wulfgar neden bu kadar kafa yoruyordu ki? Bu iri dostunun sorunu neydi böyle?

"Regis bana söyledi," diye açıkladı Wulfgar, görünüşe göre Drizzt'in aklı karışık ifadesini yanlış anlayarak. Barbarın gözlerinde kibirli bir bakış belirdi, sanki bu gizli bilginin kendisine bir çeşit üstünlük sağladığına inanıyormuş gibiydi.

Drizzt kafasını salladı ve yüzüne düşmüş olan gür beyaz saçlarını narin parmaklarıyla geriye doğru taradı. "Buraya dağ yolunda yapılmış herhangi bir buluşma için gelmedim," dedi, "ya da Cattibrie'ın bana söylediği herhangi birşey için." Bileklerini tekrar rahatça silahlarını kabzasına koyan Drizzt, geniş oda boyunca yürüdü ve barbarın tam karşısındaki büyük yatağın arkasında durdu.

"Fakat Cattibrie bana her ne söylediyse," diye eklemeden edemedi, "bu seni hiç ilgilendirmez."

Wulfgar gözünü bile kırpmadı, ama Drizzt barbarın yatağın üstünden sıçrayıp üzerine saldırmamak için kendisini zor tuttuğunu görebiliyordu. Wulfgar'ı çok iyi tanıdığını düşünen Drizzt, gördüğü şeye inanamıyordu.

"Buna nasıl cüret edersin?" diye hırladı Wulfgar, dişlerini sıkarak. "O benim—"

"Cüret etmek mi?" diye yapıştırdı cevabı Drizzt. "Cattibrie hakkında sanki o senin bir malınmış gibi konuşuyorsun. Ona biz goblinlerin yanına giderken geride kalacağını söyledin, daha doğrusu emrettin."

"Haddini aşıyorsun," diye uyardı Wulfgar.

"Sarhoş bir ork gibi burnundan soluyorsun," diye cevap verdi Drizzt ve bu benzetmenin garip bir şekilde uygun olduğunu düşündü.

Wulfgar, kendisini hazırlamak için koca göğsünü şişirip derin bir nefes aldı. Tek bir adımda yatağın önünden duvara, muhteşem savaş çekicinin asılı durduğu kancaların yanına geldi.

"Bir zamanlar hocamdın," dedi NVulfgar sakince.

"Her zaman dostundum," diye yanıtladı Drizzt.

Wulfgar ona hiddetli bir bakış fırlattı. "Benimle bir babanın oğluyla konuştuğu gibi konuşuyorsun. Dikkat et, Drizzt Do'Urden, artık hoca değilsin."

Drizzt şaşkınlıktan neredeyse yere devrilecekti, özellikle de hâlâ kendisine tehditkar bir şekilde bakan Wulfgar, kudretli savaş çekici Aegis-fang'i duvardan çekip alınca epey afalladı.

"Şimdi hoca sen misin?" diye sordu kara elf.

Wulfgar yavaşça başıyla onayladı ve Drizzt'in ellerinde aniden iki pala belirince şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Büyücü Malchor Harpel'in Drizzt'e vermiş olduğu büyülü kılıç Parıltı, hafif ve mavi bir alevle ışıldıyordu.

"Tanışmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu kara elf. Akıllıca davranıp yatağın ayak ucundan dolaştı, çünkü aralarında yatak varken Wulfgar'ın daha büyük bir mesafeye uzanabilmesi ona açık bir avantaj sağlardı. "Kelvin Yığınında yaptığımız o dersleri, tundraya ve halkının kamp ateşlerine bakışımızı hatırlıyor musun?"

Wulfgar yavaşça döndü ve tehlikeli Drowa yüzü dönük durdu. Silahını kavrarken güçlü barbarın yumruklan kansızlıktan bembeyaz olmuştu.

"Verbeegleri hatırlıyor musun?" diye sordu Drizzt, bu hatırayla birlikte yüzünde bir gülümseme belirerek. "Sen ve ben koca bir dev inine karşı

beraber savaşıp, beraber kazanmıştık.

"Ve ejder Buz Ölüm'ü?" diye devam etti Drizzt, mağlup ettikleri ejderin ininden almış olduğu diğer palasını kaldırıp göstererek.

"Hatırlıyorum," diye yanıtladı Wulfgar sessiz ve sakin bir şekilde. Genç adamı kendisine getirdiğini düşünen Drizzt palalarını kınlarına geri sokmaya başladı.

"Geçmiş günlerden bahsediyorsun!" diye aniden kükredi barbar, o kadar iri bir adamdan beklenmeyecek bir hız ve çeviklikte ileri doğru koşarak. Drizzt'in yüzüne doğru bir yumruk savurdu ve şaşkına dönmüş Drizzt aşağı doğru eğildiğinde barbarın darbesi Drowun omuzuna isabet etti.

Rancer bu darbeyle birlikte yana doğru yuvarlandı ve odanın öbür köşesinde ayağa kalktı, palaları tekrar ellerinde belirmişti.

"Başka bir ders vermenin zamanı," diye söz verdi, lavanta renkli gözleri barbarın daha önce pek çok kez görmüş olduğu içsel bir ateşle parlayarak.

Gözü hiç korkmayan Wulfgar saldırıya devam etti. Önce Aegis-fang ile bir takım savaş hileleri sergiledi, sonra çekicin yönünü değiştirerek yukarıdan aşağıya doğru Drowun kafatasını paramparça edebilecek güçte bir darbe savurdu.

"Savaş yüzü görmeyeli bu kadar uzun bir süre mi geçti yani?" diye sordu Drizzt, bu hadisenin garip bir oyun, belki de genç barbarlarının erkekliğe adım atmasının bir adeti olduğunu düşünerek. Palalarını kafasının üzerinde çapraz yaptı ve aşağı doğru inen çekici kolayca durdurdu. Darbenin katıksız gücü karşısında bacakları bükülecek gibi oldu.

Wulfgar ikinci bir darbe için yeniden gerildi.

"Her zaman saldırıyı düşünüyorsun," diye azarladı Drizzt, palalarının düz kısımlarını dışarı doğru tek tek savurup Wulfgar'ın yanaklarına küçük darbeler indirirken.

Barbar bir adım geriledi ve yanaklarındaki ince kan çizgisini elinin tersiyle sildi. Hâlâ gözünü bile kırpmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Drizzt kanı görünce. "Kesmek istememiştim—

Wulfgar hışımla üzerine saldırdı. Vahşice çekicini sallıyor ve savaş tanrısı Tempus'a sesleniyordu.

Drizzt yana doğru adım atarak ilk darbeden kaçtı -bu darbe onun yanındaki taş duvardan oldukça büyük bir parçayı kopardı- ve savaş çekicine doğru adım atıp silahı durdurmak için kolunu etrafına kenetledi.

Wulfgar bir elini açıp silahı serbest bıraktı ve Drizzt'i tuniğinin ön kısmından kavrayıp kolayca yerden kaldırdı. Kolunu dosdoğru ileri ittirip Drowu duvara çarparken barbarın çıplak kolundaki kaslar şişip kabardı.

Drizzt iri adamın gücüne inanamıyordu! Sanki dosdoğru duvarın içinden geçip bir sonraki odaya çıkacak gibi hissediyordu— en azından bir sonraki odanın var olduğunu umuyordu! Bir bacağıyla tekme savurdu. Tekmenin yüzüne nişanlandığını düşünen Wulfgar eğilip geri çekildi, fakat Drizzt bacağını barbarın şişkin koluna, dirseğinin etrafına doladı. Bacağını bir manivela gibi kullanan Drizzt, Wulfgar'ın bileğinin dış kısmına yumruk indirdi, kolu büktü ve kendisini duvara sıkışmaktan kurtardı. Yere düşerken palasının kabzasıyla yumruk attı, sert bir şekilde Wulfgar'ın burnuna isabet ettirdi ve barbarın savaş çekicini bıraktı.

Wulfgar'dan gelen hırıltı gaddarcaydı. Darbe indirmek için çekicini kaldırdı, ama Drizzt o zamana kadar yere düşmüştü bile. Drow sırt üstü yuvarlandı, ayaklarını duvara sabitledi ve kendisini ittirerek Wulfgar'ın iki yana açılmış bacakları arasından kayarak geçti. Drizzt'in ayağı yeniden yükseldi ve barbarın bacak arasına acı verici bir tekme indirdi. Sonra Drizzt, Wulfgar'ın arkasına geçince, iki ayağını da kaldırıp barbarın dizlerinin arkasına tekme attı.

Wulfgar'ın bacakları büküldü ve dizlerinden birisi duvara çarptı.

Drizzt kazandığı devinimi tekrar yuvarlanmak için kullandı. Ayağa kalktı ve havaya sıçradı, dengesini yitirmiş Wulfgar'ın saçlarını kavradı ve sertçe

asılarak adamı kesilmiş bir ağaç gibi yere devirdi.

Ayağa kalkmaya çabalayan Wulfgar inledi ve debelendi, ama Drizzt'in palaları kabzalar önde olmak suretiyle dalışa geçti ve iri adamın çenesine 'güm' diye iniverdi.

Wulfgar kahkaha attı ve yavaşça ayağa kalktı. Drizzt geri çekildi.

"Sen hoca değilsin," dedi Wulfgar yeniden, ama yaralanmış ağzının yanından süzülen kanla dolu tükürükler onun bu iddiasını epey zayıflatıyordu.

"Bunun sebebi ne?" diye bilmek istedi Drizzt. "Hemen şimdi anlat!"

Aegis-fang döne döne uçarak üzerine doğru geldi.

Drizzt yere doğru dalışa geçti ve ölümcül darbeden kıl payıyla kurtuldu. Çekicin duvara çarpma sesini duyunca ve taşın üzerinde hiç şüphesiz temiz bir delik açtığını anlayınca irkildi.

Daha hücum eden barbar ona yaklaşamadan önce, Drow hayret verici bir şekilde yeniden ayağa kalktı. Drizzt hantal hareket eden adamın uzanabileceği mesafeden eğilerek kaçtı, hızla döndü ve Wulfgar'ı kıçından tekmeledi. Wulfgar kükreyerek hışımla döndü ve Drizzt'in kılıcının düz kısmıyla yüzüne bir kesik daha yedi. Bu sefer kan çizgisi o kadar da ince değildi.

Bir cüce kadar inatçı olan Wulfgar bir yumruk daha savurdu.

"Öfken seni yeniyor," diye belirtti Drizzt, darbeden kolayca kaçarken. Savaş sanatı konusunda -ki bu gerçekten bir sanattı!- bu kadar eğitimli olan Wulfgar'ın kontrolünü kaybettiğine inanamıyor-du.

Wulfgar yine hırladı ve bir yumruk daha savurdu, fakat bu sefer anında geri çekilmek zorunda kaldı. Çünkü Drizzt darbeyi karşılamak için Parıltı'yi, daha doğrusu Parıltı'nın en keskin yerini devreye sokmuştu. Wulfgar yumruğunu çok geç geri çekti ve kanlı elini öbür eliyle kavradı.

"Çekicinin sana geri döneceğini biliyorum," dedi Drizzt. Wulfgar şaşırmış görünüyordu, sanki kendi silahının büyüsünü unutmuş gibiydi. "Onu yakalayabilmek için elinde parmaklarının kalmasını ister misin?"

Ve o anda Aegis-fang barbarın ellerine geri döndü.

Bu saçma hadise yüzünden afallayan ve bu işten bıkmış olan Drizzt, palalarını kınlarına geri soktu. Barbardan taş çatlasa bir metre ötede, yani onun erişebileceği bir mesafede duruyordu. Ellerini iki yana açmıştı ve savunmasızdı.

Dövüşün bir yerinde, belki de bunun bir oyun olmadığını anladığında gözlerindeki alevler sönüp gitmişti.

Wulfgar uzun bir süre kıpırtısız durdu ve gözlerini kapattı. Drizzt'e sanki bir iç savaş veriyormuş gibi geldi.

Barbar gülümseyerek gözlerini açtı ve savaş çekicinin kafa kısmını yere doğru indirdi.

"Dostum," dedi Drizzt'e. "Hocam. Geri dönmen çok iyi oldu." Wulfgar'ın eli Drizzt'in omuzuna doğru uzandı.

Eli aniden yumruk oldu ve Drizzt'in yüzüne doğru savruldu.

Drizzt hızla döndü, kendi kolunu Wulfgar'ınkine doladı ve onun devinimiyle savrularak barbarın paldır küldür tökezlemesine sebep oldu. Fakat Wulfgar diğer elini zamanında kaldırıp Drowu yakaladı ve Drizzt'i de beraberinde sürükledi. İkisi de doğrulup yan-yana duvara sırtlarını dayadılar ve içten bir kahkaha attılar.

Drizzt'e yemek salonundaki toplantıdan beri ilk defa, eski dövüş arkadaşı bir kez daha yanındaymış gibi geldi.

Drizzt kısa süre sonra ayrıldı, tabii Cattibrie'dan bahsetmedi -odada az önce ne yaşandığını tam olarak çözümlemeden bu konuyu açmayacaktı. Drizzt en azından barbarın genç kadın konusunda kafasının karışık olduğunu anlamıştı. Wulfgar, erkek egemen bir kabileden, kadınların

yalnızca efendileri, yani erkekler tarafından konuşmaları söylenince konuştukları bir toplumdan geliyordu. Şimdi Cattibrie ile evlenecekken, Wulfgar gençlik derslerini silkeleyip atmakta güçlük çekiyor gibiydi.

Bu düşünce Drizzt'i epey rahatsız ediyordu. Cüce ülkesinin dışındaki dağ yolundayken Cattibrie'da gördüğü üzüntünün sebebini şimdi anlıyordu.

Wulfgar'ın gitgide yükselen aptallığını da anlıyordu. Eğer inatçı barbar, Cattibrie'ın içindeki ateşleri söndürmeye çalışırsa, ilk olarak kıza aşık olmasını sağlayan, onda sevdiği -Drizzt'in de sevdiği- herşeyi genç kadından çalmış olacaktı.

Drizzt bu fikri derhal aklından uzaklaştırdı; Cattibrie'ın bilgiç mavi gözlerine on senedir bakıyor, inatçı babasına dahi boyun eğdirişine tanık oluyordu.

Ne Wulfgar, ne Drizzt, ne de tanrılar Cattibrie'ın gözlerindeki alevleri söndüremezdi.

Dört dostuna ve ikibinden fazla cüce askere komutanlık eden Sekizinci Mithril Salonu Kralı, barış görüşmesine gitmekten çok savaşa girmek için donanmıştı. Bruenor ezilmiş ve bir boynuzu çok uzun süre evvel kırılıp kaybolmuş olan tek boynuzlu miğferini takmış, gümüşümsü metal katları tıknaz göğsünün üzerinde dikey çizgiler çizen ve meşale ışığında parlayan kaliteli mithril zırhını giymişti. Som altından olan kalkanının üzerinde Battlehammer Klanının köpüklü bira kupası flaması vardı. Bine yakın savaş kurbanını temsil eden çentikle (ki o sayının büyük bir kısmı goblinler-den oluşuyordu) dolu olan baltası kemerindeki bir ilmikte, kolayca ulaşabileceği bir yerde hazır bekliyordu.

Koca göğsünün üzerinde bir kurt kafası duran doğal kürkü içindeki Wulfgar, cücenin ardından geliyor ve savaş çekici Aegis-fang, dirseğinin kıvrımına dayanmış bir şekilde önünde duruyordu. TaulmariPi sırtına asmış olan Cattibrie onun yanında yürüyordu. Ama ikisi pek az konuşuyordu ve aralarındaki gerginlik barizdi.

Drizzt cüce kralın sağ tarafındaydı, Regis ise ona yetişmek için hızla yürüyordu. Attığı her adımda kasları gerilen zarif ve heybetli panter ise, dar

ve engebeli koridor ne zaman genişlese gölgeler içine dalıp çıkıyordu. Beş dostun ardından gelen cücelerin çoğu meşale taşıyor ve titrek ateşler duvarlarda canavarımsı gölgeler yaratıyordu. Bu da yol arkadaşlarının tetikte kalmasını sağlıyordu— Drizzt ile Guenhwyvar yanlarındayken pusuya düşeceklerinden değildi hani. Kara elfin kara panter dostu öncülük etmekte oldukça hünerliydi.

Ve bu grubu kimse pusuya düşüremezdi. Bütün birlik kocaman, sağlam miğferler, zırhlar ve kaliteli silahlarla savaş için donanmıştı. Cücelerin her biri, uzaktan atış yapmak için ya çekiç ya da balta taşıyordu ve eğer düşman yakınlarına gelirse meydana çıkaracakları daha acımasız bir silahları da vardı.

Birliğin tam ortasında sıraya girmiş olan dört cüce, tıknaz omuzlarında kocaman bir kalası sırtlanmışlardı. Onların yanındakiler ise merkez kısımları kesilip alınmış, büyük, kalın ve daire şeklinde taş dilimleri taşıyordu. Tugayın bu kısmında çoğu kimse ağır halatlar, çentikli uzun sopalar, zincirler ve bükülgen metal levhalar taşıyordu. Bunlar, Bruenor'un cüce olmayan dostlarının meraklı bakışlarına cevaben 'goblin oyuncağı' olarak açıkladığı aletin parçalarıydı. Ağır parçalara bakan Drizzt, goblinlerin bu zımbırtıdan ne kadar eğlence çıkaracağını tahmin edebiliyordu.

Sağ tarafa doğru giden geniş bir koridorun bulunduğu bir kavşakta, dev kemiklerinden oluşan bir yığın ve yığının üzerinde buçukluğun tamamen içine girebileceği kadar iri iki kafatası buldular.

"Ettin," diye açıkladı Bruenor, zira henüz sakalsız bir çocukken bu canavarı öldüren de kendisiydi.

Bir sonraki kavşakta General Dagna ve öncü kuvvetlerle, yani savaş deneyimli üçyüz cüceyle buluştular.

"Görüşme ayarlandı," diye açıkladı Dagna. "Goblinler üçyüz metre aşağıdaki geniş bir mağaradalar."

"Yandan kuşatacak mısın?" diye sordu Bruenor.

"Evet, ama goblinler de öyle yapacak," diye açıkladı kumandan. "Taş çatlasa dörtyüz baş yaratık var. Cobble ile üçyüz adamını uzun bir yoldan gidip, mağaranın arka tarafından dolaşarak herhangi bir kaçışı önlemeleri için yolladım."

Bruenor başıyla onayladı. Bekleyebilecekleri en kötü şey aşağı yukarı eşit sayılardı ve Bruenor cücelerinden her birini beş goblin pisliğine bedel tutuyordu.

"Ben yüz kişiyle dosdoğru mağaraya gidiyorum," diye anlattı cüce kral. "Bir diğer yüz kişi sağ taraftan oyuncakla beraber gidecek ve sol taraf da sana ait." Sana ihtiyacım olursa beni yan yolda bırakma sakın!"

Dagna'nın gülüşünde üstün bir özgüven vardı, ama sonra yüz ifadesi aniden ciddileşti. "Konuşmayı siz mi yapacaksınız?" diye sordu Bruenor'a. "Goblinlere hiç güvenmiyorum."

"Ah, bana oynayacak bir oyunları vardır, yoksa ben de sakallı bir gnomum," diye yanıtladı Bruenor, "ama bu goblin takımı yüzlerce yıldır cüce yüzü görmemiş, tabii tahminimde yanılmıyorsam. Ve bizi yapmamaları gerektiği kadar hafife alacaklardır."

İkisi sertçe el sıkıştılar ve Dagna hızla ayrıldı. Üçyüz askerin ağır çizmeleri toplanan bir fırtınanın gümbürtüsü gibi koridorlar arasında yankılanıyordu.

"Gizlilik hiçbir zaman cücelerin güçlü bir özelliği olmamıştır," diye belirtti Drizzt şakayla.

Regis, ayrılan kalabalığın açıklarla dolu olan savaş oluşumuna epey bir süre baktıktan sonra kafasını çevirip kalası, taş diskleri ve diğer nesneleri taşıyan grubu inceledi.

"Eğer buna cesaretin yoksa..." diye başladı Bruenor, buçukluğun ilgisini korku olarak değerlendirerek.

"Buradayım, değil mi?" diye sertçe, daha doğrusu kabaca cevap verdi Regis ve sesindeki alışılmadık tını dostlarının ona şaşkınlıkla bakmasını

sağladı. Ama sonra Regis'e mahsus bir hareket sergileyerek şişko göbeğinin altındaki kemerini yukarı çekiştirdi, omuzlarını dikleştirdi ve kafasını çevirdi.

Diğerleri Regis'in bu davranışına gülmeyi başardılar, ama Drizzt ona ilgiyle bakmaya devam etti. Regis gerçekten de 'buradaydı'. Ama neden gelmiş olduğunu Drow bilmiyordu. Regis'in savaştan hoşlanmadığını söylemek, yemekleri kaçırmayı sevmediğini söylemek kadar gereksizdi.

Birkaç dakika sonra krallarının ardındaki yüz asker geniş bir kavisli geçitten geçtiler, goblin kalabalığının durduğu büyük bölgenin zemininden birkaç metre yukarıdaki bir taş tabakasını aştılar ve görüşme için kararlaştırılmış olan mağaraya girdiler. Drizzt, bu yükseltil! kısımda hiçbir dikit sütunun olmayışını ilgiyle farketti, aynı durum ötedeki büyük alan için de geçerliydi. Pek de yüksek olmayan tavandan aşağıya bir sürü sarkıt uzanıyordu; peki o zaman neden sarkıtlardan damlalar alışılageldiği gibi taştan dikitler oluşturmamıştı?

Drizzt ile Guenhwyvar bir kenara doğru ilerleyip meşale ateşlerinin aydınlatma alanının dışına çıktılar, zaten istisnai görüş kabiliyeti sayesinde Drowun hiçbir ışığa ihtiyacı yoktu. Aşağıya doğru uzanan sarkıtlar arasındaki gölgelere karışan iki yoldaş, sanki görünmez olmuş gibiydi.

Drizzt'in pek uzağında olmayan Regis de öyle.

"Daha işe başlamadan önce üstünlük sağladık bile," diye fısıldadı Bruenor, Wulfgar ile Cattibrie'a. "Goblinlerin dahi bundan daha akıllı olacağını sanıyor insan!" Bu düşünce cücenin duraksamasını sağladı ve yükseltili bölümün kenarlarına baktı. Mağaranın bu bölümüne uysun diye bu taş tabakasının üzerinde çalışılmış -alet edevatla çalışılmış- olduğunu farketti. Drizzt'in gözden kaybolduğu alana doğru bakan Bruenor'un koyu gözleri şüpheyle kısıldı.

"Düşünüyorum da, barış görüşmesi için daha yüksek seviyede olmamız iyi birşey," dedi Bruenor, oldukça yüksek bir sesle.

Drizzt anladı.

"Bütün tabaka bir tuzak gibi görünüyor," diye belirtti Drowun hemen ardından gelen Regis.

Drizzt neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Buçukluğun nasıl olup da ona bu kadar yaklaştığına şaşırıp kaldı ve hareketlerini sessizleştirmek için Regis'in yanında ne çeşit bir büyülü nesne taşıdığını merak etti. Buçukluğun bakışlarını takip eden Drizzt, platformun en yakındaki köşesine baktı ve taşın altından yarı yarıya yükselmiş olan bir sütun, kısa süre önce üst kısmı kesilmiş olan ince bir dikit gördü.

"Sıkı bir darbe burayı çökertebilir," diye akıl yürüttü Regis.

"Burada kal," diye talimat verdi Drizzt, kurnaz buçukluğun tahminiyle hemfikir olarak. Galiba goblinler savaş alanını hazırlamaya biraz zaman ayırmıştı. Drizzt cücelerin görebileceği bir alana çıktı, Bruenor'a etrafı kolaçan edeceğine dair bazı işaretler yaptıktan sonra gözden kayboldu. Guenhwyvar da kenar kısmından pek uzak durmadan ona paralel bir şekilde ilerledi.

Ondan sonra Bruenor tarafından ihtiyatla geride tutulan cüceler mağaraya girdi ve yarım daire şeklindeki platformun arka kısmında baştanbaşa sıra oluşturdu.

İki yanında Wulfgar ile Cattibrie olan Bruenor, goblin güruhuna bakmak için birkaç adım öne çıktı. Cüceyi izleyen bir sürü parlak kırmızı göze bakılırsa, mağaranın karanlık bölümünde yüzün epey üzerinde -belki de ikiyüz tane- pis kokulu yaratık vardı.

"Konuşmaya geldik," diye sesledi Bruenor, gırtlaktan konuşulan goblin dilinde, "anlaştığımız gibi."

"Konuşmak," diye cevap geldi bir goblinden, şaşırtıcı bir şekilde Ortak Lisanda. "Cücelerin Gar-yak ve binlerce askerine söyliycek nesi varmış?"

"Binlerce mi?" diye belirtti Wulfgar.

"Goblinler parmaklarının ötesindeki sayıları sayamaz," diye hatırlattı Cattibrie.

"Hazır olun," diye ikisine birden fısıldadı Bruenor. "Bu kalabalık savaş istiyor, kokusunu alabiliyorum."

Wulfgar, Cattibrie'a oldukça üstünlük taslayan bir bakış attı. Fakat delikanlı kabadayılığı derhal yok oldu, zira Cattibrie ona hiç aldırış etmiyordu.

Drizzt bir gölgeden diğerine süzüldü, kayaların etrafından dolaştı ve en sonunda yükseltili platformun kenarından aşağı baktı. Regis ile tahmin ettikleri gibi birkaç kısaltılmış dikit sütunla ön kısmından desteklenmiş olan bu bölüm doğal bir yer şekli değildi, aksine oraya yerleştirilmiş olan el yapımı bir katmandı. Ve bekledikleri gibi, goblinler platformun ön kısmını devirip cüceleri aşağı düşürmeyi planlıyordu. Ön kısımdaki destek sütunlarının arasına devasa demir takozlar sıkıştırılmıştı ve onları devirmek için sadece bir çekiç darbesi bekliyorlardı.

Fakat taş tabakanın altında tuzağı çalıştırmak için gizlenmiş bekleyen şey bir goblin değil, başka bir çift başlı dev, yani bir ettin idi. Yüzüstü yatmış olmasına rağmen neredeyse Drizzt kadar uzundu; Drowun tahminine göre eğer doğrulursa en az dört metre boyunda olurdu. Drowun göğüs kısmı kadar kalın olan kolları çıplaktı. İki elinde de kocaman, çivili sopalar tutuyor ve iki kafası birbirine bakıyordu. Görünüşe göre muhabbet etmekteydiler.

Drizzt goblinlerin barış görüşmesi yapmaya niyetli olup olmadıklarını ve yalnızca cüceler saldırırsa taş tabakayı düşürmeyi planlayıp planlamadıklarını bilemiyordu. Ama tehlikeli devin ortaya çıkışından sonra işi şansa bırakmaya niyetli değildi. En uzaktaki sütunun gölgesinden yararlanarak katmanın kenarından aşağı yuvarlandı, arka taraftaki karanlığın içinde kayboldu ve beklemekte olan devin yanına geldi.

Kedinin yeşil gözleri yüzükoyun yatan devin öteki tarafından kendisine baktığında. Drizzt Guenhwyvar'ın da sessizce yerini almış olduğunu anladı.

Goblin safları arasında bir meşale yandı ve birbuçuk metre boyundaki sarı derili yaratıklardan üç tanesi yavaşça öne çıktı.

"Pekala," diye homurdandı bu görüşmeden çoktan sıkılmış olan Bruenor. "Siz köpeklerden hanginiz Gar-yak?"

"Gar-yak geride diğerleriyle birlikte," diye cevap verdi grubun en uzun boylu olanı, kambur omuzunun üzerinden geriye, ana güruha doğru bakarak.

"Sorun çıkacağına dair kesin bir işaret," diye mırıldandı Cattibrie, büyük yayını dikkat çekmeden omuzundan indirerek. "Lider güvenli bir şekilde geri kaldığında goblinler savaşmaya niyetli demektir."

"Gidin Gar-yak'ımza söyleyin, sizi öldürmek zorunda değiliz," dedi Bruenor sertçe "Adım Bruenor Battlehammer—“

"Battlehammer mı?" diye sordu goblin, görünüşe göre bu ismi tanıyarak. "Sen kral cüce misin?"

Bruenor dudaklarını kıpırdatmadan dostlarına mırıldandı, "Hazır olun." Cattibrie'in eli yayın kirişini kavradı.

Bruenor başıyla onayladı.

"Kral!" diye öttü goblin, kafasını çevirip canavar güruhuna bakarak ve Bmenor'u heyecanla işaret ederek. Hazır bekleyen cüceler ani saldırı işaretini aptal goblinlerden önce anladı ve mağaradan yükselen bir sonraki ses cücelerin savaş çığlığı oldu.

Drizzt de harekete geçme işaretini ahmak eltinden önce anladı. Yaratık sopalarını geriye doğru savurdu. Derken, üçyüz kiloluk panter kol bileklerinden birisine yapışınca ve acımasız keskinlikteki pala diğer taraftan koltukaltına saplanınca acı ve şaşkınlık içinde ciyakladı.

Canavarın koca kafaları tuhaf ve eşzamanlı bir hareketle iki ayrı yöne doğru döndü ve birisi Drizzt'e, diğeri Guenhwyvar'a baktı.

Daha ettin neler döndüğünü anlayamadan Drizzt'in ikinci palası, canavarın faltaşı gibi açılan gözlerine bir kesik attı. Dev, acı veren elfı yakalamak için debelenip doğrulmaya çalıştı, ama çevik Drizzt yaratığın

kolunun altından sıyrılarak canavarın savunmasız kafalarına sert ve hızlı bir şekilde saldırmaya başladı.

Diğer tarafta Guenhwyvar, dişlerini deve batırmak ve pençelerini yere kenetlemek suretiyle canavarın kolunu sabit tutuyordu.

"Drizzt onu hakladı!" diye akıl yürüttü Bruenor, ayaklarının altındaki zemin sarsıldığı zaman. Akıllıca olmasa bile basit olan tuzağın başarısızlığa uğraması üzerine goblinler gerçekten de elde ettikleri avantajı yitirmişlerdi. Aptal yaratıkları yine de ciyaklayıp bağırarak hücum ettiler. Çoğu hedefe ulaşamayan ilkel mızraklar fırlattılar.

Cücelerin cevabı daha etkiliydi. Başı çeken Cattibrie oldu. Kalp Avcısını çabucak doğrulttu ve ölümcül uçuşu sırasında ardında şimşekten bir kuyruk bırakıyormuş gibi görünen büyülü, gümüş gövdeli bir ok fırlattı. Bir goblinde temiz, üzerinden dumanlar tüten bir delik açtı, aynı şekilde çok geride duran bir goblini daha deşip geçti ve üçüncü bir yaratığın da göğsüne saplanıp kaldı. Üçü de yere devrildi.

Kükreyerek hücuma geçen yüz cüce, saldıran goblin güruhunun üzerine balta ve savaş çekiçleri savurdu.

Cattibrie bir kez daha ve bir kez daha ok attı. Sadece üç atışla sekiz goblin öldürmüştü. Şimdi Wulfgar'a üstün bir tavırla bakma sırası ondaydı. Gururu kırılan Wulfgar derhal başını başka tarafa çevirdi.

Zemin çılgınlar gibi sarsıldı; Bruenor, yaralı canavarın aşağıdan gelen feryatlarını duydu.

"Aşağıya!" diye emretti cüce kralı, aniden kopan savaş gürültüsünün arasından.

Çılgına dönmüş cücelerin yüreklendirilmeye pek ihtiyacı yoktu, zira en öndeki goblinler o zamana kadar platforma yaklaşmışlardı. Canlı cücelerden oluşan mermiler aşağı doğru fırladı, goblin safları arasında patladılar ve daha düşmeleri bitmeden önce yum-ruklarıyla, tekmeleriyle ve silahlarıyla darbeler savurmaya başladılar.

Ettin, Drizzt'e vurmak için sopasını döndürmeye çalışırken kazara bir destek sütununa çarptı ve sütunu çatlatıp ikiye böldü. Platform aşağı düşüp ahmak yaratığı yere mıhladı.

Drizzt güvenli bir şekilde devin bel seviyesinin alt kısmına çömeldi. Goblinlerin -ve tabii ettinin- planlarını nasıl da bu kadar kötü bir şekilde tasarlamış olduklarına inanamadı. "Buradan nasıl çıkmayı düşünüyordun?" diye sordu, ancak doğal olarak ettin onu anlayamıyordu.

Drizzt neredeyse yaratığa acıyarak kafasını salladı, sonra palalarıyla canavarın yüzünde ve boğazında çalışmaya başladı. Bir saniye sonra Guenhwyvar diğer kafaya saldırdı ve pençeleriyle derin yarıklar açtı.

Rancer ile kedi dostu, işlerini bitirdiler ve aşağı düşen platformun altından sadece birkaç saniye içinde dışarı çıktılar. Özel yeteneklerini başka yerlerde daha iyi kullanabileceğini bilen Drizzt, vahşi meydan arbedesinden kaçındı ve mağara duvarının kenarından ilerledi.

Bu ana mağaraya bir düzine koridor açıldığını ve goblinlerin neredeyse hepsinden birden dışarı çıkarak koşturmakta olduğunu görebiliyordu. Fakat daha endişe verici olanı ise, goblinlerin beklenmedik müttefikleriydi. Zira Drizzt, dikitlerin arkasında duran ve savaşa katılabilecekleri anı kollayan birkaç devasa ettinin daha olduğunu şaşırarak farketti.

Drizzt'i farkeden ilk kişi, hâlâ platformun üzerinde duran ve goblin güruhuna oklar yağdıran Cattibrie oldu. Drow, mağaranın sol tarafındaki bir dikit tepeciğin yarısını tırmanmıştı ve Cattibrie ile Wulfgar'a işaret ediyordu.

Savaş kalabalığının arasından bir goblin sıyrıldı ve genç kadına doğru hücum etti, ama Wulfgar kızın Önüne geçti ve koca çekicini yaratığa savurup onun platform kenarından birkaç metre öteye uçmasını sağladı. Barbar elinden geldiğince hızlı bir şekilde döndü ve savunmasını hazırlamaya çalıştı, zira başka bir goblin kenardan tırmanmış ve mızrağını doğrultmuş bir şekilde yaklaşmaktaydı.

Mızrağı neredeyse hedefi bulacaktı, ama yaratığın kafası gümüş kuyruklu bir okun güçlü bir şekilde çarpmasıyla paramparça oldu.

Diğer tarafta Guenhwyvar, dişlerini deve batırmak ve pençelerini yere kenetlemek suretiyle canavarın kolunu sabit tutuyordu.

"Drizzt onu hakladı!" diye akıl yürüttü Bruenor, ayaklarının altındaki zemin sarsıldığı zaman. Akıllıca olmasa bile basit olan tuzağın başarısızlığa uğraması üzerine goblinler gerçekten de elde ettikleri avantajı yitirmişlerdi. Aptal yaratıkları yine de ciyaklayıp bağırarak hücum ettiler. Çoğu hedefe ulaşamayan ilkel mızraklar fırlattılar.

Cücelerin cevabı daha etkiliydi. Başı çeken Cattibrie oldu. Kalp Avcısını çabucak doğrulttu ve ölümcül uçuşu sırasında ardında şimşekten bir kuyruk bırakıyormuş gibi görünen büyülü, gümüş gövdeli bir ok fırlattı. Bir goblinde temiz, üzerinden dumanlar tüten bir delik açtı, aynı şekilde çok geride duran bir goblini daha deşip geçti ve üçüncü bir yaratığın da göğsüne saplanıp kaldı. Üçü de yere devrildi.

Kükreyerek hücuma geçen yüz cüce, saldıran goblin güruhunun üzerine balta ve savaş çekiçleri savurdu.

Cattibrie bir kez daha ve bir kez daha ok attı. Sadece üç atışla sekiz goblin öldürmüştü. Şimdi Wulfgar'a üstün bir tavırla bakma sırası ondaydı. Gururu kırılan Wulfgar derhal başını başka tarafa çevirdi.

Zemin çılgınlar gibi sarsıldı; Bruenor, yaralı canavarın aşağıdan gelen feryatlarını duydu.

"Aşağıya!" diye emretti cüce kralı, aniden kopan savaş gürültüsünün arasından.

Çılgına dönmüş cücelerin yüreklendirilmeye pek ihtiyacı yoktu, zira en öndeki goblinler o zamana kadar platforma yaklaşmışlardı. Canlı cücelerden oluşan mermiler aşağı doğru fırladı, goblin safları arasında patladılar ve daha düşmeleri bitmeden önce yum-ruklarıyla, tekmeleriyle ve silahlarıyla darbeler savurmaya başladılar.

* * *

Ettin, Drizzt'e vurmak için sopasını döndürmeye çalışırken kazara bir destek sütununa çarptı ve sütunu çatlatıp ikiye böldü. Platform aşağı düşüp ahmak yaratığı yere mıhladı.

Drizzt güvenli bir şekilde devin bel seviyesinin alt kısmına çömeldi. Goblinlerin -ve tabii ettinin- planlarını nasıl da bu kadar kötü bir şekilde tasarlamış olduklarına inanamadı. "Buradan nasıl çıkmayı düşünüyordun?" diye sordu, ancak doğal olarak ettin onu anlayamıyordu.

Drizzt neredeyse yaratığa acıyarak kafasını salladı, sonra palalarıyla canavarın yüzünde ve boğazında çalışmaya başladı. Bir saniye sonra Guenhwyvar diğer kafaya saldırdı ve pençeleriyle derin yarıklar açtı.

Rancer ile kedi dostu, işlerini bitirdiler ve aşağı düşen platformun altından sadece birkaç saniye içinde dışarı çıktılar. Özel yeteneklerini başka yerlerde daha iyi kullanabileceğini bilen Drizzt, vahşi meydan arbedesinden kaçındı ve mağara duvarının kenarından ilerledi.

Bu ana mağaraya bir düzine koridor açıldığını ve goblinlerin neredeyse hepsinden birden dışarı çıkarak koşturmakta olduğunu görebiliyordu. Fakat daha endişe verici olanı ise, goblinlerin beklenmedik müttefikleriydi. Zira Drizzt, dikitlerin arkasında duran ve savaşa katılabilecekleri anı kollayan birkaç devasa ettinin daha olduğunu şaşırarak farketti.

Drizzt'i farkeden ilk kişi, hâlâ platformun üzerinde duran ve goblin güruhuna oklar yağdıran Cattibrie oldu. Drow, mağaranın sol tarafındaki bir dikit tepeciğin yarısını tırmanmıştı ve Cattibrie ile Wulfgar'a işaret ediyordu.

Savaş kalabalığının arasından bir goblin sıyrıldı ve genç kadına doğru hücum etti, ama Wulfgar kızın önüne geçti ve koca çekicini yaratığa savurup onun platform kenarından birkaç metre öteye uçmasını sağladı. Barbar elinden geldiğince hızlı bir şekilde döndü ve savunmasını hazırlamaya çalıştı, zira başka bir goblin kenardan tırmanmış ve mızrağını doğrultmuş bir şekilde yaklaşmaktaydı.

Mızrağı neredeyse hedefi bulacaktı, ama yaratığın kafası gümüş kuyruklu bir okun güçlü bir şekilde çarpmasıyla paramparça oldu.

"Drizzt'in bize ihtiyacı var," diye açıkladı Cattibrie ve barbarı yana yatan platformun sol tarafına doğru götürdü. Wulfgar ise platformun kenarından koşarken, tırmanıp yoluna çıkan bütün gob-linleri havaya savurdu.

Ana arbededen uzaklaştıkları vakit Drizzt, Cattibrie'a olduğu yerde kalmasını ve Wulfgar'a da ihtiyatla yaklaşmasını işaret etti.

"Birkaç dev buldu da," diye onlara açıkladı, aşağıda gizlenmiş olan Regis, "o tümseklerin gerisinde."

Drizzt dikitten aşağı atlayıp etrafından dolaştı, sonra gerisin geriye döndü. İki sopasıyla Drowu paramparça etmek için hazır bekleyen yakın takipteki bir ettinin etrafında savunmaya yönelik yan taklalar attı.

Cattibrie'ın oku, pis hayvan kürkünü yakarak deşip göğsüne saplandığında dev irkildi.

İkinci bir ok dengesini bozdu, sonra Wulfgar'ın "Tempus!" haykırışıyla birlikte fırlattığı çekici yaratığı yere devirdi.

Hâlâ tepeciğin yan tarafında olan Guenhwyvar, saklandığı yerden hantalca çıkan ikinci ettinin üzerine sıçradı. Kaslı pençeleri vahşice yarıklar açtı ve Drizzt yeterince yaklaşıp da palalarını devreye sokmadan önce devin iki kafasındaki gözler de kör olmuştu.

Bir sonraki dev, tümseğin diğer tarafından dolaştı, ama Cattibrie bunun için hazırlıklıydı. Ok üzerine ok yağdırarak yaratığın geri ye doğru tökezlemesini sağladı ve en sonunda onu öldürüp yere serdi.

Büyülü savaş çekici tekrar ellerine geri dönen Wulfgar ileri doğru hücum etti. Barbar ona yetiştiğinde Drizzt devin işlYıi bitirmişti. Kara elf ona katıldı ve saldıran bir diğer canavara karşı yanyana dikildiler.

"Eskiden olduğu gibi," diye belirtti Drizzt.

Cattibrie'ın bir sonraki oku ikisinin arasından hızla geçip en yakındaki devin göbeğine saplanınca ikisi de bir anlığına kör oldu.

"Bunu sana birşey ima etmek için yaptığını biliyorsun," diye belirtti Drizzt ve bir cevap duymak için beklemeden Wulfgar'ın hemen önünden kendisini yuvarladı.

Drizzt'in oyalama taktiğini anlayan barbar, Aegis-fang'i yuvarlanan Drowun üzerinden savurdu. Drizzt'e vurmak için öne doğru eğilmiş olan ettin, savaş çekicini kafasının tam yanına yedi. Diğer kafa hâlâ hayattaydı, ama bütün vücudun kontrolünü sağlaması yarım saniyesini alsa dahi bir anlığına afallamış ve yönünü şaşırmıştı.

Drizzt Do'Urden ile karşı karşıyayken yarım saniye dahi çok uzun sayılırdı. Çevik Drow sıçradı, hantal bir darbeden kolayca kaçtı ve palalarını çapraz bir şekilde aşağı savurup devin boğazında paralel şekilde iki kesik açtı.

Ettin iki sopasını da yere atıp ölümcül yarasını kavradı.

Ve bir ok onu yere serdi.

Tepeciğin ardında iki ettin daha kalmıştı, ama onlar -dört kafa birden- bu yoldaşları savaşırken yeterince seyretmişlerdi. Bu nedenle yaratıklar bir yan tünelden dışarı kaçtılar.

Dagna'nın gümbür gümbür gelen birliğinin tam önüne.

Yaralı bir ettin tökezleyerek ana mağaraya geriledi. Cüceler tarafından fırlatılan bir düzine çekiç, attığı her hantal adımda devin sırtında patlıyordu. Drizzt, Wulfgar ve hatta yayıyla Cattibrie bile yaratığa karşı harekete geçemeden önce yan tünelden içeri birçok sayıda cüce hücum etti ve yaratığın üzerine atıldı. Cüceler devi alaşağı ettiler ve savaş çılgınlığı içinde kesip biçtiler.

Drizzt Wulfgar'a baktı ve omuz silkti.

"Korkma dostum," diye gülümseyerek yanıtladı barbar. "Daha haklayacak bir sürü düşman var!" Savaş tanrısına bir kez daha haykıran Wulfgar arkasını döndü ve ana arbedeye doğru koşturdu. Koşarken,

birbirine karışmış goblinler ve cücelerden oluşan dalgalı bir denizin içinde Bruenor'un tek boynuzlu miğferini seçmeye çalışıyordu.

Fakat Drizzt onu takip etmedi. Zira o, teke tek dövüşü çılgın bir meydarfsavaşına tercih ederdi. Guenhwyvar"ı yanına çağıran Drow duvar boyunca ilerledi ve en sonunda ana mağaradan dışarı çıktı.

Sadece birkaç adımdan ve güvenilir panter dostundan gelen bir hırıltıdan sonra, Drizzt Regis'in pek uzakta olmadığını anladı.

* * *

Savaş kısa süre içinde bir bozguna dönüşmeye başladı ve Bruenor'un kendi cücelerinin yetenekleri hakkındaki tahminleri doğru çıktı. Zırhlı cücelerle çarpışan goblinler ilkel kılıçlarının ve sefil sopalarının, düşmanlarının sert silahlarıyla boy ölçüşemeye-ceğini anladı. Bruenor'un halkı da daha iyi eğitimliydi. Sıkı savaş formasyonlarını ve kontrollerini koruyorlardı ki bütün bu karmaşa ve ölüm çığlıkları arasında bunu başarmak zor bir işti.

Goblinler kaçıştılar ve çoğu kendilerini hevesle bekleyen Dagna ile birliğini karşılarında buldu.

Cattibrie'in yapacağı atışları, bu karmaşanın arasında dikkatle seçmesi gerekiyordu. Özellikle de cılız bir goblin göğsünün onun oklarını durdurmaya yetip yetmeyeceğinden emin olamadığı için. Genç kadın, çoğunlukla saflardan ayrılan, ana kalabalıkla Dagna'nın birliği arasındaki açık alanda koşanlara yoğunlaştı.

Bütün o barış görüşmesi muhabbetlerine ve Bruenor ile diğerlerine yönelttiği suçlamalara rağmen genç kadın, Kalp Avcısı Taul-maril'i her kaldırışında vücudunu saran kıpırtıyı, adrenalin patlamasını reddedemezdi.

Wulfgar'ın gözleri de savaşıp hayatta kalmaya duyduğu heyecanı parlayarak dile getiriyordu. Savaş seven bir halk arasında yetişen barbar, savaş arzusunu genç yaşında tatmıştı. Aslında bu arzu, sadece Bruenor ile Drizzt ona düşman dediği kimselerin değerini ve kabilesinin savaşlarının diğerlerine yaşattığı hüznü öğrettiğinde yatışan bir öfkeden ibaretti.

Fakat bu sefer şeytani goblinlere karşı yaptığı savaşta hiçbir suç yoktu ve Wulfgar'ın ölü ettinlerin olduğu yerden ana arbedeye doğru hücumu, yürekten söylediği Tempus Şarkısıyla süslendi. Wulfgar çekicini fırlatmayı göze alacak kadar net bir hedef bulamadı, ama cesareti de kırılmadı. Özellikle de birkaç goblinden oluşan bir grup savaş kalabalığından ayrılıp ona doğru kaçmaya başladığında.

En öndeki üçü barbarın orada olduğunu pek farketmedi. Wulfgar'ın Aegis-fang ile yana doğru savurduğu ilk darbe onları kenara doğru devirip iki goblini öldürdü. Gerideki goblinler şaşkınlık içinde tökezleseler de koşmaya devam ettiler. Bir kayanın etrafından akan nehir gibi Wulfgar'ın etrafından dolaştılar.

Aegis-fang'in bir sonraki ağır darbesi altında bir goblin kafası paramparça oldu; Wulfgar bir kılıç darbesini engellemek için çekici diğer eliyle tutup kaldırdı. Sonra da sol dirseğiyle saldırgan adayının çenesini parçalayarak yaratığın havada uçmasını sağladı.

Wulfgar yan tarafında bir acı hissetti ve saplanan kılıç çok daha derine batmadan önce geri çekilmeyi başardı. Serbest olan eli geriye doğru savruldu, saldırganın kafasını mengene gibi kavradı ve çırpınmakta olan yaratığı yerden yukarı kaldırdı. Yaratığın kılıcı hâlâ elindeydi ve Wulfgar tehlikeye açık olduğunu farketti. Elinde olan tek savunma yöntemi katıksız bir şiddetti. Havaya yükselmiş olan goblini öyle bir şiddetle ileri geri salladı ki yaratık bir darbe savurabilecek kadar kendisine gelemedi.

Wulfgar kendisine saldıran birçok düşmanı kontrol altında tutmak için hızla döndü ve tek elle savurduğu çekice güç kazandırmak için vücut devinimini kullandı. Yaklaşan bir goblin geri çekilmeye çalıştı ve kolunu açması bir şekilde kendisini savunmak için kaldırdı. Ama savaş çekici sıska kolu parçaladı ve yaratığın kafasına öyle bir güçle indi ki goblin yere sırt üstü devrildi. Ancak yüzü taşa gömüldü.

Havada asılı duran inatçı ve ahmak goblin, Wulfgar'ın geniş pazılarını çentti. Barbar, yaratığı sertçe yere indirdi, bastırıp büktü ve boyun kemiğinin kırılırken çıkarttığı çatırtıyı duyup tatmin oldu. Üzerine saldırmakta olan bir goblini gözünün ucuyla gördü ve ölü yaratığı dostunun üzerine savurarak ikisinin yere devrilmesini sağladı.

"Tempus!" diye kükredi barbar. Savaş çekicini iki eliyle kavradı ve etraftaki en kalabalık gruba doğru hücum ederek Aegis-fang'i ileri geri savurdu. O vahşi saldırıdan kaçamayan, ölümcül menzilinden kurtulamayan her goblin vücudunun bir bölümü tam manasıyla paramparça edildi.

Wulfgar aniden döndü ve arkasında olduğunu bildiği gruba saldırdı. Goblinler gerçekten de ona yaklaşmaya başlamıştı, ama gözü dönmüş bir bakışla yüzü buruşmuş olan kudretli savaşçı onlara doğru yöneldiğinde goblinlerin hepsi arkalarını dönüp kaçıştılar. Wulfgar savaş çekicini savurup bir tanesini alaşağı ettikten sonra tekrar arkasını döndü ve diğer gruba doğru koşturdu.

Bu grup da kaçıştı. Görünüşe göre çılgın insanın silahsız olması umurlarında değildi.

Wulfgar içlerinden birini dirseğinden yakalayıp çevirdi ve kendisiyle yüzyüze getirdi. Diğer elini goblinin yüzüne kenetleyip geriye, yere doğru büktü. Aegis-fang tekrar elinde beliriverdi ve barbarın şiddetti iki katına çıktı.

* * *

Bol çentikli baltasını en son kurbanının göğsünden çekip çıkartabilmek için Bruenor'un bir çizmesini yaratığa dayaması gerekmişti. Balta serbest kaldığında beraberinde bir kan fışkırması oldu ve cüceyi sırılsıklam etti. Bruenor buna aldırış etmedi. Goblinlerin şeytani yaratıklar olduğu ve Bruenor'un bu vahşi saldırısının dünyanın iyiliğine olduğu kesindi.

Umursamazca gülümseyen cüce kral hızla koştu ve en sonunda o sıkış tepiş yerde kendisine başka bir hedef daha buldu. İlk darbeyi goblin savurdu, Bruenor'un kaliteli kalkanına çarpan sopası iki parçaya kırıldı. Aptal goblin kırılmış silahına gözlerine inanama-yarak baktı, sonra da baltanın gözlerinin tam ortasına daldığını görecek bir zamanlamayla kafasını cüceye doğru kaldırdı.

Şimşek gibi bir ışık hemen cücenin yanından geçti ve onu korkutarak son kurbanının zevkini ondan çaldı. Fakat cüce, bunun Cattibrie'ın işi olduğunu

anladı ve kurbanın bir metre ötede, titremekte olan gümüş ok tarafından taş duvara çivilenmiş bir şekilde durduğunu gördü.

"Lanet iyi bir yay," diye mırıldandı cüce. Kafasını çevirip kızına doğru baktığında platforma tırmanan bir goblin gördü.

"Hayır yapamayacaksın!" diye haykırdı cüce. Platforma doğru koşturup yuvarlanarak üzerine çıktı. Dövüşe tutuşmaya hazır bir şekilde yaratığın hemen yanında ayağa kalktı. Tam o sırada başka bir şimşeğimsi ışık sebebiyle irkildi.

Goblin hâlâ ayaktaydı ve oraya saplanmış bir ok bulmayı umuyormuş gibi göğsüne bakıyordu. Fakat iki ciğerinin arasına açılmış bir delik buldu.

Goblin, kan akışını durdurmak için saçma bir girişimde bulunarak deliğe parmağını soktu ve ölüp yere yığıldı.

Bruenor ellerini kalçalarına koydu ve kızına sert sert baktı. "Bak kızım," diye azarladı. "Bütün eğlencemi mahvediyorsun!"

Cattibrie'ın parmaklan kirişi germeye başladı ama anında gevşedi.

Bruenor, kızın garip hareketinin sebebini düşündü. Bir goblin sopası başının arka kısmına 'güm' diye indiğinde sebebini anladı.

"Bunu sana bıraktım," dedi Cattibrie, omuz silkerek. Bruenor'un dik dik bakan koyu gözleriyle kıyaslanırsa gayet cılız bir hareketti tabii.

Bruenor kızı dinlemiyordu. Kalkanını yukarı doğru savurup bir sonraki saldırıyı önledi ve baltasını önden savurarak hızla saldırdı. Goblin göbeğini içeri çekti ve parmak uçlarına yükselerek geri çekildi.

"Yeterince çekilemedin," dedi cüce, kibarlık edip goblin dilinde konuşarak. Ve goblinin bağırsakları dışarı doğru döküldüğünde cücenin sözlerinin doğru olduğu anlaşıldı.

Dehşete düşen yaratık gözlerine inanamayarak bağırsaklarına baktı.

"Ben bakmıyorken bana vurmamalıydın ama," cümlesi Bruenor Battlehammer'ın yaratığa sunduğu tek özürdü. Ve cücenin bir sonraki darbesi goblinin boyuna doğru yönelerek yaratığın başını omuzlarından ayırdı.

Platform düşmanlardan temizlendiğinde, Bruenor da Cattibrie da savaş kalabalığının ortasına bakmak için arkalarını döndü. Cattibrie yayını gerdi, ama daha fazla ok atma ihtiyacı duymadı. Goblinlerin çoğu kaçışıyordu, fakat Dagna'nın askerleri mağaranın öbür tarafında dizilmiş olduğundan gidecek yerleri yoktu.

Bruenor aşağı atladı ve kendi birliğini düzenli bir takip için bir araya getirdi. Cüce birlikleri, sanki kocaman ve hızla kapanan bir ağız gibi goblin güruhunu yuttu.

Drizzt sessiz ve sakin olan bir yan geçit boyunca süzüldü, vahşi savaşın gürültü patırtısı çok geride kalmıştı. Drow endişeli değildi, zira gölgesinin, yani Guenhwyvar'ın pek yakınlarda bir yerlerde sessizce ilerlediğini biliyordu. Drizzt'i daha çok tedirgin eden şey ise, hâlâ inatla onu yakından takip eden Regis'di. Şansına buçukluk da en az Drow kadar sessizce hareket ediyor, en az onun kadar gölgeler içinde kalıyor ve Drizzt'e ayakbağı olmuyordu.

Drizzt'in buçukluğu hemen oracıkta sorgulamasını engelleyen tek şey sessiz olmalarının gerekmesiydi. Zira eğer bir goblin grubuyla karşılaşırlarsa, Drizzt savaş konusunda becerikli olmayan Regis'in nasıl olup da tehlikeden uzaklaşabileceğini bilmiyordu.

Kara panter biraz ileride duraksadı ve kafasını çevirip Drizzt'e baktı. Karanlıktan daha karanlık olan kedi, ardından bir geçide girdi ve yan tarafa doğru ilerleyip başka bir mağaraya çıktı. Drizzt geçidin ötesinden gelen ve kolayca tanınan goblin hırıltıları duydu.

Drizzt kafasını çevirip Regis'e baktı ve buçukluğun enfrarujlu görüş yeteneğini açık eden kırmızı gözlerini gördü. Buçukluklar da karanlıkta görebiliyordu, ama Drowlar ya da goblinler kadar iyi değil. Drizzt bir elini kaldırdı ve Regis'e koridorda beklemesini işaret etti. Sonra geçit girişine doğru süzüldü.

En az altı ya da yedi kelle olan goblinler küçük mağaranın merkezinde bir araya sokulmuşlardı ve doğal yapıdaki, dişi andıran çok sayıdaki sütunun etrafında geziniyorlardı.

Sağ taraftaki duvar hizasında, Drizzt hafif bir kıpırtı sezdi ve bunun Guenhwyvar olduğunu anladı. Kedi, ilk hareketi onun yapmasını sabırla bekliyordu.

Drizzt kendisine panterin ne kadar da müthiş bir savaş yoldaşı olduğunu hatırlattı. Guenhwyvar, her zaman savaşın akışını tayin etme işini Drizzt'e bırakır ve kendisini dahil edebileceği en iyi yöntemi bulurdu.

Drow rancer en yakındaki dikite doğru ilerledi, sürünerek bir diğerinin yanına geçti ve bir diğerinin arkasından yuvarlanarak avına gitgide yaklaştı. Şimdi dokuz goblin tespit etmişti. Yaratıklar görünüşe göre şimdi ne yapacaklarını tartışıyorlardı.

Etrafa muhafız dikmemişlerdi, tehlikenin yakınlarda olduğundan bihaberdiler.

Bir tanesi hızla döndü ve sırtını bir dikit sütuna dayayarak diğerlerinden sadece birbuçuk metre ayrıldı. Göbeğine bir pala battı ve daha bir ses çıkaramadan akciğerlerine erişti.

Geriye sekiz tane kalmıştı.

Drizzt cesedi sessizce yere bıraktı ve sırtını taşa dayayarak yerini aldı.

Bir saniye sonra, goblinlerden bir tanesi Drowu az önce ölmüş olan dostu zannederek ona seslendi. Drizzt homurdanarak cevap verdi. Omuzunu sıvazlamak için dikitin arkasından bir el uzandığında Drow gülümsemeden edemedi.

Goblin ona hafifçe vurdu, sonra daha yavaş bir şekilde bir kez daha dokundu. Sonra yaratık, görünüşe göre Drizzt'in daha uzun boylu olduğunu farkederek el yordamıyla Drowun kalın pelerinini yoklamaya başladı.

Goblin, çirkin yüzünde şaşkın bir ifadeyle kafasını uzatıp sütunun arkasından ona baktı.

Sonra geriye yedi tane kaldı ve Drizzt goblinlerin tam ortasına sıçradı. Şimşek gibi parlayan palaları göz açıp kapayıncaya kadar en yakındaki iki goblini hakladı.

Geri kalan beş goblin feryat edip kaçışmaya başladı. Bu sırada bazıları dikitlere tosladı, diğerleri ise birbirilerine takılıp yere yuvarlandı.

Bir goblin Drizzt'e doğru yaklaştı. Anlaşılması imkansız bazı laflar sarfederken ağzı hızla açılıp kapanıyordu ve elleri dostluk işareti gibi iki yana açılmıştı. Görünüşe bakılırsa kötü yaratık, bu kara eltin potansiyel bir müttefik olmadığını tam o anda anlamıştı, zira çılgınlar gibi geri çekilmeye başladı.

Drizzt'in palaları aşağı doğru çapraz bir şekilde indi ve yaratığın göğsüne sıcak kandan oluşan bir 'x' çizdi.

Guenhwyvar Drowun yanından hızla geçti ve mağaranın öteki tarafına doğru kaçmakta olan bir gobline saldırdı. Panterin koca pençesini tek bir savuruşuyla birlikte goblin sayısı üçe indi.

Nihayet, silahlarını çekmiş olan iki goblin, Drowa eşgüdümlü bir şekilde saldırmayı başarabilecek kadar kendilerini topladı. Bir tanesi sopasını yay şeklinde savurdu, ama Drizzt daha silah kendisine yaklaşmadan önce onu savuşturdu.

Saldırıyı savuşturmak için kullandığı palasını önce sola, ardından sağa ve iki kez daha sağa sola savurduktan sonra afallamış olan yaratıkta altı tane ölümcül yara açtı. Goblin geriye doğru yere yığılırken aptallaşmış bir ifadeyle bakakaldı.

Bu sırada Drizzt'in öteki palası, diğer goblinin çaresizce savurduğu çok sayıda darbeyi kolayca engelliyordu.

Drow yüzünü tamamen öteki yaratığa çevirdiğinde, goblin sonunun gelmiş olduğunu anladı. Kısa kılıcını Drizzt'e fırlattı -ki yine pek etkili

olamadı- ve en yakındaki taş sütunun arkasına sıvıştı.

Afallayan yaratıkların sonuncusu sütunu arkasından geçip Drowun dikkatini dağıttı ve diğerini kaçmasını garanti altına aldı. Drizzt goblinin şansına küfretti. Hiçbirinin kaçmasını istemiyordu. Ama bu ikisi ya akıllıca davranarak ya da şansları yaver giderek, ayrı yönlere doğru kaçıyorlardı. Fakat Drow bir saniye sonra yankılanan bir çatırtı duydu ve kısa kılıcını fırlatmış olan goblin, sütunun arkasından kafası yarılmış bir şekilde tökezleyerek geri çıktı.

Küçük gürzünü tutan Regis, sütunun arkasından ona baktı ve omuz silkti.

Drizzt hayretler içinde öylece buçukluğa bakakaldı. Sonra, daha şimdiden mağaranın sütundan dişleri arasından koşturarak en uçtaki koridora doğru kaçmakta olan diğer goblini takip etmek için hızla döndü.

Daha hızlı ve çevik olan Drow hızla arayı kapattı. Guenhwyvar'ı gördü. Panterin ağzı taze kurbanlarının sıcak kanıyla parlıyordu ve kedi paralel bir yol çizerek gitgide goblin ile arasındaki mesafeyi kapatıyordu. Drizzt, yaratığın kaçmak için hiç şansı kalmadığından o anda emin oldu.

Goblin, koridorun girişinde irkilerek duruverdi. Drizzt de Guenhwyvar da yan taraflara doğru süzülüp sütunların arkasına gizlendi. Bu sırada goblinin vücudunda parlayan ve kıvılcımlar saçan patlamalar meydana geldi. Yaratık çılgınlar gibi feryat etti ve ileri geri debelendi; elbiseleri ve derisi yanıp kavrulmuştu.

Devam eden patlamalar, goblinin öldükten çok sonra bile ayakta kalmasını sağladı. En sonunda patlamalar durdu ve yaratık yere yığıldı. Vücudundaki birkaç düzine kavrulmuş yaradan duman hareleri yükseliyordu.

Mağaraya ne gibi bir canavarın geldiğini bilmeyen Drizzt ile Guenhwyvar, kıpırtısız bir şekilde ve derin bir sessizlik içinde durdular.

Mağara aniden büyülü bir ışıkla aydınlandı.

Gözlerini odaklamak için savaş veren Drizzt, palalarını sıkıca kavradı.

"Hepsi öldü mü?" diyen tanıdık bir cüce sesi duydu. Gözlerini kırpıştırarak açtığında Cobble'ın odaya girdiğini gördü. Cücenin bir eli iri kemer kesesinin içindeydi, diğeri ise bir kalkan tutuyordu.

Onun ardından gelen birkaç askerden birisi şöyle mırıldandı, "Harbiden iyi büyüymüş, rahip."

Cobble paramparça olmuş cesedi incelemek için ilerledi, sonra başıyla onayladı. Drizzt sütunun arkasından ışığa çıktı.

Şaşıran rahip elini hızla savurdu ve Drowa doğru beş on tane küçük nesne -galiba çakıl taşı- fırlattı. Guenhwyvar hırladı ve Drizzt yana doğru dalışa geçti. Çakıl taşları Drowun durduğu yerdeki kayaya çarptı ve bir başka küçük patlamalar serisi yaşandı.

"Drizzt?" diye haykırdı Cobble, yaptığı hatayı anlayarak. "Drizzt!" Zeminde açılan bir sürü kavrulmuş yere bakmakta olan Drowa doğru koşturdu.

"İyi misin, sevgili Drizzt?" diye haykırdı Cobble.

"Harbiden iyi büyümüş, rahip," diye cevap verdi Drizzt, elinden gelen en iyi cüce taklidi sesiyle. Yüzünde kocaman ve takdir dolu bir gülümseme vardı.

Drowun sırtına dostça ama sertçe vuran Cobble, neredeyse onu yere devirecekti. "Bu büyüyü ben de seviyorum," dedi, Drizzt'e patlayıcı çakıllarla dolu kesesini göstererek. "Biraz ister misin?"

"Ben isterim," diye yanıtladı Regis. tünel girişine Drizzt'in saklandığı yerden daha yakın olan bir sütunun arkasından çıkıp gelerek.

Drizzt, buçukluğun hüneri karşısında hayretler içinde lavanta renkli gözlerini kırpıştırdı.

Yüz kişiden daha fazla sayıda bir başka goblin birliği, savaş başladıktan sonra kanat tarafından saldırmak için ana mağaranın sağındaki koridorlarda yerlerini almıştı. Tuzağın başarısızlığa uğraması, Bruenor'un hücumu (ki bu

saldırı dehşet verici, gümüş kuyruklu oklarla desteklenmişti,) ettin birliğinin sefil yenilgisi ve Dag-na'nın cüce askerlerinin gelişi üzerine goblinler arkalarını dönüp kaçacak kadar akıllıca davranabilmişlerdi.

"Cüceler," diye haykırdı, önden koşan goblinlerden birisi. Diğerleri kısa süre içinde onun sözünü tekrarlamaya başladı. Yaratıklar sakallı ırktan küçük bir grupla, muhtemelen bir öncü grubuyla karşı karşıya olduklarını düşünmeye başladıklarında bu seslerin tınısı dehşetten açlığa dönüştü.

Ne olursa olsun, cücelerin görünüşe göre durup da savaşmaya niyetleri yoktu ve goblinler takibe devam ediyordu.

Birkaç kavşak ve dönemeç geçtikten sonra kaçmakta olan cüceler ve takip eden goblinler geniş, düzgünce işlenmiş ve meşaleyle aydınlatılmış bir tünele geldiler. Birkaç yüzyıl önce Mithril Salonu cüceleri tarafından oyulup açılmış bir tüneldi bu.

O uzun zaman önceki günlerden beridir cüceler buraya ilk defa yeniden gelmişti ve bekliyorlardı.

Güçlü cüce elleri kocaman diskleri bir kütüğün üzerine indirdi. En sonunda bütün parçalar, bir cüce kadar uzun, neredeyse tünel kadar geniş ve bir tonun epey üzerinde olan silindirik bir tekerlek halini alana dek bu işlem arka arkaya devam etti. Büyük aletin ana vücudunu oluşturmak için birkaç tane iyi yerleştirilmiş büyük çivi- üzerine keksin ve acımasız dikenler kakılmış olan- metal bir levha ve cüceler kaldırıp itebilsin diye tekerleğin yanından aletin arka kısmına doğru uzanan iki çentikli saplar gerekiyordu.

Aletin ön kısmında, hücuma geçen cücelerin gerçek boyutlarıyla resmedilmiş olduğu bir bez vardı ve bu da geri çekilmek için çok geç olana dek goblinlerin kaçmasını sağlayacak son bir rötuştu,

"İşte geliyorlar," diye rapor verdi öndeki habercilerden birisi, ana savaş grubunun yanına geri dönerek. "Birkaç dakika içinde köşeyi dönecekler."

"Yemciler hazır mı?" diye sordu, oyuncak taburunun kumandasındaki cüce.

Diğer cüce başıyla onayladı ve taşıyıcılar itme saplarını tutup ellerini sıkıca çentiklere sabitlediler. Aletin önüne çılgın koşuya hazır olan dört asker çıktı. Bu sırada yüz kişilik cüce taburunun geri kalan kısmı taşıyıcıların arkasında yerlerini aldı.

"Saklanma oyukları otuz metre aşağıda," diye en öndeki askerlere hatırlattı komutan cüce. "Aman onları kaçırmayın sakın! Bu şeyi bir yuvarlamaya başladık mıydı, onu durdurmamız pek mümkün değil!"

Kaçan cücelerin sahte korku çığlıkları uzun koridorun öteki ucundan yükseldi, onun peşindense takipteki goblinlerin haykırışları duyuldu.

Komutan cüce kafasını salladı; goblinlere yem atmak çok kolaydı. Sadece onların daha üstün olduklarına inanmalarını sağlamak yeterliydi, o zaman hemen saldırırlardı.

Öndeki askerler hafifçe ilerlemeye başladı, onların ardındaki taşıyıcılar rahat bir tempo tutturdu ve bütün ordu yavaşça yuvarlanan tekerleğin gümbürtüsü eşliğinde yürüyüşe geçti.

Bir başka haykırış silsilesi daha duyuldu ve bu sesler arasında cücelerin hiç kaçırmayacağı bir 'Şimdi!' işareti vardı.

Öndeki askerler kükreyip hızla koşmaya başladı. Devasa oyuncak hemen arkalarından geliyordu. Piston gibi işleyen cüce bacakları, acımasız tekerleğin hızla yuvarlanmaya başlamasını sağladı. Cüceler, bu gümbürtünün üzerine yükselen bir şekilde şarkılarını söylemeye başladılar.

Tünel çok dar,

Tünel çok alçak,

En iyisi koş goblin,

Çünkü geliyor oyuncak!

Cüce hücumu, goblin çığlıklarına altyapı oluşturan gümbürtüler halindeki bir çığ gibiydi. Yemciler yaklaşan dostlarına işaret verdikten sonra

saklanma oyuklarının yanında durdular ve arkalarını dönüp goblin takipçilerine küfürler yağdırdılar.

Büyük aletten güvenle kurtulmanın tek yolu olan küçük sığınak oyuklarının yanından, goblin güruhu gelmeden tam bir saniye önce oyuncakla birlikte geçeceklerini bilen komutan cüce acımasızca gülümsedi.

Tam da cücelerin planladığı gibi olacaktı.

Sıradan bir cüce birliğiyle karşılaştıklarını düşünen ve geri dönmeleri imkansız olan goblinler savaş çığlıkları atarak uzun sıralar halinde hücumu sürdürdü.

Öndeki cüce askerler yemcilere katıldılar, hep beraber yan taraftaki oyuklara atladılar ve tam o sırada oyuncak gümbürdeyerek yanlarından geçti. Aletin önündeki korkunç tente, ön taraftaki gob-linlerin yavaşlayıp hayrete düşmesine sebep oldu.

Savaş çığlıklarının yerini dehşet içindeki ulumalar aldı ve goblin safları boyunca yankılandı. En yakındaki goblin, hoplaya zıplaya gelen cüce resmine cesurca saldırdı, resimli tenteyi aşağı düşürdü ve başlarına gelecek olan felaketi böcek gibi ezilmeden bir saniye önce gözler önüne serdi.

Amansız cüceler savaş oyuncaklarına 'Ezergeçer' adını takmışlardı ve ezerek ilerleyen tekerleğin arka kısmında beliren goblin kanı birikintileri, bu ismin oldukça uygun olduğunu gösteriyordu.

"Şarkı söyleyin, cücelerim!" diye emir verdi komutan. Cüceler de gümbürtü dolu sesleri goblin ulumalarının üstünde yankılanarak şarkılarını büyük kreşendolar halinde söylemeye başladılar.

Her tümsek bir goblin kafası,

Yerdeki göller goblin kanı

Koşun, iyi cüceler, oyuncağı itin

Küçük goblinleri ezin geçin!

Acımasız alet zıplaya hoplaya ilerliyor, taşıyıcılar goblin yığınlarına takılarak tökezliyordu. Ama eğer bir cüce düşecek olursa onun yerini almaya hazır olan ve bacakları piston gibi hızla çalışan bir düzine cüce mevcuttu.

Aletin gerisinde kalan ordu etrafa yayılmaya başladı; cüceler hâlâ kıvranmakta olan yaralı goblinlerin işini bitirmek için duruyordu. Fakat birliğin çoğu zıplayıp hoplayan alete yakın kalmıştı. Zira büyük tekerlek tünelin daha aşağısında ilerledikçe yan koridorların önünden geçiyordu. Bu iş için önceden görevlendirilen cüce taburları oyuncağın hemen ardından bu yan tünellere dalıyor ve hâlâ civarda olan her goblini katlediyorlardı.

"Keskin viraj!" diye haykırdı komutan cüce ve alet sürtünerek geçerken taş tekerleğin çelikle kaplı yan tarafından kıvılcımlar fışkırdı. Cüceler bu bölgenin gümbürdeyen canavarı durduracağını hesaplamışlardı.

Fakat durduramadı ve köşeyi dönünce tünelin sonu görünür gibi oldu. Bir düzine goblin geçit vermeyen kayaları tırmıklayarak bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordu.

"Bırakın gitsin!" diye haykırdı komutan. Çılgınlar gibi koşturan cüceler aleti bıraktılar ve oyuncak hoplaya zıplaya gitmeye devam ederken birbirilerinin üzerine yığıldılar.

Ezergeçer, bütün taş yatağını sarsan çok büyük bir patlamayla birlikte duvara çarptı. Neşeyle tezahürat yapan cücelerin duvarla alet arasında kalan bahtsız yaratıklara ne olduğunu tahmin etmeleri pek zor olmadı.

"Ah, iyi işti be!" dedi askerlerine komutan cüce, köşe başından kafasını uzatarak, ezilip suyu çıkarılmış goblinlerden oluşan uzun sıraya bakarak. Cüce askerler hâlâ savaşıyordu. Ama şimdi sayıları düşmanlarından ezici bir şekilde fazlaydılar, zira goblin birliğinin yansından fazlası püre olmuştu.

"İyi işti!" diye içtenlikle tekrarladı komutan. Ve goblinlerden nefret ederi bir cücenin mantığına göre kesinlikle öyleydi.

Ana mağarada, Bruenor ile Dagna sırılsıklam bir halde, muzaffer bir tavırla kucaklaştılar, yani vahşi cücelerin deyimiyle, ·düşmanlarının kanını

paylaştılar'. Pek az cüce öldürülmüştü ve birçoğu yaralı yatıyordu, ama iki lider de bozgunun bu kadar mükemmel olacağını tahmin etmemişti.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, kızım?" diye sordu Bruenor Cattibrie'a, uzun yayını rahatça omuzuna atmış olan kız onun yanına geldiğinde.

"Yapmamız gerekeni" yaptık," diye yanıtladı kadın. "Ve gob-linler de tahmin edildiği gibi, hain bir güruhmuş. Ama sözlerimi geri almayacağım. Önce konuşmaya çalışmakla doğu olanı yaptık."

Dagna yere tükürdü, ama daha akıllı olan Bruenor başını sallayıp kızıyla hemfikir oldu.

Wulfgar'ın zaferle, 'Tempus!'" diye bağırdığını duydular ve onları gören barbar, kudretli savaş çekicini havaya kaldırmış bir şekilde sıçraya hoplaya onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Hâlâ sizin bu işten oldukça fazla zevk aldığınızı düşünüyorum," diye belirtti Cattibrie, Bruenor'a. Görünüşe göre Wulfgar ile konuşmak istemediğinden dolayı yaralılara yardım etmek için uzaklaştı.

"Pöh!" diye kızın arkasından homurdandı Bruenor. "Sen kendi yayını bülbül gibi şakıtırken iyiydi!"

Cattibrie, kestane rengi buklelerini yüzünden geri taradı ve kafasını çevirip bakmadı. Bruenor'un onu gülümserken görmesini istemiyordu.

Ezergeçer taburu yarım saat sonra ana mağaraya girdi ve sağ kanadın goblinlerden temizlendiğini rapor etti. Onlardan sadece birkaç dakika sonra Drizzt, Regis ve Guenhwyvar geldi. Drow, Bruenor'a Cobble'ın birliklerinin sol ve arka taraftaki koridorları temizlemekte olduğunu söyledi.

"Sen kendine birkaç tane bulabildin mi bari?" diye sordu cüce. "Yani ettinlerden sonra demek istiyorum?"

Drizzt başını evet anlamında salladı. "Buldum," diye yanıtladı, "Guenhwyvar da buldu... ve Regis de." Hem cüce hem de Drizzt merakla buçukluğa doğru döndüler. O ise elinde kanlı gür-züyle rahat bir şekilde

öylece duruyordu. Üzerindeki bakışları farke-den Regis, sanki utanmışçasına silahı arkasında sakladı.

"Senin geleceğini bile tahmin etmiyordum, Gümbürgöbek," dedi Bruenor ona. "Hepimiz savaşıp dövüşürken senin yukarıda kalıp daha fazla yemek tıkınacağını sanıyordum."

Regis omuz silkti. "Dünyadaki en güvenli yerin Drizzt Do'Urden'in yanı olduğunu düşündüm," diye açıkladı.

Bruenor bu mantığa karşı tartışacak değildi. "Birkaç hafta içinde kazıya başlarız," diye anlattı rancer dostuna. "Tabii birkaç madenci grubu gelip de mekanın güvende olduğunu rapor ettikten sonra."

Drizzt o anda onu pek dinlemiyor, yaralılar arasında dolaşan Cattibrie ile Wulfgar'ın birbirilerinden uzak duruyor olduğu gerçeğiyle daha çok ilgileniyordu.

"Sorun oğlan," dedi Bruenor, Drowun ilgisini farkederek.

"Bir kadının savaşa katılmaması gerektiğini düşünüyor," diye yanıtladı Drizzt.

"Pöh!" diye homurdandı kızıl sakallı cüce. "Kız elimizdeki en iyi savaşçılardan biri. Ayrıca beş düzine cüce kadın savaşa geldi, hatta iki tanesi de öldürüldü."

Cüce krala bakan Drizzt'in yüzü hayretler içinde buruştu. Beyaz saçlarını çaresiz bir şekilde silkeledi ve Cattibrie'a katılmak için yürümeye başladı. Ama birkaç adım attıktan sonra durdu ve tekrar kafasını sallayarak geri baktı.

"Beş düzine," diye tekrarladı Bruenor, Drowun şüpheli ifadesine cevaben. "Cüce kadını diyorum."

"Dostum," diye cevap verdi Drizzt, tekrar yürümeye başlayarak. "Aradaki farkı asla ayırdedemedim."

Cobble'ın birliği, iki saat sonra diğer goblinlerle birleşti ve arka kısmın düşmandan temizlendiğini rapor etti. Bruenor ile kumandanlarının görebildiği kadarıyla bozgun başarıyla tamamlanmış, tek bir düşman bile hayatta kalmamıştı.

Cüce birliklerinden hiç kimse kritik savaş noktalarındaki sarkıtlar arasında havada süzülen, cüce hamlelerini ve savaş tekniklerini ilgiyle izleyen narin ve karanlık suretleri -Jarlaxle'ın casus kara elflerini- farketmemişti.

Goblin tehlikesi son bulmuştu. Ama bu, Bruenor Battlehammer'ın sorunlarının en küçüğüydü.

BÖLÜM 2

Dinin, Vierna'nın her hareketini izliyor, kız kardeşinin Örümcek Kraliçe'ye övgü için kusursuz bir şekilde yaptığı ibadetleri seyrediyordu. İki Drow, Jarlaxle'ın Menzoberranzan'ın düşük seviyeli evlerinden birinde Vierna'nın kullanması için tahsis ettiği küçük bir dua salonundaydı. Dinin, karanlık tanrıça Lloth'a gönüllü bir şekilde sadık kalmış ve bugün Vierna'nın dualarına katılmak için ona eşlik etmişti. Fakat aslında erkek Drow, bütün bunların anlamsız bir yalan olduğunu ve kız kardeşinin eskiden bulunduğu mevkiyi saçma bir şekilde taklit ettiğini düşünüyordu.

"Bu kadar kuşkucu olmamalısın," diye belirtti Vierna, duasına devam ederek ve omuzunun üzerinden Dinin'e bakma zahmetine bile girmeyerek.

Fakat Dinin'in usanmış bir şekilde iç geçirdiğini duyan rahibe, kıstığı kırmızı gözlerinde hiddet dolu bir bakışla hızla ona doğru döndü.

"Bunların sebebi ne?" diye bilmek istedi Dinin, kadının ga-zabıyla cesurca yüzleşerek. Vierna, Dinin'in inatla inandığı üzere Lloth'un takdirini kaybetmiş olsa bile ondan daha iriydi ve bir takım rahibe büyülerine sahipti. Dinin dişlerini sıktı, ifadesini sertleştirdi ve geri çekilmedi. Dinin, Vierna'nın gitgide artan takıntısının bir kez daha etrafındakiler! yıkıma götüreceğinden korkuyordu.

Vierna cevap olarak rahibe cüppesinin cebinden garip bir kırbaç çıkardı. Kırbacın sapı pek değerli olmayan kara adamanttan olsa bile, beş kayışı da kıvrılıp bükülen canlı yılanlardan oluşuyordu. Dinin'in gözleri genişledi; bu silahın önemini biliyordu.

"Lloth, yüce rahibelerinden başka hiç kimsenin bunları taşımasına izin vermez," diye hatırlattı Vierna ona, yılan kafalarını sevgiyle okşayarak.

"Ama biz Lloth'un gözünden düştük..." diye itiraz etmeye başladı Dinin. Fakat bu itiraz Vierna'nın gösterisinin yanında pek cılız kalmıştı.

Vierna, yılan kafalarından birini öpmek için eğilirken Dinin'e baktı ve kedi gibi mırıldanarak şeytanca güldü.

"O zaman neden Drizzt'in peşine düşüyoruz?" diye sordu Dinin. "Lloth'un takdirini geri kazanmışsın. Hain kardeşimizi aramakla neden herşeyi riske atıyorsun ki?"

"Takdiri işte böyle kazandım!" diye haykırdı Vierna ona. Ona bir adım yaklaştı ve Dinin akıllıca davranarak geriledi. En yaşlı ve en acımasız ablası olan Briza'nın ona o yılan başlı, korkunç kırbaçlarla sık sık işkence ettiği Do'Urden Evindeki gençlik günlerini hatırladı.

Fakat Vierna çabucak sakinleşti ve kafasını çevirip karanlık; hem canlı, hem de heykel örümceklerle kaplı olan sunağına baktı. "Ailemiz Matron Malice'in zayıflığı yüzünden yıkıldı," diye açıkladı. "Malice, Lloth'un ona verdiği en önemli görevde başarısız oldu."

"Drizzt'i öldürme görevinde," dedi Dinin.

"Evet," dedi Vierna öylece, omuzunun üzerinden kardeşine bakarak. "Drizzt'i, o sefil ve hain Drizzt'i öldürme görevinde. Onun kalbini Lloth'a armağan edeceğime, ailemizin hatasını düzelteceğime söz verdim. Böylece biz -sen ve ben- tanrıçamızın takdirini yeniden kazanacağız."

"Neye yarayacak ki?" diye sormadan edemedi Dinin, içinde bulunduğu önemsiz dua salonuna bariz bir aşağılamayla bakarak. "Artık evimiz yok. Do'Urden ismi şehrin hiçbir yerinde telaffuz edilemiyor. Lloth'un takdirini geri kazansak bile bu işten kârımız ne olacak? Sen yüce bir rahibe olacaksın, bundan çok memnun olurum, ama yöneteceğin bir evin olmayacak."

"Hayır olacak!" diye kızdı Vierna, gözlerinde şimşekler çakarak. "Ben yok edilmiş bir evin hayatta kalan bir asilzadesiyim, tıpkı senin gibi kardeşim. İkimizin de İtham Hakkı var."

Dinin'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Vierna kağıt üzerinde haklıydı; İtham Hakkı, yok edilen evlerin hayatta kalan asilzade çocuklarına tanınan bir ayrıcalıktı. Çocuklar saldırganların ismini söyler ve bu da suçlu kimselere Drow adaleti uygulanmasını sağlardı. Fakat Menzoberranzan'ın hiç bitmeyen arka oda entrikaları içinde adalet denilen şey itinayla çarpıtılabilirdi.

"İtham mı?" diye kekeledi Dinin, aniden kuruyan ağzından bu sözleri zar zor çıkartarak. "Ailemizi yok eden evin kim olduğunu unuttun mu yoksa?"

"Bu, işi daha da tatlı kılıyor ya," diye mırıldandı inatçı kız kardeşi.

"Baenre!" diye haykırdı Dinin. "Baenre Evi, yani Menzoberranzan'ın İlk Evi! Baenre'nin aleyhine konuşamazsın. Hiçbir ev, yalnız başına ya da yanında müttefikleriyle onlara karşı hareket edemez. Ayrıca Akademi de Matron Baenre'nin kontrolü altında. Adalet ordusunu nasıl toplayacaksın o zaman?

"Ya Bregan D'aerthe ne olacak?" diye hatırlattı Dinin ona. "Yani evimizin yok edilmesine yardım edip de bizi bünyesine alan paralı asker örgütü." Dinin kendi sözlerini düşünerek bir anda duru-verdi. Drow toplumundaki çelişkiler o acımasız ironi karşısında her zaman hayrete düşerdi.

"Sen bir erkeksin ve Lloth'un güzelliğini anlayamazsın," diye yanıtladı Vierna. "Tanrıçamız bu kaos ile beslenir. Birçok acımasız ironi olduğu için bu durumu daha da tatlı görüyor."

"Bu şehir, Baenre Evine savaş açmayacak," dedi Dinin açık sözlülükle.

"İş oraya kadar asla gitmeyecek!" diye cevabı yapıştırdı Vierna ve o çılgın parıltı tekrar kızıl gözlerinde beliriverdi. "Matron Baenre yaşlandı, kardeşim. Zamanı çoktan geçti. Örümcek Kraliçe'nin isteği üzerine Drizzt öldüğünde bana Baenre Evinde bir resmi görüşme bahşedilecek. İşte orada ben... yani biz ithamımızı gerçekleştireceğiz."

"Sonra da Baenre'nin goblin kölelerine yem olacağız," diye yanıtladı Dinin somurtarak.

"Ev tekrar Örümcek Kraliçe'nin takdirini kazanabilsin diye Matron Baenre'nin kendi kızları onu zorla tahttan indirecek," diye devam etti Vierna heyecanla, şüpheci kardeşini duymazdan gelerek. "Ve sonunda beni başa geçirecekler."

Dinin. Vierna'nın mantık dışı iddialarını çürütecek söz bulamıyordu.

"Düşün bunu, kardeşim," diye devam etti Vierna. "'Ben Menzoberranzan'ın ilk Evine hükmederken benim yanımda durduğunu gözünde canlandır!"

"Lloth, bunu sana vadetti mi?"

"Triel aracılığıyla," diye yanıtladı Vierna. "Yani Matron Baenre'nin en büyük kızı, ayrıca Akademinin de Matron Hanımı."

Dinin neler döndüğünü anlamaya başlıyordu. Eğer Vierna'dan çok daha güçlü olan Triel, herkesçe kabul edildiği üzere yaşlı olan annesini tahttan indirmeye niyetliyse, Baenre Evinin tahtında kesinlikle kendisi hak iddia edecek ya da en azından bir sürü değerli kız kardeşlerinden birine izin verecekti. Sandalyenin ucuna oturup kollarını kavuşturan ve kafasını yavaşça ileri geri sallayan Dinin"in şüpheleri şimdi barizdi.

"Maiyetimde imansızlara yer yok," diye uyardı Vierna.

"Maiyet mi?" diye yanıtladı Dinin.

"Bregan D'aerthe sadece bir araç, tanrıçayı memnun edebileyim diye bana tahsis edildi," diye açıkladı Vierna, hiç tereddüt etmeden.

"Sen delisin," dedi Dinin, bu düşüncesini kendisine saklaması gerektiğini akıl edemeden önce. Fakat şükür ki Vierna onun üzerine yürümedi.

"Hain Drizzt, Lloth'a kurban edildiğinde bu kafirce sözlerinden pişman olacaksın," diye söz verdi rahibe.

"Kardeşimize yaklaşamayacaksın bile," diye sertçe yanıtladı Dinin. Drizzt ile olan en son ve feci karşılaşması hâlâ hafızasında acı bir şekilde canlıydı. "Ve ben de seninle yüzeye çıkmayacağım— o iblis için gelmem. O çok güçlü Vierna, senin hayal edebileceğinden de çok kudretli."

"Sessizlik!" Bu söz büyülü bir ağırlık taşıyordu ve Dinin söylemeyi planladığı bir sonraki itirazlarının boğazına düğümlendiğini farketti.

"Daha mı güçlü?" diye alay etti Vierna biraz sonra. "Sen güç hakkında ne biliyorsun ki, sefil erkek?" Yüzünde çarpık bir gülümseme, Dinin'in oturduğu yerde kıvranmasını sağlayan bir ifade belirdi. "Gel benimle, şüpheci Dinin," diye buyurdu Vierna. Küçük dua odasının yan tarafındaki bir kapıya doğru yöneldi, ama Dinin onu takip etmedi.

"Gel!" diye emretti Vierna ve Dinin bacaklarının hareket etmekte olduğunu anladı, kendisini düşük seviyeli evin dikit tepeciğini terkederken buldu. Daha sonra da deli kız kardeşinin her adımını sadakatle takip ederek Menzoberranzan'ı geride bıraktı.

İki Do'Urden görüntüden kaybolur kaybolmaz, Jarlaxle gözetleme aynasının önündeki perdeyi indirdi ve küçük dua odasının görüntüsü kayboldu. Dinin ile kısa süre içinde konuşması, başına gelebilecekler konusunda o inatçı dövüşçüyü uyarması gerektiğini hatırlattı. Jarlaxle, Dinin'den samimi bir şekilde hoşlanıyordu ve o Drowun felakete doğru sürüklenmekte olduğunu biliyordu.

"Onu iyi yemlemişsin," diye belirtti paralı asker, yanında duran rahibeye. Sol gözüyle -yani bugün üzerini kapatmadığı gözüyle-ona kurnazca göz kırptı.

Jarlaxle'dan daha kısa boylu ama inkar edilemeyecek derecede heybetli bir havaya sahip olan dişi Drow, bariz bir aşağılamayla paralı askere hırladı.

"Sevgili, Triel," dedi Jarlaxle cilveli bir şekilde.

"Dilini tut," diye uyardı Triel Baenre, "yoksa onu kesip alır ve eline veririm."

Jarlaxle omuz silkti ve akıllılık edip konuyu şu andaki meselelerine geri getirdi. "Vierna senin iddiana inanıyor," diye belirtti.

"Vierna çaresiz bir halde," diye yanıtladı Triel Baenre.

"Onu ailenize alacağınıza dair basit bir söz verseydiniz dahi Drizzt'in peşine düşerdi zaten," diye mantık yürüttü paralı asker, "ama onu Matron Baenre'nin tahtına çıkartma hayalleriyle kandırmak..."

"Ödül ne kadar büyük olursa, Vierna'nın motivasyonu da o kadar artar," diye yanıtladı Triel sakince. "Drizzt Do'Urden'in Lloth'a kurban edilmesi annem için çok önemli. Bırakalım aptal Do'Urden rahibesi ne hayal edecekse etsin."

"Kabul," dedi Jarlaxle, başıyla onaylayarak. "Baenre Evi, muhafız birliğini hazırladı mı?"

"Otuz asker Bregan D'aerthe'nin savaşçıları arasına karışacak," diye yanıtladı Triel. "Onlar sadece erkek." diye ekledi alay edercesine, "ve harcanabilirler." Baenre Evinin ilk kızı, kurnaz paralı askere bakarken merakla başını yana doğru eğdi.

"Seçilmiş askerlerinle Vierna'ya bizzat eşlik edecek misin?" diye sordu Triel. "İki grup arasındaki işbirliğini sağlamak için yani?"

Jarlaxle ince ellerini çırparak, "Ben bu işin bir parçasıyım," diye yanıtladı sertçe.

"Bu da beni hoşnutsuz ediyor," diye hırladı Baenre kızı. Tek bir kelime söyledi ve bir ışık parlamasıyla birlikte görünürden kayboldu.

"Annen beni seviyor, Triel," dedi Jarlaxle boşluğa doğru, sanki Akademinin Matron Hanımı hâlâ yanında duruyormuş gibi. "Bunu kaçıramam," diye devam etti paralı asker, yüksek sesle düşünerek. Jarlaxle'a göre, Drizzt'i arama işi sadece iyi birşey olabilirdi. Birkaç asker kaybedebilirdi, ama yerlerine yenisini koyardı. Eğer Drizzt hakikaten kurban edilirse Lloth bundan memnun olurdu, Matron Baenre de memnun olurdu ve Jarlaxle da emeklerinin karşılığını almanın bir yolunu bulurdu. Daha basit bir şekilde söylenecek olursa, hain bir kaçak olan Drizzt Do'Urden'in başına büyük bir ödül konmuştu.

Jarlaxle bütün bu işlerin güzelliğiyle neşelenerek şeytanca güldü. Eğer Drizzt bir şekilde onları atlatmayı başarırsa, Vierna'nın sonu gelecekti ve paralı asker hiçbir şeyden etkilenmeden yaşamına devam edecekti.

Drow usulleri konusunda bilge olan ve şu anda önünde bulunan durumda kendisini güvenceye alan Jarlaxle'ın farkettiği başka bir olasılık daha vardı. Ve eğer uzak bir şansla da olsa bu olasılık gerçekleşirse, Vierna ile olan iyi ilişkisi sayesinde basitçe yüksek bir kazanç elde edebilecekti. Triel'in ve annesinin, Vierna'ya yüksek bir ödül sunmasının sebebi Lloth'un onlara verdiği talimattı. 'Peki ya Vierna bu antlaşmayı yerine getirirse ne olacak?' diye merak etti paralı asker. Gizlice işler çevirmekte usta olan Lloth, acaba Baenre Evi için ne gibi sürprizler hazırlamıştı?

Vierna Do'Urden, Triel'in boş vaatlerine inanmakla deli gibi görünüyordu. Ama Jarlaxle biliyordu ki, Matron Baenre de dahil olmak üzere Menzoberranzan'ın en güçlü Drowları, hayatlarında bir kez en az onun kadar deli gibi görünürdü.

* * *

Vierna o günün ilerleyen saatlerinde Jarlaxle'ın özel odasına açılan yarı saydam kapıdan geçti. Yüzündeki çılgın ifade yaklaşmakta olan hadiselere karşı duyduğu heyecanı açık ediyordu.

Jarlaxle dış koridordan gelen kargaşa seslerini duydu, ancak' Vierna sadece bilgiç bilgiç gülmeye devam etti. Paralı asker, rahat koltuğuna geri yaslandı, parmaklarını hafifçe birbirine vurdu ve Do'Urden rahibesinin bu sefer kendisine ne gibi bir sürpriz yapacağını tahmin etmeye çalıştı.

"Grubumuzun kadrosunu tamamlamak için bir askere daha ihtiyacımız olacak," diye emretti Vierna.

"Bu ayarlanabilir," diye yanıtladı Jarlaxle, neler döndüğünü anlamaya başlayarak. "Ama neden ki? Dinin bize eşlik etmeyecek mi?"

Vierna'nın gözleri parladı. "Edecek," dedi, "ama kardeşimin takipteki rolü değişti."

Jarlaxle hiç tepki vermedi, sadece oturmaya ve parmaklarını birbirine vurmaya devam etti.

"Dinin, Lloth'un çizdiği kadere inanmıyordu," diye açıkladı Vierna, kayıtsız bir şekilde Jarlaxle'ın masasının uç kısmına oturarak. "Bu kritik görevde bana eşlik etmek istemiyordu. Bunu bizden Örümcek Kraliçe istedi!" Aniden hiddetlenerek masanın üstünden aşağı indi ve yarı saydam kapıya doğru ilerledi.

Vierna'nın gösterisi devam ederken, Jarlaxle hançer fırlattığı elindeki parmakları esnetmekten başka hiçbir harekette bulunmadı. Rahibe odanın etrafında dolanmaya, Lloth'a dua etmeye, tanrıçanın önünde diz çökmeyenlere ve kardeşlerine -Drizzt ile Dinin'e- lanetler yağdırmaya başladı.

Vierna sonra aniden sakinleşti ve şeytanca gülümsedi. "Lloth sadakat ister," dedi suçlayıcı bir şekilde.

"Elbette," diye yanıtladı sarsılmaz paralı asker.

"Adaleti sağlamak bir rahibenin görevidir."

"Elbette,"

Vierna'nın gözlerinde şimşekler çaktı— Jarlaxle sessizce gerginleşti, bu dengesiz dişinin bilinmedik bir sebepten dolayı üzerine saldıracağından endişeleniyordu. Vierna ise yeniden kapıya doğru yürüdü ve yüksek sesle kardeşine seslendi.

Jarlaxle, kapının gerisinde belli belirsiz bir siluet durduğunu farketti ve Dinin öbür taraftan içeri girmeye başladığında yarı saydam kapının eğilip büküldüğünü gördü.

Odaya büyük bir örümcek ayağı girdi, sonra bir tanesi daha ve bir tanesi daha. Sonra da dönüşüm geçirmiş gövde kısmı geldi. Dinin'in çıplak ve davul gibi şişmiş olan vücudunun belden aşağısı devasa bir kara örümceğe dönüşmüştü. Bir zamanlar güzel olan yüzü şimdi ölü gibi, şişmiş ve ifadesizdi, gözlerinde hiçbir parıltı yoktu.

Paralı asker doğru dürüst nefes alabilmek için mücadele verdi. Büyük şapkasını çıkarttı ve terleyen kel kafasını eliyle sildi.

Şekli bozuk yaratık odaya tamamen girdi ve uysal bir şekilde Vierna'nın yanında durdu. Rahibe ise paralı askerin bariz rahatsızlığına gülüyordu.

"Bu görev çok kritik," diye açıkladı Vierna. "Lloth uyuşmazlıkları hoş görmeyecek."

Eğer Lloth'un Vierna ile ilgilendiği konusunda Jarlaxle'ın herhangi bir şüphesi vardıysa bile şu anda hepsi uçup gidivermişti.

Vierna, baş belası Dinin'e Drow toplumundaki en büyük cezayı, sadece Lloth'un takdirini kazanmış bir yüce rahibenin verebileceği cezayı uygulamıştı. Dinin'in zarif Drow vücudunu bu grotesk ve dönüşüm geçirmiş örümcek şekline sokmuş, yapacağı her türlü kaprisi yerine getirmesi için Dinin'in özgür mizacını kırıp ona iğrenç bir görüntü vermişti.

Onu bir drider* yapmıştı.

'*' Drider: Drow ve spider (örümcek) kelimelerinin birleşiminden oluşturulan bir isim. Yarı örümcek yarı Drow (okunuşu "dray'dır). (Ç.N.)

Drow dilinde sevgi sözcüğünün karşılığı yok. Düşünebildiğim en yakın kelime ssinssrigg, ama bu da cinsel şehvet ya da bencil açgözlülük kavramlarına daha yakın olan bir sözcük. Sevgi kavramı tabii ki bazı dro\vlann kalbinde var. Ama gerçek sevginin, yani çoğunlukla kişisel fedakarlık gerektiren ve bencil olmayan bir sevginin, o denli acı ve tehlikeli çekişmelerin yaşandığı bir dünyada yeri yoktur.

Drow kültüründeki tek fedakarlık Lloth 'a verilen hediyelerdir ve pek de karşılık beklemeden yapılan birşey değildir. Zira kurbanı sunan kişi, karşılığında daha büyük bir çıkar bekler ve bunun için dua eder.

Yine de Karanlıkaltı'nı terkettiğimde sevgi kavramına yabancı değildim. Zaknafein 'i seviyordum. Belwar ile Claker 'ı da seviyordum. Beni Menzoberranzan 'dan nihai olarak ayrılmaya iten şey, kesinlikle sevebilme becerisi ve sevme ihtiyacıydı.

Şu koca dünyada daha karmaşık ve daha aldatıcı bir kavram var mıdır acaba? Her bir ırka mensup bir sürü kimse sevgi denilen şeyi pek anlamıyor gibi görünüyor. Zira onun basit güzelliğini, önyargılı düşünceler ve gerçekçi olmayan beklentilerle karalıyorlar. Ne gariptir ki ben, içinde sevgi yeşermeyen Menzoberranzan 'in karanlığından kaçtığımda, bütün hayatları boyunca sevgiyle beraber ya da en azından sevgi olasılığıyla yaşamış' bir sürü kimseden daha fazla tutunuyordum bu kavrama.

Kaçak bir Drowun çarçur etmeyeceği şeylerdi bunlar.

Şu geçen birkaç haftada Gümüşay'a yaptığım yolculuklar, dostlarımın bana bazı iyi niyetli şakalar yapmasını sağladı. "Şu elfın aklında başka bir düğün daha olsa gerek!" diyerek sık sık takılıyor Bruenor, Gümüşay'ın Hanımı Alustriel ile aramdaki ilişkiyi kastederek. Bu şakaları sıcak bir samimiyetin ve umudun ürünü olarak kabul ediyorum ve düşüncelerinde yanıldıklarını onlara açıklayarak dostlarımın umutlarını söndürmüyorum.

Alustriel'i ve bana yaptığı iyilikleri takdir ediyorum. Hataları çoğunlukla affetmeyen bir dünyada yaşayan bir hükümdar olarak, şehrinin harika sokaklarında serbestçe dolaşması için bir kara elfe izin verme riskini göze aldığı için onu takdir ediyorum. Alustriel'in beni kabul edişi, arzularımı sınırlı beklentilerden değil gerçek dileklerden oluşturmamı sağladı.

Ama onu seviyor muyum?

Onun beni sevdiğinden fazla değil.

Fakat kabul etmeliyim ki Alustriel'i sevebileceğim, eğer aramızda bir kıvılcım olsaydı onun da beni sevebileceği ve o zaman derimin renginin ya da halkımın kötü şöhretinin Gümüşay'in soylu hanımını engellemeyeceği düşüncesini seviyorum.

Ama şimdi, sevgi kavramının hayatımın en belirgin özelliği olduğunu biliyorum. Bruenor, Wulfgar ve Regis ile aramızdaki dostluk ilişkisinin, şu Drowun hayatında bilip bileceği en önemli sevgi bağı olduğunu anlıyorum.

Ayrıca, Cattibrie ile aramdaki sevgi bağı da hâlâ çok kuvvetli.

Daha önce de söylemiş olduğum gibi; dürüst sevgi, fedakar bir kavramdır. Ve bu ilkbaharda benim kendi fedakarlığım çetin bir sınava tabi tutuldu.

Şimdi Wulfgar ve Cattibrie'in geleceği için, birlikte aşmaları gereken engeller konusunda endişeliyim. Wulfgar onu seviyor, bundan şüphe etmiyorum, ama sevgisini saygısızlık sınırlarında dolaşan bir sahiplenme tavrıyla lekeliyor.

Cattibrie 'in kişiliğini anlamak, onun muhteşem mavi gözlerindeki ateşleri besleyen şeyi görmek zorunda. Aslında Wulfgar'ın aşık olduğu şey de onun kişiliği, fakat yine de kocasının emri altındaki bir kadının yapması gerekenler hakkındaki düşünceleri sebebiyle o kişiliği ezip duracak.

Barbar dostum tundrada dolaşarak yaşadığı gençlik günlerinden beri çok şey görüp geçirdi. Fakat Bruenor 'un kızının ateşten kalbini, yani

Cattibrie’ın sevgisini elinde tutabilmek için çok daha fazla şey görüp geçirmesi gerekecek.

Tekrar soruyorum; şu koca dünyada daha karmaşık ve daha aldatıcı bir kavram var mıdır?

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 3

"Nesme'den gelen grubu kabul etmeyeceğim!" diye hırladı Bruenor, Konaktaşı'ndan gelen barbar elçiye.

"Ama, cüce kral..." diye çaresice kekeledi, kızıl saçlı iri adam.

"Hayır!" Bruenor'un sert ses tonu adamı susturdu.

Görüşme salonunda Bruenor'un yanında duran Drizzt. "Nes-meli okçular Mithril Salonunun geri alınmasında rol oynamıştı," diye çabucak cüce krala hatırlattı.

Bruenor. taştan tahtında aniden doğruldu. "Ülkelerinden ilk geçtiğimiz zaman o Nesmeli köpeklerin sana nasıl davrandıklarını unuttun mu?" diye sordu Drowa.

Drizzt kafasını olumsuz anlamda salladı, hatta bu düşünce yüzünde bir gülümsenin belirmesini bile sağladı. "Asla," diye yanıtladı, ama sakin ses

tonu ve yüz ifadesi olayı unutmamış olmasına rağmen görünüşe göre affetmiş olduğunu açık ediyordu.

Oldukça huzurlu ve halinden memnun olan kara derili dostuna bakan huysuz cücenin hiddeti kısa sürede yatıştı. "Öyleyse, onların düğüne gelmesine izin vermeli miyim sence?"

"Artık bir kralsın," diye yanıtladı Drizzt, sanki bu basit cümle herşeyi açıklarmışçasına ellerini iki yana açarak. Fakat Bruenor'un yüz ifadesi, bu sözlerin pek fazla açıklayıcı olmadığını net bir şekilde yansıtıyordu. Böylece en az onun kadar inatçı olan kara elf çabucak detaya indi. "Halkına karşı olan sorumlulukların diplomaside yatıyor," diye açıkladı Drizzt. "Nesme değerli bir ticaret ortağı ve önemli bir müttefik olacak. Ayrıca, çoğunlukla tehlike altında olan bir şehrin askerlerinin bir kara elf görünce verdikleri tepkiyi affedebiliriz."

"Pöh. sen çok yufka yüreklisin, elf," diye homurdandı Brue-nor, "ve beni de kendine benzetiyorsun!" Bariz bir şekilde Wulfgar'a benzeyen iri barbara baktı ve başıyla onayladı. "Öyleyse Nesme'ye kapımızın açık olduğunu iletin, ama içlerinden kaç kişi katılacak bilmem gerekli!"

Barbar, Drizzt'e takdir dolu bir bakış attıktan sonra eğilip reverans yaptı ve ayrıldı. Fakat onun ayrılışı Bruenor'un homurdanmasını dindirmedi.

"Yapılacak yüzlerce iş var, elf," diye şikayet etti cüce.

"Kızının düğününü bu topraklarda görülüp görülecek en büyük düğün yapmak için uğraşıyorsun," diye belirtti Drizzt.

"Uğraşıyorum," diye kabul etti Bruenor. "O bunu hakediyor, benim Cattibrie'ım. Bunca yıldır ona elimden geleni verdim, ama..." Bruenor ellerini iki yana açtı ve tıknaz vücudunu işaret etti. Cattibrie ile onun aynı ırktan bile olmadıklarının belirgin bir işaretçisiydi bu.

Drizzt bir elini dostunun güçlü omuzuna koydu. "Hiçbir insan ona daha fazlasını veremezdi," diye temin etti Bruenor'u.

Cüce burnunu çekti; Drizzt ise kahkahasını saklamakla iyi etti.

"Ama lanet olasıca yüzlerce şey var!" diye kükredi Bruenor. Duygusallık krizi tahmin edildiği gibi kısa ömürlü olmuştu. "Kral kızının kusursuz bir düğünü olmalıdır, diyorum ama bu lanet işi yoluna koyabilmek için pek de yardım göremiyorum!"

Drizzt, Bruenor'un dolup taşan hiddetinin kaynağını biliyordu. Cüce, daha önce lonca başkanlığı yapmış olan ve görgü kuralları konusunda inkar edilemeyecek derecede maharetli olan Regis'in bu büyük kutlama töreninde kendisine yardım edeceğini ummuştu. Regis salonlara vardıktan sonra, Bruenor sorunlarının bittiği, 'Güm-bürgöbek'in halledilmesi gereken her işi halledeceği' konusunda Drizzt'i temin etmişti.

Aslında Regis birçok sorumluluğu üstlenmiş, ama Bruenor'un beklediği ya da istediği kadar iyi işler çıkartamamıştı. Drizzt bunun sebebinin Regis'in aniden beceriksizleşmesi mi, yoksa cücenin titiz tutumu mu olduğunu kestiremiyordu.

Tam o sırada bir cüce hızla içeri girdi ve Bruenor'a büyük yemek salonunun taslaklarının bulunduğu yirmi ayrı parşömen rulosu uzattı. Birincisinin hemen arkasından bir diğer cüce girdi, eli kolu ziyafet için hazırlanabilecek yemek menüleriyle doluydu.

Bruenor sadece iç çekti ve çaresizce Drizzt'e baktı.

"Bu işi halledeceksin," diye temin etti onu Drow. "Ve Cattibrie da bunun şimdiye kadar yapılmış en büyük kutlama olduğunu düşünecek." Drizzt sözlerine devam etmeye niyetlendi, ama söylediği son cümle onun duraksamasını sağladı. Bruenor, Drowun alnının endişeli bir ifadeyle buruştuğunu gözden kaçırmadı.

"Kız için endişeleniyorsun," diye belirtti gözlemci cüce.

"Daha çok Wulfgar için," diye itiraf etti Drizzt.

Bruenor kıkırdadı. "Oğlanın duvarlarını onarmak için üç usta görevlendirdim," dedi. "Birşeyler oğlanı feci halde kızdırmış."

Drizzt sadece başıyla onayladı. O olayda Wulfgar'ın hedefinin kendisi olduğunu ve eğer barbar kazansaydı onu gözü dönmüş bir şekilde öldüreceğini kimseye söylememişti.

"Çocuk sadece biraz gergin," dedi Bruenor.

Drow yine başıyla onayladı, fakat bu fikre katıldığı konusunda pek emin değildi. Wulfgar gerçekten de gergindi ama davranışları bu mazeretin ötesine taşmıştı. Yine de Drizzt'in yapabileceği daha iyi bir açıklama yoktu, ayrıca odadaki olaydan beridir Wulfgar bir kez daha Drizzt'e arkadaşça yaklaşmış ve eskiden olduğu kişi gibi görünmüştü.

"Düğün günü bir geçsin heyecanı yatışır," diye devam etti Bruenor. Drizzt'e, cücenin kendi söylediği söze herkesten çok kendisini inandırmaya çalışıyormuş gibi geldi. Drizzt bunun sebebinin de, Bruenor'un kalbinde ve ruhunda kızı olan yetim insan Cattibrie olduğunu anlıyordu. O kız, Bruenor'un kaya gibi sert kalbindeki tek yumuşak nokta, kralın zırhmdaki tehlikeye açık tek çatlak idi.

Wulfgar'ın dengesiz ve despot davranışları, bilge cücenin gözünden kaçmamış gibi görünüyordu. Ama Wulfgar'ın tavrı Bruenor'u bariz bir şekilde rahatsız etse bile, Drizzt cücenin bu konuda herhangi birşey yapacağına inanmıyordu -tabii Cattibrie ondan yardım etmesini istemediği sürece.

Ayrıca Drizzt, babası kadar gururlu ve inatçı olan Cattibrie'ın -ne Bruenor'dan ne de kendisinden- yardım istemeyeceğini biliyordu.

"Nerelerde saklanıyordun bakalım, seni küçük düzenbaz?" diye Bruenor'un kükrediğini duydu Drizzt. Ve cücenin keskin sesi Drizzt'in dalıp gitmiş düşüncelerini bozarak onu ürküttü. Kafasını çevirip baktığında Regis'in salona girmekte olduğunu gördü. Buçukluk tam anlamıyla hayretler içinde görünüyordu.

"Günün ilk yemeğini yedim!" diye haykırdı Regis. Çocuksu yüzünde ekşimiş bir ifadeyle elini guruldamakta olan karnının üzerine koyarak.

"Yemek yiyecek hiç zaman yok!" diye kızdı Bruenor. "Yapılacak—"

"Yüzlerce iş var," diye bitirdi Regis, cücenin kaba aksanını taklit ederek ve Bruenor'un geri çekilmesi için yalvarır gibi tombul elini havaya kaldırarak.

Bruenor ayağını yere sertçe vurdu ve muhtemel yemek menü-leri yığınına doğru hışımla ilerledi. "Madem ki yemek düşünmeye bu kadar çok düşkünsün..." diye başladı Bruenor. Bu sırada parşömenleri yerden alıp kaldırdı ve onları Regis'in üzerine atarak buçukluğu menü yağmuruna tuttu. "Ziyafete bol miktarda elf ve insan katılacak," diye açıkladı, Regis parşömen yığınını düzenlemek için debelenirken. "Hassas midelerinin kaldırabileceği yemekler seç!"

Regis yalvarırcasına Drizzt'e baktı. Ama Drow cevap olarak sadece omuz silktiğinde, buçukluk parşömenleri yerden aldı ve hızla uzaklaştı.

"Bu herifin düğün hazırlığı yapma işinde daha iyi olacağını sanmıştım," diye belirtti Bruenor, ayrılan buçukluğun duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Ve goblinlerle dövüşmede o kadar iyi olmayacağını," diye yanıtladı Drizzt, buçukluğun savaşta gösterdiği dikkate değer çabaları hatırlayarak.

Bruenor gür, kızıl sakalını okşadı ve Regis'in az önce geçip gittiği boş kapıya doğru baktı. "Yollarda bizimle birlikte fazla zaman geçirdi," diye karar verdi cüce.

"Çok fazla zaman," diye ekledi Drizzt yavaşça, Bruenor'un duymayacağı kadar sessiz bir şekilde. Zira Drow bariz bir şekilde anlıyordu ki, Bruenor, Drizzt'in aksine buçukluğun bu şaşırtıcı değişimini iyi birşey olarak görüyordu.

Kısa bir süre sonra Bruenor'un bir işini halletmeye giden Drizzt, Cobble'ın dua salonunun girişine doğru ilerlerken yaklaşan düğün için yapılan hazırlıklar sebebiyle kafası allak bullak olan tek kişinin Bruenor olmadığını anladı.

"'Bruenor'un krallığındaki bütün mithrilleri versen de olmaz!" diye kesin bir sesle haykırıyordu Cattibrie.

"Biraz makul ol," diye azarladı onu Cobble. "Baban senden fazla şey istemiyor."

Drizzt dua odasına girdiğinde Cattibrie'ı bir kürsünün üzerine çıkmış, ellerini kararlı bir şekilde ince kalçalarına koymuş bir halde buldu. Cobble ise kızın hemen önünde, aşağıdaydı ve elinde mücevherlerle süslü bir önlük tutuyordu.

Cattibrie, Drizzt'e bakıp kısa ve sert bir şekilde kafasını salladı. "Benim bir demirci önlüğü giymemi istiyorlar!" diye haykırdı. "Düğün günümde lanet bir demirci önlüğü giymemi!"

Drizzt, şimdi gülümsemenin sırası olmadığını ihtiyatla farket-ti. Cobble'ın yanına doğru ciddiyetle yürüdü ve önlüğü aldı.

"Battlehammer geleneğidir," diye pufladı rahip.

"Her cüce bu önlüğü giymekten gurur duyar," diye hemfikir oldu Drizzt. "Fakat size Cattibrie'in bir cüce olmadığını hatırlatmam gerekli mi acaba?"

"Bu itaat ve hizmetin bir sembolüymüş," diye kendisini tutamadan konuştu kestane rengi saçlı kız. "Dişi cücelerin bütün gün demirhanelerde çalışması gerekir. Ben hayatımda hiç demirci çekici kullanmadım, ayrıca..."

Drizzt elini kaldırarak ve dokunaklı bir bakış atarak onu sakinleştirdi.

"O Bruenor'un kızı," diye belirtti Coblle. "Babasını memnun etmek gibi bir görevi var."

"Gerçekten de," diye bir kez daha hemfikir oldu mükemmel diplomat Drizzt, "ama onun bir cüceyle evlenmeyeceğini de hatırla. Cattibrie hiç demirhanede çalışmadı—"

"Bu sembolik birşey," diye itiraz etti Cobble.

"—ve Wulfgar ise demirci çekicini sadece Bruenor'a hizmet ettiği yıllarda, yani başka seçeneği olmadığı zamanlarda kullanmıştı," diye lafını bitirdi Drizzt hiç taviz vermeden.

Cobble önce Cattibrie'a sonra önlüğe baktı ve iç geçirdi. "Bir uzlaşma yolu bulacağız." diye kabul etti.

Drizzt, Cattibrie'a göz kırptı. Çabalarının, genç kızın kötü ruh halini hiç aydınlatamadığını gören Drow şaşırdı.

"Beni Bruenor yolladı," dedi Drow rancer, Cobble'a. "Tören için kutsal içeceği tartmakla ilgili birşeylerden bahsetti."

"Tatmak," diye düzeltti Cobble ve bir o yana bir bu yana bakarak koşturmaya başladı. "Evet, evet, bal likörü," dedi bariz bir telaşla. "Bruenor bal likörü meselesinin bugün halledilmesini istiyor." Kafasını kaldırıp Drizzt'e baktı. "O koyu içkinin Gümüş-ay'dan gelen hassas mideli grup için çok sert olacağını düşünüyoruz da."

Cobble, geniş dua salonunun içinde oraya buraya koşturarak duvarlarda sıralanmış olan kurnaların içindeki kovaları topladı. Cattibrie, Drizzt'e doğru duyduklarına inanamamış bir halde omuz silkti ve sadece ağzını oynatarak, "kutsal içecek mi?" diye sordu.

Çoğu inancın rahipleri kutsal sularını egzotik yağlarla hazırlardı. Drizzt sert Bruenor'un yanında bunca yıl geçirdikten sonra, cüce rahiplerin kutsal su için şerbetçiotu kullanmasına hiç şaşır-mamıştı.

"Bruenor bol miktarda getirmeni söyledi," dedi Drizzt, Cobble'a. Fakat bu talimat pek de gerekli değildi, zira heyecanlı rahip daha şimdiden küçük bir el arabasını şişeciklerle doldurmuştu bile.

"Bugünlük anlaştık," diye belirtti Cattibrie, Cobble'a. Cüce, değerli yükünü hoplata sıçrata hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Ama bu konuda son sözü söylediğini düşünme sakın!" diye yeniden hırladı Cattibrie. Ama son hız koşturmakta olan Cobble çoktan gitmiş ve onu duymamıştı.

Drizzt ile Cattibrie bir süre küçük kürsünün üzerinde yan yana, sessizce oturdular. "Önlük çok mu berbat?" diye sorabilecek kadar cesaretini topladı Drow.

Cattibrie başını salladı. "Benim beğenmediğim şey önlük değil, önlüğün anlamı," diye açıkladı. "Düğünüme iki hafta var. Son maceramı, son savaşımı yaşadığımı düşünüyorum. Tabii kendi kocama karşı vermeye zorunlu olduğum savaşlar hariç."

Bu açık sözlü itiraf Drizzt'i derinden etkiledi ve korkularını kendisine saklamasının verdiği yükü oldukça rahatlattı.

"Faerun'daki tüm goblinler bunu duyduklarına sevinecektir," dedi, işi espriye vurup genç kadının kötü ruh haline biraz neşe katmaya çalışarak. Cattibrie hafifçe gülümsemeyi başardı, ama mavi gözlerinde derin bir acı vardı.

"Herkes kadar iyi savaştın," diye ekledi Drizzt.

"Savaşamayacağımı mı düşünmüştün?" diye kızdı ona Cattibrie, aniden savunmaya çekilerek. Ses tonu en az Drizzt'in büyülü palaları kadar keskindi.

"Her zaman bu kadar hiddetli misindir?" diye karşılık verdi Drizzt. Drowun itham dolu sözleri Cattibrie'ı çabucak yatıştırdı.

"Sanırım sadece korkuyorum," diye yanıtladı sessizce.

Dostunun gitgide büyüyen ikilemini anlayan ve onu takdir eden Drizzt başıyla onayladı. "Bruenor'un yanına geri dönmeliyim," diye açıkladı, kürsüden ayağa kalkarak. Konuyu burada kapayacaktı, ama Cattibrie'ın ona yalvarırcasına baktığını gözardı edemezdi. Kız derhal kafasını çevirdi ve gür, kestane rengi saçlarının arasından dosdoğru ileri baktı. Kızda gördüğü bu hüzün Drizzt'i daha da derinden etkiledi.

"Nasıl hissetmen gerektiğini sana söylemek benim haddime düşmez," dedi Drizzt dosdoğru bir şekilde. Genç kız yine de dönüp ona bakmadı. "Şimdi benim omuzlarımdaki yük, biz Calimport'tay-ken, yani ben yolumu kaybetmişken senin taşıdığın yüke eşit. Şimdi ben sana diyorum ki; önündeki yol kısa süre içinde birçok ayrı yöne doğru dönecek, ama o seçimi yapmak sadece sana kalmış. Umarım hepimizin iyiliği için, ama en çok

kendi iyiliğin için seçeceğin yolu iyi düşünüp tartarsın." Eğildi, Cattibrie'ın saçlarını yana doğru taradı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Dua salonundan ayrılırken arkasını dönüp kıza bakmadı.

* * *

Drow, Bruenor'un taht salonuna girdiğinde Cobble'ın el arabasının yarısı boşalmıştı bile. Bruenor, Cobble, Dagna, Wulfgar, Regis ve diğer birkaç cüce, hangi "kutsal su" kovasının en kaliteli ve en hafif tada sahip olduğu üzerine yüksek sesle tartışıyorlardı. Bu tartışmalar, kaçınılmaz bir şekilde daha fazla tadım yapmalarını sağlıyor, daha fazla tadım yapmaları ise daha fazla tartışmaya sebep oluyordu.

"İşte bu!" diye böğürdü Bruenor, bir kovayı kafasına diktikten sonra kızıl sakalı köpükle dolmuş bir halde.

"O goblinler için iyidir," diye kükredi Wulfgar. sarhoş bir sesle. Fakat Bruenor kovayı barbarın kafasına geçirdiğinde ve elinin tersiyle vurup çınlattığında barbarın kahkahası aniden kesiliverdi.

"Yanılmış olabilirim," diye itiraf etti, aniden yere çöken Wulfgar, sesi metal kovanın altından yankılanarak.

"Bana ne düşündüğünü söyle Drow," diye böğürdü Bruenor, Drizzt'i farkettiğinde. Ona doğru kenarından içkiler damlayan iki tane kova uzattı.

Drizzt elini kaldırarak bu daveti reddetti. "Dağ suları, koyu bal liköründen daha çok hoşuma gider," diye açıkladı.

Bruenor kovaları ona doğru fırlattı, ama Drow kolayca kenara kaçtı. Koyu, altın renkli sıvı yavaşça taş zemine döküldü. Kaliteli bal likörünün harcanması üzerine diğer cücelerden gelen itiraz haykırışları Drizzt'i hayretler içinde bıraktı. Ama Bruenor'un, karşılık vermeye cesaret edemeyecek bir durumda diğerleri tarafından azarlandığını muhtemelen ilk görüşü olduğu için daha da fazla şaşırmıştı.

"Kralım," diye kapı tarafından bir ses geldi ve tartışmayı son-landırdı. Baştan aşağı savaş takımlarıyla donanmış olan oldukça şişko bir muhafız cüce taht salonuna girdi. Yüzündeki ciddi bakış, tadım işlemi dairesindeki neşeli havayı dağıtıverdi.

"Yedi tane cüce, yeni bölümlerden geri dönmedi," diye açıkladı muhafız.

"İşi ağırdan alıyorlar o kadar," diye yanıtladı Bruenor.

"Akşam yemeklerini kaçırdılar," dedi muhafız.

"Bir sorun var," dedi Dagna ile Cobble birbirlerine, aniden ciddileşerek.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor, şişko elini dengesizce savurarak. "O tünellerde hiç goblin kalmadı. Aşağıdaki gruplar artık sadece mithril peşinde koşuyor. Size söylüyorum, bir maden damarı bulmuşlardır. Bu da bir cüceyi herşeyden alıkoyar, akşam yemeğinden bile."

Cobble, Dagna -ve Drizzt'in farkettiği üzere Regis bile- onunla hemfikir olarak kafalarını salladılar. Fakat Karanlıkaltı'nın -ki Mithril Salonunun en derin tünellerinin ondan aşağı kalır yanı yoktu- muhtemel tehlikelerini bilen ihtiyatlı Drow bundan pek emin değildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye Drizzt'e sordu Bruenor, Drowun bariz endişesini görerek.

Drizzt vereceği cevabı bir süre düşünüp tarttı. "Muhtemelen haklı olduğunu düşünüyorum."

"Muhtemelen mi?" diye pufladı Bruenor. "Ah, pekala. Seni asla ikna edemem zaten. Git öyleyse. Eğer istediğin buysa tabii. Kedini de alıp git ve benim geciken cücelerimi bul."

Drizzt'in yarım ağızla gülümsemesi, Bruenor'un niyetinin de başından beri bu olduğunu bildiğini açıkça gösteriyordu.

"Ben Beornegar oğlu Wulfgar! Ben gideceğim!" diye ilan etti Wulfgar, ama kafası hâlâ kovanın içindeyken sesi oldukça gülünç çıktı. Bruenor onu susturmak için elinin tersiyle bir kez daha vurdu.

"Ve elf," diye seslendi kral, Drizzt'in tekrar ona doğru dönmesini sağlayarak. Bruenor etrafındaki herkese kurnazca gülüm-sedikten sonra bakışlarını Regis'e doğru çevirdi. "Gümbürgöbek'i de yanına al," dedi cüce kral. "Burada işime yaradığı yok."

Regis'in büyük ve yuvarlak gözleri daha da büyüdü. Tombul ve yumuşak parmaklarını kıvırcık kahverengi saçlarına daldırdı, sonra da kulağından sallanan bir küpeyle rahatsızlık içinde oynamaya başladı. "Ben mi?" diye sordu ürkekçe. "Aşağıya geri mi döneceğim?"

"Bir kez gitmiştin," diye sebep sundu Bruenor. Bu açıklamayı Regis'den çok etrafındaki cücelere cevaben yapıyordu. "Eğer doğru hatırlıyorsam kendine birkaç goblin bile bulmuştun."

"Yapılacak çok işim—"

"Sen de gidiyorsun, Gümbürgöbek," diye hırladı Bruenor, tahtında öne doğru eğilirken dengesini kaybederek düşme tehlikesi atlatarak. "Kaçıp da bizim yanımıza geldiğinden beridir -ve birşey-den kaçtığını bildiğimizi de bil!- bir kerecik olsun dediğimi mazeret sunmadan ve laf yetiştirmeden yerine getir!"

Bruenor'un sert sesindeki ciddiyet odadaki herkesi, hatta Regis'i bile şaşırttı. Buçukluk başka bir söz söylemedi, sadece ayağa kalktı ve itaatkar bir şekilde Drizzt'in yanına yürüdü.

"Odama uğrayabilir miyiz?" diye Drowa sessizce sordu Regis. "En azından gürzümü ve çantamı almak isterim."

Drizzt, birbuçuk metre boyundaki arkadaşının çökmüş omuzuna bir kolunu attı ve onu döndürdü. "Korkma," dedi sessizce. Ve bu sözünü daha iyi vurgulamak için Guenhwyvar'ın oniks heykelciğini buçukluğun ellerine bıraktı.

Regis yanında iyi bir yoldaşı olduğunu biliyordu.

Bütün duvarları yanan gaz lambaları kaplamış, yollar muntazaman işaretlenmiş ve düzleştirilmiş olsa bile, Mithril Salonu yeraltı sisteminin

yeni tüneller bölgesine giden millerce yolu aşmaları Drizzt ile Regis'in üç saatini aldı. Geniş mağaranın iki yanından uzanan devasa basamakları andıran yükseltilerde birçok cüce evinin bulunduğu, katlar halindeki muhteşem Yeraltıkent'i geçtiler. Buradaki binalar çalışkan ırkın faaliyetleriyle dolu olan merkezi çalışma sahasına bakıyordu. Burası bütün cüce madenlerinin göbeğiydi; Bruenor'un halkının çoğu burada yaşıyor ve çalışıyordu. Devasa ocaklar her gün, günün her saati gürleyerek yanıyor, cüce çekiçleri sürekli bir şarkı halinde çınlıyordu. Madenler açılalı sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, ticaret sezonunun başlamasını beklemek üzere duvarlara dizili duran el arabaları daha şimdiden binlerce ürünle doluydu— iyi işlenmiş silahlardan şık kadehlere kadar herşey mevcuttu.

Drizzt ile Regis, en üst katmanın doğu ucundan içeri girdiler, mağarayı yüksek bir köprüyle aştılar ve şehrin en alt katına varabilmek için birçok merdiven indikten sonra batıya, Mithril Salonunun en derin madenlerine doğru ilerlediler. Duvarlarda kısık kısık yanan gaz lambaları sıralanmıştı, fakat şimdi sayıları daha az ve aralarındaki mesafe daha uzundu. Yol arkadaşları sık sık tünel duvarından değerli gümüş mithril almakta olan cüce işçi takımlarına rastlıyordu.

Daha sonra hiçbir gaz lambasının ve cücenin bulunmadığı dış tünellere geldiler. Drizzt bir meşale yakmayı düşünerek çantasını sırtından indirdi, ama buçukluğun gözlerinin, enfrarujlu görüş yeteneğinin işaretçisi olan kırmızı rengiyle parlamakta olduğunu farket-ti.

"Meşale ışığını tercih ederim," diye belirtti Regis, Drow meşaleyi yakmadan çantasını sırtına geri takmaya davrandığında.

"Onları sonraya saklamalıyız," diye yanıtladı Drizzt. "Yeni bölgelerde ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz."

Regis omuz silkti. Drizzt, cüce tesisinin güvenli sınırlarını geçmemiş olmalarına rağmen buçukluğun daha şimdiden küçük ama yadsınamaz bir şekilde etkili gürzünü elinde tutmakta olduğunu görünce hayret etti.

Kısa bir mola verdikten sonra yeniden yola koyuldular ve iki üç mil daha yol katettiler. Tahmin edildiği gibi, Regis kısa süre sonra ağrıyan ayakları

hakkında şikayetler etmeye başladı ve sadece yukarıdan bir yerden gelen bazı cüce sesleri duyduklarında sustu.

Tünelin içinde birkaç dönemeç ilerledikten sonra, bu bölümün en son muhafız odasına açılan dar bir merdivenin önüne çıktılar. İçeride zar oyunu oynayan, her zar atışıyla birlikte homurdanan ve yeni bölgeler ile sınır oluşturan kocaman, demir destekli kapıyla pek ilgilenmeyen dört cüce vardı.

"Selamlar," dedi Drizzt, oyunu bölerek.

"Aşağıda birkaç cüce dostumuz var," diye yanıtladı kahverengi sakallı şişko bir cüce, Drizzt'i farkeder etmez. "Onları bulmanız için sizi Kral Bruenor mu gönderdi?"

"Ne şanslıyız ama," diye belirtti Regis.

Drizzt başıyla onayladı. "Kayıp cücelere mithrilin zamanında getirilmesi gerektiğini hatırlatacağız," dedi, bu görüşmeyi iyimser bir havada tutmaya çalışarak ve yeni bölgede bazı sorunlar olduğu hakkındaki düşüncelerini cücelere söyleyip onları telaşlandırmak istemeyerek.

İki cüce silahlarını aldı, bu sırada diğer ikisi ise kapıyı kilitleyen büyük demir sürgüyü kaldırmaya gitti.

"Pekala, madenlere geri döndüğünüzde kapıya önce iki, sonra üç kez vurun," diye açıkladı kahverengi sakallı cüce. "Eğer sinyal doğru olmazsa kapıyı açmayız!"

"Önce iki, sonra üç," diye kabul etti Drizzt.

Demir sürgü kalktı ve kapı büyük bir emilme sesiyle içeri doğru açıldı. Onun ardında boş bir tünelin karanlığından başka bir şey yoktu.

"Korkma minik dostum," dedi Drizzt, buçukluğun gözlerindeki ani parıltıyı görerek. Daha birkaç hafta önce goblin savaşı için burada bulunmuşlardı, ama o tehdidi ortadan kaldırmış olmalarına rağmen bu sessiz tünel hiç de daha az korkunç görünmüyordu.

"Acele edin," dedi onlara kahverengi sakallı cüce. Kapıyı açık tutma konusunda bariz bir şekilde hoşnutsuzdu.

Drizzt bir meşale yaktı ve karanlığa doğru başı çekti. Regis ise onun hemen ardından geliyordu. Yol arkadaşları dışarı çıkar çıkmaz cüceler kapıyı kapattılar ve Regis ile Drizzt demir sürgünün geri koyulduğunda çıkarttığı sesi işitti.

Drizzt meşaleyi Regis'e verdi ve palalarını çekti. Parıltı donuk mavi bir ışıkla parıldıyordu. "İşimizi elimizden geldiğince hızlı bitirmeliyiz," diye mantık yürüttü Drow. "Guenhwyvar'ı çağır da bize yolu kedi göstersin."

Regis gürzünü ve meşaleyi yere bırakarak oniks heykelciği el yordamıyla aradı. Heykelciği yere koydu ve diğer eşyalarını aldı, sonra tünel içinde birkaç adım ilerlemiş olan Drizzt'e baktı.

"Panteri sen çağırabilirsin," dedi Drizzt. Arkasını dönüp baktığında buçukluğun kendisini beklediğini gördüğünde oldukça şaşırmıştı. Ki bu, Regis'in büyük kediyle olan ilişkisi göz önünde bulundurulursa garip bir görüntüydü. Guenhwyvar, heykelciği kullanan kişi onu çağırdığı zaman gelen büyülü bir varlıktı ve Astral Düzlemin bir sakiniydi. Bruenor her zaman kedinin yanındayken biraz çekingen olmuştu (cüceler kaliteli silahların tılsımları haricinde büyüden genellikle pek hoşlanmazdı zaten), ama Regis ile Guenhwyvar yakın dosttu. Hatta Guenhwyvar bir keresinde Regis'i çökmekte olan bir kulenin içinden alıp astral bir yolculuğa çıkartarak buçukluğun hayatını kurtarmıştı.

Fakat şimdi Regis heykelciği yere bırakmış, gürzüyle meşaleyi almıştı ve görünüşe göre ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Drizzt gittiği birkaç adımlık yolu geri dönüp küçük dostunun yanına geldi. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Ben... bence Guenhwyvar'ı sen çağırmalısın," diye yanıtladı buçukluk. "Ne de olsa o senin panterin ve Guenhwyvar'ın en iyi tanıdığı ses de seninki."

"Guenhwyvar senin çağrına da kulak verir," diye temin etti onu Drizzt, buçukluğun omuzuna hafifçe vurarak. Fakat bu konuyu daha fazla üsteleyip gecikmek istemeyen Drow yavaşça panterin adını söyledi. Birkaç saniye sonra, heykelciğin etrafında loş ışıkta daha da koyu görünen gri bir duman bulutu belirdi ve en sonunda bir panter şeklini aldı. Duman hafifçe değişim geçirdi ve daha katı bir hâl aldı. Sonra duman kayboldu ve yerinde Guenhwyvar'ın kaslı kedi sureti kaldı. Panterin kulakları çabucak geriye doğru yatı verdi -Regis ihtiyatla bir adım geriledi- sonra Drizzt, Guenhwyvar'ı gerdanından tutup şakacı bir şekilde salladı.

"Birkaç cüce kayıp," diye açıkladı Drizzt, kediye. Regis kedinin her sözü anladığını biliyordu. "Kokularını bul dostum. Beni onlara götür."

Guenhwyvar uzun bir süre etrafı inceledikten sonra dönüp biraz Regis'e baktı ve hafifçe hırladı.

"Haydi git," diye emretti Drizzt. Kedinin güçlü kasları gerildi ve meşale ışığının ötesindeki karanlığın içinde rahatça, mükemmel bir sessizlikle ilerlemesini sağladı.

Drizzt ile Regis onu yavaş bir tempoyla takip ettiler. Drow, panterin onlardan fazla uzaklaşmayacağına emindi, Regis ise attığı her adımda gerginlikle bir o yana bir bu yana bakmıyordu. Kısa bir süre sonra Bruenor'un hayatındaki ilk avı olan dev etlinin kemiklerinin durduğu dönemece geldiler ve ana goblin kalabalığının bozguna uğratıldığı alçak tavanlı mağaraya girdiklerinde Guenhwyvar onlara katıldı.

Dört bir yandaki kan lekeleri ve tam ortada çürümekte olan goblin cesedi yığını hariç son savaştan geriye pek ipucu kalmamıştı. Bu yığınların etrafına üç metrelik solucanımsı yaratıklar doluşmuş-tu, şişmiş cesetlerle ziyafet çekerken uzun dokungaçlarıyla yollarını tayin ediyorlardı.

"Yakınımda dur," diye uyardı Drizzt. Regis'in bunu kendisine bir kez daha söylenmesine ihtiyacı yoktu zaten. "Bunlar leşçi sürüngenler," diye açıkladı Drow rancer, "Karanlıkaltı'nın akbabaları. Yemekleri bu kadar hazır bir şekilde önlerinde dururken muhtemelen bizi kendi halimize bırakacaklardır. Ama onlar tehlikeli düşmanlar. Do-kungaçlarını sana batırırlarsa kol ve bacaklarındaki gücü tüketebilirler."

"Sence cüceler onlara çok mu yaklaştı?" diye sordu Regis, yığının üzerinde goblin olmayan bir ceset görebilmek için loş ışıkta gözlerini kısıp bakarken.

Drizzt kafasını olumsuz anlamda salladı. "Cüceler bu sürüngenleri iyi bilir," diye açıkladı. "Goblin cesetlerinin pis kokusundan kurtulmak için bu hayvanlara izin verirler. Yedi tane deneyimli cücenin sürüngenler tarafından alaşağı edilebileceğine pek inanmıyorum/'

Drizzt eğimli platformdan aşağı doğru inmeye başladı, ama buçukluk onun pelerinine yapışıp Drowu durdurdu. "Buranın altında ölü bir ettin var," diye açıkladı Regis. "Yani bolca et."

Pratik zekalı buçukluğa bakan Drizzt başını hayretle yana doğru yatırdı ve Bruenor'un bu küçük kimseyi göndermekte belki de akıllıca davranmış olduğunu düşündü. Yükseltili taşın kenarından dolaştılar ve öteki taraftan aşağı indiler. Tahmin edildiği gibi kocaman ettin vücudunun üzerinde birkaç leşçi sürüngen vardı; Drizzt'in seçtiği ilk yol onları tehlikeli bir şekilde hayvanlara yakın bir yere düşürecekti.

Birkaç saniye içinde yeniden boş tünellere çıktılar, Guenhwyvar ise başı çekmek üzere sessizce karanlığın içine süzüldü.

Meşale ışığı kısa süre içinde azalmaya başladı; Drizzt başka bir meşaleye uzandığında Regis kafasını salladı ve ışık kaynaklarını sonraya saklamaları gerektiğini ona hatırlattı.

Sessizce karanlığın içinde yollarına devam ettiler, geçip gittiklerine dair tek işaret Parıltı'nın hafif ışıltısıydı. Drowa tıpkı eski zamanlardaki gibi geliyordu, Karanlıkaltı'nı kedi dostuyla dolaşıyordu ve her köşe başında bir tehlikenin gizlenmiş olabileceğini bildiği için sezileri keskinleşmişti.

"Disk sıcak mı?" diye sordu Jarlaxle, Vierna ince parmaklarıyla metalik yüzeye dokunurken yüzündeki haz dolu ifadeyi görerek. Yolculuk için kendisine binek olarak seçtiği driderın üzerinde oturuyordu. Dinin'in şişmiş yüzü ifadesizdi ve gözünü bile kırpmıyordu.

"Kardeşim pek uzakta değil," diye yanıtladı rahibe, gözleri konsantrasyon içinde kapanarak.

Paralı asker duvara yaslandı ve ezilmiş goblin cesetleriyle dolu olan uzun tünele baktı. Etrafındaki karanlık siluetler, yani onun sessiz katiller birliği de çıt çıkartmadan yollarında ilerliyordu.

"Drizzt'in burada olduğundan emin miyiz ki?" diye sormaya cüret etti paralı asker. Fakat Vierna'nın dengesiz heyecanını bozmak istemiyordu—özellikle de rahibe, gazabının belirgin bir işareti olan o şeyin üzerinde otururken.

"O burada," diye yanıtladı Vierna sakince.

"Peki biz bulmadan önce dostumuzun onu öldürmeyeceğinden emin misin?" diye sordu paralı asker.

"Bu müttefike güvenebiliriz," diye yanıtladı Vierna sakince, ses tonuyla stresli paralı askeri rahatlatarak. "Lloth, bana teminat verdi."

'İşte bu her türlü tartışmayı sonlandırır,' dedi Jarlaxle kendi kendine. Fakat bir insana bel bağladığında kendisini pek güvende hissetmezdi, özellikle de Vierna'nın tanıştırdığı o şeytani insan söz konusuyken. Tünele doğru döndü ve ihtiyatla ilerleyen paralı asker grubunun siluetlerine baktı.

Jarlaxle asıl güvendiği şey askerleriydi, baştan aşağı Drow olan asker birliği, kara elflerin dünyasındaki en iyi birlik sayılırdı. Eğer Drizzt Do'Urden gerçekten de bu tünellerde dolaşıyorsa, Bregan D'aerthe'nin yetenekli savaşçıları onu yakalayacaktı.

"Baenre birliğini göndereyim mi?" diye Vierna'ya sordu paralı asker.

Vierna bu soruyu bir süre düşünüp tarttıktan sonra kafasını salladı. Bu kararsız hareketi iddia ettiğinin aksine kardeşinin yeri hakkında tam olarak emin olmadığını Jarlaxle'a gösterdi. "Onları bir süre daha yakınlarda tut," diye talimat verdi. "Kardeşimi bulduktan sonra biz ayrılırken izlerimizi yok etmeye yarayacaklar."

Jarlaxle buna seve seve razı oldu. Drizzt gerçekten de Vierna'nın inandığı gibi yakınlarda olsa bile, yanında kaç tane dostunun bulunduğunu bilmiyorlardı. Ama etraflarında elli tane Drow savaşçı varken, paralı asker pek de endişeli değildi.

Fakat, yalnızca erkeklerden oluşsalar bile, kendi askerlerinin yem olarak kullanıldığı haberini Triel Baenre'nin nasıl karşılayacağını düşünmeden edemedi.

"Bu tünellerin sonu yok," diye inledi Regis, goblinlerce genişletilmiş olan doğal koridorlarda kayda değer birşey yaşamaksızın iki saat daha dönüp dolaştıktan sonra. Drizzt akşam yemeği için mola verdi— hatta bir meşale bile yaktı. İki dost, kendilerine yan gözle bakan sarkıtlar ve canavarımsı taş tepecikleriyle çevrelenmiş, zemini düz kayadan oluşan küçük, doğal bir mağarada oturdular.

Drizzt. buçukluğun bilmeden ama zekice ettiği sözlerin ne kadar da doğru olduğunu anladı. Yeraltında birkaç mil derindeydiler; odacıklar gelişigüzel uzanmaya devam ediyor, büyüklü küçüklü mağaralara bağlanıyor ve düzinelerce yan geçide açılıyordu. Regis daha önce de cüce madenlerinde bulunmuştu. Ama daha aşağıdaki diyara, Drow elflerinin yaşadığı ve Drizzt Do'Urden'in doğmuş olduğu korkunç Karanlıkaltı'na hiç girmemişti.

Boğucu hava ve kafasının üzerinde binlerce tonluk kaya olduğunun kaçınılmaz farkındalığı, kara elfin geçmiş hayatını, Men-zoberranzan'da yaşadığı zamanları ya da Toril'in yeraltı dünyasının sonsuz gibi görünen tünellerinde Guenhwyvar ile birlikte yürüdüğü günleri hatırlamasını sağladı.

"Biz de cüceler gibi kaybolacağız," diye homurdandı Regis, bir bisküviyi katır kutur yerken. Küçük ısırıklar alıyor ve kıymetli bisküvi kırıntılarının tadım çıkartabilmek için yüzlerce kez çiğniyordu.

Drizzt'in gülümsemesi onu pek rahatlatmıyor gibiydi. Ama rancer, kendisinin ve özellikle de Guenhwyvar'ın tam olarak nerede olduklarını bildiğinden, yani ana goblin savaşı mağarasını merkeze alarak sistematik

bir tur attıklarından emindi. Drow, Regis'in arkasındaki bir yeri işaret etti ve oturduğu taşın üzerinde buçukluğun yarı yarıya dönmesini sağladı.

"Eğer o tünelden geri gider ve sağa dönen ilk virajdan saparsak, birkaç dakika içinde Bruenor'un goblinleri mağlup ettiği o geniş mağaraya çıkarız," diye açıkladı Drizzt. "Cobble ile karşılaştığımızda şu anda bulunduğumuz noktadan pek uzakta değildik."

"Daha uzak gibi görünüyor, hepsi bu," diye mırıldandı Regis sessizce.

Drizzt bu konuyu üstelemedi. Her ne kadar somurtkan bir havada olsa bile Regis'in kendisiyle birlikte olmasından memnundu. Drizzt, aslında Regis Mithril Salonuna geri geldiğinden beridir geçen haftalarda buçukluğun yüzünü pek görmemişti. Aslında kimse görmemişti, tabii genel yemek salonlarının aşçı personeli dışında.

"Neden geri döndün?" diye sordu aniden Drizzt, Regis'in neredeyse bir bisküvi parçasıyla boğulmasına sebep olarak. Buçukluk kulaklarına inanamaz bir halde ona baktı.

"Geri döndüğüne sevindik," diye devam etti Drizzt, epey dobra olan sorusunun ardında yatan sebeplere açıklık getirerek. "Ve kesinlikle hepimiz uzun bir süre bizimle kalmanı umuyoruz. Ama neden, dostum?"

"Düğün..." diye kekeledi Regis.

"İyi mazeret, ama asıl sebep değil," diye yanıtladı Drizzt bilgiç bir gülümsemeyle. "Seni son gördüğümüzde bir lonca başkanıydın ve bütün Calimport seni bekliyordu."

Regis kafasını çevirdi, parmaklarını kıvırcık saçlarının arasına soktu, birkaç yüzüğüyle oyandı ve en sonunda kulağından sallanan küpesini çekiştirdi.

"Benim bildiğim Regis'in hep arzuladığı hayat oydu," diye belirtti Drizzt.

"O zaman belki de Regis'i asla gerçekten anlayamamışşın-dır," diye yanıtladı buçukluk.

"Belki de," diye kabul etti Drizzt, "ama bu işte daha fazlası var. Bir dövüşten sakınmak için çok uzak mesafeler aşacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Yine de, goblin savaşı sırasında benim yanımda kaldın."

"Drizzt Do'Urden'in yanından daha güvenli bir yer var mı?"

"Üst tesisler, yemek salonu," diye hiç tereddüt etmeden yanıtladı Drow. Drizzt'in gülümsemesi dostluk doluydu; Regis her ne yalan söylüyorsa bile Drowun lavanta renkli gözlerindeki parıltı buçukluğa karşı hiçbir kin içermiyordu. "Her ne sebepten geldiysen bile, emin ol ki burada olmandan memnunuz," dedi Drizzt samimiyetle. "Muhtemelen en çok da Bruenor. Ama eğer bir sorun varsa, tehlike içindeysen bunu açıkça söylemeni tavsiye ederim; söyle ki ona karşı hep beraber savaşalım. Biz senin dostlarınız ve şartlar her ne olursa olsun seni suçlamadan hep yanında olacağız. Deneyimlerime dayanarak söylüyorum, eğer düşmanı bilirsem o şartlar hep daha iyi olur."

"Loncayı kaybettim," diye itiraf etti Regis, "siz Calim-port'dan ayrıldıktan sadece iki hafta sonra hem de."

Bu haberler Drowu hiç şaşırtmadı.

"Artemis Entreri," dedi Regis sertçe, çocuksu yüzünü kaldırıp dosdoğru Drizzt'e bakarak ve Drowun her hareketini inceleyerek.

"Loncayı Entreri mi ele geçirdi?" diye sordu Drizzt.

Regis başıyla onayladı. "Bunu yapmakta pek sıkıntı çekmedi. O-nun şebekesi benim en güvendiğim ortaklanma kadar sızmayı başardı."

"Kiralık katilden bu kadarını zaten beklemeliydin," diye yanıtladı Drizzt ve Regis'in gözlerinin şaşkınlık içinde genişlemesini sağlayacak bir şekilde hafifçe güldü.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Loncanın Entreri'nin ellerinde olması daha iyi," diye yanıtladı Drizzt, buçukluğu daha da fazla şaşırtarak. "O, sefil Calim-port'un ikiyüzlü

adetlerine daha uygun bir kimse."

"Ben sanmıştım ki..." diye başladı Regis. "Yani, sen şimdi gidip de onu..."

"Entreri'yi öldürmek mi?" diye sordu Drizzt hafifçe kıkırdayarak. Regis'in hevesle başını sallaması üzerine, "kiralık katille olan savaşım sona erdi," diye ekledi.

"Entreri pek öyle düşünmüyor," dedi Regis sertçe.

Drizzt omuz silkti— ve onun bu umursamaz tavrının buçukluğu epey rahatsız ettiğini farketti. "Entreri güney diyarında kaldığı sürece beni hiç ilgilendirmiyor." Drizzt, Regis'in Entreri'nin güneyde kalmayacağını tahmin ettiğini biliyordu. 'Belki de goblin savaşı sırasında buçukluğun üst katlarda kalmamasının sebebi de budur,' diye düşündü Drizzt. Belki de Regis, Entreri'nin Mithril Salonuna sızmasından korkuyordu. Eğer kiralık katil hem Drizzt'i hem de Regis'i aynı anda bulursa, kesinlikle ilk olarak Drizzt'in peşine takılırdı.

"Onu incittin, biliyorsun," diye devam etti Regis, "yani dövüşürken demek istiyorum. Böyle birşeyi affedecek tipte biri değil o."

Drizzt'in bakışları aniden ciddileşti; Regis Drowun lavanta renkli gözlerindeki alevlerle arasına daha fazla mesafe koymak için geriye doğru çekildi. "Seni kuzeye kadar takip ettiğine mi inanıyorsun?" diye açıkça sordu Drizzt.

Regis başını kesin bir ifadeyle sağa sola salladı. "Öldürülmüş gibi görünmemi sağlayacak bazı düzenlemeler yaptım," diye açıkladı. "Ayrıca Entreri. Mithril Salonunun yerini biliyor. Beni buraya kadar takip etmeden de seni bulabilir.

"Ama gelemeyecek," diye devam etti Regis. "Duyduklarıma bakılırsa, kollarından birisini kullanamıyormuş ve bir gözünü yitirmiş. Artık dövüş konusunda sana denk olamaz."

"Onun dövüş yeteneğini gölgeleyen şey kalpsizliğiydi," diye belirtti Drizzt, Regis'den çok kendi kendine konuşarak. Umursamaz tavrına rağmen Drizzt ölümcül kiralık katille arasındaki geçmişe dayanan o uzun rekabeti öyle kolayca reddedemezdi. Entreri birçok yönden onun zıddıydı, duygusuz ve ahlaksızdı. Ama dövüş kabiliyeti konusunda Drizzt'e denkti— yani hemen hemen. Entreri'nin felsefesine göre gerçek bir savaşçı kalpsiz, katıksız ve verimli bir katil olmalıydı. Drizzt'in inançları ise tam aksi istikametteydi. Kiralık katile çok benzeşen ideallerle dolu savaşçıların arasında büyümüş olan Drow için, doğruluk ve dürüstlüğe bağlılık bir savaşçının becerisini geliştirirdi. Drizzt'in babası Zaknafein'in Menzoberranzan'da bir eşi yoktu. Çünkü onun kılıçları adalet için çınlıyor ve o savaşlarının ahlaki açıdan haklı olduğuna samimiyetle inanıyordu.

"Onun senden sonsuza dek nefret edeceğinden hiç şüphen olmasın," diye belirtti Regis sertçe, Drizzt'in dalıp gitmiş düşüncelerini bölerek.

Drizzt, buçukluğun gözlerindeki parıltıyı farketti ve bunu Regis'in Entreri'ye duyduğu derin nefrete yordu. 'Yoksa Regis, Calimport'a geri dönüp de Entreri ile olan savaşı sonlandırmamı mı istiyor ya da bekliyor?" diye merak etti Drow. 'Yoksa Regis, kiralık katil lideri tahttan indirip loncayı ona geri vermemi mi bekliyor?'

"Benden nefret ediyor, çünkü benim yaşam tarzım onunkinin boş bir yalan olduğunu gözler önüne seriyor," diye belirtti Drizzt sertçe, oldukça soğuk bir şekilde. Drow, Artemis Entreri ile savaşmak için, daha doğrusu herhangi bir sebepten dolayı Calimport'a geri dönmeyecekti. Eğer dönerse kiralık katilin ahlaki seviyesine inmiş olurdu. Bu da ahlaksız halkına sırtını dönmüş olan Drowun, dünyadaki herşeyden daha fazla çekindiği birşeydi.

Görünüşe göre Drizzt'in gerçek hislerini farkeden Regis başını çevirdi. Yüz ifadesinde bariz bir hayalkırıklığı vardı; Drow, Regis'in değerli loncasını gerçekten de Drizzt'in palalarıyla geri kazanmayı umduğuna inandı. Ve Drizzt, buçukluğun Entreri'nin kuzeye gelmeyeceğine dair söylediği sözler konusunda da pek umutlu değildi. Eğer kiralık katil ya da en azından onun ajanları etrafta olmasaydı, Regis neden goblin savaşı sırasında Drizzt'in dibinden ayrılmamıştı?

"Gel," dedi Drow. gitgide yükselen hiddeti onu kontrol altına almaya başlamadan önce. "Gece için mola vermeden evvel katet-memiz gereken millerce yol var. Guenhwyvar'ı kısa süre sonra Astral Düzleme geri göndermeliyiz ve panter yanımızdayken cüceleri bulma şansımız daha yüksek."

Regis geri kalan yemeğini küçük çantasına tıkıştırdı, meşaleyi söndürdü ve Drowun arkasından ilerlemeye başladı. Drizzt sık sık dönüp ona baktı ve buçukluğun kırmızı noktacıklar halindeki gözlerindeki hiddetli parıltıyı gördüğünde biraz şaşkınlık biraz da ha-yalkırıklığı hissetti.

Barbarın şişkin kollarından aşağı boncuk boncuk terler süzülüyordu; şöminenin titrek ışığının oluşturduğu gölgeler pazılarında ve kalın ön kollarında kusursuz çizgiler bırakıyor ve kocaman, damarlı kaslarını daha belirgin kılıyordu.

Fakat Wulfgar hayret verici bir rahatlıkla, sanki küçük çivileri çakmak için yapılmış bir alet kullanırcasına, on kiloluk demirci çekicini ardarda metal parçasına indiriyordu. Çınlayan her darbeyle birlikte erimiş metal parçaları havaya uçuşuyor, duvarlara, zemine ve üzerine giydiği kalın deri önlüğe sıçrıyordu. Zira barbar dikkatsizce davranıp metali çok ısıtmıştı. Wulfgar'ın kocaman omuzlarına kan pompalanıyordu, ama o ne gözünü kırpıyor, ne de yoruluyordu. Kalbini sarmış olan kötü duyguları dışarı vurma zorunluluğundan dolayı işine devam ediyordu.

Teselliyi yorgunlukta bulacaktı.

Wulfgar yıllardır, yani Buzyeli Vadisinde Bruenor onu hizmetkarlığından azat edeli beri demirhanede çalışmamıştı. O yer ve o hayat şimdi milyonlarca mil uzakta kalmış gibi görünüyordu.

Wulfgar'ın şu anda demire ihtiyacı vardı. İçgüdüsel bir şekilde, hiçbir şey düşünmeden demiri dövüp durmaya, dinlenmesine izin vermeyen o duygu karmaşasına baskın çıkabilmek için kendisini fiziksel olarak zorlayıp yormaya ihtiyacı vardı. İndirdiği ritmik darbeler düşüncelerini dosdoğru tek bir noktaya götürüyordu; düşüncelerini bölen her darbenin arasında kendisine sadece tek birşeye yoğunlaşmak için izin veriyordu.

Bugün birçok meseleyi çözümlemek istiyordu, özellikle de kısa süre sonra eşi olacak kadına onun aşık olmasını sağlayan özellikleri kendisine hatırlatmak için. Ama verdiği her arada, aynı görüntü gözlerinin önüne geliyordu: Drizzt'in kafasına tehlikeli bir şekilde yaklaşan Aegis-fang'in görüntüsü.

En yakın dostunu öldürmeye çalışmıştı.

Demirci çekicini aniden yenilenen bir kuvvetle metalin üzerine ardarda indirmeye başladı ve küçük özel odasında kıvılcımların havaya uçuşmasını sağladı.

Dokuz Cehennem adına ona ne oluyordu böyle?

Kıvılcımlar yine çılgınlar gibi uçuştu.

Drizzt Do'Urden onu kimbilir kaç kez kurtarmıştı? Kara derili dostu olmadan hayatı ne kadar da boş olurdu!

Çekiç metale vururken Wulfgar hırladı.

Ama Drow geri döndüğü gün Mithril Salonunun dış patikalarında Cattibrie'ı -onun Cattibrie'ını- öpmüştü!

Wulfgar nefes almakta zorluk çekiyordu, ama kolu vahşice çalışıyor ve bütün hiddetini demirci çekiciyle metale yansıtıyordu. Gözleri de çekici tutan eli kadar sıkı sıkıya kapanmıştı ve kasları gerginlikten şişmişti.

"Onu fırlatınca köşeleri dönmesi için mi yaptın?" diye bir cücenin sorduğunu duydu.

Wulfgar'ın gözleri hızla açıldı ve barbar arkasını döndüğünde hafifçe açık olan kapısının önünden geçip giden bir cüce gördü. Cüce taş koridorda ilerleyip uzaklaşırken kahkahası yankılandı. Barbar kafasını eğip çalıştığı parçaya baktığında cücenin neşesinin sebebini anladı. Zira şekil vermekte olduğu mızrak, gereğinden fazla ısınan metale indirilen aşırı sert darbeler sebebiyle şimdi tam ortasından bükülmüştü.

Wulfgar mahvolan mızrağı bir kenara attı ve çekici yere bıraktı.

"Bunu bana niye yaptın?" diye yüksek sesle sordu, fakat Drizzt tabii ki de onu duyamayacak kadar uzaktaydı. Zihninde, Drizzt ile biricik Cattibrie'ının birbirilerine sarılmış öpüşürkenki görüntüleri çakılıydı. İkisini öpüşürken görmemiş olmasına rağmen, acılar içindeki Wulfgar'ın kolayca hazmedemediği bir düşünceydi bu.

Terleyen kaşlarını eliyle silerek alnında kurumdan bir çizgi bıraktı ve taş masanın kenarında duran bir sandalyeye yığıldı. İşlerin bu kadar karmaşık bir hâl alacağını ummamıştı, Cattibrie'ın bu kadar ahlaksızca davranacağını beklememişti. Daha o küçük bir kız çocuğundan farksızken biricik aşkını ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Buzyeli Vadisindeki cüce tünellerinde hoplaya sıçraya yürüyüşünü— sanki o vahşi yörenin her zaman için varolan tehlikeleri ve Wulfgar'ın halkına karşı yapılan o savaşın anıları omuzlarından dökülür ve tıpkı parlak kestane rengi saçları gibi narin omuzlarında hoplarmışçasına yürüyüşünü hatırladı.

Cattibrie'ın onun kalbini aynı kaygısız yürüyüşle çaldığını anlaması Wulfgar'ın uzun zamanını almamıştı. Onun gibi bir kadını daha önce hiç tanımamıştı; onun erkek egemen kabilesinde kadınlar ismen olmasa da fiilen köleydi ve erkeklerin sık sık mantıksız olan isteklerini yerine getirirlerdi. Barbar kadınları erkeklerini sorgulamaya cüret edemezdi. Wulfgar, goblinlerle yapılacak barış görüşmesine giden birliğe onun katılmamasını ısrar ettiği zaman Cattibrie'ın yaptığı gibi erkeklerini kesinlikle küçük düşürmezlerdi.

Wulfgar şimdi kendi kusurlarını kabul edebilecek kadar bilgeydi ve o hadisede Cattibrie ile konuşma tarzı sebebiyle kendisini ahmak gibi hissediyordu. Yine de barbar hâlâ koruyup sakınabileceği bir kadına -bir eşe- hakettiği erkeklik mevkiini ona verecek bir kadına ihtiyaç duyuyordu.

Herşey çok karmaşık bir hâl almıştı ve sonra işleri daha da berbat edecek şekilde Cattibrie, onun Cattibrie'ı Drizzt Do'Urden ile öpüşmüştü!

Wulfgar oturduğu yerden sıçrayarak kalktı ve çekici geri almak için koşturdu. Bütün öfkesini, şişkin kaslarıyla metalden çıkartarak demirhanede daha birçok saat geçireceğini biliyordu. Çünkü Cattibrie'ın aksine metal ona bo>un eğiyor, ağır çekicinin reddedilemez gücüne razı oluyordu.

Wulfgar çekici bütün gücüyle aşağı indirdi ve yeni ısınmış metal çubuk bu darbeyle birlikte sarsıldı. Pong! Wulfgar'ın çıkık elmacık kemiklerine kıvılcımlar sıçradı bir tanesi gözünün kenarını hafifçe yaktı.

Kanı hızla dolaşırken, kaslarındaki damarlar şişmişken, Wulfgar hiç acı hissetmedi.

* * *

"Meşaleyi yak," diye fısıldadı Drow.

"Işık düşmanlarımızı harekete geçirir," diye tartıştı Regis, aynı sessiz tonlamayla.

Koridorun ilerisinden gelen ve alçak sesle yankılanan bir hırlama sesi duydular.

"Meşale," diye talimat verdi Drizzt, Regis'e küçük bir kav kutusu uzatırken. "Işıkla birlikte burada bekle. Guenhwyvar ve ben etrafı turlayacağız."

"Ne yani, şimdi ben yem miyim?" diye sordu buçukluk.

Tehlike işaretleri için dikkatini dışarı çevirmiş olan Drizzt bu soruyu duymadı. Palalarından birisini çekti. Onu ele verebilecek ışığıyla birlikte Parıltı, kınının içinde hazır bekliyordu. Sessizce ileri doğru süzüldü ve karanlığın içinde kayboldu.

Hâlâ homurdanmakta olan Regis çakmaktaşını çeliğe vurdu ve kısa süre içinde meşaleyi yaktı. Drizzt ortalıklarda yoktu.

Bir hırıltı sesi, Regis'in elinde gürzüyle hızla dönmesine sebep oldu. Ama bu, her zaman için tetikte olan Guenhwyvar idi. Kedi bir yan geçidi kontrol ediyordu. Drizzt'i takip eden panter, buçukluğun yanından geçip gitti ve Regis hayvana yetişmeyi hiç ummadığı halde çabucak onun arkasından yola koyuldu.

Birkaç saniye içinde yeniden yalnız kaldı. Meşalesi pürüzlü duvarlarda uzun ve uğursuz gölgeler oluşturuyordu. Regis sırtını duvara dayadı ve

ölüm kadar sessiz bir şekilde, milim milim ilerledi.

Bir yan geçidin karanlık ağzı sadece birkaç metre ileride duruyordu. Buçukluk meşalesini ve gürzünü önünde tutarak ilerlemeye devam etti. O köşe başında da öbür taraftan yaklaşarak üzerine doğru yavaşça gelen birşey olduğunu hissetti.

Regis meşaleyi dikkatle yere bıraktı, gürzünü göğsüne yaklaştırdı ve ağırlığını dengelemek için ayağını hafifçe yana doğru açtı.

Koşarak körlemesine köşeyi döndü ve gürzüyle bir darbe savurdu. Mavi renkli birşey onun darbesini engelledi ve metalin metale vurma sesi duyuldu. Regis silahını hemen geri çekti ve yine, bu sefer alçaktan savurdu.

Savuşturulan silahı yeniden belirgin bir şekilde çınladı.

Gürz tekrar geri çekildi ve marifetli bir şekilde aynı yönde ileri savruldu. Fakat buçukluk yetenekli rakibini kandıramamıştı ve darbeyi savuşturan kılıç hâlâ yerinde duruyordu.

"Regis!"

Gürz ileri savrulmaya hazır bir şekilde buçukluğun kafasının üzerine kalktı ama bu sesi aniden tamyan-Regjs silahı kolunun seviyesine indirdi.

"Orada ışıkla birlikte kalmanı söylemiştim," diye azarladı onu Drizzt, gölgelerin içinden ışığa doğru çıkarak. "Seni öldürmediğim için şanslısın."

"Ya da ben seni öldürmediğim için," diye yanıtladı Regis, bir an bile duraksamadan. Buçukluğun sakin ve soğuk ses tonu Drizzt'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını sağladı. "Herhangi birşey buldun mu?" diye sordu buçukluk.

Drizzt başını sağa sola salladı. "Çok yakındayız," diye yanıtladı sessizce. "Guenhwyvar da, ben de bundan eminiz."

Regis ilerledi ve meşaleyi yerden aldı sonra gürzünü kolayca erişebileceği bir şekilde kemerine tıkıştırdı.

Aniden koridorun çok ilerisinden Guenhwyvar'ın hırıltısı yankılandı ve ikisinin de koşmaya başlamasını sağladı. "Beni geride bırakma!" diye talep etti Regis. Drizzt'in pelerinine sıkı sıkıya yapıştı ve bırakmadı. Ona yetişmeye çalışırken tüylü ayaklan hoplayıp sıçrıyor hatta Drowun çekiş gücüyle yerde kayıyordu.

Guenhwyvar'ın sarı-yeşil, cam gibi gözleri meşale ışığının hemen ötesinden, ara geçidin keskince dönüş yaptığı bir yerden ona doğru yansıyınca Drizzt yavaşladı.

"Sanırım cüceleri bulduk," diye mırıldandı Regis tatsızca. Drizzt'e meşaleyi verdi ve pelerini bırakarak köşe başına doğru Drowu takip etti.

Drizzt köşenin ucundan kafasını uzatıp baktı -Regis Drowun yüzünü buruşturduğunu gördü- sonra meşaleyi öne çıkarttı ve önlerinde duran feci sahneyi aydınlattı.

Gerçekten de kayıp cüceleri bulmuşlardı. Kesilip biçilerek katledilmiş bir haldeydiler. Bazıları yerde yatıyor, bazıları ise kısa taş koridorun duvarına düzensiz aralıklarla yığılmış bir halde duruyordu.

* * *

"Eğer önlüğü giymek istemiyorsan giyme sen de!" dedi Bruenor sinirli sinirli. En başından beri istemiş olduğu tavizi en sonunda alan Cattibrie başıyla onayladı.

"Ama, kralım..." diye itiraz etti Cobble. Özel odada Bruenor ile Cattibrie'ın yanında bir tek o vardı. Rahip de Bruenor da kutsal sudan dolayı feci baş ağrıları çekmekteydiler.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor, iyi niyetli rahibi susturmak için. "Sen benim kızımı benim kadar iyi tanımıyorsun. Eğer giymeyeceğini söylüyorsa, Dünyanın Omurgasındaki bütün devler bir araya gelse dahi onun fikrini değiştiremez."

Odanın dışından, "asıl sana, pöh!" diye beklenmedik bir ses geldi. Sesin ardından ise gürültülü bir şekilde kapı çalındı. "İçerde olduunu biliyom

Bruenor Battlehammer, yani kendisine Mithril Salonu kralı diyen kişi! Şimdi kapıyı aç da kendinden daa iyi olan biriyle yüzleş bakalım!"

"Bu sesi tanıyor muyuz?" diye sordu Cobble, Bruenor ile ikisi kafaları karışık bir halde birbirilerine bakarken.

"Aç şunu diyom!" diye başka bir haykırış daha geldi ve onun ardından kapıya keskin bir darbe indi. Üzerinde büyük sivri bir demir olan özel yapım bir metal kolçak kapıya çarpıp yardığında, kapının ahşabı kıymıklara ayrıldı.

"Of, kumtaşı," diye daha kısık bir ses duyuldu.

Bruenor ve Cobble gördüklerine inanamayarak birbirilerine baktılar. "Hayır," dediler aynı anda, kafalarını ileri geri sallayarak.

"Nedir o?" diye sordu Cattibrie, sabırsızlanmaya başlayarak.

"Bu olamaz," diye yanıtladı Cobble. Ve genç kadın, rahibin söylediği sözlerin doğru çıkmasını bütün kalbiyle dilediğini farketti.

Kapının öbür tarafındaki kimse en sonunda sivri demirini çekip çıkarmayı başardığında bir homurdanma duyuldu.

"Nedir o?" diye babasına sordu Cattibrie, ellerini beline koyarak.

Kapı 'güm' diye açıldı. Kapının eşiğinde Cattibrie'ın şimdiye kadar gördüğü en garip görünüşlü cüce duruyordu. İki elinde de parmak kısımları açık olan sivri çivili kolçaklar vardı. Dirseklerinden, dizlerinden ve ağır çizmelerinin uç kısımlarından da buna benzer sivri demirler uzanıyordu. Kısa ve tıknaz vücuduna tam oturan, ensesinden kalçasına ve omuzundan ön koluna kadar yarım santimlik boşluklarla sıralanmış paralel, yatay metal çıkıntıları olan bir zırh giyiyordu. Gri miğferinin yüz kısmı açıktı, gür kara sakalının altında kaybolan kalın deri kayışları vardı ve tam tepesinde parlak bir sivri demir duruyordu. Bu sivri demir, bir buçuk metrelik cücenin neredeyse yarı boyundaydı.

"Bu," diye yanıtladı Bruenor, ses tortunda bariz bir küçümsemeyle, "bir savaş öncüsü."

"Sadece 'bi savaş öncüsü' değil," diye söze daldı, garip görünüşlü ve kara sakallı cüce. "Esas savaş öncüsü! En vahşi savaş öncüsü!" Cattibrie'in yanına doğru yürüdü ve elini kıza doğru uzatarak kocaman gülümsedi. Zırhı yaptığı her hareketle birlikte, genç kadının tüylerini ürpertecek bir şekilde gıcırdayıp tıngırdıyordu.

"Thibbledorf Pwent hizmetinizdedir, hanımım!" diyerek kendisini ihtişamla takdim etti cüce. "Mithril Salonunun ilk savaşçısı. Sen Adbar'da ismini çok duyduğum şu Cattibrie olmalısın. Dediklerine göre Bruenor'un insan kızı. Ama sakalı ayak parmaana kadar inmeyen bir Battlehammer kadını gördüüm için hâlâ biraz şaşkınım."

Cücenin kokusu Cattibrie'ın burnunun direğini kırdı. 'O zırhı bu yüzyıl içinde hiç çıkartmış mıdır acaba?' diye düşünmeden edemedi. "Sakal bırakmaya çalışacağım," diye de söz verdi.

"Bıraksan iyi olur! Bıraksan iyi olur!" diye öttü Thibbledorf ve hoplaya sıçraya, zırhından çıkan ses ile Cattibrie'ın kemiklerinin iliklerini gıcırdatarak Bruenor'un yanma geldi.

"Kralım!" diye böğürdü Thibbledorf. Eğilip reverans yaptı— bunu yaparken neredeyse Burenor'un uzun ve sivri burnunu miğfe-rindeki keskin demirle ikiye bölecekti.

"Dokuz Cehennem adına burada ne işin var senin?" diye sordu Bruenor.

"Her nasılsa hayatta," diye ekledi Cobble, sonra Bruenor'un gözlerine inanamayan bakışına çaresizce omuz silkerek cevap verdi.

"Ejder Karanlıkparıltısı aşağı salonları ele geçirdiğinde öldüğünü sanıyordum," diye devam etti Bruenor.

"Onun nefesi ölüm demekti!" diye haykırdı Thibbledorf.

'Bak şu konuşana,' diye düşündü Cattibrie, ama sessizliğini korudu.

Pwent kükreyerek devam etti. Tiyatro yapar gibi kollarını salladı ve kendisini yere atıp yuvarlandı. Sanki uzak geçmişten bir sahneyi hatırlıyormuş gibi gözleri dalgınlıkla boşluğa odaklandı. "Şeytani nefes. Üzerime çöküp kemiklerimdeki gücü emen derin bi karanlık.

"Ama yine de dışarı çıkıp kurtulmayı başardım!" diye birden haykırdı Thibbledorf, aniden Cattibrie'a doğru dönüp tombul parmaklarından birisini ona doğru uzatarak. "Aşsa tünellerdeki gizli bi kapıdan çıktım. O ejderha bile Pwent'i durduramaz!"

"Kasvetparıltısı'nın tebaası bizi Bekçi Vadisine sürmeden önce salonları iki gün daha elimizde tuttuk," diye söze karıştı Bruenor. "Babamın ve Mithril Salonunun o zamanki kralı olan büyükbabamın yanında savaşmak için geri döndüğüne dair hiçbir haber duymadık."

"Gücümü toplayıp dağ geçitlerinden dolanmam ve batı kapısına gelmem bi haftamı aldı," diye açıkladı Pwent. "O zaman da salonlar elden çıkmıştı.

"Bi süre sonra," diye devam etti Pwent, inanılmaz derecede gür olan sakalını kolçaklarından birinin çivileriyle ikiye ayırarak, "Sen dahil bi grup genç cücenin batıya gittiini duydum. Bazıları sizin Mirabar madenlerinde çalışçağınızı söylüyodu. Ama ben oraya vardıımda, sizden tek bi haber bile alamadım."

"İkiyüz yıl!" diye hırladı Bruenor, Pwent'in yüzüne doğru, cücenin sanki sonsuzmuş gibi görünen gülümsemesini ondan çalarak. "Bizi bulmak için ikiyüz yılın vardı, ama senin hayatta olduğuna dair tek bir haber bile duymadık."

"Doğuya geri döndüm," diye rahatça açıkladı Pwent. "Sun-dabar'da ve Adbar Kalesinde Kral Harbromm için çounlukla paralı askerlik yaparak yaşıyodum, iyi de yaşıyodum hani. Sizin geri döndüünüzü. bir Battlehammer'ın salonları geri aldıını üç hafta önce oraya vardıımda duydum! —gördüün gibi bir süre güneye yolculuk etmiştim.

"Ve işte hurdayım kralım," dedi, tek dizinin üzerine çökerek. "Düşmanlarını bana göster." Cattibrie'a gösteriş yaparcasına göz kırptı ve

kirli, tombul parmaklarından birini miğferinin sivri demirinin tepesine değdirdi.

"En vahşi mi?" diye sordu Bruenor, oldukça alaycı bir şekilde.

"Her zaman öyleydim," diye yanıtladı Thibbledorf.

"Sana bir refakatçi çağıracağım," dedi Bruenor, "böylece banyo yapıp yemek yiyebilirsin."

"Yemeği aliim," diye yanıtladı Pwent. "Banyo ve refakatçi sana kalsın. Bu eski salonlarda yolumu senin kadar iyi bulurum, Bruenor Battlehammer. Hatta daha da iyi. Zira biz dışarı atıldıımız zaman sen daha çenesinde tüy bitmemiş bi cüceciktin." Bruenor'un çenesini çimdiklemek için uzattığı eli çabucak savuşturuldu. Savaş öncüsü, bir atmaca çığlığı gibi duyulan kahkahasıyla ve arduvaz taşına sürtünen pençeler gibi ses çıkartan zırhıyla birlikte paldır küldür uzaklaştı.

"Ne şirin tip," diye belirtti Cattibrie.

"Pwent, hayatta," diye düşüncelere daldı dobble. Cattibrie bunun iyi haber mi, yoksa kötü haber mi olduğunu kestiremiyordu.

"Bana ondan hiç söz etmemiştin," dedi Cattibrie, Bruenor'a.

"İnan bana kızım," diye yanıtladı Bruenor. "Ondan söz etmeye bile değmez."

Barbar, bitap düşmüş bir halde yatağına devrildi ve kendisini ihtiyaç duyduğu uykuya bıraktı. Daha gözlerini bile kapamadan önce o görüntünün geri dönmekte olduğunu hissetti. Cattibrie'in Drizzt Do'Urden'e sarılışını bir kez daha görmek istemediği için hızla doğruldu.

Görüntü yine de aklına geldi.

Aşağı doğru döne döne inen ve onu davet eden binlerce kıvılcım, milyonlarca ateş yansıması gördü.

Wulfgar meydan okurcasına hırladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bu girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığını, hâlâ yatağında yattığını ve parlak kıvılcımların yadsınamaz nitelikteki yolunu takip etmekte olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

"Goblinler mi?" diye sordu Regis. Drizzt cüce cesetlerinden birinin üzerine doğru eğildi ve daha yaraları yakından incelemeden önce kafasını olumsuz anlamda salladı. Drow rancer, goblinlerin cüceleri bu durumda, yani bütün o değerli zırhlar ve eşyalar üzer-lerindeyken geride bırakmayacaklarını biliyordu. Ayrıca goblinler kendi ölülerinin vücutlarını savaş alanından toplamazdı, fakat bu koridordaki cesetler yalnızca cücelere aitti. Goblin birliği ne kadar geniş ve baskın avantajları ne kadar büyük olursa olsun, Drizzt onların bu çetin grubu tek bir kayıp bile vermeden öldürebileceklerini sanmıyordu.

En yakındaki cücenin vücudundaki yaralar Drowun içgüdülerini doğrular gibiydi. İnce ve keskin olan bu yaralar, çentikli ve ilkel goblin silahları tarafından açılmamıştı. Bu cücenin boğazını ustura keskinliğinde, kaliteli ve muhtemelen tılsımlı bir silah kesmişti. Drizzt kanlan sildikten sonra bile yaranın çizgisi zar zor görülüyordu, yine de feci şekilde ölümcüldü.

"Onları ne öldürdü?" diye sordu Regis, sabırsızlanmaya başlayarak. Vücudunun dengesini bir ayağından diğerine vermeye ve meşaleyi bir elinden diğerine alıp durmaya başladı.

Drizzt'in zihni, bariz sonucu kabul etmeyi reddediyordu. Drizzt Do' Urden, Menzoberranzan'daki yıllarında Drow ırkının yanında yaşarken kimbilir buna benzer kaç tane yara görmüştü? Diyarlar'daki başka hiçbir ırk, tabii yüzey elfleri dışında, bu derece keskin silahlar kullanmazdı.

"Onları ne öldürdü?" diye tekrar sordu Regis, sesinde farkedilir bir titremeyle.

Drizzt beyaz saçlarını salladı. "Bilmiyorum," diye yanıtladı dürüstçe. Bir sonraki cesedin yanına ilerledi, bu seferki yarı oturur bir şekilde duvara yaslanmıştı. Bolca kan olmasına rağmen Drowun bulabildiği tek yara bahtsız cücenin boğazının sağ tarafında çaprazlamasına açılmış tek ve net bir kesikti. Bir kağıt kesiği kadar ince ama oldukça derin bir yaraydı.

"Duergarlar olabilir," dedi Drizzt, Regis'e şeytani gri cüce ırkını kastederek. Bu düşünce kulağa mantıklı geliyordu. Zira duer-garlar, Bruenor'un ordusu onları dışarı atmadan önce, yani sadece birkaç ay evvelline kadar ejderha Kasvetparıltısı'na hizmetkarlık ederek bu tünellerde ikamet etmişlerdi. Yine de, Drizzt bu çıkarımının gerçeklerden çok umuda dayalı olduğunu biliyordu. Açgözlü duergarlar olsa bu kurbanları soyup soğana çevirirdi. Ayrıca duer-garlar tıpkı dağ cüceleri gibi ağır silahlar kullanmayı severdi, mesela savaş baltası gibi. Bu cüceyi öyle bir silah öldürmemişti.

"Buna inanmıyorsun," dedi Drowun arkasında duran Regis. Drizzt buçukluğa dönüp bakmadı; yere çömelmiş bir şekilde diğer bahtsız cüceye doğru ilerledi.

Regis'in sesi kısıldı, ama Drizzt buçukluğun son dediği sözü hayatında şimdiye kadar hiçbir şeyi duymadığı kadar açıkça duydu.

"Entreri'nin yaptığını düşünüyorsun."

Drizzt bunu düşünmüyordu. Ne kadar hünerli olursa olsun, hiçbir yalnız savaşçının bu kadar tam ve kesin bir iş çıkartabileceğini sanmıyordu. Kafasını çevirdi ve yukarıda tuttuğu meşale ışığının altında umursamaz bir şekilde duran ve kendisinde herhangi bir tepki belirtisi görmeye çalışan Regis'e baktı. Drizzt, buçukluğun bu düşüncesini gerçekten de garip buluyordu. Bunun için yapabileceği tek açıklama, Regis'in Entreri'den onu ta Calimport'dan buraya kadar takip ettiği konusunda feci şekilde korkuyor olduğuydu.

Drizzt kafasını salladı ve cesetleri incelemeye devam etti. Üçüncü cücenin vücudunda muhtemel katilleri tek bir ırka indirgeyen bir delil buldu.

Cesedin yan tarafında, pelerinin alt kısmında küçük bir dart oku saplı duruyordu. Drizzt bu oku çekip çıkartamadan önce kendisini toplayabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Çünkü bu dart okunu tanımıştı ve bu sert cücelerin nasıl da kolayca öldürüldüğünü açıklıyordu. Elle tutulan arbalet tabancası için yapılmış olan dart oku hiç şüphesiz uyku iksiriyle kaplanmıştı ve bu da kara elflerin en gözde silahıydı.

Drizzt ayağa kalktı ve palaları zarif ellerinde belirdi. "Burayı terketmeliyiz," diye sertçe fısıldadı.

"Sorun nedir?" diye sordu Regis.

Keskin kulakları koridorun sonundaki karanlık bölüme yoğunlaşmış olan Drizzt cevap vermedi.

Buçukluğun gerisinden bir yerden Guenhwyvar hafifçe hırladı.

Drizzt bir ayağını geriye doğru attı ve yavaşça geriledi. Nasıl oluyorsa herhangi bir ani hareketin bir saldırıyı tetikleyeceğini anlamıştı. Mithril Salonunda kara elfler! Drizzt'in düşünebileceği bütün dehşetler arasında -ki Faerun'da bu dehşetler sayısızdı- hiçbiri Drow denilen felaketle boy ölçüşemezdi.

"Ne tarafa?" diye fısıldadı Regis.

Parıltı'nın mavi ışığı bir anda canlandı.

"Git!" diye haykırdı Drizzt, palanın uyarısını anlayarak. Hızla dönüp Regis'i bir saniyeliğine gördü ardından da bir karanlık küresinin içinde kayboluverdi. Kürenin büyüsü buçukluğun meşalesinin ışığını göz açıp kapayıncaya kadar yok etmişti.

Drizzt koridorun kenarına doğru yuvarlandı ve duvara dayalı bir cüce cesedinin arkasına kıvrıldı. Gözlerini kapadı ve onları enf-rarujlu görüş sistemine geçirmeye zorladı. Cücenin vücudunun önce bir kez, sonra bir kez daha hafifçe titrediğini hissetti. Drizzt cüce cesedinin dart oklarıyla vurulduğunu anladı.

Arkasında, büyülü küreden dışarı kara bir suret çıktı; karanlık bölgeden geri gelen Regis sayesinde koridor biraz aydınlandı. Meşale ışığı aman vermez karanlık küresinin etrafından koridora biraz ışık saçmıştı.

Fakat buçukluktan ses seda çıkmadı. Bu da Drizzt'i şaşırttı ve Regis'in vurulmuş olduğundan korkmasına sebep oldu.

Guenhwyvar yanından geçti ve önce sola sonra sağa doğru sıçradı. Zehirli bir dart oku taş zemine, panterin hızla hareket eden patilerinden birkaç santim öteye çarpıp sekti. Diğer bir ok Guenhwyvar'a saplandı ama kedi hiç yavaşlamadı.

Drizzt, metrelerce mesafe ötede iki ince suretin ısıyla beliren dış hatlarını gördü. Sanki o acımasız silahlarıyla nişan alıyorlarmış gibi ikisinin de tek kolu ileri doğru uzanmıştı. Drizzt doğuştan gelen büyü yeteneğine başvurdu ve koridorun Guenhwyvar'ın ötesinde kalan kısmına bir karanlık küresi yerleştirerek onu gizledi. Sonra

Regis'in bir yolunu bulup kaçmış olmasını umarak o da ayağa kalkıp koşmaya, kediyi takip etmeye başladı.

Hiç yavaşlamadan, emin adımlarla kendi karanlık küresinin olduğu bölgeye ilerledi. Koridorun yapısını mükemmel bir şekilde hatırlıyordu, böylece bir başka cüce cesedinin üzerinden becerikli bir şekilde aştı. Drizzt dışarı çıktığında sol tarafında duran bir yan geçidin karanlık girişini farketti. Guenhwyvar bu koridorun yanından hızla geçip gitmişti ve şimdi iki Drow suretinin üzerine saldırmaktaydı. Ama kara elflerin taktikleri konusunda eğitimli olan Drizzt, yan geçidin temiz olmayacağını biliyordu.

Sanki bir sürü sert ayaklı bacağın yürümesi gibi bir tıpırtı duydu. Sonra sekiz bacaklı, yarı Drow yarı örümcek bir canavar, ayakları hem yere hem de duvara aynı rahatlıkta basarak köşeyi döndüğünde Drizzt afallayıp korkarak geri çekildi. Bir zamanlar zarif Drow eli olan ellerindeki ikiz baltalar meşum bir şekilde havada sallanıyordu.

Koca dünyada, Drizzt Do'Urden da dahil olmak üzere, bütün Drowlara bir drider kadar tiksindirici gelen başka birşey olamazdı.

Guenhwyvar'ın birkaç arbalet yayı sesi eşliğinde duyulan kük-remesi, Drizzt'i driderm ilk saldırısını savuşturmaya yetecek kadar kendine getirdi. Canavar ön bacaklarını havaya kaldırıp -Drizzt'in dengesini kazanmasını engellemek için- tekme atarak dosdoğru saldırdı ve iki baltasını da Drizzt'in kafasına doğru savurdu.

Drizzt savrulan baltalardan kurtulabilecek bir zamanlamayla bacakların erişebileceği mesafeden uzağa çekildi. Ama geri çekilmeye devam etmek yerine bir kolunu örümcek bacaklarından birisine dolayıp etrafında döndü ve tekrar canavara doğru saldırdı. Parıltı hızla savrularak ikinci bacağı kesip kenara savurdu ve Drizzt'in canavarın dizleri arasından tam altına geçmesine yetecek kadar açık bir alan bıraktı.

Drider şaha kalkıp tısladı ve iki baltasını da Drizzt'in sırtına doğru indirdi.

Fakat Drizzt'in diğer palası, saldırıya açık sırtının üzerinde yatay bir şekilde yerini çoktan almıştı. Bir baltayı zararsız bir şekilde savuşturdu ve diğerini ise silahın kafasıyla sapının birleştiği yerden yakaladı. Drizzt ayağını yere sabitledi ve doğrulurken iki palasının ucu da yukarı bakar şekilde yan tarafa doğru döndü. Saldırıyı savuşturan palasıyla gerçekleştirdiği harekete devam etti ve sıkışan baltayı bükerek driderm elinden çekip kurtardı. Parıltı'yi dosdoğru yukarı ittirdi, yaratığın iskeletimsi doğal zırhında bir yarık buldu ve -kılıcını örümcek derisine iyice batırdı. Drizzt'in koluna sıcak sıvılar fışkırdı; drider ıstırap içinde feryat etti ve şiddetle seğirdi.

Drizzt'e dört bir yandan bacaklar çarpıyordu. Parıltı'yi elinden kaçıracak gibi oldu ve elinde tutmayı başarabilmek için kılıcı canavarın vücudundan çekip alması gerekti. Drizzt örümcek bacaklarından oluşan hapishane parmaklıklarının arasından baktı ve yan koridordan çıkıp ona doğru kollarını uzatan kara suretler gördü. Onların Drow elfleri olduğunu biliyordu.

İlk Drow ateş ettiğinde Drizzt çılgınlar gibi döndü. Şansına kalın pelerini araya girdi ve dart okunu zararsız bir şekilde ağır katlarından biriyle yakaladı. Fakat çaresiz hareketini sonlandırdığında, Drizzt driderın altından yarı yarıya çıktığını ve yaratığın elinde kalan baltasıyla ona vurabilecek kadar vücudunu döndürmüş olduğunu farketti. Daha da kötüsü, ikinci Drow arbalet tabancasıyla net bir şekilde ona nişan almıştı.

Balta oldukça garip bir şekilde aşağı indi -Drizzt düz kısmının önde olduğunu farketti- ve Drizzt'i savuşturma yapmaya zorladı. Ateş edilen bir arbalet tabancasının çıkardığı klik sesini duymayı bekledi. Ama Drizzt

bunun yerine, saldıran Drowun üzerine üçyüz kiloluk kara bir panter atladığında bastırılmış bir şekilde çıkan bir inilti duydu.

Drizzt baltayı önce birinci, sonra ikinci kılıcıyla savuşturdu ve canavarın altından çıkmaya yetecek kadar zaman kazandı. Ayağa kalktıktan sonra içgüdüsel bir şekilde hızla döndü ve en yakındaki Drow düşmanının savurduğu kılıcı tam zamanında engelledi.

"Silahlarını bırakırsan senin için daha kolay olur!" diye haykırdı ellerinde iki tane kaliteli kılıç tutan Drow. Bu sözleri, Drizzt'in on yıldan fazla süredir duymamış olduğu ve zihnini güzel, çarpık, korkunç Menzoberranzan'ın görüntüleriyle dolduran bir dilde söylemişti. Babası Zaknafein, kimbilir kaç kere elinde silahlarıyla kaçınılmaz kılıç dövüşünü bekleyerek karşısında böyle durmuştu?

Drizzt'in dudakları arasından bilinçsiz olarak bir hırıltı çıktı; rakibini birkaç saniye içinde şaşkına çevirip dengesini kaybetmesini sağlayan şiddetli saldırı kombinasyonları sergiledi. Bir palası alçaktan ve yandan, diğeri ise yukarıdan dosdoğru ileri savruldu. Sonra ilk pala yine hamle yaptı ve omuz seviyesine doğru indi.

Düşman Drowun gözleri sanki feci sonunu aniden anlamış gibi genişledi.

Guenhwyvar ikisinin de yanından hızla geçerek dridera bodoslama girişti. İkisi birlikte tırmıklayan pençeler ve savrulan örümcek bacaklarından oluşan kara bir top halinde yuvarlandılar.

Drizzt, çok ileriden ve yan geçitten daha fazla Drowun gelmekte olduğunu biliyordu. Fakat Drizzt'in hiddeti yumuşamadı. Parıltı ve diğer pala şiddetle savruldu ve diğer Drowun karşı saldırıya geçmesini engelledi.

Drowun boynunda açık bir yer gördü fakat öldürmeye kıyamadı. Şu anda yüzleştiği bir goblin değil, bir Drowdu. Kendi ırkın-dandı, belki de Zaknafein gibi biriydi. Drizzt, kara elf şehrini terke-derken ettiği yemini hatırladı. Drowun boynundaki açık yeri görmezden gelerek kılıcını alçaktan savurdu ve düşmanının kılıçlarından birisine vurdu. Parıltı bu hareketi çabucak takip etti ve aynı kılıca çarptı, sonra Drizzt'in ilk palası diğer yöne doğru hızla dönerek kılıca karşı istikametten çarptı ve silahın düşmanının

elinden uçup gitmesini sağladı. Düşman Drow geri tökezledikten sonra geri kalan kılıcıyla yeterince hızlı bir şekilde karşı atak yapıp Drizzt'i püskürtmeyi ve düşürdüğü kılıcı geri almayı umarak alçaktan saldırdı.

Parıltı, gözleri kör eden bir hareketle diğer kılıcı da düşmanın elinden uçurdu. Darbesinin yapacağı etkiden hiç şüphe duymayan Drizzt, daha Parıltı diğer kılıca çarpmadan önce ileri doğru hareket etmeye başlamıştı bile.

Drowa istediği her yerden vurabilirdi. Bu seçeneklere bir düzine kritik bölge de dahildi. Ama Drizzt Do'Urden, Menzober-ranzan'dan ayrıldığı zaman ettiği yemini, şehri terketmesini haklı çıkararak kendisine verdiği, halkından birisinin canını bir daha almayacağına dair verdiği sözü yine hatırladı.

Palası aşağı doğru indi ve rakibinin diz kapağının üstüne saplandı. Düşman Drow inleyerek yere düştü ve yarılmış bacağını tutarak taş zeminde yuvarlandı.

Guenhwyvar ayakta duran driderın altındaydı. Kedinin kara kürklü derisinin bir kısmı yarılıp sarkmıştı ve panterin böğür kısmındaki kaslar görünür olmuştu.

"Git Guenhwyvar!" diye haykırdı Drizzt, duvarın yanından koşup çılgınlar gibi zıplayarak ve o tarafta kalan drider bacaklarını kılıçlarıyla keserek. Palalarından birisi driderın bir bacağını neredeyse kopartacak bir şiddetle kestiğinde canavarın yeniden feryat ettiğini duydu ve yuvarlanıp öbür tarafa geçerek kurtuldu.

Guenhwyvar başka bir balta darbesi daha yedi ama bir tepki vermedi. Ne Drizzt'i takip etti ne de saldırıyı sürdürdü.

"Guenhwyvar!" diye haykırdı Drizzt. Panter kafasını yavaşça ona doğru döndürüp Drowa baktı. Guenhwyvar üzerine saplanmaya devam eden arbalet oklarıyla sarsıldığında Drizzt panterin neden geciktiğini anladı.

Drizzt'in içgüdüleri ona daha fazla azap çekmesin diye panteri göndermesini söylüyordu— ama heykelcik onda değildi!

"Guenhwyvar!" diye haykırdı yine, driderın arkasından yaklaşan bir sürü kara silueti görerek. Tam anlamıyla ikiye bölünmüş olan Drizzt, geri dönmeye ve acı sona kadar panterin yanında savaşmaya karar verdi.

Sekiz bacaklı yaratık, baltasını çaresizce sarsılan panterin boynuna vurmak için yukarı kaldırdığında zafer dolu bir tıslama koyverdi. Balta aşağı indi ama yalnızca bir duman bulutuna vurabildi ve driderın tıslaması hüsran çığlığına dönüştü.

Drizzt, Regis'in arka taraftan, "haydi gel!" dediğini duydu. Rancer olan biteni o zaman anladı ve rahatladı.

Ama drider ona doğru döndü ve tünelin bu kısmı tekrar meşale ışığıyla aydınlandığı için Drizzt yaratığın rahatsızlık verecek şekilde tanıdık simasını ilk defa doğru dürüst görebildi.

Fakat durup da bunu düşünecek vakti yoktu. Yaptığı hareketi pelerinini savurabilmek için abartarak hızla döndü (ki pelerin sırtına doğru uçan başka bir oku daha yakaladı) ve aceleyle uzaklaştı.

Koridor derhal karardı, sonra biraz aydınlanıp tekrar karardı. Bunun sebebi elinde meşale tutan Regis'in ardarda iki karanlık küresine girip çıkmasıydı. Drizzt kendi karanlık küresinin içine girer girmez yana doğru dalışa geçti ve bir dart okunun pek yakında zemine çarpıp sektiğini duydu. Depar atarak diğer kürenin hemen ötesinde Regis'e yetişti. Ve ikisi, cüce cesetlerinin yanından hızla ilerleyerek koridorun köşesini döndüler. Sonra da, Drizzt başı çekerken koşmaya devam ettiler.

Regis ve Drizzt, küçük bir yan mağaraya çekildiler. Mağaranın tavanı bu yörede inatla yaygın olan sarkıtlardan nispeten yoksun, giriş kısmı da alçak ve korunaklıydı.

"Meşaleyi söndüreyim mi?" diye sordu buçukluk. Girişin ö-nünde yere sinmiş bir şekilde duran ve ilerideki ana tünelden herhangi bir hareket sesi geliyor mu diye dinleyen Drizzt'in arkasındaydı.

Drizzt bir anlığına düşündükten sonra kafasını sağa sola salladı. Bunun hiçbir şey fark ettirmeyeceğini, Drowlarla bir kez daha karşılaşmadan Regis

ile kendisinin bu tünellerden kaçmaya hiç şansları olmadığını biliyordu. Savaş alanını terkettikten kısa süre sonra Drizzt kendilerine paralel bir şekilde yan koridorlardan yaklaşan başka düşmanların olduğunu farketmişti. Kara elflerin avlanma tekniklerini, bir tuzağın herhangi bir büyük eksikle birlikte kurulmayacağını anlayacak kadar iyi biliyordu.

"Sanırım ışık altında halkımın dövüştüğünden daha iyi dövüşüyorum," diye akıl yürüttü Drizzt.

"En azından Entreri değildi." dedi Regis hafifçe ve Drizzt onun kiralık katilden bahsetmesinin hakikaten de garip birşey olduğunu düşündü. 'Keşke Artemis Entreri olsaydı!' diye düşündü Drow. En azından o zaman Regis ile o, bir sürü Drow savaşçısı tarafından kuşatılmış olmazlardı!

"Guenhwyvar'ı göndermekle iyi ettin," diye belirtti Drizzt.

"Panter ölebilir miydi?" diye sordu Regis.

Drizzt cevabı gerçekten de bilmiyordu, ama Guenhwyvar'ın ölümcül bir tehlikeye girmiş olduğunu da sanmıyordu. Panterin toprak düzleminden gelen bir elemental tarafından taşa saplandığını ve büyüyle yaratılmış olan saf bir asit gölüne düştüğünü görmüştü. İki seferde de panter onun yanına geri dönmüş ve yaralarının hepsi en sonunda iyileşmişti.

"Eğer Drowlara ve dridera saldırıya devam etme fırsatı tanın-saydı." diye ekledi, "Guenhwyvar'ın yaralarını iyileştirmesi için Astral Düzlemde daha fazla zaman geçirmesi gerekebilirdi. Fakat panterin kendi dünyasının dışında öldürülebileceğini sanmıyorum, tabii heykelcik sağlam kaldığı sürece." Drizzt yakışıklı yüzünde samimi bir minnettarlıkla Regis'e dönüp baktı. "Yine de Guenh-vvyvar'ı yollamakla iyi ettin, zira panter düşmanlarımızın elinde acı çekiyordu."

"Guenhwyvar'ın ölmeyeceğine çok sevindim," diye belirtti Regis, Drizzt kafasını çevirip tünel girişine baktığında. "O kadar değerli bir büyülü nesneyi kaybetmek iyi olmazdı."

Calimport'dan döneli beri Regis'in Drizzt'e söylediği hiçbir şey kulağa bu kadar da ters gelmemişti. 'Hayır, bunun da ötesinde,' diye karar verdi yere

çömelmiş duran Drizzt. Buçukluk yol arkadaşının yaptığı bu duygusuz yorum onu afallatmıştı. Guenhwyvar ile Regis birçok yıldır arkadaştı, birbirileriyle dostlardı. Regis, Guenhwyvar'dan hiçbir zaman 'büyülü nesne' diye söz etmezdi.

Aniden kara elf herşeyi anlamaya başladı; ölü cücelerin ya-nmdayken ve Drizzt ayrıldıktan sonra Calimport'da olanlar hakkında konuşurken buçukluğun yaptığı bütün o Artemis Entreri muhabbetleri şimdi anlaşılıyordu. Şimdi Regis'in kiralık katil hakkında söylediği bütün sözlerden sonra Drowun cevaplarını hevesle incelemesinin sebebi de anlaşılıyordu.

Ve Drizzt, Wulfgar ile aralarında geçen şiddetli dövüşün sebebini de anlıyordu— Barbar, Drizzt ile Cattibrie'ın Mithril Salonunun dışında buluştuğunu kendisine anlatanın Regis olduğunu söylememiş miydi?

"Wulfgar'a başka neler söyledin?" diye sordu Drizzt, en ufak bir tepki vermeden ve arkasını dönüp bakmadan. "Boynunda asılı duran o yakut süsle onu başka hangi yalanlara inandırdın?"

Küçük gürz yüksek bir ses çıkartarak yere düştü ve yuvarlanarak Drizzt'in hemen bir iki metre ötesinde durdu. Sonra başka bir nesne daha yere bırakıldı. Drizzt'in güney imparatorluklarına yolculuk ettiğinde takmış olduğu ve Drowun dış görünüşünü değiştirip onun bir yüzey elfı gibi görünmesini sağlayan bir maskeydi bu.

* * *

Wulfgar kaba saba cüceye merakla baktı. Bu sıradışı savaş öncüsüne nasıl davranması gerektiğinden pek emin değildi. Bruenor, Pwent'i barbarla sadece bir dakika evvel tanıştırmıştı ve Wulfgar, Bruenor'un bu kara sakallı, pis kokulu cüceden pek de çok hoşlanmadığı gibi bir izlenime kapılmıştı. Ondan sonra cüce kral, taht salonu boyunca hızla ilerleyip Cobble ile Cattibrie'ın arasında duran tahtına oturmuş ve Wulfgar'ın uygunsuz bir şekilde kapının önünde bırakıvermişti.

Fakat Thibbledorf Pwent oldukça rahat gibi görünüyordu.

"Demek sen bir savaşçısın?" diye kibarca sordu Wulfgar, cüceyle ortak bir nokta yakalamayı umarak.

Pwent'in aniden patlayan kahkahası onunla adeta dalga geçiyordu. "Savaşçı mı?" diye böğürdü terbiyesiz cüce. "Yani şerefiyle döğüşen birini mi kastediyon?"

Pwent'in konuyu nereye getirdiği hakkında hiçbir fikri olmayan Wulfgar omuz silkti.

"Peki sen bi savaşçı mısın, koca oolan?" diye sordu Pwent.

Wulfgar iri göğsünü kabarttı. "Ben Beronegar oğlu Wulfgar..." diye başladı rahatsızlıkla.

"Tahmin etmiştim zaten," diye seslendi Pwent, odanın diğer tarafında duranlara doğru. "Diyelim ki sen biriyle döğüşüyon, rakibin de tökezleyip silahını düşürüyo. Sen dövüşü nasıl olsa kazan-caanı bildiin için geri çekilir ve rakibinin silahını yerden almasına izin verirsin," diye mantık yürüttü Pwent,

Wulfgar omuz silkti. Cevap barizdi.

"Farkettiğin üzere Pwent birazdan oğlana hakaret edecek," diye cüce kralın kulağına fısıldadı Cobble, Bruenor'un tahtının koluna dayanarak.

"Öyleyse oğlan üzerine bire on koyuyorum," diye önerdi Bruenor sessizce. "Pwent iyi ve sert dövüşür, ama onunla başa çıkabilecek kadar güçlü değil."

"Ben bu bahse girmem," diye yanıtladı Cobble, "ama eğer Wulfgar o herife el kaldıracak olursa bir taraflarına birşeyler batacağı kesindir."

"İyi," diye beklenmedik bir şekilde söze karıştı Cattibrie. Bruenor da Cobble da kafalarını çevirip genç kadına duyduklarına inanamayarak baktılar. "Wulfgar'ın bir tarafına birşeyler batmasına ihtiyacı var," diye açıkladı, alışılmadık bir duygusuzlukla.

"Pekala, ne olduun annaşıldı işte!" diye barbarın yüzüne doğru kükredi Pwent, bir yandan konuşurken bir yandan da barbarın üzerine yürüyerek. "Eer herhangi biriyle ya da seninle döğüşüyor olsam ve sen silahını düşürsen ben senin iilip de onu almana izin veririm."

Wulfgar başıyla onaylayarak hemfikir oldu. Ama Pwent aniden pis parmaklarını tam barbarın burnunun dibinde şaklatınca Wulfgar geri sıçradı. "Sonra da sivri demirimi kalın kafanın tam ortasına geçiriveririm!" diye bitirdi savaş öncüsü. "Ben lanet olasıca aptal bi savaşçı diilim, seni kokuşmuş ahmak seni! Ben bi savaş öncüsüyüm, gerçek savaş öncüsüyüm. Ve şunu sakın unutma ki Pwent kazanmak için oynar!" Parmaklarını tekrar Wulfgar'a doğru şıklattıktan sonra afallamış barbarın yanından hışımla geçti ve Bruenor'un önüne gelip durdu.

"Sinir bozucu dostların var, ama buna hiç şaşırmadım," diye Bruenor'a doğru kükredi Pwent. Cattibrie'a bakıp kırık dişli gülümsemesini gösterdi. "Fakat eer çenesine biraz sakal eklemenin bir yolunu bulursan kızın gayet güzel biri olabilir."

"Bunu bir iltifat olarak kabul et," diye Cattibrie'a sessizce önerdi Cobble. Kız ise omuz silkti ve oldukça eğlenerek gülümsedi.

"Battlehammerların kalbinde, cüce ırkından olmayanlar için hep zayıf bi nokta olmuştur zaten," diye devam etti Pwent, yanlarına yaklaşmakta olan uzun boylu adamı kastederek. "Ve biz de tutup onnan kral yapıyoruz. Bu kısmı hiç anlayamamışımdır."

Kendisini kontrol edebilmek için tahtının kollarını sıkıca kavrayan Bruenor'un yumruklan bembeyaz kesildi. Cattibrie bir elini cücenin elinin üzerine koydu ve Bruenor kızın hoşgörü dolu gözlerine baktığında bütün hiddeti çabucak dağılıverdi.

"Sözü açılmışken." diye devam etti Pwent, "yanında bi Drow elfi barındırdım gibi bazı çirkin dedikodular ortalıkta dolaşmakta. Bu dooru mu?"

Bruenor'un ilk tepkisi hiddet doluydu— cüce, sık sık hırpalanan Drow dostu konusunda her zaman savunmacı davranırdı.

Fakat önce Cattibrie konuştu. Ama sözleri Pwent'den çok babasına yöneltilmişti, B/ruenor'a Drizzt'in postunun kalın olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini hatırlattı. "Drow ile kısa süre sonra tanışacaksın," dedi savaş öncüsüne. "Kesinlikle o senin tanımına uyan bir savaşçı, tabii eğer uyan biri olabilirse."

Pwent savunmaya çekilip güldü, fakat Cattibrie konuşmaya devam ettiğinde kahkahası kesildi.

"Eğer bir dövüş başlatmak için ona saldırırsan ve ama o sivri miğferini düşürürsen, o senin için yerden alır ve kafana geri takar," diye anlattı. "Tabii ki sonra yine başından çıkartır ve pantolonunun arka tarafına tıkıştınp kıçına da tekmeyi basar ki 'pwent' neymiş anlayasın."

Savaş öncüsünün dudakları sanki sert bir düğümle birbirlerine bağlanmış gibiydi. Birçok gündür ilk defa Wulfgar da Cattibrie'ın söylediği sözleri onayhyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca Pwent hiçbir cevap veremeden öylece kalakaldığında barbar, Bruenor ve Cobble da kıza minnettar bir şekilde kafalarını sallıyorlardı.

"Drizzt ne zaman dönecek?" diye sordu barbar, Pwent o sinir bozucu ağzını tekrar açamadan önce konuyu değiştirerek.

""Tüneller uzundur," diye yanıtladı Bruenor.

"Düğün törenine yetişecektir herhalde?" diye sordu Wulfgar. Cattibrie'a, sanki barbarın sesinde bir kararsızlık varmış, hangi cevabı duymayı tercih edeceğinden emin olamıyormuş gibi geldi.

"Yetişeceğinden emin ol," diye söze karıştı genç kadın kesin bir sesle. "Zira Drizzt tünellerden geri dönene dek düğün falan olmayacağını kafana koy." Bruenor'a baktı ve daha cüce ağzını açamadan, Cattibrie onun edeceği bütün itirazları tam anlamıyla bastırdı. "Ve Kuzey Diyarının bütün kralları ve kraliçeleri bir ay bekletilse bile umurumda değil!"

Wulfgar patlamanın eşiğinde gibiydi. Fakat yükselen hiddetini fevri Cattibrie'dan başka yöne çevirmeyi bilecek kadar da akıllıydı. "Ben de

onunla gitmeliydim!" diye Burneor'a hırladı. "Neden Regis'i yolladın? Eğer karşılarına düşman çıkacak olursa buçukluk ne işe yarayabilir ki?"

Genç adamın sesindeki sert tonlama Bruenor'u hazırlıksız yakalamıştı.

"O haklı," diye babasının kulağına doğru eğilip kızdı Cattibrie. Bunun sebebi Wulfgar ile herhangi bir konuda hemfikir olmak istemesi değil, tıpkı Wulfgar'ın yaptığı gibi, sinirini çıkarabileceği başka bir yer bulmasıydı.

Bruenor tahtında geri yaslandı. Koyu gözleri bir ona bir diğerine bakıyordu. "Birkaç cüce kayıp, hepsi bu," dedi.

"Bu doğru olsa bile, Regis Drowu yavaşlatmaktan başka ne yapacak ki?" diye mantık yürüttü Cattibrie.

"Ona ayak uydurmanın bir yolunu bulacağını söylemişti!" diye itiraz etti Bruenor.

"Kim söylemişti?" diye bilmek istedi Cattibrie.

"Gümbürgöbek!" diye haykırdı babası, kafası allak bullak bir halde.

"Gitmek bile istememişti ki!" diye çıkıştı Wulfgar.

"Bal gibi de istedi!" diye kükredi Bruenor. Oturduğu yerden kalktı ve tahta yaslanmış olan Wulfgar'ın göğsüne dirsek atarak barbarın iki adım geri tökezlemesine sebep oldu. "Onu Drowla birlikte yollamamı bana söyleyen Gümbürgöbek'in kendisiydi, size söylüyorum!"

"Kayıp cücelerin haberini aldığında Regis burada senin yanındaydı," diye belirtti Cattibrie. "Regis'in sana onu göndermen için herhangi birşey söylediğinden bahsetmemiştin."

"Bana ondan önce söylemişti," diye yanıtladı Bruenor. "Bana söyledi ki..." Cüce bu işteki mantıksızlığı aniden anlayarak durdu. Nasıl oluyorsa, aklının gerisinde bir yerde Regis'in kendisine kayıp cüceleri aramak için Drizzt ile gitmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyordu. Ama Bruenor bu kararı cücelerin kayıp olduğunu öğrenir öğrenmez verdiğine göre bu nasıl olabilirdi?

"Yine kutsal suyu mu tattınız, kralım?" diye saygıyla ama sertçe sordu Cobble.

Bruenor elini uzattı ve hafızasını tararken hepsine sessiz olmalarını işaret etti. Regis'in sözlerini kesin olarak hatırlıyordu ve hayal görmediğini biliyordu, ama bu konuda aklına hiçbir görüntü, buçukluğu koyup da çelişkiyi çözebileceği hiçbir sahne gelmiyordu.

Sonra Bruenor'un aklına bir görüntü geldi. Dönüp duran parlak mücevher yüzeyleri, helezonlar halinde hareket ediyor ve onu muhteşem yakutun derinliklerine çekiyordu.

"Gümbürgöbek bana cücelerin kaybolacağını söyledi," dedi Bruenor yavaşça ve net bir şekilde. Bu sahneyi bilinçaltından su üstüne çıkartırken gözlerini kapamıştı. "Bana cüceleri bulmak için onu ve Drizzt'i yollamam gerektiğini, sadece ikisinin o cüceleri sağ salim salonlara getirebileceğini söyledi."

"Regis bunu bilemezdi ki," diye belirtti Cobble, Bruenor'un sözlerinden bariz bir şekilde şüphe duyarak.

"Ve eğer bilseydi bile, minik adam onları bulmaya gitmek istemezdi," diye ekledi Wulfgar, eşit derecede kuşkuyla. "Hayal mi gördün—"

"Hayal falan değil!" diye hırladı Bruenor. "Bana söyledi... o elindeki yakutu kullanarak." Bruenor hatırlamaya çalışırken, yani zihinsel engeli aşıp geçmek için cücelerin büyüye karşı olan dayanıklılığını kullanırken yüzü buruştu.

"Regis böyle birşey yapmaz—" diye tekrar konuşmaya başladı Wulfgar, ama bu sefer barbarın sözünü babasının iddiasındaki gerçeklik payını bilen Cattibrie kesti.

"Tabii o gerçekten Regis ise," diye önerdi. Ve kendi sözlerinin içerdiği feci manalar ağzının bir karış açık kalmasını sağladı. Üçü Drizzt'in yanında birçok badire atlatmışlardı; hepsi de Drowun birçok şeytani ve kudretli düşman edindiğini biliyordu. Özellikle bir tanesi vardı ki, bu denli detaylı bir numara hazırlayabilecek kadar hilebazdı.

Wulfgar da eşit derecede şok olmuş, afallamış gibiydi. Ama Bruenor çabucak harekete geçti. Tahtından aşağı hopladı, Wulfgar ile Pwent'in arasından neredeyse ikisini de yere devirerek hışımla geçti. Cattibrie hemen peşinden gitti, Wulfgar da onları takip etmek için döndü.

"Bu üçü ne gibi bi goblin saçmalıından bahsediyor böyle?" diye Cobble'a sordu Pwent, rahip de paldır küldür ilerlemeye başladığında.

"Kavga dövüş," diye yanıtladı Cobble, Pwent'in istediği açıklamayı nasıl özetleyebileceğin! iyi bilerek.

Thibbledorf Pwent bir dizinin üzerine çöktü ve elini zaferle yumruk yapıp iri yarı omuzunu havaya doğru kaldırdı. "Heeeeeyt!" diye neşeyle haykırdı. "Geri dönüp de bi Battlehammer'a hizmet etmek ne hoş bi şeymiş!"

* * *

"Sen de onlarla birlikte misin, yoksa bütün bunlar feci bir rastlantı mı?" diye net bir şekilde sordu Drizzt, arkasını dönüp de çektiği ıstırabı Artemis Entreri'ye göstermeyi hâlâ reddederek.

"Rastlantılara inanmam," diye geldi tahmin edilebilir cevap.

En sonunda Drizzt arkasını döndü ve karşısında bir elinde kaliteli kılıcını, diğerinde ise mücevherli hançerini tutan ölümcül rakibi katil Artemis Entreri'yi gördü. Hâlâ yanmakta olan meşale ayağının dibinde duruyordu. Buçukluktan insana yapılan büyülü dönüşüm sona ermişti, buna elbiseler de dahildi. Bu hakikat Drizzt'in kafasını karıştırmıştı. Zira Drizzt maskeyi kullandığında sadece derisinin ve saçının rengini değiştirmişti. Bu sebeple şu anda Drowun yüzündeki şaşkınlık barizdi.

"Öylece bir kenara atmadan önce büyülü nesnelerin değerlerini daha iyi öğrenmelisin," dedi kiralık katil ona, şaşkın bakışını anlayarak.

Görünüşe göre Entreri'nin sözlerinde doğruluk payı vardı, a-ma Drizzt büyülü maskeyi Calimport'da bıraktığına hiç yanmamıştı. Maskenin koruyucu kamuflajı altındayken, kara elf diğer ırkların arasında özgürce,

eziyet görmeden dolaşabiliyordu. Ama Drizzt Do'Urden o maskeyi taktığında bir yalanın içinde dolaşıyordu.

"Beni goblin savaşında ya da Mithril Salonuna döndüğünden beri yüz ayrı yerde öldürebilirdin," diye mantık yürüttü Drizzt. "Neden ayrıntılı oyunlar hazırladın ki?"

"Böylece zaferim daha tatlı olacak."

"Silahlarımı çekmemi ve Calimport lağımlarında başlattığımız dövüşe devam etmemi istiyorsun."

"Savaşımız ondan çok önce başladı Drizzt Do'Urden,"' diye azarladı kiralık katil. Kılıcını öylesine Drizzt'e doğru ittirdi. Fakat kılıç onun yanağını hafifçe çenterken Drizzt ne geri çekildi ne de palalarına doğru bir harekette bulundu.

"Sen ve ben," diye devam etti Entreri, Drizzt'in etrafında tur atmaya başlayarak, "ilk karşılaştığımız günden beri ölümcül iki düşmanız. İkimiz de diğerimizin dövüş düsturuna yapılan bir hakaretiz. Ben senin prensiplerinle alay ediyorum ve sen de benim disiplinime hakaret ediyorsun."

"Disiplin ve boşluk aynı şey değildir," diye yanıtladı Drizzt. "Sen sadece silah kullanmayı bilen bir kabuktan ibaretsin. İçinde hiçbir şey yok."

"İyi," diye hafifçe mırıldandı Entreri, Drizzt'in kalçasına kılıcıyla hafifçe vurarak. "Hiddetini hissediyorum Drow, her ne kadar onu saklamaya çılgınlar gibi uğraşsan da. Silahını çek ve hiddetini sal. Sözlerine bana öğretemediğin şeyi becerinle öğret."

"Hâlâ anlamıyorsun," diye sakince yanıtladı Drizzt. Kafası yana doğru yattı ve yüzünde bilgiç ama samimi bir gülümseme belirdi. "Sana birşey öğretmeye uğraşmanı^ Artemis Entreri için zamanımı harcamaya değmez."

Entreri'nin gözleri ani bir hiddetle parladı ve sanki Drizzt'e vurup onu öldürecekmiş gibi ileri doğru atıldı.

Drizzt bir tepki vermedi.

"Silahlarını çek ve alınyazımızı sürdürelim," diye hırladı Entreri, geri çekilip kılıcını Drowun gözlerinin hizasına indirerek.

"Kendi kılıcının üzerine düş ve hakedeceğin tek ölümle karşılaş," diye yanıtladı Drizzt.

"Kedin benim elimde!" diye kızdı Entreri. "Benimle dövüş-melisin yoksa Guenhwyvar benim olur."

"Kısa süre içinde ikimizin de yakalanacağını -ya da öldürüleceğini- unutmuş gibisin," diye açıkladı Drizzt. "Halkımın avlanma becerilerini küçümseme."

"Öyleyse buçukluk için savaş," diye hırladı Entreri. Drizzt'in yüz ifadesi kiralık katilin en sonunda doğru noktaya değindiğini gösteriyordu. "Regis'i unuttun mu yoksa?" diye alay etti Entreri. "Onu öldürmedim, ama onu sakladığım yerde ölecek ve o yeri sadece ben biliyorum. Sadece beni mağlup edersen sana söylerim. Dövüş benimle, Drizzt Do'Urden, başka bir sebepten olmasa bile o sefil buçukluğun hayatını kurtarmak için dövüş!"

Entreri'nin kılıcı yine tembelce Drizzt'in yüzüne doğru ilerledi, ama bu sefer yukarı doğru kalkan bir pala tarafından kenara doğru savuşturuldu.

Entreri kılıcını hemen geri savurdu ve Drizzt'in savunmasında neredeyse bir açıklık bulacak şekilde bu darbeyi hançeriyle yakından takip etti.

"Bir kolunu ve bir gözünü kaybettiğini sanıyordum," dedi Drow.

"Yalan söyledim," diye yanıtladı Entreri, bir adım geri atıp silahlarını iki yana açarak. "Cezalandırılmalı mıyım?"

Drizzt cevabı palalarının vermesi için bıraktı. Hızla hücum etti ve arka arkaya darbeler savurdu. Sol ve sağ, sol ve sağ ve üçüncü kez sağ palasını savurdu. Bu sırada sol palası kafasının üzerine yükseldi ve gözle görülemeyen bir saplama halinde ileri fırladı.

Kiralık katil, kılıcı ve hançeriyle bütün bu saldırıları savuşturdu.

Dövüş bir dans halini aldı. Hareketler o kadar senkronize, o kadar müthiş bir uyum içindeydi ki ikisi de herhangi bir avantaj elde edemiyordu. Drizzt, kendisi ve özellikle de Regis için zamanın kısalmakta olduğunu bildiğinden dolayı yanan meşaleye doğru dalışa geçti, sertçe üzerine basıp meşaleyi yere sürdü ve ateşi dindirip ışığı kararttı.

Irkına has gece görüş yeteneğinin ona avantaj sağlayacağını düşünmüştü, ama Entreri'ye baktığı zaman kiralık katilin gözlerinin de enfrarujlu görüşün simgesi olan kırmızı renkte parladığını gördü.

"Bana bu yeteneği maskenin verdiğini sanmıştın değil mi?" diye mantık yürüttü Entreri. "Gördüğün gibi, yanılmışsın. Bu bana kara elf ortağımdan, benden pek farklı olmayan bir paralı askerden hediye." Sözleri saldırıya başladığı anda kesildi. Kılıcı yüksekten geldi ve Drizzt'in kıvrılıp kenara doğru eğilmesine sebep oldu. Parıltı yukarı doğru yükselip Entreri'nin hançerini bir çınlamayla kenara savuşturduğunda, Drizzt tatmin olarak sırıttı. Drizzt hafif bir dönüşle tekrar saldırıyı ele geçirdi. Parıltı, Entreri'nin hançerinin öbür tarafından dolaştı ve kiralık katilin açıkta kalan göğsüne doğru hamle yaptı.

Entreri çoktan geriye doğru yuvarlanmaya başlamıştı ve kılıç ona yaklaşamadı.

Parıltı'nın hafif ışığında, derilerinin rengi kaybolmuş ve gri-leşmiş bir haldeyken ikisi birbirine benziyordu. Sanki aynı kandan gelen kardeşler gibiydiler. Entreri bu düşünceyi takdir ediyordu, ama Drizzt bundan hoşlanmıyordu. Kaçak Drow için Artemis Entreri, kendi ruhunun karanlık bir aynasıydı. Eğer Menzoberranzan'da ahlaksız halkının yanında kalsaydı dönüşmüş olacağı şeydi.

Şimdi Drizzt'in öfkesi, göz kamaştırıcı saplamalar yapmasını ve kurnaz, şiddetli darbeler savurmasını sağlıyordu. Kıvrımlı kılıçları birbirileriyle uyumlu sıkı çizgiler dokuyor ve her yeni atakla Entreri'ye farklı açılardan vuruyordu.

Kılıç ve hançer de aynı derecede iyi iş çıkartıyor, darbeleri önleyip kurnaz cevaplar veriyor, sonra da kiralık katilin kolayca tahmin ettiği karşı saldırılara yine karşılık veriyordu.

Drizzt onunla sonsuza dek dövüşebilirdi, karşısında Entreri varken asla yorulmazdı. Fakat tam o sırada baldırında bir batma ve yanma hissetti. Sonra bacağından vücuduna yayılan bir uyuşma geldi.

Birkaç saniye içinde reflekslerinin yavaşlamakta olduğunu hissetti. Gerçeği haykırmak, Entreri'nin zafer anını bozmak istedi. Zira Drizzt'i dürüst bir dövüşte yenmek isteyen kiralık katil, gizli müttefiklerin zehirli oklarıyla kazanılan bir savaştan memnun olmazdı.

Parıltı'nın uç kısmı yere doğru indi ve Drizzt tehlikeli bir şekilde saldırıya açık olduğunu farketti.

Fakat yere ilk önce aynı şekilde zehirlenmiş olan Entreri düştü. Drizzt kara suretlerin alçak giriş kısmından içeri süzüldüğünü farketti ve kendisi de yere devrilmeden önce kiralık katilin kafasına bir darbe indirecek kadar zamanının olup olmadığını merak etti.

Kılıçlarından önce birinin, sonra diğerinin gürültüyle taş zemine düştüğünü duydu, ama onları düşürdüğünün farkında değildi. Sonra o da yere devrildi. Gözleri kapanmıştı, bilinci bu felaketin büyüklüğünü kavramaya, kendisi ve dostları için bundan çıkacak sonuçları düşünmeye çalışıyordu.

Aklında dönen düşünceler, duyduğu son sözlerle yatışmadı. Bu sözler, çok eskiden tanıdığı bir ses tarafından Drow dilinde söylenmişti.

"'İyi uykular, benim kayıp kardeşim."

Hayatımda ne tehlikeli yollarda dolaştım; şu ayaklar ne engebeli patikalarda yürüdü. Önce anayurdumda, sonra Karanhkaltı'nda, derken yüzeyde, Kuzey Diyarında ve dostlarımın izlediği yollarda.

Hayretler içinde kalıyorum— şu koca dünyanın her bir köşesi, başkalarına kendi yollarını çizmelerine izin veremeyecek kadar bencil kimselerle mi dolu? Yanlış olarak saydıkları şeyler için kendilerini insanları takip edip intikam almak zorunda hissedecek kadar nefretle dolu kimseler var, hatta o yanlışlar o kimselerin haddini aşan kötülüklerine karşı bir savunmadan başka birşey olmasa bile.

Artemis Entreri'yi Calimport'da bırakmıştım. Onu orada hem fiziki olarak, hem de intikam isteğimi hakkıyla tatmin etmiş bir şekilde bırakmıştım. Yollarımız kesişmiş ve her ikimizin de iyiliği için ayrılmıştı. Entreri'nin beni takip edip bulmak için incinmiş gururunu onarmaktan başka hiçbir çıkan, hiçbir kazancı yoktu.

Ne kadar da ahmak biri.

Vücudunu mükemmelliğe eriştirmiş, dövüş becerilerini şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha fazla geliştirmeyi başarmış. Ama beni takip etme ihtiyacını duyması onun zayıflığını açığa vuruyor. Vücudumuzun gizemlerini keşfederken aynı zamanda ruhumuzdaki armoniyi de açığa çıkartmalıyız. Ama Artemis Entreri, bütün o fiziksel özelliklere rağmen ruhunun söyleyebileceği şarkıları asla bilemeyecek. Her zaman için başkalarının armonilerini kıskançlık içinde dinleyecek ve üstünlüğünü tehdit eden herşeyi yok etme düşüncesiyle gözü dönmüş bir şekilde yaşayacak.

Benim halkıma çok benziyor, tabii~~envai çeşit ırktan karşılaştığım diğer kimselere de; güç mevkileri aslında düşman olmayan düşmanlara savaş açabilme yeteneğine dayanan barbar reislerine; hazinelerinin yalnızca küçük bir kısmını paylaşarak etrafındaki kimselerin hayatlarını daha iyiye götürebilecek, bunun karşılığında içlerini kemiren paranoyalarım ve askerî savunmalarını bir kenara bırakabilecekken akla hayale gelmeyecek kadar çok hazine istifleyen cüce krallarına; elf olmayan diğer bütün ırkların sorunlarını görmezden gelen ve 'zayıf ırkların' onları bir şekilde haketmiş olduğunu düşünen kibirli elflere...

Ben bunun gibi kimselerden kaçtım, bunun gibi kimseleri geride bıraktım ve gezdiğim her ülkede onlar hakkında sayısız hikaye duydum. Ve onlara karşı savaşmam gerektiğini biliyorum. Kılıcımla ya da ardımda bir orduyla değil tabii, kalbimde doğru olarak bildiğim armoninin yoluna sadık kalarak.

Tanrılara şükürler olsun ki yalnız değilim. Bruenor tahtını geri kazandığından beri komşu halklar onun Mithril Salonundan çıkan cüce hazinelerinin bu civarları zenginleştireceğine dair verdiği sözlere karşı umut beslemeye başladılar. Cattibrie 'in prensiplerine olan bağlılığının

benimkinden aşağı kalır yanı yok. Wıılfgar ise savaşçı halkına dostluk, uyum içinde yaşamanın daha iyi olduğunu gösterdi.

Onlar benim zırhım, dünyanın ve benim başımıza geleceklere dair sıkı sıkıya tutunduğum umudum. Ve Entreri gibi kayıp düşmanların yollan yeniden benimkiyle kesiştiği zaman ise, hem kanıyla hem ruhuyla benim soyumdan olan Zaknafein'i hatırlıyorum. Montolio'yu hatırlıyor ve gerçeği bilen başka kimselerin de olduğunu, ben ölsem bile ideallerimin benimle birlikte yok olup gitmeyeceğini düşünerek cesaret buluyorum. Tanıdığım dostlar, tanıştığım şerefli kimseler sayesinde artık kendimi nadir görülen bir davanın yalnız savaşçısı gibi hissetmiyorum. Ben öldüğüm zaman, hayatta kalması önemli olan şeylerin yaşamaya devam edeceğini biliyorum.

Bu benim mirasım; tanrılara şükürler olsun ki yalnız değilim.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 4

Giysiler delicesine havada uçuşuyor, ıvır zıvırlar odanın öbür tarafındaki duvara çarpıyor, envai çeşit silah havaya fırlayıp döne döne yere düşüyor, bazıları ise Bruenor'un sırtına çarpıp sekiyordu. Belden yukarısı şahsi sandığının içine gömülmüş olan cüce onların hiçbirini hissetmiyordu. Hatta bir anlığına doğrulduğunda bir fırlatma baltası onun tek boynuzlu miğferine çarpıp miğferi yere düşürdüğü zaman homurdanmadı bile.

"Bunun içinde!" diye inatla hırladı cüce. Yapımı tamamlanmamış bir zincir zırh neredeyse odadaki diğer kimseleri yere devirecek bir hızla

omuzunun üzerinden uçtu. "Moradin adına, o lanet şey bunun içinde olmalı!"

"Dokuz Cehennem'in hangi—" diye sormaya başladı Thibb-ledorf Pwent, ama Bruenor'un coşku dolu haykırışı onun sözünü kesti.

"Biliyordum!" diye ilan etti kızıl sakallı cüce. Dönerek doğruldu ve darmadağın olan sandıktan uzaklaştı. Elinde altın bir zincir ucunda duran küçük, kalp şeklindeki bir klipsli kolye süsü tutuyordu.

Cattibrie bunu hemen tanıdı. Güney Diyarına giden dostlarını bulması için, Gümüşay Hanımı Alustriel'in Bruenor'a vermiş olduğu hediyeydi bu. Bu klipsli süs içinde Drizzt'in küçük bir resmi vardı ve bu nesne Drowa odaklanmıştı. Kolyeyi taşıyan kimseye Drizzt Do'Urden'in nerede olduğuna dair genel bir bilgi veriyordu.

"Bu bizi elfe götürecek," diye ilan etti Braener kolyeyi yukarı doğru kaldırarak.

"Ööleyse onu bana verin, kralım," dedi Pwent, "bırakın da sizin şu garip... dostunuzu ben bulum."

"Bunu ben de gayet iyi kullanabilirim," diye cevap olarak hırladı Bruenor, tek boynuzlu miğferini başına geri takıp bol çentikli baltasını ve altın kalkanını alırken.

"Sen Mithril Salonunun kralısın!" diye itiraz etti Pwent. "Bilinmedik tünellerde tehlikeye atılamazsın."

Bruenor bir cevap verme şansı bulamadan Cattibrie lafı yapıştırdı.

"Kapa çeneni, savaş öncüsü," diye ısrar etti genç kadın. "Benim babam, Drizzt'i başı beladayken yalnız bırakacağına bütün salonları goblinlere teslim etmeyi tercih eder!"

Cobble, kadının bu gözleminde doğru olduğunu belirtmek ve bu konuyu üstelememesi konusunda onu sessizce uyarmak için Pwent'in omuzunu

kavradı (ve bunu yaparken bol çentikli zırh yüzünden bir parmağını feci şekilde kesti.)

Bruenor zaten herhangi bir itiraz dinlemeyecekti. Koyu gözlerinde alevler yanmakta olan kızıl sakallı cüce kral, Pwent ile Wulfgar'ı tekrar iki ayrı kenara savurdu ve hışımla odadan dışarı çıktı.

* * *

Drizzt Do'Urden görüntüye yavaşça, gerçeküstü bir şekilde odaklandı ve tamamen uyandığında kendisine bakmak için üzerine eğilmiş olan ablasını, Vierna'yı net bir şekilde tanıdı.

"Mor gözler," dedi rahibe Drow dilinde.

Tuzağa düşürülmüş olan kara elfin içini, bu sahneyi küçüklüğünde yüzlerce kez yaşamış olduğu gibi bir his kapladı.

Vierna! Ölmüş olan Zaknafein dışında, yani ailesi arasında Drizzt'in değer vermiş olduğu tek kişi, şimdi onun karşısında duruyordu.

Zamanında Vierna, Drizzt'in eğitmen anası olmuş, ona Drow toplumunun karanlık adetlerini öğretip onu Do'Urden Evinin bir prensi olarak yetiştirmekle görevlendirilmişti. Ama aralarından pek az şey hatırladığı o uzak geçmişteki anıları yeniden canlanan Drizzt, ama diğerlerinden farklı birşeyler olduğunu, Örümcek Vierna, bir rahibesinin cüppesi altında gizli yatan bir şefkat olduğunu...

"Ne kadar oldu, benim kayıp kardeşim?" diye sordu Vierna, elf dilini kullanarak. "Neredeyse otuz yıl mı? Ve ne kadar hala kara elfmisin. Oysa ki başladığın ve ait olduğun yere yine de uzak olduğu kadar yakındasın."

Drzzit'in bakışları çelik gibiydi, ama verebilecek bir cevabı özellikle de elleri arkasında bağlıyken ve küçük mağarada yoktu hele etrafta bir düzine Drow askeri varken. Entreri de oradaydı.

Kafasına batan tüylü bir şapka takmış ve üzerine zarif göbeğini gözler önüne seren önü açık bir atlet giymiş olan garip görünüşlü bir kara elfle

konuşuyordu. Büyülü maske katilin kemerine asılıydı ve Drizzt, eğer Entreri'nin Mithril'e dönmesine izin verilirse neden olabileceği zarar ziyandan korkuyordu.

"Menzoberranzan'a girdiğinde ne düşüneceksin?" diye sordu Vierna. Bu soru yine sadece alay maksatlı olsa bile Drizzt'in gözlerini yeniden rahibeye çevirmesini sağladı.

"Bütün mahkumlar ne düşünürse onu," diye yanıtladı Drizzt. "Ve iblis Malice'in önüne çıkartıldığımda-"

"Matron Malice!" diye hırladı Vierna.

"Malice," diye tekrarladı Drizzt meydan okurcasına. Vierna yüzüne sert bir tokat indirdi. Birkaç kara elf bu hadiseye bakıp onun yüzünden kafalarını çevirdikten sonra sessizce gülüştüler ve kendi işlerine geri döndüler.

Vierna da kahkahayı bastı uzunca ve çılgınlar gibi güldü. Kafasını arkaya doğru attı, dalgalı beyaz saçları geriye doğru savruldu. Kafasını çevirip sessizce ona baktı, bu aşırı tepkiyi doğuracak ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Matron Malice öldü, seni ahmak!" dedi Vierna aniden, bir yılan gibi ileri atıp Drizzt'in suratından bir milim öteye gelerek baktı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Az önce annesinin ölüm haberini almıştı ve bu bilginin onu nasıl etkilemesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Uzaktan uzağa bir hüzün hissetti ama. Bu hüznun sebebinin Malice Do'Urden'i kaybı değil de hiçbir zaman gerçek bir anneye sahip olmamasından kaynaklandığını biliyordu. Bu haberi hazmetmeye çalışarak arkasına yaslanan Drizzt bir sakinlik, biraz olsun hüzün getirmeyen bir kabullenme hissetti. Malice onun fiziksel olarak ebeveyniydi, ama asla annesi olmamıştı. Ve Drizzt Do'Urden'e göre onun ölümü kötü birşey değildi.

"Sen bilmiyorsun bile, değil mi?" diye güldü Vierna. "Ne kadar da uzun bir süredir aramızda yoksun, kayıp kişi!"

Drizzt merakla başını yana eğdi. Bunun daha ötesinde, hatta bundan daha büyük bir haberin gelmekte olduğundan şüpheleniyordu.

"Senin davranışların yüzünden Do'Urden Evi yok edildi ve sen bunu bilmiyorsun bile!" diye isterik bir şekilde güldü Vierna.

"Yok mu edildi?" diye sordu Drizzt. Şaşırmıştı, ama bu sefer de pek ilgilenmiyordu. Aslında, kaçak Drow kendi evi hakkında Menzoberranzan'daki diğer evler konusunda hissettiğinden farklı birşeyler hissetmiyordu. Aslında, Drizzt hiçbir şey hissetmiyordu.

"Matron Malice seni bulmakla görevlendirilmişti," diye açıkladı Vierna. "O bunu yapamayınca, yani sen onun elinden kaçınca, Lloth'un takdirini de elinden kaçırdı."

"Aman ne yazık," diye söze karıştı Drizzt, iğnelemeyle dolu bir ses tonuyla. Vierna ona yine ve daha sert bir şekilde vurdu. Ama Drizzt sabır dolu disiplinine sıkıca tutundu ve gözünü dahi kırpmadı.

Vierna hızla arkasını döndü, narin ama aldatıcı bir şekilde güçlü olan ellerini yumruk yaptı ve zorlukla nefes aldı.

"Yok edildi," dedi yine, aniden bariz bir şekilde acı duyarak, "Örümcek Kraliçe'nin iradesiyle alaşağı edildi. Hepsi senin yüzünden öldü," diye haykırdı, Drizzt'e doğru hızla dönüp suçlayıcı bir şekilde parmağını uzatarak. "Ablaların Briza ile Maya ve annen. Bütün ev, Drizzt Do'Urden, hepsi senin yüzünden öldü!"

Drizzt dışarıya hiçbir şey yansıtmadı. Bu, Vierna'nın ona verdiği inanılmaz haberler konusunda hiçbir şey hissetmemesinin mükemmel bir yansımasıydı aslında. "Peki ya kardeşimize ne oldu?" diye sordu. Dinin'in epey hakettiği ölümüne duyduğu samimi bir meraktan çok, şimdiki akıncı Drow birliği hakkında bilgi toplamak için.

"Neden ki. Drizzt," dedi Vierna, bariz bir şekilde şaşırmış gibi yaparak, "onunla karşılaştın ya. Neredeyse bacaklarından birisini kesip kopartıyordun."

Bu kez Drizzt'in şaşkınlığı gerçekti— ancak sadece Vierna sözünü bitirene kadar sürdü.

"Sekiz bacağından birisini."

Drizzt yüzünü ifadesiz tutmayı yine başardı. Ama Dinin'in bir dridera dönüştürülmüş olduğu konusundaki afallatıcı haber ona bir sürpriz olmuştu.

"Yine suçlu sensin!" diye hırladı Vierna ve onu biraz inceledi. Drizzt hiçbir tepki vermedikçe, Vierna'nın gülümsemesi yavaş yavaş soldu.

"Zaknafein senin için öldü!" diye aniden haykırdı Vierna. Drizzt, rahibenin bunu sadece kendisinden bir tepki almak için söylemiş olduğunu bildiği halde bu sefer kendisini tutamadı.

"Hayır!" diye haykırdı hiddetle, ileri doğru hamle yapıp oturduğu yere kolayca geri itilerek.

Drizzt'in zayıf noktasını bulduğunu bilen Vierna şeytanca gülümsedi.

"Eğer Drizzt Do'Urden'in günahları olmasaydı, Zaknafein hâlâ yaşıyor olurdu," diye damarına bastı. "Do'Urden Evi en büyük görkemini yaşardı ve Matron Malice de yönetici konseye dahil olurdu."

"Günahlar?" diye laf yapıştırdı Drizzt, kaybettiği babasının acı dolu anılarıyla savaştıktan sonra konuşmaya cesaret bularak. "Görkemler?" diye sordu. "İkisini birbirine karıştırıyorsun."

Vierna'nın eli yeniden vuracakmış gibi yükseldi, ama Drizzt ürküp geri çekilmeyince gerisin geriye aşağı indi.

"O sefil tanrıçanız adına, Drow dünyasının şeytanlığından haz duyuyorsunuz," diye devam etti boyun eğmez Drizzt. "Zaknafein yanlış idealler peşinde koşmanız yüzünden öldü... hayır katledildi. Suçu kabul etmem için beni ikna edemezsin. Yoksa kurban töreni hançerini tutan Vierna mıydı?"

Rahibe patlamanın eşiğindeymiş gibiydi. Gözleri alev alev parlıyordu ve yüzü de Drizzt'in ısı algılayan gözlerine ateşler içinde gibi görünüyordu.

"O senin de babandı," dedi Drizzt ona ve Vierna hiddetini kontrol etme çabasına rağmen yüzünü buruşturdu. Bu gerçekten de doğruydu. Zaknafein, Malice ile iki, sadece iki tane çocuk yapmıştı.

"Ama bu senin umurunda değildir," diye mantık yürüttü Drizzt çabucak. "Ne de olsa Zaknafein sadece bir erkekti ve erkekler Drow dünyasında önemli değildir.

"Ama yine de o senin babandı," diye eklemeden edemedi Drizzt. "Ve o sana senin itiraf edeceğinden de fazlasını verdi."

"Sessizlik!" diye hırladı Vierna, sıktığı dişleri arasından. Hızla birkaç tokat daha attı. Drizzt suratından aşağı süzülen kanının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Vierna'yı ve onun dönüşmüş olduğu canavarı düşünmekte olan Drizzt biraz sessiz kaldı. Şimdi daha çok Briza'ya, Drizzt'in en yaşlı ve en acımasız ablasına benziyordu. Örümcek Kraliçe'nin her zaman teşvik etmeye hazır olduğu deliliğin içine düşmüştü. Genç Drizzt'e gizliden gizliye merhamet göstermiş olan Vierna nerelerdeydi? Tıpkı Zaknafein gibi, Drowların karanlık adetlerine uyan, ama Lloth'un sunduklarını asla tamamen kabul etmemiş olan Vierna nerelerdeydi?

Zaknafein'in kızı nerelerdeydi?

'Ölmüş ve gömülmüş,' diye karar verdi Drizzt, o hiddetten kıpkızıl olmuş yüze bakarken. 'Drowların karanlık dünyasındaki herşeyi bozup mahveden o yalanların ve boş vaatlerin altında gömülüp gitmiş.'

"Seni günahından kurtaracağım," dedi Vierna. Tekrar sakinleşmişti ve zarif, güzel yüzündeki ısı yavaş yavaş azalmıştı.

"Senden çok daha kötüleri bunu denedi," diye yanıtladı Drizzt, kadının amacını yanlış anlayarak. Vierna'nın kahkahası, Drizzt'in yaptığı çıkarımda hatalı olduğunu anladığını gösteriyordu.

"Seni Lloth'a vereceğim," diye açıkladı rahibe. "Ve bunun karşılığında hırslı Matron Malice'in bile umduğundan daha büyük bir güç elde

edeceğim. Sevinmelisin, kayıp kardeşim. Ve bil ki, sen Do'Urden Evine eskiden hiç görmediği derecede prestij ve güç kazandıracaksın."

"Solup gidecek bir güç," diye sakince yanıtladı Drizzt ve onun ses tonu Vierna'yı doğru sözlerden daha fazla kızdırdı. "Evi başka bir tepeye çıkartacak bir güç. Tabii Lloth'un takdirini kazanan başka bir ev Do'Urden Evini bir kez daha aşağı itsin diye."

Vierna'nın gülümsemesi genişledi.

"Bunu inkar edemiyorsun," diye ona doğru hırladı Drizzt. Ama bu söz düellosunda bocalayan, mantığı kulağına ne kadar doğru gelse bile yetersiz hisseden de kendisiydi. "Menzoberran-zan'da Örümcek Kraliçe'nin en son kaprisinin ötesinde bir süreklilik bir devamlılık yoktur."

"İyi, benim kayıp kardeşim," diye mırıldandı Vierna.

"Lloth lanet iblisin teki!"

Vierna başını salladı. "Kafirliğin artık bana zarar veremez," diye açıkladı rahibe, ölümcül derecede sakin bir tonlamayla, "zira artık benim maiyetimden değilsin. Lloth'un kurban edilmeye uygun olarak belirlediği evsiz bir hayduttan başka birşey değilsin."

Sonra da, "Öyleyse Örümcek Kralice'ye hakaretler yağdırmayı sürdür," diye devam etti Vierna. "Lloth'a bu kurbanın ne kadar da uygun olacağını göster! Ne kadar ironik, çünkü eğer pişman olsaydın ve ırkının gerçeklerine geri dönseydin, o zaman beni mağlup etmiş olacaktın."

Bu beklenmedik buluşmanın derinliğini tam anlamıyla kavrayana kadar sessizliğini koruması gerektiğini anlayan Drizzt dudağını ısırdı.

"Anlayamıyor musun?" diye sordu Vierna ona. "Merhametli Lloth seni ve becerikli kılıcını affedecekti ve ben kurbanımı veremeyecektim. Böylece tıpkı senin gibi bir toplum dışı, evsiz bir haydut olarak yaşayacaktım."

"Bunu bana söylemekten korkmuyor musun?" diye sordu ona alaycı bir şekilde.

Vierna kaçak kardeşini, onun inandığından çok daha iyi tanıyordu. "Pişman olmayacaksın, ahmak ve onurlu Drizzt Do'Urden," diye yanıtladı. "Hayatını kurtarmak için bile olsa böyle bir yalan söylemeyecek, Örümcek Kralice'ye sadakat yemini etmeyeceksin. Bu kadar çok değer verdiğin o idealler ne kadar da gereksiz şeyler!"

Vierna onu bir kez daha tokatladı -Drizzt bunun için belirli bir sebep görememişti- ve hızla dönüp uzaklaştı. Kadının silueti, koruyucu rahibe cüppesi sayesinde bulanıklaştı. Bu görüntü Drizzt'e oldukça uygun geliyordu. Ablasının gerçek özellikleri, baştan çıkarıcı Örümcek Kraliçe'nin elbiseleri altında gizli olmalıydı.

Entreri ile muhabbet etmekte olan o garip görünüşlü Drow, yüksek konçlu çizmeleri zeminde yüksek bir sesle tıkırdayarak Drizzt'e doğru yaklaştı. Drizzt'e neredeyse acıma dolu bir bakış attı ve omuz silkti.

"Ne yazık," diye belirtti, ışıldayan Parıltı'yı rengarenk pelerininin altından çekip çıkartırken.

"Ne yazık," dedi yine ve yürüyüp uzaklaştı. Fakat bu sefer çizmeleri ufacık bir tıpırtı dahi çıkartmadı.

* * *

Kralları hiç beklenmedik bir şekilde, peşinde kızı, Wulfgar, Cobble ve tanımadıkları garip zırhlı bir cüceyle birlikte odaya dalınca, muhafızlar hızla ve dimdik bir şekilde hazırol duruşuna geçtiler.

"Drowdan haber aldınız mı?" diye muhafızlara sordu Bruenor. Cüce kral, konuştuğu sırada dosdoğru taş kapıya ilerledi ve ağır demir sürgüye uzandı.

Muhafızların sessizliği Bruenor'a bilmek istediği herşeyi açıklıyordu. "General Dagna'yı bul," diye talimat verdi muhafızlardan birine. "Ona bir savaş birliği toplamasını ve yeni tünellere inmesini söyle!"

Cüce muhafız itaatkar bir şekilde harekete geçti ve son sürat uzaklaştı.

Sürgü taş zemine 'güm' diye çarptığında Bruenor'un dört yol arkadaşı onun yanına geldiler. Wulfgar ile Cobble'ın elinde yanan meşaleler vardı.

"Drowun parolası, önce üç sonra iki," diye Bruenor'a açıkladı odada kalan muhafız.

"Önce üç sonra iki," diye yanıtladı Bruenor ve karanlığın içine yürüyüp kaybolarak diğerlerinin (özellikle de hâlâ Mithril Salonunun kralının buraya inmesinin iyi birşey olmadığını düşünen Thibbledorf'un dahi) kendisine yetişmek için peşinden koşturmalarını sağladı.

Taş kapı kapandığında Cobble ve hatta sert Thibbledorf bile dönüp baktılar ve yüzlerini buruşturdular. Bu sırada, kayıp dostları için duydukları korkuyla kafalarını önlerine eğmiş olan diğer üçü, kapının sesini bile duymadı.

BÖLÜM 5

-12-

"Kan," diye sertçe mırıldandı Cattibrie, elinde bir meşaleyle, küçük bir mağaranın girişine yakın bir koridordaki damlacıkları incelemek için eğildiğinde.

"Goblin savaşından kalmış olabilir," dedi Bruenor umutla, ama Cattibrie başını sağa sola salladı.

"Hâlâ yaş," diye yanıtladı. "Goblin savaşından kalan kanlar şimdiye kadar çoktan kurumuştur."

"O zaman belki de gördüğümüz o sürüngenlerdendir," diye mantık yürüttü Bruenor, "hani şu goblin cesetlerini didikleyenler."

Cattibrie hâlâ ikna olmamıştı. Meşaleyi kendisinden biraz uzaklaştırıp yere doğru sinerek yan mağaranın kısa giriş koridoruna çıktı. Wulfgar paldır küldür arkasından geldi ve koridor genişler genişlemez kızı itip geçerek savunmacı bir tavırla Cattibrie'ın önüne dikildi.

Barbarın bu hareketi Cattibrie'ın pek hoşuna gitmemişti. Belki de Wulfgar'ın açısından bakılırsa o sadece ihtiyatlı davranmış, savaşa hazır olan vücudunu, elinde meşale tutan ve yere bakmakta olan birinin önüne siper etmişti. Ama Cattibrie o olasılığın doğruluğundan şüpheliydi. Wulfgar'ın bu kadar acilen gelmesinin sebebinin kendisinin öncülük ediyor olması, barbarın onu korumaya ve onunla muhtemel tehlikelerin arasına girmeye ihtiyaç duyması olduğunu hissediyordu. Gururlu ve muktedir Cattibrie, bu davranış karşısında gururu okşanmıştan çok hakarete uğramış gibiydi.

Ve kaygılıydı. Zira eğer Wulfgar onun güvenliği konusunda bu kadar korku dolu olursa gayet kolayca bir taktik hatası yapabilirdi. Yol arkadaşları, hepsi grup içinde kendine has bir yer bulabildikleri için, hepsi bir diğerinin yeteneklerini destekleyen bir rol üstlendiği için bir sürü tehlikeyi beraber atlatmayı başarmışlardı. Cattibrie bu uyumun bozulmasının sonucunun ölümcül olabileceğini kesin bir şekilde anlıyordu.

Cattibrie, Wulfgar'ı iterek ve kendisini durdurmaya çalıştığında barbarın kolunu kenara savurarak geçti. Barbar ona dik dik baktı ve kız da boyun eğmez bir bakışla çabucak cevap verdi.

"Orada ne buldunuz?" diye Bruenor'un sesi geldi ve az sonra patlayacak tartışmayı engelledi. Cattibrie arkasını dönüp baktığında, babasının karanlık siluetinin alçak giriş kısmında yere sinmiş olduğunu gördü. Yanlarında diğer meşale olan Cobble ve Pwent ise onun ardındaki koridordaydı.

"Boş," diye sertçe yanıtladı Wulfgar ve gitmek üzere döndü.

Cattibrie yere eğilmiş bir şekilde etrafı kolaçan etmeye devam etti. Bunu gerçek bir araştırma yapmak istediği kadar, barbarın yanılmış olduğunu kanıtlamak için de yapıyordu.

"Boş değil," diye düzeltti birkaç saniye sonra. Kızın kibirli ses tonu Wulfgar'ın geri dönmesine ve Bruenor'un da mağaraya girmesine sebep oldu.

İkisi Cattibrie'ın yanında durdular, kız ise yerdeki küçük bir nesneye doğru eğilmişti: bu bir arbalet okuydu, ama Bruenor'un savaşçılarının taşıdığı arbalet yayları, ya da dostların gördüğü herhangi bir silah için oldukça küçüktü. Bruenor tombul parmaklarıyla onu yerden kaldırdı, gözüne doğru yaklaştırdı ve yakından inceledi.

"Bu tünellerde piksiler mi var?" diye sordu, daha çok ağaçlıklı alanlarda görülen minicik ama acımasız perileri kastederek.

"Bir çeşit—" diye başladı Wulfgar.

"Drow," diye söze karıştı Cattibrie. Wulfgar ve Bruenor ona doğru döndü. Sözü kesildiği için VVultgar'ın gözleri hiddetle parladı, ama bu hiddet, Cattibrie'ın az önce ilan ettiği şeyin ağırlığını anlayana kadar sürdü.

"Elfin buna uyacak bir yayı mı vardı?" diye şaşırdı Bruenor.

"Drizzt değil." diye düzeltti Cattibrie sertçe, "başka Drow."

Wulfgar ile Bruenor bariz bir şüpheyle yüzlerini buruşturdu, ama Cattibrie yaptığı tahminden emindi. Geçmişte, Buzyeli Vadisindeki Kelvin Yığınının boş eteklerinde, Drizzt ona anayurdunu, kara elf ırkının hatırı sayılır başarılarını ve ilginç icatlarını birçok kez anlatmıştı. Bu icatlar arasında kara elflerin en çok sevdiği silah ise oklarının ucu genellikle zehirli olan ve el tabancası şeklindeki arbalet yaylarıydı.

Wulfgar ile Bruenor birbirilerine baktılar. İkisi de bir diğerinin Cattî-brie'ın ciddi iddialarını çürütecek mantıklı bir açıklama bulmasını umuyordu. Bruenor sadece omuz silkti, oku ceplerinden bir yere tıkıştırdı

ve dışarıdaki koridora doğru ilerledi. Wulfgar, yüzü endişeyle kıpkırmızı olmuş bir halde Cattibrie'a baktı.

İkisi de konuşmadı— konuşmaları gerekmiyordu. Zira yağmacı kara elflerin dehşet dolu hikayelerini ikisi de gayet iyi biliyordu. Eğer Cattibrie'ın tahmini doğruysa, yani eğer Drow elfleri Mithril Salonuna geldiyse bunun sonuçları hakikaten de ağır olurdu.

Fakat Wulfgar'ın yüz ifadesinde Cattibrie'ın sinirini bozan başka birşey daha vardı: genç kadının hepsinin başını belaya sokacağına inanmaya başladığı sahiplenme dolu bir koruma güdüsüydü bu. Koca adamı itip geçti, eğildi ve mağaradan dışarı çıkarak Wulfgar'ı iç karmaşasıyla başbaşa bıraktı.

* * *

Kervan, yavaş ama düzgün bir şekilde tüneller arasında ilerlerken geçit koridorları daha doğal bir hal almaya başlamıştı. Zırhı hâlâ Drizzt'in üzerindeydi, ama silahları elinden alınmış ve elleri, bileklerini ne kadar bükmeyi basarsa da azıcık dahi gevşemeyen büyülü bir iple arkasından sıkıca bağlanmıştı.

Sekiz bacağı taş zeminde tıkırdayan Dinin başı çekiyordu, Vierna ile Jarlaxle ise onun az gerisindeydi. Yirmi kişilik Drow grubunda birçok kara elf onların arkasında sıra oluşturmuştu ve buna Drizzt'i kollamakla görevli iki Drow da dahildi. Kanatlardan gelen ve sayıca daha büyük olan Baenre Evi askerleriyle bir defa karşılaşmışlardı. Jarlaxle alçak sesle bazı emirler vermiş ve diğer Drow birliği gölgeler içinde adeta eriyip gitmişti.

İşte Drizzt, Mithril Salonuna yapılan bu akının ne derecede önemli olduğunu o zaman anlamıştı. Onun saydığına göre, Menzoberranzan'dan yukarıya kırk ila altmış arası Drow askeri gelmişti. Bu da hakikaten çetin bir akıncı grubu demekti.

Ve bütün bunlar onun için yapılmıştı.

'Peki ya, Entreri?' diye merak etti Drizzt. 'Kiralık katil bu işe kendisini nasıl uydurdu?' Kara elflerle çok iyi uyuşmuşa benziyordu. Onlara benzer

bir beden yapısına ve mizaca sahip olan kiralık katil. Drow saflarıyla birlikte rahatça ve hiç göze batmadan ilerliyordu.

'Çok iyi,' diye düşündü Drizzt.

Entreri, kafası sıfır numara tıraşlı paralı asker ve Vierna ile biraz zaman geçirdikten sonra saftan safa atlayarak geriye doğru gelmiş ve sonunda en nefret ettiği düşmanının yanına varmıştı.

"Selamlar," dedi alayla, en sonunda Drizzt'in yanında yürümeye başladığında. İnsanın iki kara elf muhafıza attığı bir bakış, onların saygılı bir şekilde uzaklaşmalarını sağladı.

Drizzt, ipucu arayarak kiralık katili bir anlığına yakından inceledikten sonra manalı bir şekilde kafasını çevirdi.

"Ne?" diye ısrar etti Entreri, inatçı Drowun omuzunu kavrayıp onu kendisine doğru çevirerek. Drizzt, iki yanından gelen Drowların, özellikle de Vierna'nın kendisine endişeyle bakmasını sağlayarak aniden durdu. Fakat üzerindeki ilgiden hiç hoşlanmayarak derhal tekrar yürümeye başladı. Yavaş yavaş diğer kara elfler de rahatça onun etrafını sarmış bir halde ilerlemeye devam etti.

"Anlamıyorum," diye pek düşünmeden belirtti Drizzt Ent-reri'ye. "Maske ile Regis senin elindeydi ve beni nerede bulabileceğini biliyordun. Öyleyse neden Vierna ve çetesiyle ittifak yaptın?"

"Seçim yapma hakkının bende olduğunu sanıyorsun," diye yanıtladı Entreri. "Beni ablan buldu— onu ben aramadım."

"Öyleyse sen de bir tutsaksın," diye mantık yürüttü Drizzt.

"Hiç de bile," diye yanıtladı Entreri tereddüt dahi etmeden ve konuşurken kıkırdayarak. "İlk cümlende doğru söylemiştin. Ben bir müttefikim."

"Benim halkım sözkonusu olduğunda bu ikisi aynı şey demektir."

Entreri yine kıkırdadı, görünüşe göre Drizzt'in ona attığı yemi görmüştü. Drizzt, kiralık katilin kahkahasındaki içtenlik sebebiyle yüzünü buruşturdu.

Çünkü tam o anda düşmanları arasındaki bağın, yani çarpıtıp kendi çıkarına kullanabileceğini çaresiz bir şekilde umduğu bağın sağlam olduğunu farketti.

"Aslında ben Jarlaxle ile muhatabım," diye açıkladı kiralık katil, "senin dengesiz ablanla değil. Jarlaxle ile, yani faydacı ve fırsatçı paralı askerle. Onu anlıyorum. Biz birbirimize çok benziyoruz!"

"Sana ihtiyaçları kalmadığında— ' diye meşum bir sesle konuşmaya başladı Drizzt.

"Ama bana ihtiyaçları var ve olmaya devam edecek!" diye sözünü kesti Entreri. "Fırsatçı Jarlaxle," diye tekrarladı yüksek sesle. Bununla birlikte, yüzey dünyasının Ortak Lisanını görünüşe göre iyi bilen paralı askerden takdir dolu bir onaylama geldi. "Jarlaxle beni öldürmekle ne kazanç sağlayacak? Ben yüzey dünyası ile arasında değerli bir bağım, değil mi? Egzotik Calimport'da bir hırsızlar loncasının başkanıyım. Bu da gelecekte fayda sağlayabilecek bir müttefik demektir. Hayatım boyunca Jarlaxle gibilerle Kılıç Sahilinde uzanan bir düzine şehrin lonca başkanlarıyla iş yaptım."

"Drowlar sadece zevk için öldürmeleriyle tanınır," diye itiraz etti Drizzt. Tutunduğu tek ve gevşek ipi çabucak bırakmaya gönüllü değildi.

"Kabul," diye yanıtladı Entreri, "ama öldürmedikleri zaman kâr edeceklerse öldürmezler. Buna faydacılık denir. Bu ittifakı sarsamayacaksın, lanetlenmiş Drizzt. Gördüğün gibi senin kaçınılmaz sonunu getirecek karşılıklı bir çıkar ilişkisi bu."

Drizzt bu bilgiyi hazmetmek, böyle hain bireyler her ne amaçla bir araya gelirse gelsin mevcut ve muhtemel olan o sarsılmaz kurtuluş ipini tekrar yakalayabilmek için uzun bir süre duraksadı.

"Karşılıklı çıkar değil," dedi sessizce, Entreri'nin kendisine merakla baktığını farkederek.

"Açıkla," diye emretti Entreri, uzun bir sessizlik anından sonra.

"Benim peşimden neden geldiğini biliyorum," diye konuştu Drizzt. "Sadece beni öldürtmek için değil, beni kendin öldürmek için. Ve sadece beni öldürmek için de değil, beni adil bir dövüşte mağlup etmek için. Şimdi bu tünellerde, beni basitçe kurban etmek isteyen Vierna'nın yanındayken bu ihtimal daha az muhtemel gibi görünüyor."

"Herşeyini kaybetmiş olsan bile boyun eğmiyorsun," diye belirtti Entreri, sesindeki üstün tonlamayla o kurtuluş ipini bir kez daha Drizzt'in elinden çekip alarak. "Seni dövüşte mağlup edeceğim— anlaşmamız böyle. Buradan pek uzak olmayan bir mağarada senin halkınla ben yollarımızı ayıracağız. Tabii seninle aramızdaki rekabete bir son verdikten sonra,"

"Vierna beni öldürmene izin vermez," diye karşılık verdi Drizzt.

"Ama seni mağlup etmeme izin verir," diye yanıtladı Entreri. "O da bunu istiyor, senin tamamen aşağılandığını görmeyi arzuluyor. Aramızdaki meseleyi hallettikten sonra seni Lloth'a verecek... benim hayır duamla tabii.

"Şimdi gel bakalım, dostum," diye mırıldandı Entreri. Drizzt'den hiçbir cevap çıkmadığını, Drowun yüzünün alışılmadık bir şekilde somurtkan olduğunu görünce.

"Ben senin dostun değilim," diye hırladı Drizzt.

"Öyleyse, soydaşım," diye alay etti Entreri. Drizzt kendisine hiddetle dik dik baktığında yüzünde eksiksiz bir haz ifadesi belirdi.

"Asla."

"Biz dövüşüyoruz," diye açıkladı Entreri. "Savaş için amaçlarımız ne kadar farklı olsa bile, ikimiz de bu işte çok iyiyiz ve kazanmak için dövüşüyoruz. Sana benden kaçamayacağını, olduğun şeyden kaçamayacağını daha önce söylemiştim."

Etrafı bir koridor dolusu düşmanla sanlıyken ve elleri arkasında bağlıyken Drizzt'in buna verecek bir cevabı yoktu. Entreri gerçekten de daha evvel bu iddialarda bulunmuş ve Drizzt onları çürütmüştü. Hayatı konusundaki kararları ve seçtiği yolla barışmıştı.

Ama yine de, şeytani katilin yüzündeki bariz hazzı görmek şerefli Drowu rahatsız ediyordu. Görünüşe göre hiç açarı olmayan böyle bir durumdayken dahi Drizzt Do'Urden her ne yaparsa yapsın, Entreri'ye tatmin olma duygusunu yaşatmamaya kararlıydı.

Birçok yan geçidin, solucan delikleri gibi kıvrıla büküle dört bir yöne uzanan ve çatallara ayrılan dönemeçlerin bulunduğu bir bölgeye geldiler. Entreri yollarını ayıracakları mağaranın yakınlarda olduğunu söylemişti ve Drizzt zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu.

Yere doğru dalışa geçti, bacaklarını göğsüne çekti ve yuvarlanıp tekrar ayağa kalkarken kollarını altından geçirerek ön tarafına aldı. Arkasını dönüp baktığında, her zaman için tetikte olan Entreri'nin çoktan kılıcını ve hançerini çekmiş olduğunu gördü, ama Drizzt yine de ileri atıldı. Silahsızken Drowun herhangi bir şansı yoktu. Ama Entreri'nin onu öldürmeyeceğini düşünüyor, gözü dönmüş bir şekilde arzuladığı o adil mücadeleyi, yani elde etmek için canla başla çalıştığı o anı düşüncesizce mahvedeceğini sanmıyordu.

Tahmin ettiği gibi Entreri tereddüt etti ve Drizzt havaya zıpladı, Entreri'nin yüzüne ve göğsüne iki ayağını kullanıp tekme atarak adamın geriye doğru uçmasını sağladı ve bir saniye sonra onun tereddüt dolu savunma hattını aştı.

Drizzt hızla ayağa kalktı ve en yakındaki yan tünelin sadece tek bir Drow muhafız tarafından önü kesilmiş olan girişine doğru koşturdu. Drizzt yine korkusuzca hücum etti. Vierna'nın kurbanını mahvedecek herkese inanılmaz işkenceler vaat ettiğini umuyordu— ki bu umudu kafasını çevirip Vierna'ya baktığında doğrulanmış oldu, zira Vierna fırlatma hançerlerine doğru elini atmış olan Jarlaxle'ı durdurmuştu.

Girişin önündeki Drow savaşçı bir kedi kadar çevik bir hareketle Drizzt'e doğru atıldı ve silahının kabzasını savurdu. Fakat daha hızlı olan Drizzt, ellerini dosdoğru havaya kaldırdı ve bileklerini birbirine bağlayan iple diğer savaşçının elini kavrayıp kılıcını zararsız bir şekilde yukarı doğru fırlattı. Drizzt bütün vücuduyla öbür Drowa çarptı ve bunu yaparken bir dizini kaldırıp düşmanın tam göbeğinin ortasına vurdu. Savaşçı iki büklüm oldu

ve kaybedecek vakti olmayan Drizzt, onu arkadan hızla gelen bir sonraki asker ile Entreri'nin ayağına takılması için kenara doğru savurarak geçti.

Kısa bir mesafe sonra bir köşeyi dönüp bir başka yan geçide daldığında Drizzt takipçilerinden önde gitmeyi zar zor başarıyor-du— aslında düşmanları o kadar yakındı ki bir sonraki dönemeci aldığında duvara bir dart okunun çarptığını duydu.

Daha da kötüsü Drow rancer, tünelin yan taraflarındaki açıklıklardan içeri doluşan başka suretlerin de olduğunu farketti. Koridorda onunla birlikte bulunan kara elflerin sayısı yediden fazla değildi, ama bu sayının iki katından fazlasının Vierna'ya eşlik ettiğini biliyordu. Kısa süre evvel geride bıraktıkları daha büyük birlikten bahsetmeye gerek bile yok. Drizzt, ayrılan o askerlerin dört bir yanda olduğunu biliyordu. Kanatlardan ilerleyip öncülük ediyor ve kendilerine emredilen yollarla, sessiz haberleşme dillerini kullanarak raporlar veriyorlardı.

Önce bir köşeyi döndü, sonra diğer bir virajı aldı ve ilkinin zıt yönüne çıktı. Kısa bir duvarı hızla tırmandı ve daha evvel bulunduğu seviyeye doğru geri inen bir yokuş koridor gördüğünde ise şansına küfretti.

Bir diğer köşe başında bir ısı parıltısının çılgınlar gibi ışıldamakta olduğunu gördü. Bunun bir işaret aynası, yani kara elflerin haberleşmek için kullandığı ve bir yanı büyüyle ısıtılmış metal bir levha olduğunu anladı. Isınmış yüzey, enfrarujlu görüş kullanan canlılar için ışıkta parlayan bir ayna gibi iş görürdü. Etrafındaki örümcek ağının daralmakta olduğunu anlayan Drizzt, kaçma girişiminin başarısızlıkla sonuçlanacağını bildiği halde bir yan geçide daldı.

Tam o sırada karşısında beliren drider şaha kalktı.

Drizzt hissettiği tiksinti katıksızdı. Ardında olduğunu bildiği tehlikelere rağmen geri çekildi. Ağabeyini böyle bir halde görmesi feciydi! Dinin'in şişmiş üst kısmı, yerde tıpırdayan sekiz bacağıyla uyum içinde hareket ediyordu ve yüzü ifadesiz bir ölüm maskesiydi.

Drizzt çalkalanan duygularını, çığlık atma ihtiyacını yatıştırdı ve bu engeli aşınanın verimli bir yolunu aradı. Dinin ikiz baltalarının keskin

olmayan yüzlerini çevirip çılgınlar gibi savurdu ve sekiz bacağıyla birden yerde tepinip tekmeler atarak Drizzt'e hiçbir açık alan bırakmadı.

Drizzt'in hiçbir seçeneği yoktu; öbür tarafa doğru kaçmaya niyetlenerek hızla döndü. Vierna, Jarlaxle ve Entreri köşeyi dönüp karşısına dikildiler.

Ortak Lisanda sessizce birşeyler konuştular. Entreri aralarındaki meseleyi hemen oracıkta halletmeleri hakkında birşeyler söyledi, ama sonra görünüşe göre fikrini değiştirdi.

Drizzt'e onun yerine Vierna yaklaştı. Beş canlı yılan kafasına sahip olan kırbacını meşum bir şekilde önünde sallanıyordu.

"Eğer beni mağlup edersen özgürlüğünü geri kazanırsın," diye Drow dilinde alay etti, Parıltı'yı Drizzt'in ayağının dibine fırlatarak. Drizzt silaha doğru hamle yaptı ve Vierna darbe savurdu. Ama Drizzt bu kadarını tahmin etti ve yerdeki palasına erişmesine ramak kala Parıltı'yı bırakıp geri çekildi.

Drider da ileri atıldı ve bir baltasıyla Drizzt'in omuzuna vurarak onu Vierna'ya doğru yalpalattı. Rancerin şimdi başka bir seçeneği yoktu, bu yüzden kılıcına doğru balıklama daldı ve parmakları neredeyse palaya yetişti.

Yılan dişleri bileğine sapladı. Bir diğeri kolunu ısırdı ve geri kalan Uç tanesi de ya yüzüne ya da zayıf bir savunma dürtüsüyle kılıca uzandığı elinin üzerine kapanmış olan diğer eline doğru dalışa geçti. Isırıkların verdiği acı felaketti, ama Drizzt'i mağlup eden şey acıdan çok sinsi zehirdi. Parıltı'yi kavradığını düşündü, ama bundan emin olamadı. Zira uyuşmuş parmakları artık silahın metalini hissetmesini engelliyordu.

Vierna'nın acımasız kırbacı yeniden savruldu, beş kafa Drizzt'in tenini hevesle dişledi ve iki büklüm olmuş vücudunu dalga dalga uyuşturdu. Acımasız tanrıçanın acımasız rahibesi, yüzü katıksız ve şeytani bir hazla çarpılmış bir halde savunmasız tutsağına bir düzine darbe indirdi.

Drizzt inatla bilincini korudu ve ona bariz bir aşağılamayla baktı. Ama bu sadece Vierna'yı daha da körüklemeye yaradı. Eğer Jarlaxle ve özellikle

de Entreri araya girip onu sakinleştirmeseydi. rahibe onu hemen oracıkta döve döve öldürebilirdi.

Vücudu ıstırap dolu bir işkence görmüş ve hayatta kalma umutları sönmüş olan Drizzt'e göre bu hadise pek de ölüm cezasının ertelenmesi gibi değildi.

"Aaaarh!" diye feryat etti Bruenor. "Halkım!"

Katledilmiş yedi cücenin görüntüsüne Thibbledorf Pwent'in verdiği tepki daha da dramatikti. Savaş öncüsü, tünelin yan tarafına doğru debelendi ve alnını taş duvara vurmaya başladı. Cobble, kafasından çıkan sesin bir mil öteden duyulabileceğini ona sessizce hatırlatmasaydı, savaş öncüsü hiç şüphesiz kendisini haklayacaktı.

"Temiz ve hızlı bir şekilde öldürülmüşler," diye yorum yaptı Cattibrie, mantıklı olmaya ve bu yeni bulunan ipucundan birşeyler elde etmeye çalışarak.

"Entreri," diye hırladı Bruenor.

"Tahminlerimize dayanacak olursak, yani eğer katil gerçekten de Regis'in vücuduna ve yüzüne bürünmüşse, bu cüceler daha o tünellere gitmeden önce kaybolmuştu," diye muhakeme etti Cattibrie. "Görünüşe bakılırsa kiralık katil beraberinde bazı yardımcılar getirmiş." Küçük arbalet okunun görüntüsü zihninde dönüp duruyordu ve şüphelerinde hatalı olmayı ümit ediyordu.

"O katil gırtlaklarına ellerimi attığımda ölü yardımcılar olacaklar!" diye söz verdi Bruenor. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve eskiden yakın bir dostu olan ölü cüceye doğru eğildi.

Cattibrie bu manzaraya tahammül edemedi. Babasından kafasını çevirdi ve elinde meşaleyle sessizce durmakta olan Wulfgar'a baktı.

Wulfgar'ın ona doğru attığı kaşları çatık bakış kızı şaşkına çevirdi.

Cattibrie barbarı birkaç saniye inceledi. "Pekala, ne düşünüyorsan söyle," diye bilmek istedi, o yumuşamayan bakış yüzünden rahatsız olarak.

"Buraya gelmemeliydin," diye sakince yanıtladı barbar.

"Drizzt benim dostum değil mi?" diye sordu Cattibrie, kara elfin adının geçmesiyle birlikte Wulfgar'ın yüzünün nasıl da patlama sınırında bir hiddetle buruştuğuna şaşırarak.

"Ah, o senin dostun, buna hiç şüphe yok," diye yanıtladı Wulfgar, zehir dolu bir sesle. "Ama sen benim karım olacaksın. Bu tehlikeli yerde bulunmaman gerekiyor."

Cattibrie'in gözleri duyduklarına inanamayarak, katıksız bir hiddetle kocaman açıldı ve meşale ışığının titreşimleri sanki gözleri içsel bir ateşle yanıyormuş gibi yansıdı. "Bu kararı vermek sana düşmez!" diye yüksek sesle haykırdı— o kadar yüksek bir sesle haykırdı ki Cobble ile Bruenor endişeyle bakıştılar, hatta cüce kral ölü dostunun yanından kalktı ve kızına doğru ilerledi.

"Sen benim karım olacaksın!" diye hatırlattı Wulfgar ona, aynı derecede rahatsız edici yükseklikteki bir sesle.

Cattibrie ne geri çekildi ne de göz kırptı ve kararlı bakışıyla Wulfgar'ın bir adım gerilemesini sağladı. Dirençli genç kadın, barbarın en sonunda ağzındaki baklayı çıkartmaya başladığını bildiği için neredeyse öfkesine rağmen gülümseyecekti.

"Burada olmamalıydın," dedi Wulfgar yine, ilan ettiği bu şeyle gücünü tazeleyerek.

"O zaman defol Konaktaşı'na git," diye laf soktu Cattibrie, Wulfgar'ın iri göğsünü bir parmağıyla dürterek. "Zira eğer Drizzt'i bulmaya yardım etmek için burada olmamam gerektiğini düşünüyorsan, sen de kendini rancerin bir dostu sayamazsın!"

"Sen sanki sayabilirsin!" diye hırladı Wulfgar. Gözleri hiddetle parlıyordu, yüzü buruşmuştu ve tek elini sıkıca yumruk yapmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cattibrie, bütün bunlardan Wulfgar'ın rahatsız edici sözleri ve dengesiz hareketlerinden dolayı hakikaten kafası karışarak.

Bruenor yeterince dinlemişti. İkisinin arasına girdi, Cattibrie'ı kibarca geri ittirdi ve kendisi için bir oğul gibi olan barbarla yüzleşmek için döndü.

"Ne demek istiyorsun evlat?" diye sordu cüce, Wulfgar'ın saçmalayan ağzının ortasına şöyle bir tane geçirmekten başka birşey istemediği halde sakinliğini korumaya çalışarak.

Wulfgar Bruenor'a bakmadı, sadece tıknaz cücenin üzerinden uzandı ve Cattibrie'a doğru suçlayıcı bir şekilde parmağını salladı. "Drow ile sen kaç kez öpüştünüz?" diye böğürdü.

Cattibrie neredeyse düşüp bayılacaktı. "Ne?" diye çığlık attı. "Sen aklını kaybetmişsin. Ben hiç—"

"Lanet olsun sözlerine!" diye uludu Bruenor ve kocaman baltasını meydana çıkarttı. Baltayı savurarak Wulfgar'ın bir adım geri atıp koridor duvarına 'güm' diye vurmasını sağladı. Sonra yana doğru bir kesik atıp barbarın kenara yuvarlanmasına sebep oldu. Wulfgar baltayı meşaleyle savuşturmaya çalıştı, ama Bruenor onu barbarın elinden düşürdü. Wulfgar, ölü cüceleri bulduklarında sırt çantasının altına asmış olduğu Aegis-fang'e uzanmaya çalıştı, ama Bruenor yılmaz bir şekilde üzerine geldi. Cüce aslında hiç vurmuyor, ama onu kenara çekilip kaçmaya, taş zeminde debelenmeye zorluyordu.

"Bırakın onu sizin için öldüriim, kralım!" diye haykırdı Pwent, Bruenor'un maksadını anlamadan hızla koşturup gelerek.

"Geri bas be!" diye savaş öncüsüne kükredi Bruenor. Cücenin sesindeki katıksız kudret karşısında, başta Pwent olmak üzere, koridordaki herkes hayretler içinde kaldı.

"Haftalardır senin o aptal davranışlarını görmezden geliyorum," dedi Bruenor, Wulfgar'a, "ama şimdi seninle uğraşacak vaktim yok. Derdin

neyse hemen burada ve şimdi konuş ya da çeneni kapa ve Drizzt'i bulup da bu pis kokulu tünellerden ayrılana kadar kapalı tut!"

"Sakin kalmaya çalıştım," diye karşılık verdi Wulfgar. Aslında bu bir karşılıktan çok bir yalvarış gibiydi, zira barbar hâlâ yerdeydi ve Bruenor'un tehlikeli bir şekilde yakına düşen darbelerinden kaçmaktaydı. "Ama şerefime yapılan bu hakareti görmezden gelemem!" Barbar sanki aciz göründüğünü farketmiş gibi sıçrayarak ayağa kalktı. "Drizzt ile Cattibrie, Drow Mithril Salonuna dönmeden önce buluştu."

"Sana bunu kim söyledi?" diye bilmek istedi Cattibrie.

"Regis!" diye haykırdı Wulfgar. "Ve bana sizin buluşmanızın sözlerden öteye de gittiğini söyledi!"

"Yalan!" diye haykırdı Cattibrie.

Wulfgar da sert bir cevap vermek için ağzını açtı, ama Bruenor'un kocaman gülümsemesini gördü ve cüce kralın alay dolu kahkahasını işitti. Cücenin baltasının kafası yere düştü, Bruenor iki elini de kalçalarına koydu ve kafasını yaşadıklarına inanamayarak sağa sola salladı.

"Seni budala..." diye söylendi cüce. "Neden vücudunda kas olmayan herhangi bir yeri kullanıp az önce söylediğin şeyi bir düşünmüyorsun? Biz buradayız, çünkü Regis'in esasında Regis olmadığını tahmin ediyoruz!"

Wulfgar'ın yüzü şaşkınlık içinde buruştu. Buçukluğun ciddi suçlamalarını gelişen olayların ışığında yeniden düşünmemiş olduğunu fark etti.

"Eğer kendini buradan göründüğü kadar aptal gibi hissediyorsan, hissetmen gerektiği gibi hissediyorsun demektir," diye belirtti Bruenor açıkça.

Aniden açığa çıkan bu gerçek, Wulfgar'a Bruenor'un baltasının çarpacağı kadar sert bir darbe indirmişti. 'Şu son birkaç gün içinde Regis benimle kimbilir kaç kez yalnız konuştu? Ve o buluşmaların konusu ne oldu?' diye dikkatle düşünüp tarttı. Wulfgar, kendi odasına Drowa karşı ne yapmış olduğunu muhtemelen ilk defa anlayabildi. Eğer savaşı Drow kazanmış olmasaydı Drizzt'i öldürmüş olabileceğini tam anlamıyla kavradı. "Buçukluk... yani Artemis Entreri, beni kötü emellerine alet etmeye çalıştı," diye mantık yürüttü Wulfgar. Girdap gibi dönen ve onu derinliklerine davet eden bir renk cümbüşü yansıması, bir mücevherin yüzlerini hatırlıyordu. "Yakut süsünü benim üzerimde kullandı— emin olamıyorum, ama sanırım hatırlıyorum... sanırım süsü kullandı..."'

"Emin ol," dedi Bruenor. "Seni uzun zamandır tanıyorum, evlat, ve daha Önce bu denli aptalca davrandığını hiç görmemiştim. Kendim de öyle. Buçukluğu Drizzt ile beraber bilinmedik bir bölgeye yolladım!"

"Entreri benim Drizzt'i öldürmemi sağlamaya çalıştı," diye devam etti Wulfgar, hadiseleri tam anlamıyla kavramaya çalışarak.

"Drizzt'in seni öldürmesini sağlamaya çalıştı, demek istiyorsun," diye düzeltti Bruenor. Kibirli barbara haddini bildirdiği için duyduğu hazzı ve minnettarlığı saklayamayan Cattibrie homurtuyla karışık güldü.

Wulfgar Bruenor'un omuzunun üzerinden kıza dik bir bakış fırlattı.

"Drowla gerçekten de buluştun," diye belirtti.

"O beni ilgilendirir," diye yanıtladı genç kadın, Wultgar'ın devam eden kıskançlığına hiç taviz vermeyerek.

Tansiyon yeniden yükselmeye başladı— Cattibrie, Regis hakkındaki hadisenin su yüzüne çıkardığı gerçeklerin Wulfgar'ın hırçınlığını biraz azalttığı halde, korumacı adamın hâlâ onu orada istemediğini, karısı olacak kadının böyle tehlikeli bir durumda olmasını istemediği görebiliyordu. İnatçı ve gururlu Cattibrie, hâlâ gururu okşanmıştan çok hakarete uğramış gibiydi.

Fakat öfkesini çıkarabilme şansını bulamadı, zira Cobble koşturarak grubun yanına geldi ve hepsine sessiz olması için yalvardı. Bruenor ve diğerleri, Pwent'in artık aralarında olmadığını sadece o zaman farketti.

"Gürültü," diye sessizce açıkladı rahip, "daha derin tünellerden bir yerden geliyor. Orada, aşağıda her ne varsa bizim aptalca ettiğimiz gürültüyü duymamış olması için Moradin'e dua edelim!"

Cattibrie ölü cücelere baktı, Wulfgar'ın da bakmakta olduğunu gördü. Ve barbarın da -tıpkı kendisinin yaptığı gibi- Drizzt'in ciddi bir tehlike içinde olduğunu kendisine hatırlatmakta olduğunu farketti. O zaman aralarında geçen tartışma ona çok önemsiz geldi ve kız yaptığından utandı.

Bruenor kızdaki umutsuzluğu hissetti ve kızına yaklaşıp kollarını Cattibrie'ın omuzlarına doladı. "Konuşulması gerekliydi," diye önerdi rahatlatıcı bir tonlamayla. "Dövüş başlamadan önce tartışılıp çözülmesi gerekliydi."

Cattibrie başını sallayarak hemfikir oldu ve eğer olacaksa dövüşün pek yakında başlamasını umut etti.

Ve bütün kalbiyle umut ettiği birşey daha vardı; o da bir sonraki savaşın Drizzt Do'Urden'in ölümünün intikamını almak için yapılmam asıydı.

Tek bir meşale yanıyordu; Drizzt bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu anladı. Muhtemelen Entreri, yeni edindiği enfrarujlu görüş kabiliyetine, Drizzt'in hamlelerini hiçbir ışık kaynağı olmadan savabilecek kadar alışmamıştı.

Gözleri normal ışık tayfına uyum sağladığında, Drizzt orta büyüklükteki mağarayı inceledi. Kıvrılan, çıkıntılı yüzeyleriyle küçük sarkıtları olan duvarlar ve tavan, doğal şekiller olmasına rağmen mağarada iki tane ahşap kapı bulunuyordu. Drizzt o kapıların yeni inşa edildiğine inanıyordu, muhtemelen Entreri ile yaptığı anlaşmanın bir şartı olarak Vierna tarafından ayarlanmışlardı. Her iki kapının da iki yanında bir Drow askeri vardı ve ikisinin arasında bir diğeri duruyordu.

Şimdi odada, Vierna ile Jarlaxle da dahil olmak üzere oniki kara elf vardı, ama drider ortalıklarda yoktu. Entreri, Vierna ile konuşuyordu; Drizzt iki palasının bulunduğu kemeri rahibenin kiralık katile verdiğini gördü.

Aynı zamanda odada garip bir oyuk vardı. Ana bölümün arka duvarından bel hizası bir yüksekliğinde bir yer aşağı doğru girinti yapıyordu. Üstü bir battaniyeyle kapatılmıştı ve kılıcıyla hançeri elinde hazır olan bir asker oyuğun önünde duruyordu

'Bir oluk mu?' diye merak etti Drizzt.

Entreri. kendisiyle kara elflerin yollarının ayrılacağı yerin burası olduğunu söylemişti. Ama Drizzt. işini hallettikten sonra kiralık katilin geldikleri yöne doğru, yani Mithril Salonunun civarına doğru geri gideceğinden şüpheliydi. Odada ilkinden başka sadece bir kapı olduğuna göre, muhtemelen o battaniyenin altında gerçekten de Karanlıkaltı'nın daha derinlerindeki geniş ve kıvrımlı tünellerine açılan bir oluk bulunuyordu.

Vierna, Drizzt'in duyamadığı birşeyler söyledi ve Entreri onun silahlarını da taşıyarak Drowa doğru yaklaştı. Bir Drow askeri Drizzt'in arkasından yaklaştı ve iplerini çözdü. Drizzt ellerini yavaşça öne doğru getirdi. Omuzları o ters pozisyonda uzun süre durmaktan ve Vierna'nın vahşi saldırısından dolayı ağrıyordu.

Entreri palaların durduğu kemeri Drizzt'in ayaklarının dibine fırlattı ve ihtiyatla bir adım geriledi. Drizzt ne yapması gerektiğinden emin olamayarak şaşkınlık içinde silahlarına baktı.

"Yerden al," diye talimat verdi Entreri.

"Neden ki?"

Bu soru, kiralık katilin suratına atılan bir tokat gibiydi. Bir anlığına yüzünde feci bir bakış belirdi, ardından Entreri'nin tipik duygusuz ifadesi geri geldi.

"Gerçeği öğrenmemiz için," diye yanıtladı.

"Ben gerçeği biliyorum," diye sakince yanıtladı Drizzt. "Sen ise o sefil yaşamının anlamsızlığını kendinden bile saklamak için gerçeği çarpıtmak istiyorsun."

"Silahlarını al," diye hırladı kiralık katil, "yoksa seni durduğun yerde öldürürüm."

Drizzt bu tehdidin boş olduğunu biliyordu. Entreri onu dürüst bir savaşta yenmeden öldürmezdi. Ayrıca Drizzt, Entreri onu öldürmek için saldırsa bile Vierna'nın araya gireceğini biliyordu. Drizzt, Vierna için çok değerliydi; Örümcek Kraliçe'ye verilen kurbanlar bir Drow rahibesi tarafından sunulmadığı müddetçe kolay kolay kabul edilmezdi.

Drizzt en sonunda eğildi, silahlarını aldı ve kemerini beline taktığında kendisini daha fazla güvende hissetti. Elinde palaları olsun olmasın bu odadaki düşman sayısının aşılamayacak kadar fazla olduğunu biliyordu. Fakat fırsatların kısa süreli olduğunu ve en az umulduğu vakit ortaya çıktığını bilecek kadar da deneyimliydi.

Entreri zarif kılıcını ve mücevherli hançerini çekti ve hafifçe eğilip yere sindi. İnce dudakları hevesli bir gülümseme halinde kıvrılmıştı.

Palaları hâlâ kınlarının içinde olan Drizzt, omuzlarını düşürmüş bir şekilde öylece durdu.

Kiralık katilin kılıcı savrulup Drizzt'in burnunun ucunu çentti ve kafasını yana doğru çevirmesini sağladı. Drow umursamaz bir şekilde elini kaldırdı, başparmağını ve işaret parmağını kullanarak kanın akışını durdurdu.

"Korkak," diye alay etti Entreri, açık bir hamle sergileyecek-miş gibi yapıp Drowun etrafında dönmeye devam ederek.

Bu saçma hakaretten hiç rahatsız olmayan Drizzt, kiralık katili arkasına almamak için onunla beraber döndü.

"Haydi ama, Drizzt Do'Urden," diye araya girdi Jarlaxle, hem Drizzt hem de Entreri'nin kendisine bakmasını sağlayarak. "Sonunun geldiğini biliyorsun ama bu insanı, sana ve dostlarına karşı bir sürü kötülük yapmış olan bu adamı öldürmekten zevk duymayacak mısın?"

"Kaybedecek neyin var ki?" diye sordu Entreri. "Ben seni öldüremem, sadece mağlup edebilirim— ablanla yaptığımız anlaşma böyleydi. Ama sen beni öldürebilirsin. Vierna kesinlikle araya girmeyecektir, hatta basit bir insanın ölümüyle eğlenecektir."

Drizzt tepkisizliğini korudu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını söylüyorlardı. Ama görünüşe göre onların anlamadığı birşey vardı: Drizzt Do'Urden kaybedecek birşeyi olmadığı zaman değil, sadece kazanacağı birşeyler olduğunda, sadece durum gerektiğinde savaşırdı.

"Ne olur silahlarını çek," diye ekledi Jarlaxle. "Hatırı sayılır bir şöhretin var ve seni kılıç oyunu yaparken izlemek isterim, gerçekten de Zaknafein'den iyi misin görmek için tabii."

Sakin görünmeye ve prensiplerine sıkı sıkıya tutunmaya çalışan Drizzt, Menzoberranzan'da şimdiye kadar kılıç sallamış en iyi silah ustası olan ölü babasının bahsi geçince yüzünü buruşturmadan edemedi. Kendisine rağmen palalarını çekti. Parıltı'nın mavi ışığı, Drizzt Do'Urden'in tam anlamıyla gizleyemediği hiddetini içtenlikle yansıtıyordu.

Entreri aniden hamle yaptı ve Drizzt savaşçı içgüdüleriyle tepki verdi. Palaları kılıca ve hançere çarpıp çınlayarak bütün saldırıları savuşturdu. Sadece içgüdüleriyle hareket eden ve daha ne yaptığını anlayamadan saldırıya geçen Drizzt, tam daireler çizmeye başladı. Kılıçları bir pervanenin uçları gibi etrafında dönüyor, her dönüşte rakibini değişik yüksekliklere ve değişik açılara doğru hareket etmeye zorluyordu.

Bu alışılmadık saldırı serisi karşısında kafası karışan Entreri, en az karşıladığı darbe kadar hamle kaçırdı. Ama hızlı ayakları onu silahların tehlikesinden uzaklaştırdı. "Her zaman sürprizlerle dolusun," diye sertçe itiraf etti ve odada sıralanmış kara elflerden Drizzt'e gelen takdir dolu bakışlar sebebiyle kıskançlıkla yüzünü buruşturdu.

Drizzt dönmeyi kesti ve tam kiralık katilin karşısında durdu, kılıçları aşağıda ve hazırdı.

"Hoştu, ama avantaj sağlayamadın," diye haykırdı Entreri. Kılıcı aşağıdan, hançeri yukarıdan hamle yaparak hücum etti. Drizzt çapraz bir şekilde kıvrıldı, bir palasıyla kılıcı kenara savurdu ve diğeriyle ise hançerin geçemeyip zararsız bir şekilde yükselmesini sağlayan bir engel oluşturdu.

Entreri'nin hançer tutan eli tam bir daire çizmeye devam etti— Drizzt, katilin hançerini parmaklarının arasında ters döndürdüğünü gördü. Bu sırada katilin kılıcı, Drizzt'i meşgul etmek için bir o yana bir bu yana doğru saplama ve kesme darbeleri savuruyordu.

Kiralık katilin hançer tutan eli tahmin edildiği gibi havaya kalktı, yana doğru indi ve Entreri hançeri fırlattı.

Parıltı, metalin üzerine çarpan bir çekiç gibi çınlayarak hançerin önüne geçti ve silahı odanın diğer yanına savurdu.

"Aferin!" diye tebrik etti Jarlaxle ve geri çekilen Entreri de başıyla onaylayarak samimiyetle onu takdir etti. Şimdi geriye sadece kılıcı kalan kiralık katil, daha ihtiyatlı bir şekilde yaklaşıp ölçülü bir hamle yaptı.

Drizzt darbeyi karşılamadığında, sadece bir değil iki savuşturma şansını da kaçırdığında ve kiralık katilin silahı palaların savunma hattının ötesine geçtiğinde Entreri'nin şaşkınlığı katıksızdı. Kılıç tehlikeye açık olan hedefe hiç ulaşmadan çabucak geri çekildi. Entreri başka bir düz saplama hamlesi yapacakmış gibi gösterdi ama silahını geriye ve arkaya doğru savurdu.

Drizzt'i yenmişti, o basit numarayla birlikte Drowun omuzunu ya da boynunu deşebilirdi! Ama Drizzt'in bilmiş gülümsemesini görünce durdu.

Kılıcının keskin olmayan yüzünü çevirdi ve gerçek bir hasar vermeden Drowun omuzuna sertçe vurdu.

Drizzt iki seferinde de ona izin vermişti ve şimdi yeteneksizmiş gibi davranarak kiralık katilin kıymetli savaşıyla dalga geçiyordu!

Entreri itiraz içinde haykırmak ve diğer kara elflere Drizzt'in kişisel oyununu açıklamak istedi. Ama kiralık katil, bu savaşın çok kişisel olduğuna, Drizzt ile aralarında halletmeleri gerektiğine ve bunu Vierna ya da Jarlaxle'ın herhangi bir müdahalesi olmadan yapmaları gerektiğine karar verdi.

"Seni yakalamıştım," diye alay etti, sert Cüce Dilinde. Etrafındaki Drowların bu lisanı anlamadığını umuyordu— tabii ki Drizzt hariç.

"O zaman dövüşü bitirmeliydin," diyerek, Cüce Dilini mükemmel bir şekilde bilmesine rağmen yüzeyin Ortak Lisanında sakince yanıtladı Drizzt. Entreri'ye bu olayı kişisel bir seviyeye taşıma hazzını tattırmayacak, dövüşü aleni bir halde tutacak ve yaptığı hareketlerle açık açık dalga geçecekti.

"Daha iyi dövüşmeliydin," diye karşılık verdi Entreri, Ortak Lisana dönerek. "Kendin için olmasa bile o buçukluk dostun için. Eğer beni öldürürsen Regis serbest kalacak, ama eğer buradan canlı olarak ayrılırsam..." Bu tehdidin havada asılı kalmasını sağladı, ama Drizzt ona açıktan açığa gülünce tehdit bir işe yaramadı.

"Regis, öldü," diye mantık yürüttü Drow rancer. "Ya da ölecek, dövüşün sonucu ne olursa olsun."

"Hayır—" diye başladı Entreri.

"Evet," diye sözünü kesti Drizzt. "O sonsuz yalanlarına inanmayacak kadar iyi tanıyorum seni. Hiddetin seni çok fazla kör etmiş. Bütün olasılıkları tahmin etmedin."

Entreri, devam eden bu saçmalığın kara elflere sıkıcı gelmesini sağlayacak kadar küstahça bir harekette bulunmadan, rahat bir şekilde saldırdı.

"O öldü," diye hem belirtti hem de sordu Drizzt.

"Sence ne olmuştur?" diye kızdı Entreri, hırıltı dolu tonlaması cevabın bariz olduğunu gösteriyordu.

Drizzt rakibinin taktiklerindeki değişikliği farketti. Ent-reri'nin şimdi kendisini hiddetlendirmeye çalıştığını, öfkeyle savaşması için uğraştığını anladı.

Drizzt kayıtsız kalmaya devam etti, Entreri'nin savuşturmakta pek zorluk çekmediği birkaç tembel saldırı hamlesi yaptı— ve kiralık katil, eğer isteseydi bu saldırılara yokedici bir şekilde karşılık verebilirdi.

Vierna ile Jarlaxle fısıldaştılar. Bu saçmalıktan sıkılmaya başlamış olabileceklerini düşünen Drizzt, hâlâ ölçülü ve etkisiz hamlelerle ama daha güçlü bir şekilde bastırdı. Entreri, Drowun ne yaptığını anlamaya başladığını göstermek için hafifçe ama net bir şekilde başını salladı. Bu oyun, yani bu güç algılanan etkileşim ve iletişim gitgide kişiselleşiyordu. Drizzt de tıpkı Entreri gibi, Vier-na'nın araya girmesini istemiyordu.

"Zaferinin tadını çıkaracaksın," diye alışılmadık bir şekilde söz verdi Entreri. Bu, az sonra sergileyecekleri oyunun önsözüydü.

"Hiçbir yararı olmayacak," diye yanıtladı Drizzt, kiralık katilin bariz bir şekilde beklediği cevabı vererek. Entreri bu dövüşü kazanmak istiyordu, hatta Drizzt umursamıyormuş gibi göründükçe daha da fazla kazanmak istiyordu. Fakat Drizzt, Entreri'nin aptal olmadığını biliyordu. Drizzt ile katil dövüş yeteneği açısından aynı seviyede olsa bile güdüleri onları kesinlikle ayırıyordu. Entreri, sadece tek birşeyi kanıtlamak için Drizzt ile bütün kalbiyle savaşırdı, ama Drizzt -özellikle kiralık katile- kanıtlayacak hiçbir şeyi olmadığına samimiyetle inanıyordu.

Drizzt'in bu dövüş hakkındaki hisleri bir blöf değildi, Entreri'nin dizginleyip de döndürebileceği gibi de değildi. Drizzt, Entreri'ye adil bir zafer kazandırmadığı için daha fazla tatmin olarak savaşı kaybedebilirdi.

Ve şu andaki hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla kiralık katil olayların bu gelişimi karşısında pek şaşırmamıştı.

"Son şansın," diye alay etti Entreri. "Burada yollarımız ayrılıyor. Ben uzaktaki o kapıdan çıkıp gidiyorum ve Drow ise karanlık dünyasına, aşağıya geri dönüyor."

Drizzt'in menekşe rengi gözleri bir anlığına kenara, yani duvardaki oyuğa doğru kaydı. Bu hareketiyle, katilin 'aşağı' kelimesine yaptığı vurguyu kaçırmadığını, yani üzeri battaniyeyle kaplı olan oyuğu kastettiğini anladığını Entreri'ye belirtti.

Entreri aniden yana doğru dalışa geçti ve düşürdüğü hançerine yaklaşmak için azar azar ilerledi. Bu cüretkar bir hareketti ve yine rakibine daha fazla şey ima ediyordu. Zira Drizzt bariz bir şekilde isteksiz dövüştüğü için, kiralık katilin düşürdüğü hançere uzanmasına hiç gerek yoktu.

"Kedine yeni bir isim verebilir miyim?" diye sordu Entreri, belini kaldırıp iri bir kemer kesesini göstererek. Kesenin şişmiş üst kısmından kara panter heykelciği bariz bir şekilde belli oluyordu.

Kiralık katil, dörtlü bir hamle serisiyle hızla ve sertçe saldırdı. Bu hamlelerin hepsi de, eğer devam etseydi Drizzt'e vurabilecek nitelikteydi.

"Haydi ama," dedi yüksek sesle Entreri. "Bundan daha iyi dövüşebilirsin! Senin becerine, kolayca mağlup edileceğine inanmayacak kadar çok tanık oldum— hatta bu tünellerde!"

Drizzt ilk başta, Entreri'nin aralarındaki bu kişisel meseleyi bu derecede bariz bir şekilde afişe etmesi karşısında şaşırmıştı. Zaten Vierna ve diğerleri Drizzt'in istekli bir savaş sergilemediğini o zamana kadar anlamışlardı. Yine de bu garip bir yorum gibi görünüyordu— tabii Drizzt, kiralık katilin sözlerindeki gizli manaları, Entreri'nin ona attığı yemi anlayana kadar. Katilin bahsettiği o sıra-dışı hadisede Drizzt Do'Urden ile Artemis Entreri, sadece ortak bir düşmana karşı hayatta kalma isteğinden dolayı beraber, yanyana ve omuz omuza savaşmışlardı.

Yine öyle mi olmalıydı, burada ve şimdi? Entreri, Drizzt ile adil bir dövüş yapabilmek için Vierna ve çetesini altetmesine yardım edecek kadar çaresiz miydi? Eğer bu dövüş yaşanır ve onlar galip gelirse, o zaman ikisi arasında yapılacak dövüş için Drizzt'in kazanabileceği, yani uğrunda

kalbiyle savaşabileceği birşeyler doğardı. Eğer Artemis Entreri ile birlikte kazanır ya da kaçabilirlerse, o zaman kiralık katille yapacağı dövüş, Drizzt ile özgürlüğü arasında duran tek engel olacaktı.

"Tempus!" Bu haykırış iki rakibin de düşüncelerini böldü ve önlerine çıkmış olan dikkat dağıtıcı olaya tepki vermelerine sebep oldu.

Muhteşem bir uyum içinde hareket ettiler. Drizzt palasını savurdu ve Entreri de savunmasını gevşetip geri çekilerek kemerindeki keseyi kesmesi için Drowa sundu. Parıltı keseyi temiz bir şekilde yardı ve büyülü paner heykelciğinin yere düşmesini sağladı.

Mağaraya girmiş oldukları kapı, havada uçarak gelen Aegis-fang'in gücü altında paramparça oldu ve önünde duran Drowu yere serdi.

Drizzt'in ilk içgüdüsü ona kapıya doğru gitmesini ve dostlarıyla irtibata geçmeye çalışmasını söyledi. Ama, koşturarak yerlerini almakta olan birçok kara elf tarafından bu olasılığın önünün kesildiğini gördü. Diğer kapıdan da hiç ümit yoktu, zira o da çıkan patırtı sebebiyle derhal açılmış ve drider Dinin, peşinde Drowlarla birlikte odaya dalmıştı.

Mağara büyülü bir ışıkla aydınlandı: dört bir köşeden iniltiler yükseldi. Kırılmış kapıdan içeri gümüş kuyruklu bir ok cızırdatarak uçtu ve kapının altından daha yeni kalkmış olan o bahtsız kara elfe saplandı. Drow öteki taraftaki duvara doğru savruldu ve göğsündeki okla birlikte duvara saplanıp öylece kalakaldı.

"Guenhwyvar!"

Drizzt, yaptığı çağrının panter tarafından duyulup duyulmadığını görmek için durup bekleyemezdi, aslında hiçbir şey için durup bekleyemezdi. Önünde muhafızlık yapmakta olan ve şaşkına uğramış bir şekilde silahlarını çeken tek Drowun bulunduğu oyuğa doğru hızla koşturdu.

Vierna haykırdı, Drizzt uçuşan pelerinine bir hançerin saplandığını ve belinden sadece bir milim ötede asılı kaldığını farketti. Dümdüz ileri doğru koştu ve yana doğru dalışa geçmeyi planlıyor-muş gibi bir omuzunu eğdi.

Drow muhafız da onunla beraber yana doğru eğildi. Ama Drizzt çabucak doğruldu ve palaları yüksekte, boyun seviyesinde çapraz oluşturmuş bir şekilde rakibinin karşısına çıktı.

Muhafız Drow, kılıcını ve kamasını şimşek hızındaki saldırıyı savuşturmaya yetecek kadar çabuk kaldıramadı ya da vücudunun yönünü çevirip tehlikeden kurtulmayı başaramadı.

Drizzt'in keskin kılıçları Drowun boğazına bir çarpı çizdi.

Drizzt irkildi ve kanlı kılıçlarını vücuduna yaklaştırdı. Sonra da altının açık olmasını ve ötesinde keskin bir uçurum değil de bir oluk olmasını umut ederek battaniyenin üzerine doğru balıklama dalışa geçti.

Thibbledorf Pwent, onları yan taraftan desteklemek için yol arkadaşlarından ayrılmış olduğu tünele paralel ve beş metre uzakta olan bir yan geçidi koşarak aştı. Savaş çekiciyle paramparça olan kapının sesini, Cattibrie'ın oklarının cızırdayışını, birkaç ayrı yerden yükselen haykırışları, hatta bir de hırıltı duydu ve eğlenceyi kaçırdığı için şansına sövdü.

Meşaleyi önünde tutan savaş öncüsü, dövüş bitmeden önce diğerlerinin yanına varmayı umarak bir sola dönüş virajını sertçe aldı. Karşısına çıkan garip surete bakarak duraksadı. Görünüşe bakılırsa, en az onun kendisini gördüğü için şaşırdığı kadar kendisi de onu gördüğü için şaşırmıştı.

"Bak şimdi," diye sordu savaş öncüsü, "sen Bruenor'un evcil Drowu musun?"

Pwent, ince eltin elinin yukarı doğru kalkışını izledi ve arba-let tabancasından çıkan 'klik' sesini duydu. Arbalet oku, Pwent'in sert zırhına çarptı ve bir sürü çatlak arasından kendisine geçecek bir yer bularak cücenin omuzuna batıp bir damla kan akıttı.

"Tahminimce diilsin!" diye neşeyle haykırdı Pwent, söylediği sözlerle birlikte vahşice hücum edip meşalesini kenara fırlatarak. Kafasını eğip miğfer sivrisini önüne aldı ve cücenin şiddetli saldırısı karşısında görünüşe bakılırsa şaşırıp kalan kara elf, silahını çekip hazırlanmak için debelendi.

Etrafını pek göremeyen ama düşmanının kendisini savunmasını kesinlikle beklemekte olan Pwent, hedefine yaklaştığında kafasını bir yandan öbür yana doğru savurdu ve kılıcı savuşturdu. Hiç yavaşlamadan doğruldu ve kendisini rakibinin üzerine çalarak, afallamış kara elfe gözü dönmüş bir şekilde girişti.

Beraberce duvara çaptılar. Drow hâlâ dengesini koruyordu ve Pwent'i de üzerinde ve kendisinden uzakta tutuyordu. Bu alışılmadık, sarılma taktikli savaş yöntemine karşı ne yapacağını kestiremi-yordu.

Kara elf, kılıç tutan elini sallayıp kurtardı, Pwent ise sadece sağa sola sallanmaya başladı. Keskin tırtıklı zırhı Drowun göğsünü yarıp çizdi. Elf çılgınlar gibi debelendi, yaptığı çaresiz hareketler savaş öncüsünün sarsmaya yönelik saldırısını güçlendirdi. Pwent bir kolunu kurtardı ve sert bir yumruk attı. Kolçağındaki çiviler Drowun yumuşak ve kara teninde delikler açtı. Cüce, düşmanına diz ve dirsek attı, Drowun burnunu ısırdı ve böbreklerine yumruk indirdi.

"Heeeeeyt!" Bu hırıltı dolu haykırış, kendisini şiddetle bir o yana bir bu yana savururken Pwent'in göbeğinden yükseldi ve açılıp kapanan dudakları arasından çıkıp titrek bir şekilde yankılandı. Düşmanından akan kanın sıcaklığını hissediyordu. Bu his ise onun, yani en vahşi savaş öncüsünün daha da şiddetli olmasını sağlıyordu.

"Heeeeeyt!"

Drow kıvrılarak yere düştü, hâlâ çılgınlar gibi rakibini sarsmakta olan Pwent ise üzerindeydi. Birkaç saniye sonra düşmanı kıv-ranmamaya başladı, ama Pwent elde ettiği avantajı bırakmadı.

"Seni sinsi elf boku!" diye gürledi, kara elfm yüzüne ardarda kafa atarak.

Keskin bir zırha ve sivri demirlere sahip olan savaş öncüsü, tam manasıyla bahtsız Drowu delik deşik etti.

Pwent en sonunda durdu ve sıçrayıp ayağa kalktı. Düşmanının gevşek vücudunu çekip oturma pozisyonuna soktu ve cesedin sırtını duvara dajayıp bıraktı. Savaş öncüsü sırtında bir acı hissetti ve Drowun kılıcıyla ona en az

bir kere vurmuş olduğunu farketti. Fakat onu daha fazla endişelendiren, arbalet okunun açtığı yaranın zehiriyle birlikte kolundan vücudunda yayılan uyuşukluktu. Bir kez daha hiddeti dolup taşan Pwent, sivri miğferini öne eğdi ve güç almak için çiz-mesiyle duvarı birkaç kez eşeledi ve ileri doğru hücuma geçerek çoktan ölmüş olan düşmanının göğsüne miğferini bir mızrak gibi batırdı.

Bu sefer sıçrayarak geri çekildiğinde, ölü Drow yere yığıldı. Cesedin delik deşik göğüs kısmından sıcak kanlar akıyordu.

"Umarım Bruenor'un evcil Drowu diilsindir," diye belirtti savaş öncüsü, bu hadisenin bir hatadan ibaret olabileceğini aniden farkederek. "Ah her neyse, iş işten geçti artık!"

* * *

Büyü kullanarak yolda herhangi bir tuzak olup olmadığına bakmakta olan Cobble, omuzunun üzerinden başka bir ok daha 'vınn' diye geçip ışıktan kuyruğuyla birlikte ilerideki aydınlık mağarada kaybolunca içgüdüsel olarak irkildi. Cüce rahip, kendisini işine geri dönmeye zorladı. Bruenor ile diğerleri hücuma geçebilsin diye işi çabucak halletmek istiyordu.

Bacağına bir arbalet oku saplandı. Ama rahip, okun böcek sokması gibi acısına ya da zehirine aldırmıyordu. Zira uyuşturucu zehirin etkisini yavaşlatması için kendisine bazı büyülü destekler yapmıştı. Kara elfler onu düzinelerce okla vurabilirdi; Cobble'ın düşüp uykuya dalması için saatler geçmesi gerekiyordu.

Koridoru taramayı bitiren ve etrafta bir tuzak tespit edemeyen Cobble, sabırsızlanmış olan ve şimdiden ona yaklaşmaya başlayan dostlarına seslendi. Fakat rahip geri dönüp baktığında düşmanların bulunduğu mağaranın loş ışığında zeminde garip birşeyler olduğunu farketti: bunlar metalik yongalardı.

"Demir mi?'" diye fısıldadı. Eli büyülü çakıl taşı bombalarıyla dolu olan şişkin kesesine refleksi f olarak uzandı. Rahip korunmak için yere sindi ve boş olan elini ardından gelenleri uyarmak için kaldırdı.

Aniden patlak veren savaşın gürültü patırtısı arasından bir sese odaklandığında, mırıldanan, yani büyü yapan bir dişi Drow sesi duydu.

Cücenin gözleri dehşetle genişledi. Arkasını döndü ve dostlarına buradan uzaklaşmaları, kaçmaları için haykırdı. O da koşmaya çalıştı. Çizmeleri düzgün taş zeminde kayarken küçük bacakları hızla hareket etmeye başladı.

Drow büyücünün yükselen sesini duydu.

Yerdeki demir yongalar çabucak değişim geçirdi, bir yere desteklenmemiş, yatık duran demirden bir duvar halini aldı ve zavallı Cobble'ın üzerine yıkıldı.

Büyük bir rüzgar sesi çıktı ve taş zemine çarpan tonlarca demirden kocaman bir çarpma sesi yükseldi. Basınç yüzünden havaya fışkıran kanlar, afallamış olan üç dostun yüzlerine saçıldı. Devrilmiş demir duvar altında yüzlerce küçük patlama oldu, yüzlerce minik kıvılcım boş yere parladı.

"Cobble," diye çaresice nefes verdi Cattibrie.

Uzakta kalmış olan mağaradaki büyülü ışık söndü. Mağara kapısının hemen önünde bir karanlık küresi belirdi ve geçit yolunun sonunu kararttı. Birincinin hemen ardından ikinci ve üçüncü karanlık küreleri belirdi ve devrilen demir duvarın uç kısmını kapladı.

"Hücum edin!" diye onlara haykırdı Thibbledorf Pwent. Koridora tekrar girmişti ve tereddüt içindeki dostlarının yanından hızla koşarak geçti.

Savaş öncüsünün hemen önünde bir karanlık küresi belirdi ve onu durdurdu. Karanlığın öbür tarafından arbalet yaylan ardarda 'klik' etti ve batıp can yakan küçük dart okları etrafa saçıldı.

"Geri!" diye haykırdı Bruenor. Cattibrie başka bir ok daha fırlattı; bir düzine ok yemiş olan Pwent tökezleyip yere devrilir gibi oldu. Wulfgar onu miğferinin sivrisinden yakaladı ve kızıl sakallı cücenin peşinden ilerlemeye başladı.

"Drizzt," diye sessizce inledi Cattibrie. Bir dizinin üzerine çöktü ve dostunun mağaradan dışarı koşturup tehlike sahasına girmemesini umarak ardarda iki ok attı.

Ucundan zehir sızan bir dart oku, kızın yayına çarptı ve zarar vermeden sekip düştü.

Orada kalamazdı.

Bir ok daha attıktan sonra arkasını döndü ve babasıyla diğerlerinin peşinden koşturdu; kurtarmaya geldiği dostunun aksi yönüne doğru.

Drizzt üçbuçuk metrelik bir düşüşün ardından oluğun meyil yapan kısmına sertçe çarptı, keskin bir dönemeci döndü ve hızla kaymaya devam etti. Palalarını sıkı sıkıya tutuyordu; o anda en çok korktuğu şey, kılıçlarından birisinin elinden kayması ve o zıplaya hoplaya ilerlerken kendisini kesip ikiye bölmesiydi.

Tam bir tur attı ve çapraz bir dönüş sergilemeyi başararak ayaklarını ön tarafına aldı. Ama sonra karşısına çıkan dikey bir uçurum yüzünden yanlışlıkla yeniden ters döndü ve uçurumun dibine çarptığında bilincini yitirecek gibi oldu.

Tam kontrolü ele geçirdiğini düşünürken, yani kendisini bir kez daha çevirmek üzereyken oluk kıvrıldı ve daha aşağıdaki bir geçit tüneline açıldı. Drizzt bir top mermisi gibi dışarı fırladı. Fakat palalarını iki yana açmayı ve çarpıp yuvarlanırken onları vücudundan uzakta tutmayı düşünecek kadar aklı yerindeydi.

Yere sertçe vurdu, yuvarlandı ve o sırada belini sivri bir kayaya çarptı.

Drizzt Do'Urden kıpırtısız bir şekilde yattı kaldı.

Bacaklarında hasıl olan -ve çabucak uyuşukluğa dönüşen-acıyı umursamadı; hoplaya sıçraya yaptığı inişten kalan bir sürü çizik ve çürüğü kontrol etmedi. Hatta Entreri'yi bile düşünmedi. O ıstırap dolu anda sadık kara elfın aklında dostları için duyduğu korkuyu bile bastıran tek bir düşünce vardı.

Yeminini bozmuştu.

Drizzt gençliğinde, tanıdığı bir kara elf olan Masoj Hun'ett'i öldürdükten sonra Menzoberranzan'ı terkederken bir daha asla Drow öldürmeyeceğine dair yemin etmişti. Ailesi onu Karanlıkaltı'nın vahşi tünellerinde aramaya çıktığında, hatta en büyük ablasıyla çatışmaya girdiğinde bile bu sözüne sadık kalmıştı. Zaknafein ölümünün anısı tazeydi ve o şeytan Briza'yı öldürmek için duyduğu arzu, o zamana kadar hissettiği bütün arzulardan daha şiddetliydi. Acısından ve acımasız Karanlıkaltı'nda on yıl hayatta kalma savaşından dolayı yarı delirmiş olan Drizzt, yine de yeminini tutmayı başarmıştı.

Ama şimdi. Oluğun başındaki o muhafızı öldürdüğü şüphe götürmezdi; palaları kara elfe net kesikler atmış ve boğazına mükemmel bir 'x' çizmişti.

Drizzt bunun bir tepki olduğunu, Vierna'nın çetesinden kurtulabilmek için yapmak zorunda kaldığı bir hareket olduğunu kendisine hatırlattı. Böyle bir şiddeti kendisi hazırlamamış, ne de olsa bunu o istememişti. Vierna'nın adil olmayan mahkemesinden kaçmak ve güçlü düşmanlara çatmış olan dostlarına yardım etmek için yapmak zorunda kaldığı hiçbir hareket yüzünden mantık olarak suçlanamazdı.

Drizzt mantık olarak suçlanamazdı. Ama orada öylece yatarken ve çürüklerle dolu bacaklarını yavaş yavaş yeniden hissetmeye başlarken, Drizzt'in vicdanı bu basit gerçekten kaçamıyordu.

Yeminini bozmuştu.

* * *

Kıvrılıp bükülen koridorlardan oluşan labirentte Bruenor kör-lemesine başı çekiyordu. Wulfgar onun hemen ardındaydı ve homurdanan Pwent'i taşıyordu (ve savaş öncüsünün keskin çentikli zırhından nasibini gayet iyi alıyordu). Cattibrie hızla onun yanında ilerliyor ve peşlerindekiler her ne zaman yaklaşacak olsa duraksayıp arkaya bir iki ok atıyordu.

Koridorlar kısa süre içinde, grubun çıkarttığı gürültü patırtı dışında sessizleşti— ki korkuyla dolan yol arkadaşlarına göre etraf aşın sessizdi.

Drizzt'in ne kadar sessizce hareket edebileceğini, yani gizliliğin kara elflerin sığındığı bir kale olduğunu biliyorlardı.

Ama nereye gideceklerdi? Pek bilmedikleri bu bölgedeyken nerede olduklarını bile zar zor kestirebiliyorlardı. Bildikleri sahalara geri dönebilmek üzere mantıklı tahminler yapabilmeleri için durmaları ve kafalarını toplamaları gerekiyordu.

Bruenor en sonunda, üç yola ayrılan ve her çatalın da kısa bir mesafe sonra tekrar ayrıldığı küçük bir geçit koridoruna geldi. Önceden saptanmış bir rota takip etmeyen kızıl sakallı cüce yine başı çekti. Önce sağa sonra sola döndü ve kısa süre içinde goblinler tarafından işlenmiş olan ve alçak giriş kısmının hemen içinde geniş bir taş dilim bulunan küçük bir mağaraya geldiler. Hepsi içeri girer girmez, Wulfgar taş dilimi giriş kısmına dayadı ve bitkinlikle sırtını yasladı.

"Drowlar!" diye fısıldadı Cattibrie, olanlara inanamayarak. "Mithril Salonuna nasıl geldiler?"

"Nasıl değil, neden," diye düzeltti Bruenor sessizce. "Elfin halkı benim tünellerime neden geldi?"

"Ve ne?" diye devam etti Bruenor tatsızca. Kızına, biricik Cattibrie'ına ve Wulfgar'a, iyi bir adam olmasına yardımcı olduğu gururlu oğlana baktı. Cücenin sakallı yüzünde samimi ve ciddi bir ifade vardı. "Bu sefer başımızı ne gibi bir belaya soktuk?"

Cattibrie'in ona verebilecek hiçbir cevabı yoktu. Yol arkadaşları hep birlikte bir sürü canavarla savaşmış, inanılmaz engeller aşmıştı. Ama bunlar kara elflerdi, yani kötü şöhretli Drowlar. Ölümcüldüler, şeytaniydiler ve görünüşe bakılırsa Drizzt onların pençelerindeydi, tabii hâlâ nefes alıyorsa. Kudretli dostlar Drizzt'i kurtarmak için hızlı ve güçlü bir şekilde yola çıkmış, kara elflere ani bir saldın yapmışlardı. Fakat sayıca azlardı, kayıp dostları olabilecek o kişiyi sadece göz ucuyla görebildikten sonra geri püskürtül-müşlerdi.

Cattibrie, destek görmek için Wulfgar'a doğru döndü ve onun da tıpkı Bruenor gibi çaresiz bir ifadeyle kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Genç kadın kafasını çevirdi. Savunmacı barbarı azarlamaya ne vakti, ne de eğilimi vardı. Wulfgar'ın kendi adına endişelenmekten çok kız için endişelenmeye devam ettiğini biliyordu— ona bunun için kızamazdı. Ama savaşçı Cattibrie'in bildiği birşey daha vardı; eğer onu kollamaya devam ederse, Wulfgar önüne çıkan tehlikelere odaklanamayacaktı.

Bu durumda Cattibrie, barbar için bir engel teşkil ediyordu. Dövüş yeteneğinin ya da hayatta kalma becerisinin eksikliğinden dolayı değil, Wulfgar'ın kendi zayıflığından, kızı kendisine denk bir müttefik olarak göremeyişinden dolayı.

Ve etrafları kara elflerle sarılmışken müttefiklere feci derecede ihtiyaçları vardı!

* * *

Doğuştan gelen büyülü yükselme gücünü kullanan takipçi Drow askeri kendisini hafifçe bırakarak oluğun ağzından çıkıp aşağı indi. Bakışları derhal koridorun sonunda duran ve kalın bir pelerinin altında kıvrılıp yatmış olan bir surete odaklandı.

Ağır bir sopa çıkarttı ve Drizzt'i yeniden yakaladığı için kendisine verilmesi kesin olan ödüllerin sevinciyle haykırarak hızla koşturdu. Sopa aşağı indi ve Drizzt'in pelerininin atındaki sert taşa çaptığında umulmadık bir şekilde keskin bir ses çıkarttı.

Ölüm kadar sessiz olan Drizzt, oluk çıkışının üzerinde saklandığı yerden aşağı, rakibinin hemen arkasına indi.

Bu aldatmacayı anladığı anda kötü Drowun gözleri genişledi ve oluğun tam karşısında bir taş durduğunu o zaman hatırladı.

Drizzt'in ilk içgüdüsü palalarının saplarıyla vurmaktı; kalbi ondan yeminini tutmasını ve başka bir Drowun canını daha almamasını istiyordu. İyi yerleştirilmiş etkili bir darbeyle düşmanını yere devirebilir ve pasif hale getirebilirdi. Drizzt ondan sonra Drowu bağlar ve silahlarını alabilirdi.

Eğer Drizzt bu tünellerde yalnız başına olsaydı, eğer tek derdi Vierna ile Entreri'nin elinden kaçmak olsaydı, merhametli kalbinin haykırışlarını dinlerdi. Fakat, geride bıraktığı o düşmanlarla savaştıkları hiç şüphesiz olan üst katmanlardaki dostlarını düşünmeden edemezdi. Bu askerin kendisine gediği zaman Bruenor, Wulfgar ya da Cattibrie'a zarar verme riskini göze alamazdı.

Parıltf nın sivri kısmı ileri atıldı ve sonu gelmiş olan Drowun omurgasıyla kalbini deşerek göğsünün önünden dışarı çıktı. Kılıcın mavi ışığında kırmızımsı bir ton vardı.

Palayı çekip çıkarttığında Drizzt Do'Urden'in ellerinde daha fazla kan vardı.

Tehlike içindeki dostlarını yine düşündü ve dişlerini sıktı. Bu kanların temizleneceği konusunda emin olmasa bile kararlıydı.

BÖLÜM 6

Prensiplerime dayanan en ciddi yeminimi, halkımdan birinin canına kastetmeyeceğime dair ettiğim yemini bozduğumda nasıl da sarsılmıştım. Palalarımın yaptığı o acımasız şeyi anladığımda duyduğum acı, başarısızlık ve kaybetme hissi çok keskindi.

Fakat bu suçluluk duygusu çabucak dindi— kendimi herhangi bir başarısızlık konusunda affetmemden dolayı değil, gerçek başarısızlığımın o yemini etmemde yattığını anlamamdan dolayı. Anayurdumdan ayrılırken bu

sözleri masumlukla, deneyimsiz bir gencin saflığıyla söylemiştim, ama o yemini gerçekten de hissederek etmiştim. Fakat o yeminin gerçekçilikten uzak olduğunu öğrendim. Eğer hayatımın yönünü son derece değer verdiğim ideallerin bir savunucusu olarak tayin ediyorsam, düşmanlarını Drow elfi olup çıkınca tayin ettiğim o yönün gerektirdiği davranışlardan dolayı kendimi suçlayamazdım.

Hakikaten de, yeminime bağlı kalabilmem benim kontrolüm dışında gelişen durumlara dayanıyordu Eğer Menzoberranzan 'ı ter-kettikten sonra hiçbir savaşta bir kara elfle karşı karşıya gelmeseydim yeminimi asla bozmamış olacaktım. Ama sonuçta bu beni olduğumdan daha şerefli biri yapmayacaktı. Şans koşulları, yüksek prensiplere denk sayılamaz.

Fakat koşullar öyle gelişince, kara elfler en yakın dostlarımı tehdit edince, yani kendilerine hiçbir kötülük yapmamış kimselere savaş açmayı düşününce, ben nasıl olur da vicdanımı dinlemeden palalarımı kınlarında tutmayı başarabilirdim? Bruenor'un, Wulfgar 'ın ve Cattibrie 'in ya da o durumdaki bütün masumların hayatlarıyla kıyaslandığında benim yeminimin değeri neydi ki? Eğer yaptığım yolculuklarda yüzey elflerine ya da küçük bir köye baskın yapan Drowlara rastlamış olsaydım hiç şüphe duymadan biliyorum ki dövüşe katılır ve haksız saldırganlara karşı bütün gücümle savaşırdım.

Öyle bir hadise olsaydı da, yine başarısızlığın o keskin acısını hisseder ve şimdi yaptığım gibi kısa süre içinde bunu aşardım.

Bu yüzden yeminimi bozduğuma pişman değilim— fakat her zaman olduğu gibi, öldürmek zorunda kalmak bana acı veriyor. Yemin ettiğime de pişman değilim. Zira yaptığım bu gençlik hatası bana sonradan bir acı getirmedi. Fakat ilan ettiğim o sözlere kayıtsız şartsız bağlı kalmış olsaydım, yanlış bir gurur meselesi yüzünden kılıçlarıma dokunmasaydım ve bu davranışım masum birinin incin-mesiyle sonuçlansaydı, işte o zaman Drizzt Do 'Urden 'in hissedeceği acı daha keskin olur ve hiç dinmezdi.

Verdiğim söze dair anladığım birşey, hayat için seçtiğim yolda beni daha uzaklara götürdüğüne inandığım bir gerçek daha var. Bir daha bir Drow elfi öldürmeyeceğimi söylemiştim. Geniş dünyanın, yüzeyin ve Karanlıkaltı'nın birçok ırkı hakkında pek fazla bilgim olmadan ve o çok

sayıdaki halkların varolduğunu bile bilmeden yaptığım bir iddiaydı bu. Bir daha Drow öldürmeyeceğim demiştim, ama yeraltı gnomları svirfnebli ne olacaktı? Ya da buçukluklar, elfler veya cüceler? Peki ya insanlar?

Wulfgar'ın barbar halkı On-Kasaba 'yi istila ettiğinde insan öldürmek zoruna kalmıştım. O masum halkı korumak demek saldırgan insanlarla savaşmak, belki de onları öldürmek demekti. Yine de, bu hareket ne kadar nahoş olursa olsun en ciddi yeminimi hiç etkilememişti. Hem de insan ırkının şöhretinin kara elflerinkinden bile fazla olmasına rağmen.

Öyleyse, yalnızca benimle aynı ırktan oldukları için bir daha Drow öldürmeyeceğimi söylemem şimdi bana yanlış ve sadece ırkçılık gibi geliyor. Yalnızca derisinin rengi benimkiyle aynı diye bir canlının hayatının değerini diğerinden üstün tutmak benim prensiplerimi küçük düşürür. Üzerinden uzun zaman geçen o yemindeki yanlış değerlerin benim dünyamda, sayısız fiziksel ve kültürel farkların bulunduğu bir dünyada yeri yok. Yolculuklarımı heyecanlı kılan, evrensel güzellik kavramına yeni renkler ve şekiller ekleyen şey de bu farklılıkların ta kendisi zaten.

Şimdi, gözlerim açıkken, deneyimlerimle tartarak yeni bir yemin ediyorum: Palalarımı savunma dışında çekmeyeceğim: prensiplerimi, hayatımı ya da kendisini koruyamayanları savunma dışında. Yalancı peygamberlerin davalarına yardımcı olmak için, kralların hazinelerini arttırmak için ya da incinmiş gururumun intikamını almak için savaşmayacağım.

Ve inanç adına savaşıyor olsun olmasın, altın zengini bir sürü paralı askere bu yemin gerçekçilikten uzak, uygulanması imkansız, hatta saçma bile gelebilir. Ama onlara karşı kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kendimden emin bir şekilde şöyle ilan ediyorum: ben çok daha zenginim!

—Drizzt Do'Urden

Sessizlik! Vierna'nın zarif parmakları, Drowların el lisanını kullanarak bu emri üstüste tekrarladı.

Kirişleri hazır hale getirilip kurulan iki el arbaleti 'klik' etti. Silahları taşıyan Drowlar ise kırık kapıya bakarak yere sindi.

Arkalarında, küçük mağaranın öteki tarafında bir ok büyülü bir şekilde çözülüp kaybolduğunda ve kara elf kurbanını bırakıp duvarın dibine yığılmasını sağladığında bir tıslama sesi duyuldu. Drider Dinin, yere yığılan Drowdan uzaklaşırken sert nasırlı bacakları taş zeminde tıkırdadı.

Sessizlik!

Jarlaxle parçalanan kapının kenarına doğru sokuldu ve ötesi görülmeyen karanlık kürelerinin arkasındaki sesleri duyabilmek için kulak kabarttı. Hafif bir tapırtı duydu ve arbalet okçularına hazır olmalarını işaret ederken hançerlerinden birini çekti.

Karanlığın içinden bir suret, yani gözcü olarak yolladığı Drow çıkıp mağaraya girince Jarlaxle adamlarını durdurdu.

"Gittiler," diye açıkladı gözcü, Vierna koşturarak paralı askerin yanına geldiğinde. "Küçük bir gruptu ve sizin mükemmel duvarınızın altında biri ezildiği için daha da küçüldü." Hem Jarlaxle hem de gözcü saygıyla eğilip Vierna'ya reverans yaptılar. Vierna ise bu ani felakete rağmen şeytanca gülümsüyordu.

"Iftuu'ya ne oldu?" diye sordu Jarlaxle, sorun çıktığı sırada koridoru gözlemekte olan muhafızı kastederek.

"Öldü," diye yanıtladı gözcü. "Deşilip biçilmiş."

Vierna hızla Entreri'ye doğru döndü. "Düşmanlarımız hakkında ne biliyorsun?" diye duymak istedi.

Kiralık katil, Drizzt'in kendi halkıyla yapılan ittifaklar hakkındaki uyarısını hatırlayarak Vierna'ya tehlikeli bir şekilde baktı. "Kapıyı kıran o çekici savuran kişi, iri insan Wulfgar idi," diye güven dolu bir sesle cevap

verdi. Taş zemine yığılmış ve hızla soğumakta olan iki surete baktı. "Bu ikisinin ölümünden de Cattibrie'ı sorumlu tutabilirsiniz, o da insan, ama dişi."

Vierna, Jarlaxle'ın gözcüsüne doğru döndü ve Entreri'nin söylediklerini Drow diline tercüme etti. "Bu ikisinden biri duvarın altında mıydı?" diye gözcüye sordu rahibe.

"Sadece tek bir cüce," diye yanıtladı Drow.

Entreri, Drowların sakallı halk için kullandığı sözü tanıdı. ··Bruenor mu?" diye sordu, acaba farkında olmadan Mithril Salonunun kralını mı katlettiklerini merak ederek.

"Bruenor?" diye tekrarladı Vierna, hiçbir şey anlamayarak.

"Battlehammer Klanının başı," diye açıkladı Entreri. "Ona sor," dedi Vierna'ya, gözcüyü işaret ederek. Sanki sakal sıvazlıyor-muş gibi yaparak temiz tıraşlı çenesini tuttu. "Kızıl sakal?"

Vierna tercüme ettikten sonra katile doğru döndü ve başını salladı. "Orada hiç ışık yoktu, gözcü bunu bilemez."

Entreri bu kadar ahmak olabildiği için kendisine sessizce küfretti. Şekillerin belirsizleştiği ve renklerin yansıyan ışığa değil de ısı miktarına dayalı olduğu şu enfrarujlu görüşü meselesine alışamamıştı bir türlü.

"Onlar gittiler ve artık bizi ilgilendirmiyorlar," dedi Vierna, Entreri'ye.

"Maiyetindeki üç kişiyi öldürdükten sonra onların kaçmasına izin mi vereceksin?" diye itiraz etmeye başladı Entreri, bu mantığın onları nereye götüreceğini anlayarak— ve bu yoldan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olmayarak.

"Dört kişi öldü," diye düzeltti Vierna, katilin üzeri açılmış oluğa ve Drizzt'in onun yanında yatmakta olan kurbanına bakmasını sağlayarak.

"Ak'hafta kardeşinin peşinden gitti," diye çabucak söze karıştı Jarlaxle.

"O zaman beş kişi öldü," diye sertçe yanıtladı Vierna, "ama kardeşim bizden aşağıda ve dostlarına katılmak için bizi aşması gerekli."

Kendi ana dilinde diğer Drowlarla konuşmaya başladı. Entreri bu dili kavrama konusunda pek usta olmasa bile, Vierna'nın oluktan aşağı Drizzt'i takip etmek için yola nasıl çıkılacağını kararlaştırdığını anlayabiliyordu.

"Benim anlaşmam ne olacak?" diye araya girdi.

Vierna'nın cevabı az ve özdü. "İstediğin dövüşü elde ettin. Anlaştığımız gibi seni özgür bırakıyoruz."

Entreri bu cevap karşısında hoşnutmuş gibi davrandı; hiddetini dışarı yansıtmasının, yerde yatan ve hızla soğuyan cesetlere katılmak demek olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Ama kiralık katil kaybetmiş olduğunu bu kadar kolay kabullenecek değildi. Onların ilgisini çekebilecek ve görünüşe göre tamamlanmış olan anlaşmayı değiştirebilecek birşeyler arayarak çılgınlar gibi etrafına bakındı.

Entreri bu noktaya kadar herşeyi mükemmel bir şekilde planlamıştı, sadece o kargaşa sırasında Drizzt'in ardından oluğa girmeyi başaramamıştı o kadar. Aşağıda yalnız kalsalardı, o ve baş rakibinin aralarındaki meseleyi sonsuza dek halletmelerine yetecek kadar zamanları olurdu. Ama şimdi Drizzt'i bir dövüş için yalnız yakalaması ihtimali çok uzak görünüyor ve her geçen saniye daha da uzaklaşı-yordu.

Kurnaz katil kendisini bundan çok daha zor durumlardan kurtarmıştı—fakat bu sefer kara elflerle, yani entrikanın ustalarıyla uğraşmakta olduğunu kendisine önemle hatırlattı.

"Şşşt!" diye tısladı Bruenor, Wulfgar ile Cattibrie'a. Fakat bütün gürültüyü çıkaran kişi, kütük gibi uyuyan ve sadece bir cücenin horlayabileceği gibi horlayan Thibbledorf Pwent idi. "Sanırım birşey duydum!"

Wulfgar, savaş öncüsünün miğfer sivrisini duvara yasladı ve bir elini Pwent'in çenesinin altına koyup cücenin ağzını kapadı. Sonra da parmaklarıyla Pwent'in iri burnunu mandal gibi sıktı. Pwent'in yanakları

garip bir şekilde birkaç kez şişti ve bir yerlerden garip ve titrek bir ses geldi. Wulfgar ile Cattibrie bakıştılar; hatta Wulfgar biraz yana doğru eğildi, bu sinir bozucu cücenin acaba kulaklarından horlamış olup olamayacağını merak ediyordu da!

Bruenor gürültü karşısında irkildi. ama dönüp de dostlarını azarlayamayacak kadar meşguldü. Koridorun ötesinden zar zor algılanan başka bir tıkırtı sesi geldi, ondan sonra ise bu ses daha yakından bir kez daha duyuldu. Bruenor kısa süre içinde bulunacaklarını biliyordu; Wulfgar ile Cattibrie'ın bu dolambaçlı tünellerde yollarını bulabilmeleri için meşale ışığına ihtiyacı varken nasıl kaçabilirlerdi ki?

Başka bir ayak sürtme sesi geldi, bu seferki küçük mağaranın hemen dışındaydı.

"Pekala, ortaya çık bakalım, seni sivri kulaklı ork aşığı!" diye kükredi sinirleri gerilmiş ve korkmuş olan cüce kral. Bruenor, Wulfgar'ın girişin bir kısmını kapamak için kullandığı taş dilimin yanındaki küçük açıklıktan dışarı zıpladı. Cüce, kocaman baltasını kafasının üzerinde yukarı kaldırdı.

Beklediği gibi kara silueti gördü ve baltasıyla kesmeye çalıştı. Ama kara siluet çok hızlı bir şekilde cücenin yanından geçti ve minicik bir ses bile çıkartmadan küçük mağaranın içine daldı.

"Ne?" diye afalladı, baltası hâlâ kafasının üstünde durmakta olan cüce, kendisini hızla döndürüp yere kapaklanma tehlikesini kıl-payı atlatarak.

Cattibrie'ın taş dilimin ardından, "Guenhwyvar!" diye seslendiğini duydu.

Bruenor paldır küldür mağaraya geri girdiğinde kudretli panter ağzını açtı ve -Guenhwyvar kaçmadan önce heykelciği kavramış olan bahtsız bir Drowun kara derili eliyle birlikte- değerli heykelciği yere bıraktı.

Cattibrie yüzünü ekşiterek baktı ve şekli bozuk kesik eli heykelcikten uzak bir yere doğru tekmeledi.

"Kahrolası iyi kedi," diye kabul etti Bruenor. Sert cüce, yeni ve güçlü bir müttefik buldukları için gerçekten de rahatlamıştı.

Guenhwyvar cevap olarak kükredi ve gür sesi tünel duvarlarında dört bir yöne doğru metrelerce yankılandı. Bu sesle birlikte Pwent bitkin gözlerini açtı. Sadece bir metre ötesinde oturmakta olan üçyüz kiloluk panteri görünce savaş öncüsünün koyu gözleri tam anlamıyla faltaşı gibi açıldı!

Adrenalini yeniden yükselen vahşi savaş öncüsü, debelenip ayağa kalkmaya çalışırken (ve farkında olmadan kendi çenesine diz atıp dizliğindeki çiviyle hafifçe kanatırken) onaltı ayrı söz sarfetti. Neredeyse başarmıştı ama Guenhwyvar görünüşe göre onun niyetini anladı ve pençelerini içine çekmiş olduğu patisiyle cücenin yüzüne vurdu.

Duvara tekrar çarpıp sekerken Pwent'in miğferi temiz bir notayla çınladı ve tam o anda bir uyku daha çekse iyi olacağını düşündü. Ama bir savaş öncüsü olduğunu kendisine hatırlattı ve ona bakılırsa en vahşi savaşlardan biri başlamak üzereydi. Pelerinin altından iri bir matara çıkarttı ve büyük bir yudum aldı. Sonra kafasındaki örümcek ağlarını silkelemek için başını sağa sola salladı, kalın dudakları ise gürültüyle şıpırdadı. Tekrar kendine gelmiş gibi görünen savaş öncüsü, hücuma geçmek üzere ayaklarını yere sabitledi.

Wulfgar onu miğferinin sivrisinden yakaladı ve yerden kaldırdı. Pwent'in tıknaz bacakları çaresizce sallanıp duruyordu.

"N'ooluyo be?" diye itiraz içinde hırladı savaş öncüsü. Ama Guenhwyvar ona doğru dönüp kulaklarını yatırarak ve inci gibi dişlerini göstererek hırladığında Thibbledorf Pwent"in bile kabadayılığı söndü ve yüzündeki kan çekildi.

"Panter bizim dostumuz," diye açıkladı Wulfgar.

"Bu— bu... kahrolası kedi de ne?" diye kekeledi Pwent.

"Kahrolası iyi kedi," diye düzeltti Bruenor. tartışmaya son noktayı koyarak. Ondan sonra cüce kral, Guenhwyvar'ın yanlarında olmasından memnuniyet duyarak koridoru kolaçan etme işine geri döndü. Guenhwyvar'ın onlara yapabileceği her türlü yardıma ve muhtemelen biraz daha fazlasına ihtiyaçlar duyacaklarını biliyordu.

* * *

Entreri duvara yaslanmış olan yaralı bir Drow farketti. İki kara elf onun yaralarıyla ilgileniyordu ve yarasına sardıkları bandajlar çabucak sıcak kanla parlamaya başlıyordu. Bunun, Drizzt kediyi çağırdıktan hemen sonra panter heykelciğine uzanan kara elf olduğunu anladı ve Guenhwyvar, kiralık katilin aklına deneyebileceği yeni bir numara getirdi.

"Drizzt'in dostları peşinizden gelecektir, hatta oluktan aşağı bile inerler," diye sertçe belirtti Entreri, bir kez daha Vierna'nın sözünü keserek.

Rahibe, onun söyledikleriyle bariz bir şekilde endişelenerek katile doğru döndü— yanında duran paralı asker de öyle.

"Onları hafife almayın," diye devam etti Entreri. "Onları tanıyorum ve hepsi de dostlarına kara elflerin dünyasındaki herşeyden daha fazla sadıklar — tabii bir rahibenin Örümcek Kraliçe'ye olan sadakati dışında," diye ekleyerek Vierna'ya saygısını dile getirdi, zira derisinin Drow ganimeti olarak yüzülmesini istemiyordu. "Şimdi kardeşinin peşinden gitmeyi planlıyorsun, ama onu derhal yaka-lasan ve bütün hızınla Menzoberranzan'a doğru yola çıksan bile, sadık dostları seni takip edecekler."

"Sayıları pek azdı," diye yanıtladı Vierna.

"Ama yanlarında bir orduyla geri gelecekler, özellikle de o duvarın altında kalan kimse Bruenor Battlehammer ise," diye karşılık verdi Entreri.

Vierna, kiralık katilin iddialarını doğrulaması için Jarlaxle'a baktı. Dış dünya hakkında daha bilgili olan kara elf ise sadece omuz silkti ve çaresiz bir şekilde kafasını salladı.

"Daha iyi donanmış ve daha iyi silahlanmış bir şekilde gelecekler," diye devam etti Entreri. Çevirdiği yeni entrika aklında kesin bir biçimde beliriyor ve konuşması güç kazanıyordu. "Muhtemelen yanlarında büyücülerle ve kesinlikle bir sürü rahiple. Ayrıca o ölümcül yayla" -duvarın yanındaki cesede hafifçe baktı- "ve barbarın savaş çekiciyle."

"Birçok tünel var," diye mantığa vurdu Vierna. Görünüşe bakılırsa bu düşünceyi bir kenara atıyordu. "Bizim izimizi takip edemezler." Bu fikir onu tatmin etmişçesine geri döndü ve ilk planını tasarlamaya devam etmeye koyuldu.

"Panter yanlarında!" diye ona hırladı Entreri. "Kardeşinin en yakın dostu olan panter. Guenhwyvar, Drizzt'in cesedini Cehenneme dahi taşısanız peşinizden gelir."

Yine kaygılanan Vierna, Jarlaxle'a baktı. "Sen ne diyorsun?" diye sordu.

Jarlaxle bir eliyle sivri çenesini sıvazladı. "Kardeşin şehirde yaşarken panter devriye grupları arasında iyi bilinirdi," diye itiraf etti. "Akıncı grubumuz pek büyük değil— ve görünüşe göre şimdi beş kişi eksildi."

Vierna sertçe Entreri'ye doğru döndü. "Sen bu kimseleri iyi tanır gibi gözüküyorsun," diyerek biraz alaycı bir tavırla katili teşvik etti. "ne yapmamızı salık veriyorsun?"

"Kaçan grubun peşine düşün." diye yanıtladı Entreri, parçalanan kapının arkasındaki karanlık koridoru işaret ederek. "Cüce tesislerine geri dönüp destek toplamadan evvel onları yakalayın ve öldürün. Ben kardeşini senin için bulacağım."

Vierna ona şüpheyle baktı, Entreri'nin kesinlikle hiç beğenmediği bir bakıştı bu.

"Ama Drizzt ile bir dövüş daha yapmama izin verilecek," diye ısrar etti, planına inanılır nitelikteki bir yem koyarak.

"Yeniden birleştiğimiz zaman," diye ekledi Vierna soğukça.

"Elbette." Kiralık katil yere kadar eğilip reverans yaptı ve oluğa doğru ilerledi.

"Ve yalnız başına gitmeyeceksin," diye karar verdi Vierna. Jarlaxle'a şöyle bir baktı, paralı asker de adamlarından iki tanesine kiralık katili takip etmelerini işaret etti.

"Ben yalnız başıma çalışırım," diye ısrar etti Entreri.

"Sen yalnız başına ölürsün," diye düzeltti Vierna, "yani tünellerde, benim kardeşime karşı demek istiyorum," diye ekledi, daha yumuşak ve alaycı bir tonlamayla. Ama Entreri, Vierna'nın bu tehdidinin kardeşiyle hiçbir alakası olmadığını biliyordu.

Onunla tartışmaya devam etmekte bir mantık göremedi. Bu sebeple sadece omuz silkti ve kara elflere başı çekmelerini işaret etti.

Aslında, önünde levitasyon gücüne sahip bir Drow varken, tehlikeli oluktan inmek kiralık katil için çok daha rahat olurdu.

Aşağı koridora ilk çıkan kişi başı çeken kara elf oldu. Entreri çevik bir şekilde yanına indi ve ikinci Drow ise katilin ardından yavaşça aşağı süzüldü. İlk Drow şaşkınlık içinde kafasını salladı ve yerde yüzükoyun yatan vücudu ayağıyla hafifçe dürttü. Ama Drizzt'in sayısız numaraları konusunda daha bilgili olan Entreri, kara elfi kenara itti, yerde yatan ve bir ceset gibi görünen surete doğru kılıcını savurdu. Kiralık katil ölü Drowu dikkatle çevirdi, bunun Drizzt olmadığını ve kurnazca bir numara yapmadığını gözler önüne serdi. Tatmin olarak kılıcını kınına soktu.

"Düşmanımız akıllı," diye açıkladı. Yüzey dilini anlayan yol arkadaşlarından birisi başıyla onayladıktan sonra diğer Drowa tercüme etti.

"Bu Ak'hafta," diye Entreri'ye açıkladı kara elf. "Vierna'nın tahmin ettiği gibi ölmüş." Kara elf, diğer yol arkadaşıyla birlikte kiralık katilin yanına doğru yürüdü.

Entreri, oluğun dibinde ölü bir asker bulduğuna pek şaşırma-mıştı. Düşmanlarının ne kadar ölümcül ve ne kadar becerikli olabileceğini, Vierna'nın grubundaki herkesten daha iyi anlıyordu. Entreri kendisine eşlik eden iki Drowun usta dövüşçüler olduğundan şüphe duymuyordu. Ama düşmanlarının taktikleri hesaba katılacak olursa deneyimsizlerdi, Drizzt'i yakalamak için pek şansları yoktu. Entreri'ye göre eğer bu iki kara elf oluktan aşağı yalnız başlarına inselerdi, Drizzt onları çoktan kesip biçmiş olurdu.

Entreri bu düşünceyle birlikte içten içe gülümsedi. Sonra bu iki Drowun düşmanları bir yana müttefiklerini bile tanımadıklarını farkedince gülümsemesi daha da büyüdü.

İz süren Drow yanından geçerken Entreri'nin kılıcı yana doğru saplandı ve bahtsız elfm iki akciğerini de temiz bir şekilde şişledi. Diğer Drow, Entreri'nin beklediğinden daha hızlı davranarak el arbaleti doğrultulmuş ve kurulmuş bir halde döndü.

Önce mücevherli hançer havaya fırladı, Drowun silah tutan elini çentti ve atışın zarar vermeden yana düşmesini sağladı. Gözü korkmayan kara elf hırladı ve bir çift keskin kılıç çekti.

Entreri, kara elflerin eşit boydaki silahlarla bu kadar iyi ve rahatça dövüşebilmesine hep hayret ederdi. İnce deri kemerini pantolonundan bir kamçı gibi çekti ve serbest olan eline doladı. Rakibini kontrol altında tutmak için kemeri ve kılıcını önünde salladı.

"Drizzt Do'Urden'ın tarafındasın!" diye suçladı Drow.

"Senin tarafında değilim," diye düzeltti Entreri. Drow şiddetle saldırdı. Kılıçları çapraz oldu, geriye doğru çekilip iki yana açıldı ve tekrar çapraz bir şekilde katile yaklaşarak Entreri'yi kılıcıyla karşılık vermeye ve derhal geri çekilmeye zorladı. Bu saldırı marifet doluydu ve yanıltıcı derecede hızlıydı. Ama Entreri, bu Drow ile Drizzt arasındaki temel farkı, Drizzt'in - ve tabii Entreri'nin- diğer savaşçılardan daha üstün olmasını sağlayan o ince hüner seviyesini çabucak ayırdetti. Bu çifte çapraz saldırısı, Entreri'nin şimdiye kadar gördüğü bütün hamleler kadar iyi bir şekilde yapılmıştı, ama bu manevrayı sergilemek için harcadığı birkaç saniyede kara elfın savunması belirli bir denge sağlamamıştı. Diğer bir sürü dövüşçü gibi bu Drow da tek yönlü bir savaşçıydı. Saldırıda mükemmeldi, savunmada da mükemmeldi, ama aynı anda ikisinde birden mükemmel değildi.

Aslında bu küçük bir sorundu; Drowun hızı görünürdeki zayıflığını birçok savaşçının farkedemeyeceği bir şekilde telafi ediyordu. Ama Entreri birçok savaşçıya benzemiyordu.

Drow yine baskıyla hücum etti. Bir kılıcı dosdoğru Entreri'nin yüzüne hamle yaptı ve en son anda kenara savuşturuldu. Diğeri onun hemen ardından, alçaktan geldi. Ama Entreri. kendi silahının yönünü tersine çevirdi ve saplama darbesi yapan kılıcın ucunu yere doğru eğdi.

Drow öfkeyle tekrar saldırdı. Kılıçları havada uçuştu ve görünür olan her açıklığa doğru dalışa geçti; tabii Entreri'nin kılıcı tarafından engellenmek ya da deri kemerle kanca gibi sarılıp yana savrulmak üzere.

Ve kiralık katil bile bile hep geri çekildi. Zaman kolluyor, kesin bir şekilde öldürme fırsatını bekliyordu.

Kara elf ilk saldırısını tekrarladı; kılıçlar çapraz oldu, geri çekilip iki yana açıldı ve tekrar çapraz olarak Entreri'nin bel kısmına doğru dalışa geçti.

Kiralık katil ani ve dehşet verici bir hızla hareket ettiğinde savunması değişti.

Entreri'nin kemeri Drowun sağ elindeki, yani diğerinin altındaki kılıcın ucuna dolandı. Kiralık katil kemeri sola doğru geri çekti, kılıçları birbirine iyice yaklaştırdı ve ikisini de bir yana doğru eğdi.

Sonu gelmiş olan kara elf derhal geri çekildi ve iki kılıcı da kemerden kurtuldu. Fakat saldırısı sırasında savunmasını da açık bırakmış olan Drowun doğrulup hazır olabilmek için yarım saniyeye ihtiyacı vardı.

Entreri'nin kılıcının saplanması yarım saniye bile sürmedi. Kılıç Drowun açıkta kalan sol tarafına açlıkla saplandı ve göğüs kafesinin altında kalan yumuşak deride ilerlerken ucu kıvrıldı.

Yaralı Drow karnı feci şekilde yarılmış bir halde yere düştü. Entreri ise onu takip etmek yerine dengeli savaş duruşuna geri çekildi.

"Sen öldün," dedi doğruya doğru bir şekilde, Drow ayağa kalkıp kılıçlarını yukarıda tutabilmeye uğraşırken.

Drow bu iddiayı çürütemiyor ve gözlerini kör edip içini yakan bir ıstırap içindeyken, kiralık katilin yaklaşan saldırısını durdurmayı ümit dahi etmiyordu. Kılıçlarını yere bıraktı ve şöyle bildirdi, "Pes ediyorum."

"İyi dedin," diye tebrik etti Entreri. Ardından kılıcını ahmak kara elfın kalbine saplayıverdi.

Silahını, düşmanının piwafwisine silerek temizledi ve kıymetli hançerini geri aldı. Sonra arkasını döndü ve oldukça sınırlı enfraruj görüşüyle ötesini pek seçemediği, iki ayrı yöne doğru dümdüz uzanan boş tünele baktı. "Şimdi, sevgili Drizzt," dedi yüksek sesle, "herşey planladığım gibi oldu işte." Entreri, bu denli tehlikeli bir durumdan bu kadar mükemmel bir şekilde sıyrılmayı başardığı için kendisini tebrik ederek gülümsedi.

"Calimport'un lağım tünellerini unutmadım, Drizzt Do'Urden!" diye haykırdı, aniden hiddeti dolup taşarak. "Affetmedim de!"

Drizzt ile güney şehrinde savaşırlarken kendisini zayıf bırakan şeyin hiddet olduğunu kendisine hatırlatan Entreri derhal sakinleşti.

"Metin ol, saygıdeğer dostum," dedi sessizce, "zira artık oyunumuza başlayabiliriz, olması gerektiği gibi."

* * *

Attığı turu tamamlayan Drizzt, Entreri ayrıldıktan kısa bir süre sonra oluğun olduğu bölgeye geri geldi. Yerde yatan iki yeni cesedi görünce neler yaşadığını çabucak anladı ve bunların hiçbirinin bir tesadüf sonucu olmadığını da farketti. Drizzt yukarıdaki mağarada Entreri'ye yem atmış, oyunu katilin istediği şekilde oynamayı reddetmişti. Ama görünüşe bakılırsa Entreri, Drizzt'in isteksiz olacağını tahmin etmiş ve alternatif bir plan tasarlamış ya da o anda doğaçlama birşeyler üretmişti.

Şimdi aşağı tünellerde Drizzt, sadece Drizzt vardı. Teke tek kalmışlardı. Artık eğer iş dövüşmeye varırsa Drizzt, kazanmasının en azından özgürlüğü için bir şans doğuracağını bildiği için bütün kalbiyle savaşacaktı.

Drizzt başını salladı ve fırsatçı düşmanını sessizce tebrik etti.

Ama Drizzt'in öncelik verdiği şey Entreri'ninkiyle aynı değildi. Kara elfin temel kaygısı: çevreden dolaşıp tekrar yukarı nın ve dostlarına yeniden katılıp tehlikeye karşı onlara yardımcı olmanın bir yolunu bulmaktı.

Fakat Drizzt Do'Urden, yolunun üstünde Entreri'ye rastlayacak olursa oyunu bitirmeye niyetliydi.

-16-

"Hiç hoşnut değilim," diye belirtti Vierna. Altında zavallı Cobble'ın ezilmiş cesedi bulunan büyülü demir duvarın yanında Jarlaxle ile birlikte duruyordu.

"O kadar kolay olacağını mı sanıyordun?" diye cevap verdi paralı asker. "Sadece elli kişilik bir taburla birlikte, tahkimatlı bir cüce tesisinin tünellerine girdik. Binlercesine karşılık elli kişi.

"Kardeşini yemden ele geçireceksin," diye ekledi Jarlaxle, Vierna'nın gereğinden fazla tedirgin olmasını istemeyerek. "Adamlarım iyi eğitimlidir. Mithril Salonunun ana çıkışına açılan tek bir koridora, daha şimdiden üç düzine adam yolladım, yani Baenre kadrosunun tümünü. Drizzt'in müttefiklerinden hiçbiri o yoldan içeri giremeyecek ve tuzağa düşen dostları kaçmayı başaramayacak."

"Cüceler bizim etrafta olduğumuz öğrenince, peşimizden bir ordu gönderecekler," diye tatsızca mantık yürüttü Vierna.

"Eğer öğrenirlerse," diye düzeltti Jarlaxle. "Mithril Salonunun tünelleri uzundur. Düşmanlarımızın kayda değer bir birlik hazırlaması epey zaman alacaktır— belki de günler sürer. Cüceler organize olmadan önce Drizzt ile beraber Menzoberranzan'a giden yolu yarılamış oluruz."

Vierna, şimdi nasıl hareket etmesi gerektiğini düşünüp taşınarak uzun bir süre duraksadı. En alt seviyeden yukarı çıkmanın sadece iki yolu vardı: yandaki odada bulunan oluk ve belli bir mesafe kuzeyde olan dolambaçlı tüneller. Odaya baktı ve oluğa şöyle bir göz atmak için ilerledi. Drizzt'in

peşinden sadece üç kişi göndermekle acaba hata mı ettiğini merak ediyordu. Emrindeki bütün birliği -yani bir düzine Drow ve bir driderı- takip için aşağı yollamayı düşündü.

"İnsan onu yakalayacaktır," dedi ona Jarlaxle, sanki kadının zihnini okumuş gibi. ·'Artemis Entreri düşmanımızı bizden daha iyi biliyor; yüzey dünyasının çeşitli yerlerinde Drizzt ile savaşmış. Ayrıca küpeyi hâlâ takıyor, böylece onun izini sürebilirsin. Burada, yukarıda Drizzt'in dostlarının, yani ulaklarımın raporlarına göre sadece bir avuç dolusu insanın icabına bakmamız gerekiyor."

"Peki ya Drizzt, Entreri'yi atlatırsa?" diye sordu Vierna.

"Yukarı çıkmanın sadece iki yolu var," diye ona yeniden hatırlattı Jarlaxle.

Kararını vermiş olan Vierna başıyla onayladı ve oluğun yanına gitti. Cafcaflı cüppesinin katları arasından küçük bir büyücü değneği çıkarttı ve gözlerini kapayıp hafif hafif mırıldanmaya başladı. Vierna, ucundan yapışkan ağlar dökülen değnekle oluğun ağız kısmına yavaşça ve dikkatle kesin çizgiler çekti. Rahibe, ince ipliklerden oluşan örümcek ağının dış hatlarını mükemmel bir şekilde çizdi ve oluğun ağzını kapattı. Vierna yaptığı işe şöyle bir bakmak için bir adım geri çekildi. Keselerinden birinden içinde büyülü toz bulunan bir paket çıkarttı ve ikinci bir büyüye başlayarak tozu örümcek ağının üzerine serpiştirdi. Ağ iplikleri çabucak kalmlaşarak kara ve gümüşümsü bir renkle parıldamaya başladı. Sonra parıltı solup gitti ve büyü enerjisinin ısısı soğuyup oda sıcaklığına düşerek örümcek ağını hemen hemen görünmez kıldı.

"Artık yukarı çıkmanın sadece bir yolu kaldı," diye belirtti Vierna, Jarlaxle'a. "Bu ağ ipliklerini hiçbir silah kesemez."

"Öyleyse kuzeye gidiyoruz," diye hemfikir oldu Jarlaxle. "Aşağı tünelleri korusunlar diye birkaç ulak yolladım."

"Drizzt ile dostları bir araya gelmemeli," diye talimat verdi Vierna.

"Eğer Drizzt dostlarını bir daha görebilirse, onlar çoktan ölmüş olacak," diye büyük bir güvenle cevap verdi ukala paralı asker.

"Odaya gitmenin başka bir yolu olabilir," diye önerdi Wulfgar. "Eğer her iki yandan onlara saldırabilirsek—"

"Drizzt mekanı terketti," diye sözünü kesti Bruenor, büyülü kolye klipsine dokunup dostunun aşağılarda bir yerde olduğunu hissederek ve zemine bakarak.

"Düşmanlarımızı öldürdüümüzde, dostun bizi bulcaktır," diye mantık yürüttü Pwent.

Savaş öncüsünü hâlâ miğfer sivrisinden havada tutmakta olan Wulfgar, onu şöyle bir silkeledi.

"Drowlarla savaşmaya hiç gönüllü değilim," diye yanıtladı Bruenor ve hem Wulfgar'a hem de Cattibrie'a gözünün ucuyla endişeli bakışlar fırlattı, "bu şekilde değil. Eğer başarabilirsek onlardan uzak durmalı ve sadece zorunlu kaldığımızda savaşmalıyız."

"Geri dönüp Dagna'yı alabiliriz," diye önerdi Wulfgar, "ve tünelleri kara elflerden temizleyebiliriz."

Bruenor, onları cüce tesisine geri götürecek olan tüneller labirentine baktı ve yolu düşünüp tarttı. O ve dostları, Mithril Salonuna giden dolambaçlı yolda muhtemelen bir saat harcar ve hallice bir birlik toplamak için birkaç saat daha kaybederlerdi. Drizzt'in muhtemelen birkaç saati yoktu.

"Drizzt'in peşinden gideceğiz," diye kesin bir şekilde karar verdi Cattibrie. "Kolye klipsi bizi doğru yola sevkedecek ve Guenhwyvar da bizi Drizzt'e götürecektir."

Bruenor, Pwent'in bir dövüş ihtimalini doğuracak herşeyi seve seve kabul edeceğini biliyordu. Ayrıca Guenhwyvar'ın tüyleri kabarmıştı; narin kasları gerginleşmiş olan panter tedirgindi. Wulfgar'a göz atan cüce, barbar Cattibrie'a bakarken yüzünde hasıl olan o endişeli ve kendisini üstün gören ifade yüzünden neredeyse oğlanı başlayacaktı.

Guenhwyvar hiçbir uyarı sinyali vermeden olduğu yerde donup kaldı ve hafif, sessiz bir hırıltı koyverdi. Cattibrie kısık yanan meşaleyi derhal söndürdü ve iki cücenin kızıl kızıl parlayan gözleriyle yönünü tayin ederek yere sindi.

Grup birbirine sokuldu. Bruenor. kedinin hissettiği şeyin ne olduğunu görmek için dışarı çıkacağını ve diğerlerinin mağaranın içinde kalmasını fısıldayarak söyledi.

"Drowlar," diye açıkladı, birkaç saniye sonra Guenhwyvar ile birlikte geri döndüğünde, "sadece bir avuç dolusu Drow hızla kuzeye , doğru ilerliyor."

"Bir avuç dolusu ölü Drow," diye düzeltti Pwent. Zırhının omuzundaki eklem yerleri gürültüyle gıcırdadığında diğerleri savaş öncüsünün ellerini hevesle ovuşturduğunu anladılar.

"Dövüş falan yok!" diye cüret edebildiği kadar yüksek bir sesle fısıldadı Bruenor ve hareket etmeyi kesmesi için Pwent'in kolunu kavradı. "Bu grubun Drizzt'i nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikri olduğunu düşünüyorum, zira onu aramaya çıkmışlar. Ama elimizde ışık olmadan onlara yetişmeye hiç şansımız yok."

"Ve eğer meşale yakarsak, kısa süre içinde kendimizi bir dövüşün içinde buluruz," diye mantık yürüttü Cattibrie.

"O zaman şu lanet meşaleyi yakın yahu!" dedi Pwent umutla.

"Kapa çeneni," diye yanıtladı Bruenor. "Yavaş ve sakince dışarı çıkıyoruz — ve meşaleyi sen taşıyacaksın, haydi şunu iki meşale yapalım. Dövüş olacağını sezdiğin anda onları yakmaya hazır ol," dedi Wulfgar'a. Sonra Guenhwyvar'a başı çekmesini işaret etti ve yürüyüş temposunu ağır tutmasını söyledi.

Pwent, tünelden çıkar çıkmaz elindeki geniş matarayı Cattibrie'ın eline tıkıştırdı. "Şundan bi yudum al," diye talimat verdi, "ve elden ele dolaştır."

Cattibrie, kör bir şekilde elini bu nesneye doğru uzattı ve en sonunda bunun bir matara olduğuna karar verdi. İğrenç kokulu sıvıyı ihtiyatla kokladıktan sonra matarayı geri vermeye davrandı.

"Bi Drow elfı kıçına zehirli bi dart oku sapladıı zaman, bu içecek hakkında daha iyi şeyler düşünceksin," diye açıkladı kaba savaş öncüsü, Cattibrie'in kalçasına hafifçe vurarak. "Bu zımbırtı kanında dolaşırken sana hiçbi zehir işlemez!"

Drizzt'in başının belada olduğunu kendisine hatırlatan genç kadın, mataradan büyük bir yudum aldı ve öksürerek yana doğru tökezledi. Bir anlığına kendisine bakan sekiz cüce ve dört kedi gözü gördü, ama bu çifte görüntü kısa sürede kayboldu ve kız da matarayı Bruenor'a uzattı.

Bruenor matarayı rahatça aldı, içmeyi bitirdiğinde iç geçirdi ve derin ama sessiz bir şekilde geğirdi. "Ayak parmaklarını ısındırıyor," diye Wulfgar'a açıkladı matarayı uzatırken.

Wulfgar da içip kendisine geldiğinde grup yola çıktı. Guenhwyvar'ın yumuşak patileri sessizce yolu belirtiyor ve Pwent'in zırhı her adımda gürültüyle gıcırdıyordu.

Kırk tane savaşa hazır cüce, çizmelerini rap rap yere vurarak ilerleyen General Dagna'yı Mithril Salonunun aşağı madenlerinden en son muhafız odasına doğru takip ediyordu.

"Dosdoğru goblin mağarasına gidiyoruz," diye erlerine açıkladı general, "ve orada ayrılıyoruz." Dagna, kapı muhafızlarına talimat vermeye koyuldu. Çeşitli kapı vurma sinyalleri belirledi ve sonradan gelecek askerler için ilerleme yönleri tayin etti. Bir düzineden az sayıdaki hiçbir cüce grubunun yeni bölgeye girmesine izin verilmemesini net bir şekilde emretti.

Sonra sert general Dagna askerlerini hizaya soktu, cesurca, gururla başa geçti ve açılan kapıdan dışarı çıktı. Dagna, Bruenor'un başının dertte olduğunu pek sanmıyor, kralın muhtemelen bir goblin direnişiyle ya da başka bir küçük sorunla karşılaşmış olduğunu tahmin ediyordu. Ama general, işini sağlama alan bir kumandandı, eşit güçteki düşman karşısında

bile fazla sayıyı tercih ederdi ve Bruenor'un güvenliği sözkonusu olduğunda işi şansa bırakmazdı.

Sert çizmelerle atılan adımların sesleri, zırhların tangırtısı ve hatta arada sırada bir homurtu halinde yükselen savaş şarkıları bu birliğe eşlik ediyor ve her üç cüceden biri elinde bir meşale tutuyordu. Bu zorlu birliğin gizliliğe ihtiyacı olduğunu düşünmesi için Dag-na'nın hiçbir sebebi yoktu. Ayrıca eğer Bruenor ya da diğer müttefikler civarda dolaşıyorsa bu gürültücü grubu bulabilsinler istiyordu.

Dagna'nın kara elflerden haberi yoktu.

Cücelerin hızlı yürüyüş temposu onları kısa sürede ilk kavşak noktasına, Bruenor'un uzun süre önce öldürdüğü ettin canavarının kemik yığınının bulunduğu yere getirdi. Dagna 'kanat gözcülerine' seslendi ve ilerlemeye başladı. Dosdoğru gitmeyi ve goblin savaşının yaşandığı mağaraya girmeye niyetliydi. Dagna, yan geçide bile ulaşmadan önce askerlerini yavaşlattı ve biraz sessiz olmalarını emretti.

General, geniş kavşak koridorunu geçmeye başladığında etrafına ilgi ve endişeyle bakındı. Üç asırdan uzun bir süredir savaşıyor olmakla mükemmel bir hale gelen savaşçı içgüdüleri ona birşeylerin yanlış olduğunu söylüyordu; ensesindeki gür tüyler garip bir şekilde ürpermekteydi.

Sonra ışıklar donuverdi.

Cüce general, ilk önce meşaleleri birşeylerin söndürdüğünü düşündü. Ama arkasında yükselen gürültü patırtıdan dolayı ve gözlerini yeniden odaklayabildiğinde kullanabilmesi gereken enfrarujlu görüş yeteneğinin tamamen faydasız olduğunu farkettiği için, ortalıkta daha kötü birşeylerin olduğunu anladı.

"Karanlık!" diye haykırdı bir cüce.

"Büyücüler!" diye uludu bir diğeri.

Dagna, yol arkadaşlarının ite kaka etrafta dolaştığını, kulağının yanından ıslık çalarak birşeyin geçtiğini ve hemen ardında duran alt

kumandanlarından birisinin acıyla homurdandığını duydu. General içgüdüsel olarak geri yürümeye başladı ve birkaç adım attıktan sonra karanlık küresinden dışarı çıkıp adamlarının oraya buraya koşturmakta olduğunu gördü. Bir başka karanlık küresi, cüce birliğini neredeyse net bir şekilde iki bölüme ayırdı. Büyülü kürenin hemen önünde olanlar, karanlığın içinde ve geride kalanlara sesleniyor ve organize olabilmeye çalışıyordu.

"Kama şeklini alın!" diye gürültü patırtının arasından haykı-rarak sesini duyurdu Dagna. En temel cüce formasyonunun oluşturulmasını emretmişti. "Bir karanlık büyüsünden başka birşey değil!" Generalin hemen yanındaki bir cüce göğsünü tuttu, Dagna'nın daha önce hiç görmemiş olduğu bir dart okunu çekip çıkarttı ve daha zemine değmeden horlamaya başlayarak yere yığıldı.

Dagna'nın inciğini birşey çentti, ama general bu şeyi boş verdi ve bütün grubu tek ve bütün bir dövüş ünitesi haline getirebilmek için emirler yağdırmaya devam etti. Beş tane cüceyi sağ kanattan karanlık küresinin etrafından dolaşıp kavşak geçidin girişine gitmeleri için yolladı.

"Bana o lanet büyücüyü bulun!" diye onlara emretti. "Ve Dokuz Cehennemin hangi bir yaratığıyla dövüştüğümüzü öğrenin!"

Dagna'nın uğradığı hüsran sadece öfkesini arttırıyordu ve kısa süre içinde geri kalan cüce birliğini sıkı bir kama formasyonuna sokup karanlık küresini deşerek geçmeye hazır bir hale getirdi.

Kanattan giden beş cüce apar topar yan geçide daldı. Yollarının üzerinde bir düşmanın gizlenmiş olmadığından emin olduklarında hızla karanlık küresinin etrafından dolaştılar ve küreyle koridorun en sonundaki giriş kısmı arasında kalan dar geçide doğru koşturdular.

Gölgeler arasından iki tane karanlık suret çıktı. Suretler, cücelerin önünde tek dizlerinin üzerine çöktüler ve küçük arbalet yaylarını doğrulttular.

En öndeki cüce iki kere vuruldu ve tökezledi, ama yine de saldırı emrini vermeyi başardı. O ve dört yoldaşı kendilerini düşmanlarının üzerine son sürat fırlattılar. Başka düşmanların, başka kara elflerin levi-tasyonla havada

durduğunu ve şimdi etraflarında yere inmekte olduğunu iş işten geçtikten sonra farkettiler.

"Bu da ne..." diye boğuldu bir cüce, Drowun biri çevik bir şekilde yanına konup da güçlü bir tılsıma sahip gürzüyle cücenin kafasının yanını parçalarken.

"Hey, sen Drizzt değilsin!" diye belirtmeyi başardı bir cüce, bir Drow kılıcı boğazını deşmeden yarım saniye önce.

Grup lideri geri çekilme emri vermek istedi, amahaykırmava başladığında zemin adeta yükselip onu yutuverdi. Taş zemin uyuyan bir cüce için iyi bir yatak sayılırdı, ancak savunmasız kalan asker bu uykudan hiç uyanmayacaktı.

Beş saniye içinde geriye sadece iki cüce kalmıştı. "Drowlar! Drowlar!" diye haykırdılar, diğerlerini uyarmak için.

Bir tanesi, sırtında üç okla birlikte sertçe yere devrildi. Dizlerini üzerine doğrulmak için debelendi, ama iki kara elf üzerine çullanıp kılıçlarıyla kesip biçtiler.

Geriye kalan tek cüce, Dagna'nın yanına geri dönmek için koştururken karşısında sadece bir rakip gördü. Drow, ince kılıcıyla ileri doğru bir saplama yaptı; cüce bu darbeyi kabul etti ve yana doğru savrulan şiddetli bir balta darbesiyle karşılık verdi. Drowun kolunu doğradı ve kaliteli zincir zırhını yırtıp koparttı.

Dehşete kapılmış olan cüce, yere devrilen Drowun yanından geçti ve karanlığın içine daldı, büyülü kürenin öbür tarafından hızla çıktı ve Dagna'nın yavaşça hareket eden kama şeklindeki saflarının hemen önüne geldi.

Korku içindeki cüce, "Drowlar!" diye bir kez daha haykırdı.

Üçüncü bir karanlık küresi oluştu ve diğer iki küreyi birbirine bağladı. El arbaleti dartlarından oluşan bir yaylım ateşi başladı, onun ardındansa gözlerini kullanmadan dövüşme konusunda becerikli olan kara elfler geldi.

Dagna, kara elf büyüsüne karşı savaşmak için cüce rahiplere ihtiyaç olacağını farketti. Ama geri çekilme emrini vermeye çalıştığında haykırmak yerine oldukça derin bir şekilde esnedi.

Birşey. kafasının yanına sertçe vurdu ve cüce yere düşmekte olduğunu hissetti.

Bu kargaşanın ortasında ve kınlamayan karanlığın içinde kama formasyonu korunamadı. Ayrıca baskına uğrayan cücelerin kendilerine yakın sayıda hünerli ve hazırlıklı kara elflere karşı pek az şansları vardı. Cüceler akıllıca davranıp saflarını bozdular. Birçoğunun bilinci düşmüş bir dostunu yakalayacak ve geldikleri yöne doğru geri koşturacak kadar yerindeydi.

Bozgun devam ediyordu ama cüceler savaş konusunda acemi değildi ve aralarında hiç korkak yoktu. Tüneldeki karanlık bölgelerden çıkar çıkmaz içlerinden birkaç tanesi takımı yeniden organize etme işini üstlendi. Hızla kaçmalarına rağmen -geri dönüp meydan savaşı yapmayı düşünemezlerdi zaten- mışıl mışıl uyumakta olan, Dagna'da dahil yaklaşık on cüce tarafından yavaşlatılıyorlardı. Daha yavaş giden cüce birliği hızlı Drowları atlatmayı ümit dahi edemezdi.

Yol kesici gönüllüler için bir çağrı yapıldı, gönüllü sayısı da hiç az değildi hani. Birkaç saniye içinde işler yoluna koyulduğunda cüceler tekrar koşturmaya başladılar ve geri çekilen gruba zaman kazandırmak için kalkanlarım birleştirip koridorun ortasında duran altı cesur cüceyi geride bıraktılar.

"Koşun, yoksa ölenler boşu boşuna ölmüş olacak!" diye haykırdı yeni kumandanlardan birisi.

"Kayıp kralımız adına koşun!" diye bağırdı bir diğeri.

Kaçan grubun arka saflarında olanlar, sık sık tıknaz omuzlarının üzerinden geriye, yol kesici dostlarına doğru bakıyordu— tabii bu, savunma hattının olduğu yere bir karanlık küresi çökene kadar sürdü.

Hem kaçanlardan hem de geride kalan yol kesicilerden, "koşmaya devam edin!" diye koro halinde bir ses yükseldi.

Kaçan cüceler, kara elflerle yol kesen cüceler çarpıştığında başlayan savaşın seslerini duydular. Çeliğin çeliğe çarpma sesini, sert darbeler ve hafif kesiklerle çıkan hırıltıları duydular. Yaralanan bir Drowun feryadını da işittiler ve sertçe gülümsediler.

Geri dönüp bakmadan, kafalarını önlerine eğip koşmaya devam ettiler. Her biri kayıp dostları anısına kadeh kaldırmaya sessizce yemin ediyordu. Yol kesiciler safları kırıp onlara katılamayacaktı; ölü vücutları yere devrilene kadar savunma hattını koruyacak ve düşmanı geride tutacaklardı. Bunu kaçmakta olan kardeşlerine olan sadakatlerinden dolayı yapacaklardı. Bu, kutsal ve yiğitçe bir fedakarlıktı; cüce için cüce.

Cüceler koşmaya devam etti. İçlerinden birisi bir taşa takılıp tökezleyecek olursa, dört ayrı cüce duraksayıp onu tekrar ayağa kaldırıyordu. Eğer uyuyan cüceleri taşımak içlerinden birisi için zor-laşırsa bir diğeri yükü sırtına almaya gönüllü oluyordu.

Genç cücelerden birisi, ana grubun önünden depara kalkıp ilerledi ve çekicini kapı muhafızları için kararlaştırılmış olan sinyallerle taş duvarlara vurmaya başladı. Tünelin sonuna vardığında koca kapı çoktan aralanmıştı ve uğradıkları bozgun muhafızlar tarafından anlaşıldığı zaman kapılar iki yana doğru genişçe açıldı.

Cüce birliği, muhafız odasına doluşup kendilerini üstüste yere fırlattılar. Hatta bazıları içeri girmeden yere yığılanları içeri almak üzere kapı eşiğinin hemen önünde bekledi. Son dakikaya kadar, yani tünelin sonunu bir karanlık küresi kaplayana ve bir arbalet tabancası oku kapıdan geçip diğer bir askere saplanana kadar kapıyı açık tuttular.

Tünel kapısı kapanıp sürgülendi ve yapılan sayıma göre kırk bir kişilik grup içinden yirmi yedisinin kaçmayı başardığı anlaşıldı. Bunların da üçte birinden fazlası deliksiz bir uyku içindeydi.

"Lanet ordunun tümünü toplayalım!" diye önerdi cücelerden birisi.

"Ve rahipleri," diye ekledi bir diğeri, söylediği sözü daha iyi vurgulayabilmek için de Dagna'nın gevşek elini havaya doğru kaldırdı. "Zehiri durdurmak ve lanet ışıkları yanık tutabilmek için rahiplere ihtiyacımız var!"

Çalışkan cüceler kısa süre içinde bir iş bölümü yaptılar. Birliğin yarısı uykudakiler ve muhafızların yanında kaldı; diğer yarısı ise silah başı çağrısı yapmak üzere Mithril Salonunun dört bir yanına dağıldı.

DOST

Palaları kınlanndayken kendisini çok savunmasız hissediyor ve sık sık duraksayıp kendisine oldukça ahmakça davrandığını söylüyordu. Fakat muhtemel sonuçlar -yani dostlarının hayatı- Drizzt'i kamçılıyordu, o da ihtiyatla ve sessizce bir elini diğerinin üzerine atıyor, dolambaçlı ve tehlikeli oluktan yukarı milim milim çıkıyordu. Yıllar önce Karanlıkaltı'nın bir sakiniyken Drizzt de levitasyon gücüne sahipti ve oluktan aşağı çok daha kolayca inmeyi başarabilirdi. Ama görünüşe bakılırsa derin bölgelerin büyülü oluşumlarına bağlı olan o yetenek, Toril'in yüzeyine çıktıktan kısa bir süre sonra Drizzt'i terketmişti.

Ne kadar düştüğünü farketmemiş ve o düşüşün ardından hayatta kalabildiği için tanrıçası Mielikki'ye sessizce şükretmişti. Emekleyerek otuz metreyi geride bıraktı ve oluğun kolay ilerlenebilen meyilli yerini aştı. Geri kalan kısım ise neredeyse dimdikti. Bütün hırsızlar kadar çevik olan Drow inatla tırmanmaya devam etti.

'Guenhwyvar'a ne oldu?' diye endişelendi Drizzt. Acaba panter, Drowun aceleyle yaptığı çağrıya kulak vermiş miydi? Yoksa Drowlardan biri, belki de fırsatçı Jarlaxle, heykelciği yerden öylece alıp panteri kendisine mi maletmişti.

Bir elinin üzerine diğerini atarak karış karış ilerleyen Drizzt, oluğun ağzına yaklaştı. Oluğun girişine battaniye örtülmemişti ve yukarıdaki oda ürkütücü bir şekilde sessizdi. Drizzt, kara elf ırkının bulunduğu yerde sessizliğin pek birşey ifade etmediğini biliyordu.

Zamanında elli millik engebeli tünelleri ufacık bir ses dahi çıkartmadan aşan Drow keşif birliklerine öncülük etmişti. Haklı bir şekilde korkan Drizzt, küçük oluğun etrafında toplanmış, silahlarını çekmiş ve esirlerinin ahmakça geri dönmesini bekleyen bir düzine kara elf tasavvur etti.

Ama Drizzt'in yukarı çıkması gerekiyordu. Tehlike altındaki dostlarının iyiliği için, Vierna ile diğerlerinin hâlâ odada olduğu konusundaki korkularını yenmesi şarttı.

Eli santim santim yukarı yükselip, oluğun ağzına doğru uzanırken bir tehlike sezinledi. Hiçbir şey görmüyordu ve savaşçı içgüdülerinin sessiz haykırışları dışında elle tutulur, akla yatkın hiçbir uyarı işareti de yoktu.

Drizzt o haykırışları bir kenara atmaya çalıştı ancak eli kaçınılmaz bir şekilde yavaşladı. İçgüdüleri -buna şans da diyebilirdi-şimdiye kadar kimbilir kaç kez onu kurtarmıştı?

Hassas parmaklar ihtiyatla taşın üzerine doğru uzandı; Drizzt elini hızla kaldırma, oluğun kenarını tutup yukarı çıkma ve kendisini her ne tehlike bekliyorsa onunla yüzleşme isteğine karşı direndi. Orta parmağının tam ucunda zorlukla algılanabilen birşey hissetti ve durdu.

Elini geri çekemiyordu!

Drizzt ilk panik anı geçer geçmez örümcek ağı tuzağını anladı ve kendisini sakinleştirdi. Menzoberranzan'da büyülü ağların birçok amaç için kullanıldığına şahit olmuştu; hatta Şehrin İlk Evinin etrafı, kesilmesi imkansız olan ağ iplikleriyle çevriliydi. Ve şimdi, büyülü ipliklere sadece tek bir parmağı azıcık değiyor olduğu halde, Drizzt yakalanmıştı.

Mükemmel bir sessizlik içinde mükemmel bir şekilde kıpırtısız durdu. Neredeyse dimdik olan duvarlar arasında vücut ağırlığıyla tutunmak için kaslarının hareketlerini yoğunlaştırdı. Serbest olan elini yavaş yavaş pelerinine doğru götürdü. İlk olarak palalarından birisine elini attı, sonra akıllıca davranıp fikrini değiştirdi ve aşağıdaki koridorda öldürdüğü kara elften aldığı küçük oklardan birine uzandı.

Drizzt, yukarıdaki odadan gelen Drow sesleriyle birlikte donup kaldı.

Konuştuklarını pek çıkartamıyordu ama kendisi hakkında konuştuklarını anladı— ve dostları hakkında! Cattibrie ile Wulfgar ve onların yanında her kim varsa görünüşe göre kaçmayı başarmışlardı.

Ve panter de serbestçe dolaşıyordu; Drizzt, 'iblis kedi' hakkında birkaç söz ve korku dolu uyarılar duydu.

Şimdiye kadar hiç olmadığı kadar kararlı olan Drizzt, büyülü engeli kesip aşması, oluktan dışarı çıkması ve dostlarının yardımına koşması gerektiğini düşünerek elini Parıltı'ya doğru geri attı. Yine de çaresizlik anı kısa sürdü. Drizzt, Vierna adamlarının büyük bir kısmı hâlâ yukarıdayken bu oluğu kapattığına göre pek yakınlarda bu iki katmanı birbirine bağlayan başka bir yol olması gerektiğini anlamıştı.

Drow sesleri uzaklaştı ve Drizzt durduğu tehlikeli pozisyonu sağlamlaştırarak birkaç saniye daha geçirdi. Sonra küçük oku pelerininden aldı, üzerindeki sinsi uyku zehirini temizleme çabasıyla okun ucunu taşa sürttü ve giysilerine sildi. Elini yapışmış olan parmağına doğru ihtiyatla kaldırdı, acıdan haykırmamak için dudağını ısırdı ve okun keskin ucunu parmak derisine bastırarak deriyi yardı.

Drizzt bütün zehiri temizlemiş olduğunu ve uykuya dalıp oluktan aşağı, muhtemelen ölümüne doğru yuvarlanmayacağını sadece umut edebilirdi. Serbest eliyle sıkıca tutunabileceği bir yer buldu, sarsıntı ve acı için kendisini hazırladı. Kolunu sertçe çekti ve ağa yapışmış olan kesik deriyi parmağından ayırdı.

Neredeyse acıdan bayılacak ve dengesini kaybedecekti, ama bir şekilde tutunmayı başardı. Parmağını ağzına götürdü ve muhtemelen zehirlenmiş olan kanı emip tükürdü.

Beş dakika sonra aşağı koridora geri çıktı. Palaları elindeydi. Gözleri baş düşmanı etrafta mı diye bakmak ve hangi yöne gitmesi gerektiğini kestirmek için bir o yana bir bu yana dönüyordu. Mithril Salonunun doğuda bir yerde olduğunu biliyordu ancak kendisini esir alan kara elflerin onu genel olarak kuzeye doğru götürdüğünü far-ketmişti. Gerçekten de yukarı çıkan başka bir yol vardıysa. muhtemelen oluğun ötesinde ve kuzeydeydi.

Koridor boyunca sessizce ilerlerken -ışığının kendisini ele vermesini istemediği için- Parıltı'yı kınına geri soktu ama diğer palasını önünde tuttu. Sadece birkaç yan geçit vardı ve Drizzt bundan memnundu. Çünkü kendisine yol gösterecek hiçbir yeryüzü şekli olmayan şu noktada yapacağı her türlü yön seçiminin sadece tahminden ibaret olacağını farketmişti.

Sonra bir kavşağa geldi. Sağ tarafında görünüşe bakılırsa bulunduğu yere paralel uzanan bir tünel boyunca ilerleyen hızlı ve çevik bir siluet farketti.

Drizzt, içgüdüsel olarak bunun Entreri olduğunu anladı. Ayrıca Entreri'nin bu katmandan yukarı çıkmanın diğer yolunu bildiği kesindi.

Drizzt yere sinip ölçülü adımlar atarak sağa doğru gitti. Şimdi kendisi takip eden kişi olmuştu, takip edilen değil.

Paralel tünelin başına gelince duraksadı, derin bir nefes aldı ve kafasını uzatıp baktı. Hızla hareket eden o siluet çok ilerideydi ve beklenmedik bir şekilde yeniden sağa döndü.

Drizzt bu rota değişikliğini şüpheyle düşünüp tarttı. Entreri'nin sola doğru gitmesi, yani Drizzt'in takip ettiğini sandığı yola yakın kalması gerekmiyor muydu?

Drizzt, kiralık katilin takip edildiğini anladığından ve kendisini avantajlı olduğunu düşündüğü bir yere doğru çektiğinden şüpheleniyordu. Fakat Drizzt şüphelerine kulak vererek gecikmeyi göze alamazdı, özellikle de çetin bir rakibe çatmış olan dostlarının kaderi sallantıdayken. Hızla sağa doğru gitti ve hiçbir yol katedemediğini, Entreri'nin rotasının ikisini de kesişen geçitlerden oluşan bir labirente çıkardığını farketti.

Kiralık katil artık görünürlerde olmadığı için Drizzt zemine yoğunlaştı. Üstün enfrarujlu görüş kabiliyeti sayesinde Entreri'nin ayak izlerinin zar zor olsa bile hâlâ belirgin olduğunu görerek rahatladı. Kafası aşağı doğru eğikken, kiralık katilin kendisinden kaç saniye ileride ya da kaç saniye geride olduğunu pek bilmezken tehlikeye açık olduğunu farketti. Zira Drizzt, Entreri'nin onu bu yere çekme sebebinin geri dönüp kendisine arkasından yaklaşmak olduğunu biliyordu.

Dar tüneller, yerlerini daha geniş doğal mağaralara bırakırken Drow, Entreri'nin yürüyüş temposuna zar zor yetişiyordu. Ayak izleri silikti ve hızla soğuyordu ancak Drizzt yine de takip etmeyi başardı.

İleriden gelen küçük bir haykırma sesi Drizzt'in durmasını sağladı. Drizzt, bunun Entreri'nin sesi olmadığını biliyordu. Fakat henüz bir bağlantıya geçebilecek kadar dostlarına yakın olmadığını da tahmin ediyordu.

Peki o zaman bu kimdi?

Drizzt gözleri yerine kulaklarını kullanıp küçük yankılar arasından zar zor duyulabilen bir inleme sesini tespit etti. O zaman, Drow savaşçısı eğitimi almış olduğuna ve dolambaçlı tünellerdeki yankı tınılarını ayırdetme üzerine yıllarca çalıştığına memnun kaldı.

İnilti daha da yükseldi; Drizzt bu sesin kaynağının köşenin hemen ardında, onun baktığı açıdan küçük ve oval bir mağara gibi görünen yerde bulunduğunu biliyordu.

Drow, bir palasını aşağıya indirip diğer elini Parıltı'nın kabzasına atarak hızla köşeyi döndü.

Regis!

Yara bere içindeki buçukluk, uzaktaki duvara dayanmış bir şekilde oturuyordu. Elleri sıkıca bağlanmıştı, ağzında ince bir tıkaç vardı ve yanakları kurumuş kanla kaplıydı. Drizzt'in ilk içgüdüsü yaralı dostuna doğru koşmak oldu, ama bunun akıllı Entreri'nin sayısız hilelerinden biri olmasından çekinerek aniden durdu.

Regis onu farketti, ona çaresiz bir halde baktı.

Drizzt o ifadeyi daha evvel görmüştü ve buçukluğun yüzündeki bakışın, kılık değiştiren Entreri'nin maskeyi taksın ya da takmasın hiçbir şekilde taklit edemeyeceği derecede samimi olduğunu biliyordu. Bir saniye içinde buçukluğun yanına vardı, bağları kesti ve sıkı ağız tıkacını çıkarttı.

"Entreri..." diye nefes nefese konuşmaya başladı buçukluk.

"Biliyorum," dedi Drizzt sakince.

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi Regis, Drowun kendisine ilgi göstermesini isteyerek. "Entreri... biraz önce..."

"Benden bir dakikadan az bir süre önce buradan geçti," diye buçukluğun sözünü tamamladı Drizzt, Regis'in zar zor aldığı nefesini zorunlu kalmadıkça harcamasını istemeyerek.

Regis başıyla onayladı. Sanki kiralık katilin mağaraya geri gelmesini ve ikisini de öldürmesini bekliyormuş gibi, yuvarlak gözleri bir oraya bir buraya bakmıyordu.

Drizzt, o anda daha çok buçukluğun yaralarını incelemekle meşguldü. Ayrı ayrı açılmış olan yaralar yüzeysel görünüyordu fakat hepsi birleşince buçukluğu gerçekten de feci bir hale sokmuştu. Drizzt, yeni çözülmüş ellerinin kan dolaşımını sağlaması için Regis'e birkaç saniye verdikten sonra buçukluğu ayağa kaldırmaya çalıştı.

Regis hemen kafasını salladı; büyük bir baş dönmesi dalgasıyla birlikte dizleri boşaldı ve eğer Drizzt onu yakalaınasaydı yere düşüp taş zemine çarpacaktı.

"Beni bırak," dedi Regis, beklenmedik bir fedakarlık göstererek.

Boyun eğmez Drow teselli edercesine gülümsedi ve Regis'i yanına çekip ayağa kaldırdı.

"Birlikte gideceğiz," diye açıkladı kayıtsızca. "Senin beni bırakmayacağın gibi, ben de seni bırakmam."

O zamana kadar, kiralık katilin ayak izleri takip edilemeyecek kadar soğumuştu. Bu nedenle Drizzt, yukarı katmana açılan geçide dair bir ipucuna rastlamayı umut ederek körlemesine ilerledi. Şimdi diğer kılıcı yerine Parıltı'yi çekmişti; kılıcın ışığını, yerdeki küçük çıkıntılardan sakınabilmek ve Regis'in daha rahat yürümesini sağlamak için kullanıyordu.

Drizzt onu çekerek götürürken Regis'in ayağının yere adım atmaktan çok sürtünmesiyle ve buçukluğun inle-meleriyle birlikte hiçbir gizlilikleri kalmamıştı.

"Onun beni... öldüreceğini... düşündüm," diye belirtti Regis, nefesini zar zor alıp bütün bir cümle sarfedebilecek kadar tutmayı başardığında.

"Entreri yalnızca kendi avantajına olduğunu düşündüğü zaman öldürür," diye yanıtladı Drizzt.

"Neden yanında... beni de getirdi?" diye içten bir şekilde merak etti Regis. "Ve neden... beni bulmanı sağladı?"

Drizzt minik dostuna merakla baktı.

"Seni bana getirdi," diye açıkladı Regis. "O..." Buçukluk birdenbire yığıldı, ama Drizzt'in güçlü kolu onu ayakta tutmaya devam etti.

Drizzt, Entreri'nin kendisini neden Regis'e götürdüğünü kesin bir şekilde anladı. Kiralık katil, Drizzt'in Regis'i de yanına alacağını biliyordu—Entreri'nin düşüncesine göre Drizzt ile arasındaki fark da tamamıyla buydu zaten. Entreri, bu merhamet duygusunun Drowun zayıflığı olduğuna inanıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse gizliliği bozulmuş olan Drizzt, şimdi bu kedi fare oyununu Entreri'nin kurallarına göre oynamak ve aynı zamanda kendisine yük olan dostuna da en az oyuna gösterdiği kadar ilgi göstermek zorundaydı. Şansı yaver gidip üst katmana çıkan yolu bulsa bile, Entreri onu yakalamadan önce dostlarına ulaşmak için epey zorlanacaktı.

Drizzt farketti ki, Entreri'nin Regis'i ona buldurmasının sebebi Drowa fiziksel bir yük oluşturmaktan çok dürüst bir dövüşü sağlama almaktı. Regis yakınlarda bir yerde biçare bir şekilde yatarken, Drizzt aralarındaki kaçınılmaz dövüşte bütün kalbiyle savaşacak, kaçmayı hiç düşünmeyecekti.

Regis, bir sonraki yarım saat içinde baygınlık geçirip durdu. Drizzt ise hiç şikayet etmeden yükünün dengesini sağlamak için sık sık bir kolundan diğerine alarak onu taşımaya devam etti. Drow rancerin tünellerde yolunu bulma becerisi yüksekti ve bu labirenti çözme işinde epey yol aldığı konusunda kendinden emindi.

Geçmiş oldukları bir sürü koridordan biraz daha yüksek ve geniş olan uzun ve düz bir geçide çıktılar. Drizzt, Regis'i hafifçe bir duvara yasladı ve kayaların yapısını inceledi. Zeminde zar zor far-kedilen ve güneye doğru yükselen bir meyil tespit etti. Ama kuzeye giderken hafifçe aşağı doğru iniyor olmaları Drowu hiç rahatsız etmiyordu.

"Burası bu bölgenin ana koridoru," diye en sonunda karar verdi. Regis kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Bir zamanlar buradan gürül gürül sular akıyordu," diye açıkladı Drizzt, "muhtemelen dağı yarıp geçiyor ve kuzeydeki bir şelaleyle dışarı çıkıyordu."

"Aşağı doğru mu gidiyoruz?" diye sordu Regis.

Drizzt başıyla onayladı. "Ama eğer buralarda Mithril Salonunun aşağı katmanlarına açılan bir geçit varsa, bu yolun üzerinde olması muhtemeldir."

"Tebrikler," diye bir cevap geldi, belli bir mesafe öteden. Drizzt ile Regis'in sadece beş on metre ilerisinde bulunan bir yan geçitten dışarı incecik bir suret çıktı.

Drizzt'in eli içgüdüsel olarak pelerininin altına doğru gitti. Ama palalarına daha fazla güvenen Drow, kiralık katil ona yaklaşırken elini derhal geri çekti.

"O kadar çok istediğin umudu sana verdim mi bari?" diye alay etti Entreri. Sessizce birşeyler mırıldandı— muhtemelen silahına bir emir vermişti, zira ince kılıcı mavi-yeşil tonlarıyla çılgınlar gibi parlamaya başladı ve düşmanına doğru yavaşça yürüyen kiralık katilin zarif suretini hafif bir şekilde aydınlattı.

"Pişmanlık duyacağın bir umut," diye yanıtladı Drizzt sertçe.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle cevap verirken Entreri'nin bembeyaz dişleri camgöbeği ışıkla parıldadı; "Görelim bakalım,"

"Yaptığı gürültü bütün Karanlıkaltı'nı başımıza toplayacak," diye Bruenor'a fısıldadı Cattibrie. Bahsettiği şey savaş öncüsünün hiç durmadan cıyaklayan zırhıydı. Bu durumu farkeden Pwent, ileri çıkıp diğerlerinden epey uzaklaşmıştı ve azar azar arayı açıyordu. Zira insan olan Cattibrie ile Wulfgar, enfrarujlu ışık tayfını görme yeteneğine sahip olmadıkları için sürekli olarak bir elleriyle Bruenor'a tutunmak ve oldukça ağır gitmek zorunda kalıyorlardı. Yalnızca arada bir başı çeken ve daha sık olarak Bruenor ile savaş öncüsü arasında ulaklık görevi gören Guenhwyvar, küçük grubun iki başı arasındaki iletişimi sağlıyordu.

İleriden gelen başka bir gıcırtı sesi Bruenor'un yüzünü ekşitmesine sebep oldu. Cattibrie'ın kabullenmiş bir şekilde iç geçirdiğini duydu ve o da kızla hemfikir oldu. Deneyimli Bruenor, bu işin ne kadar nafile olduğunu kızından daha iyi anlıyordu. Pwent'e gürültülü zırhını çıkarttırmayı düşündü ancak bu fikri çabucak bir kenara itti. Dördü de çırılçıplak dolaşsaydı bile, kara elflerin hassas kulaklarının onların ayak seslerini marş trampetleri kadar net bir şekilde duyacağını anlamıştı.

"Meşaleyi yak," diye Wulfgar'a talimat verdi.

"Bunu kesinlikle yapamazsın," diye karşı çıktı Cattibrie.

"Etrafımızdalar," diye yanıtladı Bruenor. "O köpeklerin var lığını hissedebiliyorum ve bizi ışık olmasa da gayet iyi görüyorl; zaten. Bir dövüşe daha girmeden buradan çıkmamız imkansız, bunu şimdi biliyorum. O zaman onlarla daha çok bizim lehimize olan şartlarda dövüşebiliriz."

Cattibrie kafasını çevirdi fakat zifiri karanlığın içinde hiçbir şey göremiyordu. Ancak Bruenor'un gözlemlerindeki gerçeklik payını anladı, etraflarında karanlık ve sessiz siluetlerin dolaştığını ve bahtsız grubun çevresindeki halkayı daraltmakta olduklarını hissetti. Bir saniye sonra Wulfgar'ın meşalesi alevlerle parladığında Cattibrie gözlerini kırpıştırıp kısmak zorunda kaldı.

Katıksız karanlığın yerini titrek gölgeler aldı; Cattibrie bu tünelin hiç yontulmamış, terkettikleri tünellerden daha doğal ve engebeli olduğunu

görerek şaşırdı. Tavanda ve duvarlarda taşla toprak birbirine karışmış olduğundan bu yerin sağlamlığı konusunda genç kadının güveni azaldı. Kafasının üzerinde duran yüzlerce tonluk toprak ve kayanın tam olarak farkına vardı, taşlar arasındaki hafif bir kıpırtının kendisinin ve dostlarının çabucak ezilmesini sağlayacağını anladı.

"Derdin nedir?" diye sordu Bruenor, kızın tedirginliğini görerek. Wulfgar'a doğru döndü ve onun da aynı şekilde rahatsız olduğunu anladı.

"Yontulmamış tüneller," diye belirtti cüce, ne olduğunu anlayarak. "Vahşi derinliklere alışkın değilsiniz." Boğumlu ellerinden birini biricik kızının koluna koydu ve kızın boncuk boncuk soğuk terler döktüğünü farketti.

"Alışacaksınız," diye kibarca söz verdi cüce. "Drizzfin aşağıda yalnız başına olduğu ve yardımımıza ihtiyaç duyduğunu hatırlayın yeter. Zihninizi bu gerçeğe yoğunlaştırırsanız kafanızın üzerindeki taşlan çabucak unutursunuz."

Cattibrie azimli bir şekilde başıyla onayladı, derin bir nefes aldı ve alnındaki teri kararlılıkla sildi. Sonra Burenor, başı çeken savaş öncüsünün yerini tespit edip edemeyeceğini görmek için meşale ışığının ötesine çıkacağını söyleyerek ilerleyip uzaklaştı.

"Drizzt'in bize ihtiyacı var," dedi Wulfgar, Cattibrie'a cüce gider gitmez.

Adamın ses tonu karşısında şaşıran Cattibrie, barbara doğru döndü. Wulfgar uzun süredir ilk defa onunla konuşurken ne korumacı bir tavır takınmış, ne de köpüren bir hiddet sergilemişti.

Wulfgar ilerleyip Cattibrie'ın yanına geldi ve yürümesi için kolunu usulca kızın beline doladı. Cattibrie, barbarın yavaş adımlarına uyum sağladı. Bu sırada onun yakışıklı yüzünü inceliyor ve güçlü yüz hatlarında gördüğü bariz ıstırabın sebeplerini düşünüyordu.

"Şu iş hele bir bitsin de konuşacağımız çok şey var," dedi sessizce.

Cattibrie durdu, ona şüpheyle baktı— ve bu bakış, sanki barbarı daha da fazla yaralamış gibiydi.

"Dileyeceğim bir sürü özür var," diye açıklamaya çalıştı Wulfgar, "Drizzt'den, Bruenor'dan ama en çok da senden. Regis'in -Artemis Entreri'nin- beni öyle kandırmasına izin verdim!" Cattibrie'a yakından baktığında ve mavi gözlerindeki sert kararlılığı gördüğünde Wulfgar'ın yükselmekte olan heyecanı uçup gitti.

"Şu son birkaç hafta içinde olanlar kesinlikle kiralık katil ve büyülü yakut süsü tarafından körüklendi," diye kabul etti genç kadın, "ama korkarım ki bu sorunlar Entreri gelmeden önce de vardı. İlk olarak, bunu kendine itiraf etmelisin."

Wulfgar kafasını çevirdi, kızın sözlerini düşündü ve başıyla onaylayarak kabul etti. "Konuşacağız," diye söz verdi.

"Drowlarla işimiz bittikten sonra," dedi Cattibrie.

Barbar yine başıyla onayladı.

"Ve gruptaki yerini de aklından çıkartma," dedi Cattibrie. "Grup içinde üzerine düşen bir görev var ve bu görev de beni kollamak değil. Yerini koru."

"Ve sen de kendi yerini," diye hemfikir oldu Wulfgar. Barbarın gülümsemesi, Cattibrie'in içini sıcaklıkla doldurdu. Bu gülümseme barbarda bulunan o özel, çocuksu, masum ve yargılamayan vasıfları, yani Wulfgar'a tutulmasını sağlayan vasıfları Cattibrie'a keskin bir şekilde yeniden hatırlattı.

Barbar yine başıyla onayladı ve hâlâ gülümseyerek yürümeye başladı. Cattibrie da onun yanındaydı— artık arkasında değildi.

"Sana bütün bunları ben verdim," diye kışkırttı Entreri, rakibine doğru yavaşça yaklaşırken. Sanki devasa bir hazine yığınına düzenlenen bir gezi turuna rehberlik ediyormuş gibi parlayan kılıcı ve mücevherli hançeri iki yana doğru açarak etrafı gösterdi. "Benim çabalarım sayesinde bir kez daha umudun var, bu tünellerde gün ışığını yeniden görebileceğine bir parça olsun inanarak dolaşıyorsun."

Çenesi dimdik duran ve palaları elinde olan Drizzt cevap vermedi.

"Minnettar değil misin?"

Drizzt, Regis'in, "lütfen öldür onu,'" diye kırık dökük fısıldadığını duydu. Muhtemelen bu Drow rancerin şimdiye kadar duymuş olduğu en dokunaklı yalvarıştı. Yan tarafa doğru baktığında buçukluğun dizginleyemediği bir korkuyla titrediğini, dudaklarını ketnir-diğini ve hâlâ şiş olan ellerini birbirine doladığını gördü. 'Regis, Entreri'nin ellerinde kimbilir ne dehşetler yaşadı,' diye farketti Drizzt.

Kafasını çevirdi ve kendisine yaklaşan kiralık katile baktı; Parıltı hiddetle aydınlandı.

"Şimdi dövüşmeye hazırsın," diye belirtti Entreri, dudakları o alışılageldik şeytani gülümsemesiyle birlikte kıvrılarak. "Peki ölmeye hazır mısın?"

Drizzt pelerinini omuzlarının gerisine attı ve cesurca ilerledi, zira Regis'in yakınlarında bir yerde dövüşmek istemiyordu. Entreri, sadece Drizzt'e işkence etmek ve Drowun hiddetini arttırmak için o ölümcül hançerini buçukluğa saplayabilirdi.

Kiralık katilin hançer tutan eli sanki fırlatmaya niyetliymiş gibi geri çekildi ve Drizzt içgüdüsel olarak yere sinerek kılıçlarını savunmacı bir şekilde yukarı kaldırdı. Fakat Entreri hançeri bırakmadı ve yüzünde genişleyen gülümsemesi fırlatmaya hiç niyeti olmadığını gösterdi.

İki adım daha atan Drizzt kılıçlarının erişebileceği mesafeye geldi. Palaları akıcı danslarını yapmaya başladı.

"Gergin misin?"diye alay etti kiralık katil, kendisine doğru uzanan Parıltı'ya kaliteli kılıcıyla manalı bir şekilde vurarak. "Elbette gerginsin. Senin o hassas kalbinin sorunu, tutkunu zayıflatan şey de bu zaten, Drizzt Do'Urden.'"

Drizzt kurnazca kılıçlarını çaprazladı. Sonra alçak bir açıdan Entreri'nin kemerine doğru hamle yaparak kiralık katili göbeğini içeri çekmeye ve

palaların ilerleyişini durdurmak için hançerini aşağı indirmeye zorladı.

"Kaybedecek çok şeyin var," diye devam etti Entreri, bu yakın hamle karşısında kaygısızmış gibi görünerek. "Eğer ölürsen, buçukluğun da öleceğini biliyorsun. İlgini dağıtan çok fazla şey var. dostum, savaşa odaklanmanı engelleyen bir sürü ayrıntı var." Kiralık katil son sözünü söylerken hamle yaptı. Drizzt'in savunmasını yarıp hançeri sokabileceği bir boşluk elde etmeye çalışırken bir paladan diğerine çarpan kılıcı vahşice çınladı.

Drizzt'in savunmasında hiçbir boşluk yoktu. Drizzt, her zaman olduğu gibi hünerle yaptığı her manevrayla birlikte Entreri'yi başladığı yere döndürüyordu ve azar azar kılıçlarını savunmadan saldırıya geçirdi. Kiralık katili savuşturdu ve onu bir mola daha vermeye zorladı.

"Mükemmel!" diye tebrik etti Entreri. "İşte şimdi tüm kalbinle savaşıyorsun. Calimport'daki dövüşümüzden beri beklediğim an buydu işte."

Drizzt omuz silkti. "Lütfen seni hayalkırıklığına uğratmamı sağlama," dedi ve şiddetle saldırdı. Yukarıdaki mağarada yaptığı gibi palalarını bir pervane ucuymuş gibi açılandırdı ve onlarla birlikte döndü. Entreri'nin yine bu harekete karşı pratik bir savunma manevrası yoktu— tabii palaların kısalan mesafesinden uzakta durmaktan başka.

Drizzt dönmeyi bıraktı ve hafifçe kiralık katilin soluna, yani hançer tutan eline doğru eğildi. Drow ileri doğru dalışa geçip yuvarlandı ve Entreri'nin o anda yaptığı hamleden kupayı kurtuldu. Sonra tekrar ayağa kalkıp derhal vücudunun gidiş yönünü değiştirdi ve Entreri'nin etrafından dolaştı. Drizzt'in bu hareketi Entreri'yi topukları üzerinde dönmeye ve kendisine doğru savrulan palaları kontrol altında tutmak için kılıcını çılgınlar gibi sallamaya zorladı.

Entreri artık gülümsemiyordu.

Ne yapıp edip darbe almaktan sakınmayı başardı, ancak Drizzt saldırısını sürdürerek katili topukları üzerinde tuttu.

Bir el arbaletinin, mağaranın ilerisinden bir yerden gelen hafif 'klik' sesini duydular. İki ezeli düşman aynı anda geri sıçrayıp yerde yuvarlandılar ve arbalet oku hiçbir zarar vermeden ortalarına düştü.

Beş tane karanlık suret kılıçlarını çekmiş bir şekilde onlara doğru yaklaşıyordu.

"Senin dostların," diye belirtti Drizzt sertçe. "Görünüşe bakılırsa dövüşümüz bir kez daha ertelenecek."

Yaklaşmakta olan kara elflere bakarken Entreri'nin gözleri açık bir nefretle kısıldı.

Drizzt, kiralık katilin sinirini bozulmasının sebebini biliyordu. Vierna. Entreri'ye başka bir dövüş izni daha verir miydi, özellikle de tünellerde Drizzt'i arayan kudretli düşmanlar varken? Ve izin verecek olsa bile Entreri, daha önceki dövüşte olduğu gibi bütün özgürlük umutları sönmüşken Drizzt'i şimdiki gibi savaşmaya kış-kırtamayacağını anlamıştı.

Yine de kiralık katilin bir sonraki cümlesi Drow ranceri oldukça şaşırttı.

"Duergarlara karşı savaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Kara elf askerler yaklaşmayı sürdürerken Entreri yeniden Drizzt'e saldırdı. Drizzt hızlı, ama yeterince iyi nişanlanmamış olan saldırıyı kolayca savuşturdu.

"Sol omuz," diye fısıldadı Entreri. Sözlerinin hemen ardından kılıcı havaya yükseldi ve Drizzt'in omuzuna doğru dalışa geçti. Parıltı sağ taraftan darbeyi durdurmak için geldi, ancak hamleyi kaçırdı ve kiralık katilin kılıcı içeri dalıp Drowun pelerininde temiz delikler açtı.

Regis haykırdı; Drizzt bir palasını düşürdü ve yana doğru yalpalayarak acı çektiğini açık açık gösterdi. Entreri'nin kılıcı aşağı indi ve Drowun boğazından taş çatlasa beş milim ötede durdu. Parıltı ise bir savuşturma yapamayacak kadar aşağıdaydı.

"Pes et!" diye haykırdı kiralık katil. "Silahını bırak!" Parıltı tangırdayarak yere düştü ve Drizzt abartılı bir şekilde iki büklüm durmaya devam etti, sanki her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Onların arkasında duran Regis yüksek sesle inledi ve kaçmaya çalıştı, ama çürükler içindeki bitkin kol ve bacakları onu destekleyemedi, hatta emekleyecek gücü bile ona bahşetmedi.

Kara elfler, meşale ışığıyla aydınlatılmış alana ihtiyatla girdiler. Birbirileriyle konuşuyor ve kiralık katilin çıkardığı iyi işi takdir edercesine başlarını sallıyorlardı.

"Onu Vierna'ya geri götüreceğiz," dedi içlerinden birisi, kırık dökük bir Ortak Lisanla.

Entreri başıyla onaylamaya başladı sonra aniden hızla döndü ve kılıcını konuşan Drowun göğsüne sapladı.

Parıltı'yi yerden alıp dövüşe aşağıdan başlayan ve aslında yaralı olmayan Drizzt, palalarını hızla yukarı kaldırdı ve dönerek ayağa kalktı. Bir palası en yakındaki Drowun göbeğini kesip geçtikten sonra diğer kılıcı da birinciyi takip etti. Yaralanan kara elf geri çekilmeye çalıştı ama Drizzt çok hızlıydı. Arkadan takip eden kılıcının yönünü değiştirerek ileri ve yukarı doğru bir saplama hamlesi yaptı. Kılıcın uç kısmı kara elfin kaburgalarının altına battı ve göğüs çukurunda bir delik açtı.

Entreri o zaman üçüncü Drow ile karşı karşıyaydı. Düşman kara elfin ikiz kılıçları kiralık katilin hançer ve kılıcını kontrol edebilmek için çılgınlar gibi çalışıyordu. Kiralık katil bu savaşın çabucak bitmesini istiyordu ve sergilediği hamle serileri tamamen saldırı üzerineydi, hızla öldürmek için tasarlanmışlardı. Ama uzun süredir Bregan D'aerthe'nin bir askeri olan bu Drow, savaş konusunda acemi değildi. Drow, yarım ve tam dönüşler yaptı, geriye doğru yuvarlandı ve kılıçlarını gözle görülemeyecek bir hızla üstüste koyarak bir savunma duvarı oluşturdu.

Entreri hüsran içinde hırladı, ama rakibinin ufacık bir hata yapmasını umarak baskıyla saldırmayı sürdürdü.

Drizzt kendisini iki rakiple karşı karşıya buldu. Bu rakiplerden bir tanesi serbest olan elindeki küçük arbalet yayını havaya doğru kaldırırken acımasızca gülümsedi. Fakat Drizzt daha hızlı davrandı. Palasını tam önünde hizaya getirdi, böylece Drow ateş ettiğinde küçük ok kılıca çarptı ve zarar vermeden havaya yükseldi.

Drow, el arbaletini Drizzt'e fırlattı ve taşıdığı ince kılıcın yanında kullanacağı bir kama çıkartmaya yetecek bir süreliğine ranceri geri çekilmeye zorladı.

Drizzt yana doğru eğildiğinde diğer Drow görüntü itibarıyla beliren avantaja sıkı sıkı sarılarak uzun ve kısa kılıçlarını şiddetli bir şekilde savurdu.

Drizzt bütün saldırıları inanılmaz bir şekilde savuştururken metalin metale çarpma sesi bir düzine, hatta iki düzine kez duyuldu. Sonra ikinci Drow da dövüşe katıldı ve oldukça hünerli olan Drizzt bile kendisini feci bir baskı altında buldu. Parıltı, kısa kılıcı engellemek için hızla hareket etti ve saplama hamlesi yapan uzun kılıcın ucunu aşağı indirmek için hareketine devam ederek daha da ilerledi. Sonra diğer yöne doğru savruldu ve kamayı zar zor savuşturdu.

Bu dövüş birkaç uzun ve çılgın saniye boyunca böyle devam etti. İki Bregan D'aerthe askeri uyum içinde çalışıyor, her biri kendi hareketini diğerine göre ölçüp tartıyor, ikisi de yol arkadaşı savunmasız kaldığında muntazaman savunmayı arttırıyordu.

Drizzt bu ikisini yenebileceğinden emin değildi ve bunu başaracak olsa bile savaşın onun lehine dönmesi uzun zaman alacaktı. Omuzunun üzerinden baktığında Entreri'nin saldırı rutinini bozduğunu ve hünerli rakibine karşı daha hafif bir ritim tutturduğunu gördü.

Kiralık katil Drizzt'i gördü ve görünüşe bakılırsa Drizzt'in içinde bulunduğu zor durumu farketti. Başını hafifçe sallayarak onayladı ve Drizzt, Entreri'nin mücevherli hançerini tutuşunda ufak bir değişim algıladı.

Drizzt aniden harekete geçerek ileri atıldı, kılıç ve kama kullanan Drowu geri püskürttü. Sonra diğer Drowa doğru döndü, palalarını aşağıdan

başlayıp yukarı doğru savurarak yükseltti ve Drowun uzun kılıcını yukarı kaldırmasını sağladı.

Hiçbir şey anlamayan düşman Drow, karşı saldırıya geçmeden önce kılıcını bir saniye -çok uzun olan bir saniye- daha havada tuttu.

Silah havada hızla uçarken Entreri'nin hançerinin mücevherleri çok sayıda ışıkla parladı ve tehlikeye açık Drowun havaya kaldırdığı kolunun altından kaburgalarına saplandı. Drow hırıldandı ve yana doğru zıplayarak duvara sertçe çarptı, ama hem dengesini korumayı hem de kılıçlarını önünde tutmayı başardı.

Drowun yoldaşı, Drizzt'in ne yapacağını anlayarak derhal yardıma geldi. Uzun kılıç aşağı savruldu, yukarı sıçradı ve yüksekten bir darbe indirmek için hızla döndü.

Drizzt ilk darbeyi savuşturdu, ikinci darbeyi önledi ve tahmin ettiği gibi yüksekten gelen üçüncü hamleden eğilerek kurtuldu. Drizzt yana doğru manevra yaptı, iki kılıcıyla birden ani ve kısa kesikler atarak tökezleyen yaralı Drowun savunmasını yardı. Palalardan birisi Drowun tenine, hemen hançerin yanına battı; diğeri de çabucak onu takip ederek daha derine saplandı ve işini bitirdi.

Drizzt kılıcını geri çıkartırken içgüdüsel olarak yatay bir şekilde yukarı kaldırdı. Diğer Drowun aşağı doğru inen kafa kesme darbesini durdururken palanın metal kısmı mükemmel bir notayla çınladı.

Entreri ile dövüşen Drow, kiralık katil hançeri fırlatır fırlatmaz saldırıya geçti. İkiz kılıçlar hızla çalışıp Entreri'nin kılıcını yukarı aşağı, sağa sola uzanmaya zorladı. Kiralık katili kendi istediği bir duruma getiren ve katilin sonunun geldiğini düşünen Drow, çifte saplama hamlesi yaptı. İki kılıcı birbirine paralel bir şekilde katile doğru saplandı.

Entreri'nin kılıcı inanılmaz bir hızla önce birine, sonra diğerine vurup iki darbeyi de savuşturdu. Sağ tarafındaki kılıca ters taraftan bir kez daha vurduğunda Drowun silahını neredeyse elinden düşürmesini sağlayacaktı. Sonra üçüncü bir darbeyle düşmanının kılıcını yukarı kaldırdı.

Drizzt'in ikinci palası onu ölü Drowun göğsünden çekmesiyle serbest kaldı, ama Drizzt kılıcı o anda yüzleştiği rakibine doğru döndürmedi. Palasının ucunu saplanmış duran hançerin kabzasının altına yerleştirdi ve Entreri'nin silahı yakalamaya hazır olduğunu görünce kılıcını savurarak çekip hançerin uçarak gitmesini sağladı.

Entreri, hançeri serbest olan eliyle yakaladı ve silahın yönünü değiştirerek rakibinin yüksekte duran kılıçlarının altında açıkta kalan kaburgalarına sapladı. Kiralık katil sıçrayarak geri çekildi; ölmekte olan Drow gözlerine inanamayarak ona bakıyordu.

'Ne acınası bir görüntü,' diye düşündü Entreri, düşmanının artık gücü kalmamış olan kollarıyla silahlarını kaldırmaya çalışmasını izleyerek. Drow yere yığılıp ölürken, kiralık katil duygusuz bir şekilde omuz silkti.

Birebir kalmış olan Drow, kısa süre içinde Drizzt Do'Urden ile başa çıkamayacağını anladı. Hareketlerini savunma ağırlıklı tuttu ve daha çok Drizzt'in yan taraflarına doğru çalıştı. Sonra umutsuz bir fırsat farketti. Darbeler yağdıran palaları kontrol altında tutmak için çılgınlar gibi kılıcını sallayan Drow, sanki fırlatmaya niyetliy-miş gibi kamasını elinin içinde döndürdü.

Drizzt derhal savunma manevraları sergiledi. Bir palası muhtemelen fırlatılacak olan kamanın önüne geçti, diğeri ise baskı yapmaya devam etti.

Ama düşman savaşçı yan tarafa doğru bakınca pek uzakta olmayan ve savunmasız bir şekilde yerde yatan buçukluğu gördü.

"Teslim ol, yoksa buçukluğu öldürürüm!" diye Drow lisanında haykırdı, kötü kara elf.

Drizzt'in lavanta renkli gözleri acımasızca parladı.

Bir pala Drowun bileğini kesti ve kamayı Drowun elinden düşürdü; Drizzt'in diğer palası kılıcı çabucak savuşturduktan sonra aşağı savruldu ve düşmanının dizini kesti. Parıltı mavi bir ışık huzmesi halinde geldi aşağı inen kılıcı kenara savurdu ve alçaktaki pala ise dosdoğru hamle yaparak Drowun beline saplandı.

Sonu gelen kara elf yüzünü buruşturdu, geri çekilmeye, bir-şeyler söylemeye, teslim olduğuna dair birşeyler konuşmaya ve düşmanını durdurmaya çalışırken sarsıldı. Ama Regis konusunda yaptığı tehdit Drizzt'in gözünü döndürmüştü.

Düşman Drowun izleyebildiği tek şey Drizzt'in alev alev parlayan gözleriydi. Ve bu Drowun daha önce gördüğü hiçbir şey, ne acımasız bir rahibenin yılan başlı kamçısı, ne de bir matron ananın hiddeti ona bu denli eksiksiz bir şekilde ölüm vaat etmemişti.

Kafasını eğdi, yüksek sesle haykırdı ve dehşete kapılarak, çaresiz bir şekilde ileri atıldı.

Palalar göğsüne ayrı ayrı saplandı. Parıltı, Drowun pazısını temiz bir şekilde yararak kılıç tutan kolunu çaresiz bir şekilde geride tuttu, Drizzt'in diğer kılıcı ise hızla çenesinin altına geldi ve ölüm anında o lavanta renkli gözlere bir kez daha bakması için yüzünü yukarı doğru kaldırdı.

Adrenalin patlamasıyla birlikte göğsü hızla inip kalkan, gözleri içsel bir ateşle cayır cayır yanan Drizzt, rakibinin cesedini kenara savurdu ve Entreri ile olan işini halletmeye hevesli bir şekilde kafasını çevirip baktı.

Ama kiralık katil ortalıklarda yoktu.

-19-

Thibbledorf Pwent, dar tünelin sonunda durmuş, önünde uzanan geniş mağarayı enfrarujlu görüş yeteneğiyle taramakta, önündeki tehlikeli bölgenin yapısını daha iyi anlayabilmek için değişen ısı derecelerini incelemekteydi. Tavandan aşağı dişler gibi uzanan bir sürü uzun ve dar sarkıtı gördü. Farkedilebilir derecede daha soğuk olan iki çizgi tespit etti ve bunların yüksek duvarlardaki çıkıntılar olduğunu anladı— bir tanesi dosdoğru karşısında, diğeri ise sağ tarafındaki duvardaydı. Duvarların üzerinde birkaç yerde, zemin seviyesinde karanlık delikler uzanıyordu; Pwent solunda, durduğu yerin hemen karşısında, çaprazında ve sağ taraftaki çıkıntının altında bulunan deliklerin muhtemelen uzun tüneller olduğunu

çabucak anladı. Diğer birkaçının ise daha küçük yan daireler ya da oyuklar olduğu sonucuna vardı.

Savaş öncüsünün yanında duran Guenhwyvar'ın kulakları geriye doğru yatmıştı ve sessiz hırıltısı zar zor duyuluyordu. 'Panter de tehlikeyi seziyor,' diye farketti Pwent. Guenhwyvar'a kendisini takip etmesini işaret etti -bir anda, yanında bu denli alışılmadık bir yol arkadaşı olmasından o kadar da huzursuz olmadığını anlamıştı-ve diğerlerini odaya girmeden önce durdurmak üzere kendisine yaklaşan meşale ışığına doğru koridor boyunca hızla geri koşturdu.

"İçeri giriş ve dışarı çıkış için en az üç ya da dört tane yol var," diye yol arkadaşlarına ciddiyetle bildirdi savaş öncüsü, "ve mekan boyunca uzanan bi çok açık alan mevcut." Mağarayı detaylı bir şekilde betimlemeye devam etti ve bariz bir şekilde saklanma yeri olan bir sürü oyuğa da önemle dikkat çekti.

Pwent'in meşum korkularını paylaşan Bruenor başıyla onayladı ve diğerlerine baktı. Düşmanların yakında olduğunu, hatta etraflarını sarmış bir şekilde hızla onlara yaklaştığını o da hissediyordu. Cüce kral geldikleri yola geri baktı, bu bölgenin etrafından dolaşabilecekleri başka bir yol düşündüğü apaçık ortadaydı.

"Baskın yapma planlarını onlara karşı kullanabiliriz," diye önerdi Cattibrie, Bruenor'un umutlarının nafile olduğunu bildiğinden dolayı. Yol arkadaşlarının kıymetli zamanı çok daralmıştı ve geçmiş oldukları yan tünellerin pek azı Drizzt'i bulabilecekleri aşağı bölümlere ya da geniş tünellere açılma konusunda gelecek vaat ediyordu.

Bruenor'un koyu renkli gözlerinde bir savaş arzusu kıvılcımı parladı, ancak bir saniye sonra Guenhwyvar Cattibrie'in ayaklarının dibine çöküp oturunca cüce kral kaşlarını çattı.

"Kedi uzun süredir burada," diye mantık yürüttü genç kadın. "Guenhwyvar'ın pek yakında dinlenmeye ihtiyacı olacak." Wulfgar ile iki cücenin yüz ifadeleri bu haberden pek hoşlanmadıklarını belli ediyordu.

'"Dümdüz ilerlemek için bir sebep daha," dedi Cattibrie kararlılıkla. "Guen'in hâlâ biraz dövüşecek gücü var, bundan şüpheniz olmasın!"

Bruenor bu sözleri düşünüp tarttıktan sonra başıyla sertçe onayladı ve birçok çentiği olan baltasının sapını öteki elinin avuç içine vurdu. "Bu düşmanlarla yakından dövüşmeliyiz," diye hatırlattı dostlarına.

Pwent, acı iksirini ortaya çıkarttı. "Bi yudum daha alın," diye önerdi Cattibrie ile Wulfgar'a. "Bu meretin kanınızda taze taze dolaştıından emin olmak gerek."

Cattibrie yüzünü buruşturdu ama matarayı alıp içti ve sonra Wulfgar'a uzattı. O da aynı kızın yaptığı gibi kaşlarını çattı ve küçük bir yudum aldı.

Bruenor ile Pwent, diğerlerinin ortasında yere çömeldi ve Pwent, çabucak mağaranın kaba bir haritasını çizdi. Detavlı bir plan yapmak için zamanlan yoktu, ama Bruenor hepsine belli sorumluluklar verdi ve herkesin kendi dövüş stiline uyan bir görev tasnifi yaptı. Tabii ki cüce, Guenhwyvar'a özel talimatlar verecek değildi ve Pwent'i de bu toplantıya dahil etme zahmetine girmedi. Zira dövüş başladığı zaman savaş öncüsünün kendine has vahşi ve disiplinsiz yöntemiyle kaptırıp gideceğini biliyordu. Cattibrie ile Wulfgar da Pwent'in oynayacağı rolü farketmişlerdi. Fakat Drow elfleri gibi hünerli ve kusursuz düşmanlara karşı biraz karmaşanın oldukça iyi birşey olabileceğini anladıklarından dolayı ikisi de bundan pek şikayet etmedi.

Meşaleyi söndürmediler, hatta bir tane daha yaktılar ve savaşı kendi lehlerine çevirmeye hazır bir şekilde ihtiyatla ilerlediler.

Meşale ışığı mağarayı aydınlattığında ok gibi fırlayan kara bir siluet hızla yanlarından geçti ve karanlığın içine dalıp kayboldu. Guenhwyvar önce sağ tarafa gitti. Sonra mağaranın merkezine, yani sola doğru manevra yaptı ve yeniden sağa kırarak arka taraftaki duvara doğru koştu.

İleriden bir yerden ateşlenen arbalet sesleri duyuldu ve onun ardından taş zemine çarpıp seken okların sesi geldi. Oklar kenara çekilip kaçan ve zıplayıp duran panterden bir adım geriye düşüyordu.

Guenhwyvar son anda yine yön değiştirdi, yukarı zıplarken yan döndü ve tekrar yere inmeden önce panterin patileri dik duvarda birkaç adım attı. Kedinin hedefi, yani sağ tarafta duran yüksek çıkıntı şimdi görünür olmuştu. Guenhwyvar depara kalktı ve korkusuzca çıkıntıya doğru koştu.

Son hızla koşmakta olan ve gidişata bakılırsa duvara çarpmak üzere ilerleyen panterin kasları çıkıntının tam altına geldiğinde hafif bir değişiklik sergiledi ve Guenhwyvar neredeyse dimdik bir şekilde yön değiştirdi. Panter altı metre yüksekteki çıkıntıya doğru hızla ilerlerken sanki duvarın üzerine koşuyormuş gibi görünüyordu.

Çıkıntının üzerinde bulunan üç kara elf bu inanılmaz manevrayı kediden hiç beklemiyordu. İki tanesi arbalet yaylarıyla Guenhwyvar'ın üzerine ateş ettikten sonra tünele doğru geri kaçtı; kedinin zıpladığı yerin tam karşısında bulunacak kadar bahtsız olan üçüncü Drow ise, panter üzerine bindiği zaman sadece kollarını havaya kaldırmayı başarabildi.

Meşaleler mağaranın içine fırlatıldı ve savaş meydanı aydınlatıldı. Bunun ardından, başı çeken Bruenor'un hücumu başladı. Cücenin sağ kanadından Wulfgar, sol tarafından da Thibbledorf Pwent odaya daldı. Cattibrie, onların arkasından sessizce mağaranın içine girdi, Guenhwyvar'ın izlediği yönü takip ederek yan tarafa doğru süzüldü. Yayı elinde hazırdı.

Görünmeyen kara elflerin arbalet yayları yeniden 'klik' etti ve öndeki yol arkadaşlarının hepsi vuruldu. Wulfgar, bacağından içeri sızan zehiri farketti ama Pwent'in kuvvetli iksiri zehirin uyku veren etkisine karşı çıktığında bacağının karıncalanıp yandığını hissetti. Meşalelerden birisinin üzerine bir karanlık büyüsü çöktü ve ışığını söndürdü, ancak bunun için hazır bekleyen Wulfgar, üçüncü bir meşale yaktı ve onu odanın bir kenarına savurdu.

Pwent sol taraftaki tünelde bir düşman Drow farketti ve tahmin edilebileceği gibi attığı her adımla kükreyerek o tarafa doğru hücuma geçti.

Bruenor ile Wulfgar yavaşladılar ve odanın öbür tarafına, yani karşı taraftaki en geniş tünel girişlerine doğru yönlerini korudular. Barbar oldukça ileride ve tünellerin tepesinde olan yükseltinin üzerinde bir Drowun gözlerinin parıltısını yakaladı. Durdu, gerindi ve tanrısının ismini haykırarak savaş çekicini fırlattı. Aegis-fang alçaktan giderek çıkıntı

tabakasının kenarına çarptı ve kayayı kırıp çökertti. Bir kara elf uzun çıkıntının üzerindeki başka bir noktaya sıçradı; diğeri ise bacakları incindiği için tökezledi ve duvarın yarısı yıkıldıktan sonra kenara zar zor tutunabildi.

Wulfgar çekici fırlattığı yöne doğru gitmedi. Başka bir can yakıcı ok daha yedi ve ileri gitmek yerine yana, sağ taraftaki duvarın üzerindeki tünele doğru koşturdu. O tünelin içinde iki tane kara elf gizlenmiş bekliyordu.

Yakın dövüşe girmeye can atan Bruenor, barbarın hemen ardından dönerek tünele daldı. Fakat daha dönüşünü tamamlamadan önce kafasını çevirip baktığında karşı tünelden dışarı sekiz bacaklı bir canavarın çıktığını ve onun arkasından da başka karanlık siluetlerin geldiğini gördü.

Şimdi dostları ile birlikte kendilerini savaşa kaptırmış oldukları için olasılıkları hiç düşünmeden neşeyle dolan haşin cüce tekrar yön değiştirdi ve geldiği tarafa doğru geri döndü. Sayıları ne kadar fazla olursa olsun düşmanlarıyla dosdoğru yüzleşmeye kararlıydı.

Cattibrie, ilk atışını kontrol edebilmek için bütün disiplinini sonuna kadar kullandı. Ne Pwent'in takip ettiği düşmanlara, ne de Guenhwyvar'ın hücum ettiği çıkıntıdakilere iyi bir açıyla nişan alamamıştı. Ayrıca kırık çıkıntının kenarına tutunmuş bir şekilde çaresizce duran Drowu şişleme zahmetine girmenin de -henüz- gereksiz olduğunu düşündü. Bruenor ondan ilk atışının, yani düşmanları tarafından farkedilmeden önce yapacağı son atışının iyi bir işe yaramasını istemişti.

Savaşmaya hevesli olan genç kadın. Bruenor ile Wulfgar'ın ayrılışlarını izledi ve aradığı fırsatı buldu. Arka duvarın üzerinde hızla koşan yol arkadaşlarının neredeyse tam ortasında duran bir metrelik çapraz çıkıntının arkasına sinmiş olan bir Drow elinde arbalet yayıyla ileri doğru uzandı. Kara elf ateş etti, sonra gümüş kuyruklu bir ok hızla yanından geçip duvara çarptığında ve üzerinden dumanlar tüten bir delik açtığında şaşırarak geri çekildi.

Cattibrie bir saniye sonra ikinci okunu da fırlattı. Taşın arkasına tamamen gizlenmiş olan kara elfı artık göremiyordu, ancak dro-wun sığındığı siperin pek kalın olduğunu sanmıyordu.

Ok çıkıntı diliminin kenarından, yani duvara çarptığı yerden içeri elli santim saplandı. Kaya kırılıp ikiye bölünürken keskin bir çatırtı duyuldu. Onun ardından ok ölen Drowun kafatasma gömüldüğünde bir inilti geldi.

Yüksek çıkıntıda yerde yatmakta olan kara elf debelenip tekmeler attı, küçük kalkanını üzerinde tuttu ve bir şekilde diğer eliyle hançerini çekmeyi başardı. Kaliteli örgü zırhı Guenhwyvar'ın deşip duran pençelerini bir nebze önlüyor, gitgide artan yaralarını ciddi olsa bile ölümcül bir hale gelmekten kurtarıyordu.

Hançerini panterin böğrüne saplamayı başardı ancak silah böyle bir düşmana karşı küçük kalıyor sadece kediyi daha da hiddetlendirmeye yarıyordu. Küçük kalkanı tutan kolu omuzunu çıkartacak bir güçle kafasının üzerine doğru geri savruldu. Kendisini savunmak için kalkanı geri getirmeye çalıştı, ama kolu zihninin çılgınlar gibi yağdırdığı emirlere cevap vermiyordu. Diğer elini debelenerek kocaman kedi patisinin önüne koydu, ama bu da beyhude bir savunmaydı.

Guenhwyvar'ın pençeleri hemen alnının üzerinde kafa derisine bir kanca gibi battı. Drow düşmanını çabucak öldürebilmek için dua ederek hançerini yeniden sapladı.

Panterin pençeleri Drowun yüzünü baştan aşağı yarıverdi.

Dar çıkıntının sonundaki tünelden yine arbalet yaylan 'klik' etti. Hiç yaralanmamış olan panter kurbanının üzerinden kalktı ve diğerlerinin peşinden hızla koştu.

İki kara elf kediyle kendi aralarına karanlık küreleri yerleştirdi ve arkalarını dönüp tabanları yağladılar.

Eğer tekrar dönüp baksalardı dövüşe yeniden katılabilirlerdi. Zira Guenhwyvar takibini devam ettiremedi. Hançer ve ok yaraları içine işleyen uyku zehiri ve bu düzlemde kalabilme süresinin bitmiş olması sebebiyle Guenhwyvar'ın enerjisi tükenmişti. Kedi ayrılmak istemiyor, arkadaşlarının yanında savaşabilmek ve kayıp sahibini arayabilmek için burada kalmayı diliyordu.

Fakat heykelciğin büyüsü bu isteklere cevap veremezdi. Karanlık alanda birkaç adım atan Guenhwyvar durdu, sallantıdaki dengesini bile zar zor sağlayabiliyordu. Panterin vücudu çözülüp gri bir duman halini aldı. Düzlemler arası tünel açıldı ve onu davet etti.

* * *

Mağaradan dışarı çıkmadan önce yine vuruldu. Ama minik ok en vahşi savaş öncüsünün buruşmuş yüzüne bir gülümseme getirmekten başka işe yaramadı. Hızla koşarken önünü bir karanlık küresi kesti ama o kükreyerek kürenin içine daldı ve öteki tarafta kıvrımlı koridor duvarına bütün gücüyle çarptığında bile yüzündeki gülümseme kaybolmadı.

Vahşi Pwent'in ilerleyişini seyreden hayretler içindeki kara elf hızla dönüp ok gibi fırladı ve tünel boyunca koştuktan sonra keskin bir virajı aldı. Pwent de hemen ardından geldi. Zırhı viyaklıyor ve kalın dudaklarından damlayan salyalar gür, kara sakalından aşağı süzülüyordu.

"Ahmak!" diye haykırdı. Kendisine bir pusu kurulmasını bekliyordu ve kaçan Drowun hemen ardından köşeyi dönerken öne doğru eğildi.

Pwent'in miğfer sivrisi kara elfin kılıç darbesini önledi ve düşmanının ön kolunu şişledi. Savaş öncüsü yavaşlamak yerine havaya sıçradı, dosdoğru yere çakılırken düşmanının göğsüne kendi vücudunu bastırdı ve Drowu altında kalacak şekilde yere devirdi.

Kolçağındaki çiviler kara elfin kasıklarına ve yüzüne saplandı; cüce çılgınlar gibi düşmanını sarsmaya başladığında Pwent'in tırtıklı zırhı Drowun kaliteli örgü zırhını yukarı sıyırdı. Savaş öncüsünün yaptığı her hareketle birlikte Drowun şişlenmiş olan koluna dalgalar halinde içini kavuran bir acı yayılıyordu.

Bruenor, kafasına aşırı derecede geniş siperlikli ve kuş tüylü bir şapka takmış olan zarif bir Drow suretinin tünel girişinde dolaştığını gördü. Sonra canavarımsı dridenn arkasından meşale ışığında parlayarak havada uçuşan nesneler farketti ve Bruenor savunmacı bir şekilde kalkanını yukarı kaldırdı. Bir hançer metale çarpıp çınladı, sonra ikincisi ve onun ardından üçüncüsü geldi. Dördüncü hançer alçaktan uçup cücenin inciğini sıyırdı;

beşincisi ise Bruenor öne doğru eğildiği sırada kalkanın üzerinden geçti ve cücenin alnının üzerini, tek boynuzlu miğferinin altında kalan yeri çentti.

Ama Bruenor'u, ne küçük yaralar ne de baltalarını sallayan ve sekiz bacağı ile yerde tepinip tıkırdayan dridenn görüntüsü durdurabilirdi. Cüce sertçe saldırdı, kalkanına bir darbe yedi ve driderın aşağı doğru inen ikinci baltasına şiddetle vurarak karşılık verdi. Rakibinden çok daha küçük olan Bruenor alçaktan çalıştı. Baltasıyla driderın iskeletimsi bir kalkanla kaplı olan bacaklarına sert darbeler indirdi. Bu sırada cüce, çılgına dönmüş bir şekilde hareket ediyor ve şimdiye kadar yapılmış en iyi kalkanlardan biri olan kendi kalkanını yukarıda tutarak Drow büyüsüyle tılsımlanmış, acımasız keskinlikteki baltanın darbelerini ardarda savuşturuyordu.

Bruenor'un baltası iki bacağın arasında kalan yere daldı ve driderın etli butlu vücuduna saplanmaya başladı. Fakat cücenin gülümsemesi kısa ömürlü oldu. Zira driderın cevabı; daha cücenin baltası gerçek bir hasar veremeden önce şiddetle kalkana vurmak, onu Bruenor'un kolunun üzerine ters çevirmek ve bir ayağını kaldırıp cücenin göbeğine sert bir tekme indirmek oldu.

Bruenor nefesi kesilmiş, kolu sızlar bir halde geri çekildi. Driderın arkasındaki koridordan yine bir hançer atışı serisi geldi ve Bruenor'un dengesini bozdu. Kalkanını kaldırıp da son dört hançeri durdurmayı zar zor başarabildi. Kafasını eğip kat kat zırhının önüne saplanmış olan ilk hançere baktı. Hançerin uç kısmının arkasından kan süzüldüğünü gördü ve ölümü kılpayı atlatmış olduğunu anladı.

Bu oyalanmanın ona pahalıya patlayacağını da anladı. Zira o anda yakın dövüş için hazırlıklı değildi ve drider da tepesine binmek üzereydi.

Wulfgar'ın uçan savaş çekici koridora doğru başı çekti. Kük-reyen barbarın yaptığı tek bir atış bile kendisine saplanan arbalet oklarından kat kat büyük bir hasar verdi. Girişin tepesinde asılı duran sarkıt dişlere nişan almıştı. Kudretli çekici ise işini mükemmel bir şekilde yaparak tavanda asılı duran kayaların birkaçını yerinden koparttı.

Kara elflerden birisi geriye doğru yıkıldı— Wulfgar düşen kayanın onu ezip ezmediğini kestiremedi. Diğeri ise hızla öne doğru atılıp kılıcıyla

hançerini çekti ve silahsız barbarın hücumuyla yüzleşmek için mağaraya girdi.

Wulfgar, hızla savrulan kılıç ve hançerden kurtulmak için kenara çekildi, yana doğru zıpladı ve ihtiyacı olan şu birkaç saniye içinde tehlikeli ve hızlı rakibini meşgul edebilmek için her yola baş vurarak tekmeleyip yumruk attı.

Aegis-fang'in büyüsünü bilmeyen Drow doğru zamanı kolladı ve bariz bir şekilde kudretli olan insana karşı acele edip de işini şansa bırakmadı. Önce kılıç, sonra hançer ve tekrar hançer hamlelerinden oluşan ölçülü bir saldırı kombinasyonu sergiledi ve savurduğu son darbe barbarın kalçasını acı vererek kesti.

Drow şeytanca gülümsedi.

Aegis-fang, Wulfgar'ın beklemekte olan ellerinde belirdi.

Savaş çekicinin sapını tek eliyle aşağıdan tutan Wulfgar, silahı akıcı ve dairesel bir hareketle yana doğru savurdu. Drow, bu silahın hızını dikkatle ölçüp tarttı— Wulfgar da Drowun yaptığı bu incelemeye dikkatle değer biçti.

Hançer savrulan çekicin hemen ardından hızla saplandı. Wulfgar'ın diğer eli çekicin kafasının hemen altına bir tokat atıp aniden silahın yönünü değiştirdi ve dro\vun saldırısını savuşturdu.

Drow hızlıydı. Hançer tutan eli kenara savuşturulmuş olsa bile kılıcını Wulfgar'ın omuzuna doğru dik bir açıyla indirdi. Ağır çekicin savruluş yönünü durdurup silahı tekrar önüne kaldırırken Wulfgar'ın iri ön kolu baskıdan dolayı gerildi. Serbest eliyle Aegis-fang'in sapını ortasından yakaladı ve çapraz bir şekilde yukarı kaldırdı. Savaş çekicinin sert kafası kılıçla çarpıştı ve kılıcı zarar veremeden kenara savurdu.

Bu savuşturma hamlesi sonucunda Drowun bir eli alçakta ve uzakta, diğeri ise yüksekte ve uzakta kalmıştı. Ayrıca Wulfgar da rakibinin karşısında mükemmel bir dengede ve Aegis-fang'i iki eliyle kavramış bir şekilde duruyordu. Kara elf iki yana savrulmuş olan hançer ve kılıcını geri

toparlayamadan önce Wulfgar darbeyi indirdi. Çekiç Drowun omuzunun altını ezdi ve öteki tarafta kalan kalçasına doğru yoluna devam etti. Drow darbeden sonra sanki zihni bu inanılmaz vuruşu çabucak algılayamamış gibi çekildi ve istenç dışı bir hareketle geri sıçrayıp duvara çarptı.

Bir bacağı kırılan ve bir akciğeri ezilmiş olan Drow, kılıcını cılız bir savunmayla yüzünün önüne doğru diklemesine kaldırdı. Silahın sapını aşağıdan iki elle tutan Wulfgar çekici geriye doğru kaldırdı ve bütün gücüyle hedefe indirdi. Çekiç kılıcı kırarak Drowun yüzüne isabet etti. İç kaldıran bir çatlama sesiyle birlikte duvarın aman vermez taşı ve Aegis-fang'in aman vermez metali arasında sıkışıp kalan Drowun kafatası paramparça oldu.

Gözleri kör eden gümüş kuyruklu bir ok, driderın saldırısını durdurdu ve Bruenor Battlehammer'ın hayatını kurtardı. Fakat ok dridera isabet etmek yerine yukarı yükseldi ve Wulfgar'ın çökerttiği çıkıntıya geri çıkmak üzere olan yaralı Drowu taş duvara çiviledi.

Bruenor'un bütün ihtiyaç duyduğu da düşmanının dikkatinin dağılması, yani hançerlere bakarken kaybettiği zamanı geri kazanmaktı. Yine şiddetle saldıran cüce, bol çentikli baltasıyla driderın en yakındaki bacağını kesti ve kalkanını ise şimdi dengesiz bir şekilde savrulmakta olan balta darbelerini engellemek için yukarı kaldırdı. Cüce, koridordaki düşmanlara karşı kendisine siper olması için driderın şişkin vücudunu kullanmak üzere dosdoğru yaratığın altına girdi. Düşmanı, çok sayıdaki bacaklarını cüceyi savuşturmak için yerleştiremeden önce, Bruenor onu bir boğa gibi boynuzlayarak geri fırlattı.

Cattibrie'ın bir başka oku, cücenin yanından hızla geçti ve taş duvara çarpıp sektiğinde etrafa kıvılcımlar saçtı.

Bruenor'un yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. Kendisine

Cattibrie gibi becerikli bir dost ve müttefik bahşettikleri için tanrılara minnettardı.

* * *

İlk iki ok Vierna'yı küplere bindirdi; fakat koridor boyunca uçup gelen üçüncü ok neredeyse kafasında patlayacaktı. Jarlaxle, mağara girişinin yanında durduğu yerden ayrıldı ve koşturarak kadının yanına geldi.

"Zorlu çıktılar," diye itiraf etti paralı asker. "Mağarada askerlerim öldü."

Vierna ileri doğru koşturdu ve mutasyon geçirmiş kardeşiyle dövüşmekte olan cüceye odaklandı. Bmenor'un kendisini driderın ağzından duyması için büyü kullandı ve "Drizzt Do'Urden nerede?" diyerek cevap istedi.

"Bana saldırıyorsun, bir de konuşmak mı istiyorsun?" diye uludu cüce, sözünü bitirirken bir balta darbesi suretinde gelen bir ünlem koyarak. Dinin'in bacaklarından birisi kopup yere düştü. Cüce boğa gibi saldırmaya devam etti ve dengesi bozulan driderın birkaç adım daha gerilemesini sağladı.

Vierna tam yapmaya niyetlendiği büyüye başlamıştı ki Jarlaxle onu tuttuğu gibi yere doğru çekti. Kadının paralı askere içgüdüsel olarak duyduğu hiddet, bir kuyruklu okun daha hızla gelmesiyle kayboldu. Bu seferki ok rahibenin az önce durduğu yerin tam arkasındaki duvarda teiniz bir delik açmıştı da.

Vierna, Entreri'nin bu grup hakkında yaptığı uyanları hatırladı, ayrıca savaş Drowların aleyhine dönmeye devam ederken o uyarılar konusundaki kanıt da gözlerinin önündeydi. Hiddetten titriyordu ve mağlup olmanın ona nelere ınalolacağını kara kara düşünürken anlaşılmaz bir şekilde hırladı. Düşüncelerini kendi içine odakladı, karanlık tanrıçasına doğru giden inanç yolunu takip etti ve Lloth'a yardım yakarışında bulundu.

"Vierna!" diye seslendi Jarlaxle, uzak bir yerden.

Lloth onun mağlup olmasına izin veremezdi. Vierna'nın kurbanını ona sunabilmesi için bu beklenmedik sorun karşısında tanrıçanın ona yardım etmesi gerekliydi.

"Vierna!" Rahibe, paralı askerin ve kendisini kaldırmak için Jarlaxle'a yardım eden ikinci bir Drowun ellerini üzerinde hissetti.

"Wishya!" diye istençdışı bir şekilde haykırdı. Sonra sakinleşti, Lloth'un onun çağrısına kulak verdiğini biliyordu.

Jarlaxle ile diğer Drow, Vierna'nın büyü patlamasının gücüyle birlikte geriye doğru uçup tünel duvarlarına çarptıktan sonra ikisi de kadına kaygıyla baktılar.

Vierna ona kendisini koridorun öteki tarafına, yani tehlikeden uzağa doğru takip etmesini söylediğinde paralı askerin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Burada başladığımız şeyi bitirmemize Lloth yardım edecek," diye açıkladı rahibe.

Cattibrie, işini sağlama almak için koridora bir ok daha fırlattıktan sonra kendisine daha belirgin bir hedef arayarak etrafına bakındı. Bruenor ile canavarımsı drider arasındaki savaşı izleyip tarttı. Ama aralarındaki vahşi arbedeyi hesaba katarak şişkin canavara yapacağı her türlü atışın oldukça riskli olacağını biliyordu.

Wulfgar, görünüşe göre kendi savaşını kontrol altına almıştı. Bir Drow ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Barbar ise çöken koridor duvarının taş yığınları arasına bakmıyor, mağaraya geri girmeyen düşmanını arıyordu. Pwent ortalıklarda yoktu.

Cattibrie kafasını kaldırıp, Bruenor ile driderın tepesindeki kırık çıkıntıya ve duvara asılı kalmış olan Drowa baktı. Sonra, Guenhwyvar'ın ortalıktan kaybolduğu diğer çıkıntıya başını çevirdi. Genç kadın, o çıkıntının altındaki küçük bir oyukta garip birşeyler olduğunu gördü: tıpkı panterin bu dünyaya gelişinde beliren dumana benzer bir sis bulutu vardı. Sis bulutu renk değiştirip turuncu oldu, sanki havada dönen alev topları gibiydi.

Cattibrie, bir araya toplanan ezici, şeytani bir varlık hissetti ve yayını kaldırıp nişan aldı. Sırtındaki bütün tüyler ürperiverdi; birşeyler onu izliyordu.

Cattibrie. Kalp Avcısı'nı yere attı ve kılıcını kınından hızla çekerek arkasını döndü. Dönüşünü ucu ucuna tamamladı ve tavandan levitasyonla

sessizce aşağı süzülüp gelen bir Drowun kılıcını kenara savuşturdu.

Wulfgar da duman bulutunu farketti ve bu konuyla ilgilenmesi, bu yaratığın vücudu ortaya çıktığı anda saldırmaya hazır olması gerektiğini anladı. Fakat Cattibrie'ın aniden yükselen haykırışını duymazdan gelemedi. Kafasını çevirip baktığında kızın zorlandığını ve kısa kılıcını düşmanını kontrol altında tutabilmek için çılgınlar gibi savururken neredeyse yere oturacak kadar eğilmiş olduğunu gördü.

Genç kadın ve ona saldıran Drowun belli bir mesafe ötesindeki gölgeler arasında başka bir karanlık siluet daha bu dünyaya doğru gelmeye başladı.

Paramparça olmuş düşmanının sıcak kanı Thiblledorf Pwent'in sakalındaki salyalarla karışmıştı. Drow debelenmeyi kesmişti ama öldürmekten haz duyan Pwent durmamıştı.

Bir arbalet oku kulağını deldi. Cüce kafasını kaldırdı ve kük-redi. Saplanmış olan miğfer sivrisi ölü Drowun kolunu tuhaf bir şekilde yukarı yükseltti. Karşısında başka bir düşman vardı ve kendisine yaklaşıyordu.

Savaş öncüsü ayağa fırladı. Kafasını sağa sola savurdu ve kara derisi yırtılıp miğfer sivrisini serbest bırakana kadar Drowu ileri geri salladı.

Yaklaşan kara elf, bu tüyler ürpertici sahneyi hazmedebilmek için duraksadı. Tekrar ilerlemeye başladığında -ki aksi yöne doğru geri kaçıyordu- boyun eğmez Pwent kükreyerek hücuma geçti.

Drow, tıknaz cücenin çılgınlar gibi koşması, yani bu düşman ile arayı kolayca açamayışı karşısında hayrete düştü. Zaten pek uzağa kaçmayacaktı. Bu tehlikeli yaratığı ana savaşın yaşandığı yerden uzakta tutmayı tercih ediyordu.

Kara elf on adım önden koşarken birkaç dolambaçlı koridor aştılar. Drow sıçrayıp yere konduğunda ve elinde kılıcı, yüzünde gülümsemesi ile hızla döndüğünde zarif adımları neredeyse hiç bozulmamış gibiydi.

Pwent hiç yavaşlamadı. Sadece miğfer sivrisini kılıcın önüne koymak için kafasını eğdi. Gözleri yere bakar bir halde hücum eden savaş öncüsü,

Drowun kolayca sıçrayıp yana kaçtığını ve kendisi için kurulan tuzağı bir çukurun kenarından hızla aşağı uçarken, yani çok geç anladı.

Savaş öncüsü hoplayıp sıçrayarak, zırhının sivrileri taşa sürtündükçe kıvılcımlar saçarak aşağı yuvarlandı. Belli bir mesafe aşağıdaki bir dikit sütunun yuvarlak tepesine çarpıp bir kaburgasını çatlattı, dikitin üstünden sekti ve daha aşağı seviyedeki bir mağaranın zeminine sırt üstü yapıştı.

Düşmanının kurnazlığını takdir ederek ve tavanın -tonlarca sert kayanın- garip bir şekilde dönüp duruşunu hayretle izleyerek orada bir süre öylece yattı.

* * *

Kılıç konusunda acemi olmayan Cattibrie, kılıcını fevkalade bir şekilde savuruyor ve düşmanıyla eşit bir konuma gelebilmek için Drizzt Do'Urden'in kendisine göstermiş olduğu bütün savunma hamlelerini gerçekleştiriyordu. Drowun ilk başta elde ettiği avantajın kaybolmakta olduğundan emindi, kısa süre içinde ayakları üzerinde doğrulup düşmanıyla eşit bir şekilde karşılaşabileceği konusunda kendisine güveniyordu.

Sonra bir anda, karşısında savaşacak düşman kalmamıştı.

Aegis-fang, rüzgarıyla Cattibrie'in gür saçlarını havalandırarak hızla kızın yanından geçti ve şaşkına dönen kara elfe bütün gücüyle çarpıp onu yere yığdı.

Cattibrie hızla döndü ve ilk başta duyduğu bütün minnet duygulan Wulfgar'ın korumacı tavrını farkedince yok oldu. O sırada barbarın yanındaki duman bulutu bir şekil almaya başladı ve feci bir aşağı düzlem sakinin, Cattibrie'in dövüştüğü kara elften bile daha tehlikeli bir düşmanın madde bedenine büründü.

Wulfgar kendisini tehlikeye atma pahasına onun yardımına koşmuş ve kızın güvenliğini kendisininkinden önce tutmuştu.

Az önce içinde bulunduğu durumu kontrol altına alabileceğinden emin olan Cattibrie'a, bu davranış fedakarlıktan çok ahmaklık gibi geliyordu.

Cattibrie yayına doğru uzandı— yayını almak zorundaydı.

Fakat daha ellerini silahına atamadan önce, yochlol tamamen bu dünyaya giriş yaptı. Biçimsiz olan bu yaratık, yan yarıya erimiş bir balmumu yığınını andırıyordu. Yan taraflarından sekiz tane dokungaç uzanıyor ve tam ortasında ise üzerinde sıra sıra keskin dişler olan geniş bir ağız bulunuyordu.

Cattibrie, Wulfgar'a seslenemeden önce kendi arkasında bir tehlike olduğunu sezdi. Elinde yayıyla hızla döndü ve kafasını kaldırıp düşmanına, ona doğru hızla inmekte olan bir Drow kılıcına baktı.

Cattibrie daha önce davrandı. Ok, Drowun yere ulaşmasına birkaç santim kala hedefe saplandı, kara elfi yarıp geçerek tavana doğru uçtu ve aşağıya bir kıvılcım yağmuru döküldü. Drow yere geri indiğinde hâlâ ayakta duruyor ve kılıcını tutuyordu. Yüz ifadesine bakılınca, az önce ne yaşandığından pek emin olmadığı anlaşılıyordu.

Cattibrie, yayını bir sopa gibi tuttu ve rakibinin üzerine çullandı. Cattibrie, Drowun zihni ölmüş olduğu gerçeğini anlayıncaya kadar şiddetle saldırmaya devam etti.

Kafasını çevirip baktığında, yochlolun dokungaçlarından önce biriyle, sonra bir diğeriyle Wulfgar'ı kavradığını gördü. Barbarın o inanılmaz kuvveti bile onu kendisini bekleyen büyük ağızdan kurtaramayacaktı.

* * *

Bruenor boğa gibi toslamaya ve Dinin'i geriye doğru püskürtmeye devam ederken, driderın kara göğüs kısmından başka birşey' göremiyordu. Havada uçuşan kılıçların sesinden, metalin metale vurma tangırtısından ya da hedefe baltasını saplayabildiğinde çıkan kabuk kırılma sesinden başka birşey duyamıyordu.

Fakat Cattibrie ile Wulfgar'ın, yani evlatlarının başının dertte olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Drider duvara çarptığında, Bruenor'un baltası en sonunda geri çekilen yaratığa tam güçle saplandı. Bir örümcek ayağı daha kopup yere düştü; Bruenor ayaklarını yere sabitledi ve bütün gücüyle ittirerek kendisini bir metre geriye fırlattı.

İki bacağını kaybetmiş olan Dinin garip bir şekilde büzüştü ve hemen saldırmadı. Düşmanının geri çekildiğine ve ölümünün ertelendiğine memnundu, ama haşin Bruenor tekrar saldırdı. Cücenin saldırısının şiddeti yaralı dridera üstün geldi. Bruenor'un kalkanı ilk baltayı önledi; onun ardından gelen darbeyi, yani normalde onu yere sermesi gereken bir darbeyi de miğferi engelledi.

Cücenin çok çentikli baltası dosdoğru savruldu, sert iskeletimsi zırha battı ve şişmiş driderın göbek kısmına tırtıklı bir kesik attı.

Driderin vücudundan sıcak sıvılar fışkırdı. Sıvılar driderın bacaklarından ve Bruenor'un piston gibi çalışan kollarından aşağı süzüldü.

Bruenor gözü dönmüş bir şekilde devam etti. Baltasıyla driderın en öndeki bacaklarının arasında kalan oyuğa aralıksız olarak, tekrar tekrar vurdu. İskeletimsi zırh yol verip deriyi açıkta bıraktı; deri ise yarılıp daha fazla sıvının akmasını sağladı.

Bruenor'un baltası bir kez daha sertçe indi, ama silah tutan kolunun omuzuna bir darbe yedi. Driderın durduğu yanlış açı, darbenin gücünün çoğunu çalıp götürdü ve balta da Bruenor'un kaliteli mithril zırhım aşamadı. Ama Bruenor vücuduna yayılan sıcak bir acı spazmı hissetti.

Zihni ona, Cattibrie ile Wulfgar'ın kendisine ihtiyaç duyduğunu haykırıp duruyordu!

Yüzünü buruşturup acıya direnen Bruenor, yukarı doğru ters bir şekilde baltasını savurdu ve silahın düz kısmı driderın dirseğini parçaladı. Yaratık uludu, Bruenor ise baltasını yeniden kaldırıp diğer yöne doğru savurarak driderın koltukaltına sapladı ve yaratığın kolunu vücudundan ayırdı.

Cattibrie ile Wulfgar'ın ona ihtiyacı vardı!

Driderın uzun kolu, ikinci baltasını cücenin kalkanın etrafından dolaştırmasını sağladı ve silahın keskin yerinin dip kısmı Bruenor'un kolunun arkasına bir kesik attı. Bruenor kalkanını vücuduna yaklaştırdı ve canavara tekrar omuz atarak onu duvara yapıştırdı. Geri zıpladı, baltasını canavarın açıkta kalan yan tarafına sertçe indirdi ve bir kez daha omuz attı.

Cüce geri sıçradı, balta ileri savruldu ve Bruenor'un tıknaz bacakları tekrar gerilip onu ileri doğru fırlattı. Bu sefer, Bruenor driderın öteki baltasının da yere düştüğünü duydu ve bir kez daha geri sıçradığında orada kalıp baltasıyla çılgınlar gibi kesip biçti. Derisini yarıp deşerek ve kaburgalarını kırarak driderı alaşağı etti.

Bruenor arkasını döndü, Cattibrie'ın içinde bulunduğu durumu kontrol altında tuttuğunu gördü ve Wulfgar'a doğru bir adım attı.

Cüceye enerji dalgaları çarptı, ayaklarını yerden kesti ve havada dört metre uçup duvara çarpmasını sağladı.

Yerden sıçrayarak kalktı ve yön değiştirip koşmaya başladı. Uzaktaki tünelin girişinde doğru hücum ederken ağzından hiddet dolu tek bir nota yükseldi. Bu sırada birkaç Drow onu tünelin iç kısımlarından izlemekteydi.

'Wishya!" diye bir haykırış daha geldi ve Bruenor bir anda kendisini geriye doğru uçarken buldu.

"Elinde kaç tane var?" diye kükredi sert cüce, yeni aldığı bu darbenin etkisini silkeleyip duvardan uzaklaşırken.

Bütün gözler başka yöne çevrildi.

Cücenin üzerine bir karanlık küresi düşüverdi. Bruenor da üzerinin karanlıkla örtüldüğü için gayet memnundu, zira yediği bu son darbe onun canını itiraf edeceğinden de fazla yakmıştı.

Vierna, Jarlaxle ve ikisinin korumasıyla tünelin derinliklerine doğru kaçarken dördüncü bir asker de onlara katıldı.

"Yan tünellerdeki cüce," diye açıkladı yeni gelen Drow. "Çıldırmış, öfkeden kudurmuş. Onu bir çukura düşürdüm ama bunun onu durduracağından şüpheliyim!"

Vierna cevap vermeye başladı, ama Jarlaxle onun sözünü kesti ve bir yan geçidi işaret etti. Orada başka bir Drow, sessiz el alfabesiyle onlara çılgınlar gibi işaret ediyordu.

İblis kedi! diye işaret ediyordu uzaktaki Drow. Başka bir siluet onun yanından hızla geçti ve birkaç saniye sonra ardından bir Drow daha geldi. Jarlaxle askerlerinin hareketlerini anladı, bu üç kişinin farklı savaşlardan kurtulup hayatta kaldığını biliyordu. Hem çıkıntıdaki hem de onun altında bulunan yan geçitteki savaşların kaybedildiğini farketti.

Gitmeliyiz, diye Vierna'ya işaret etti. Bu savaşa devam edebileceğimiz daha avantajlı bir bölge bulalım.

"Lloth, çağrılarıma cevap verdi!" diye ona hırladı Vierna. "Tanrıçanın bir hizmetkarı geldi!"

"Gitmek için bir sebep daha," diye yüksek sesle yanıtladı Jarlaxle. "Örümcek Kraliçe'ye güven, biz de kardeşinin peşine düşelim."

Vierna bu sözleri bir süre düşündükten sonra, deneyimli paralı askeri rahatlatacak bir şekilde başıyla onayladı. Jarlaxle onu çok hızlı bir yürüyüş temposuyla götürdü. Bu sırada kendisi ve Vierna da dahil olmak üzere, hünerli Bregan D'aerthe birliğinden nasıl olup da sadece yedi kişinin hayatta kalabildiğini düşünüp duruyordu.

Wulfgar'ın kolları, savrulan dokungaçlara çılgınlar gibi vuruyordu; elleri ise kendisini sarmalayan uzantılara kenetlenmiş, onların demir gibi sert kavrayışından kurtulmaya çalışıyordu. Daha fazla dokungaç onu tokat attı ve onu kendileriyle ilgilenmeye zorladı.

Hızla sarsılarak silkelendi ve yana, kocaman ağza doğru do-kungaçlar tarafından çekildi. Uzantıların attığı tokatların sadece kendisini oyalamak için olduğunu anladı. Sırtına ve kaburgalarına ustura sertliğinde dişler battı, kaslarını yararak geçti ve kemiğe dayandı.

Yumruğunu savurdu ve yapışkan yochlolun derisini avuçladı, deriyi büktü ve büyük bir parça koparttı. Yaratık buna bir tepki vermedi, kemiği ısırmaya devam etti. Ustura dişleri, kısıp kalmış göğüs kısmını ileri geri kemiriyordu.

Aegis-fang Wulfgar'ın eline geri döndü, ama yaratığa vura-mayacak kadar kötü bir açıya kadar bükülmüştü. Yine de çekici savurarak sert bir darbe indirdi, ama şeytani yaratığın lastiğe benzer derisi bu darbeyi içine emmiş gibiydi. Aegis-fang ağırlığı yüzünden canavarın teninin derinlerine kadar saplandı.

Wulfgar, içini kavuran acıya rağmen vücudunu döndürdü ve silahını yine savurdu. Cattibrie'in, ayağının dibinde ölü bir halde yatan ikinci Drowun önünde durduğunu gördü. Wulfgar'ın açıkta kalan kaburgalarının beyaz kemiklerine bakarken kızın yüzü dehşet dolu bir ifadeyle donup kalmıştı.

Yine de aşkının incinmemiş olduğunu görmek barbarın buruşturduğu yüzüne tatmin dolu bir ifade getirdi.

Hemen altından gümüş renkli bir ok geldi, Wulfgar'ı şaşırttı ve yochlola saplandı. Barbar yakında kurtulacağını, sevgili Cattibrie'ının, yani küçümseme gafletinde bulunduğu kadının biraz sonra düşmanı öldüreceğini düşündü.

Bir dokungaç Cattibrie'ın ayak bileklerini kavradı ve onu çekerek yere devirdi. Kızın kafası sertçe taşa çarptı, kıymetli yayı elinden düştü ve yochlol onu kendisine doğru çekmeye başladığında Cattibrie pek direniş sergileyemedi.

"Hayır!"' diye kükredi Wulfgar ve jölemsi yaratığa beyhude yere üst üste vurdu. Bruenor'a haykırdı ve çok uzaktaki bir karanlık küresinden dışarı sersemlemiş bir halde çıkan cüceyi gözünün ucuyla gördü.

Yochlolun çenesi acımasızca, çatır çutur ederek kapandı; daha zayıf bir insan o ısırığın gücü altında şimdiye kadar yıkılıp ölmüş olurdu.

Ama Wulfgar yaratığın kendisini öldürmesine izin veremezdi. Cattibrie ile Bruenor'un başı beladayken bunu yapamazdı.

Savaş tanrısı Tempus adına yürekten bir şarkı söylemeye başladı. Şarkısını ciğerleri hızla kanla dolarak, yirmi yıldan fazla süredir güçlü bir şekilde atan kalbinden yükselen bir sesle söyledi.

Şarkı söylerken, vücuduna yayılan acı dalgalarını unuttu; sanki orada onu destekleyen bir tanrının müritlerinden oluşan bir koro varmış gibi şarkısının mağara duvarlarından yankılandığını duydu.

Şarkı söyledi ve Aegis-fang'i daha da sıkı kavradı.

Wulfgar saldırdı. Ama yaratığa değil, oyuğun alçak tavanına vuruyordu. Bir yandan şarkı söyleyen Wulfgar tavana üst üste darbeler yağdırdı.

Ahmak bir yaratık olmayan yochlol acımasızca ısırdı, koca ağzını vahşice sağa sola savurdu. Ama Wulfgar acı duymaktan öteye geçmişti. Aegis-fang yukarı doğru savruldu; ve kaçınılmaz bir şekilde aşağı geri inerken beraberinde büyük bir taş parçası da indirdi.

Cattibrie kendine gelir gelmez barbarın ne yapmakta olduğunu anladı. Yochlol artık onunla ilgilenmiyor, onu ağzına doğru çekmiyordu ve kız sürünerek yayına yeniden ulaşmayı başarmıştı.

"Hayır, oğlum!" diye Bruenor'un mağaranın öteki tarafından haykırdığını duydu.

Cattibrie bir ok yerleştirdi ve dönüp baktı.

Aegis-fang tavana vurdu.

Tavan çökmeden bir saniye önce Cattibrie'in oku cızırdaya-rak yochlola saplandı, iri kayalar çökerek devrildi; aralarında kalan bütün boşluklar ise çabucak taş ve toprak yığınlarıyla kaplanarak havaya toz bulutlan yükseltti. Mağara şiddetle sarsıldı, çöken tavanın sesi bütün tünellerde yankılandı.

Şimdi ne Cattibrie ne de Bruenor ayakta değildi, îkisi de yere sinmiş ve kollarını korunmacı bir şekilde kafalarının üzerine koymuşlardı. İkisi de karanlığın ve toz bulutunun arasından hiçbir şey göremiyordu; ikisi de hem canavarın, hem de Wulfgar'ın çöken tonlarca kayanın altında kalışını göremedi.

BÖLÜM 7

Ben öldüğüm zaman...

Dostlarımı, babamı, akıl hocamı, 'ölüm' denilen en büyük muammaya kaptırdım. Anayurdumu terkettiğim günden, yani o şeytan Malice 'in bana Zaknafein 'i Örümcek Kraliçe 'ye kurban ettiğini söylediği günden beridir keder nedir biliyorum. Keder çok garip bir duygu, zira odak noktası değişken. Zaknafein için, Montolio için ya da Wulfgar için mi keder duyuyorum? Yoksa sonsuza dek katlanmak zorunda olduğum o kayıp için kendi adıma mı keder duyuyorum?

Bu belki de ölümlü yaşamda sorulan en temel sorudur ve yine de cevabı hiç bulunamaz...

Tabii eğer cevap inançta yatıyor olmazsa.

Babamla yaptığımız kılıç oyunlarını, Montolio ile birlikte dağ patikalarındaki yürüyüşlerimizi ve hepsinden daha yoğun olarak Wulfgar ile olan anıları, yani hayatımdaki şu son birkaç yılın bir özetiymiş gibi zihnimden hızla geçen hatıraları düşündüğümde hâlâ hüzün duyuyorum. Kelvin Yığınında, Buzyeli Vadisinin tundrasına genç Wulfgar ile beraber baktığımız ve onun göçebe halkının kanıp ateşlerini gördüğümüz günü hatırlıyorum, işte o, Wulfgar ile benim gerçek dost olduğumuz andı-ikimizin de hayatındaki bütün belirsizliklere rağmen her zaman birlikte olacağımızı farkettiği an.

Beyaz ejder Buz Ölüm'ü, dev soyu Biggrin'i ve eğer yanımda kahraman Wulfgar olmasaydı, o iki dövüşte de feci şekilde ölüp gitmiş olacağımı hatırlıyorum. Dostumla zaferi paylaştığımızı, aramızdaki güven ve sevgi bağını -sımsıkı, ama rahatsız etmeyecek bir şekilde- pekiştirdiğimizi hatırlıyorum.

O ölürken yanında değildim. Onun bana hiç şüphesi" vereceği desteği, ben orada olup ona veremedim.

Ona, "Elveda!" diyemedim

Ben öldüğümde, yalnız mı olacağım? Eğer canavarların silahları ya da bir hastalığın pençeleri beni öldürmezse, Cattibrie'dan, Regis'den ve hatta Brıtenor'dan daha uzun süre yaşayacağım. Hayatımın bu evresinde şiddetle inanıyorum ki, yanımda başka her kim olursa olsun, eğer bu üçü olmazsa gerçekten de yalnız başıma ölürüm.

Bu düşünceler o kadar da kötü değil. Wulfgar 'a binlerce kez elveda demiştim. Benim için ne kadar önemli olduğunu ona her hissettirişimde, sözlerim ve hareketlerimle aramızdaki sevgiyi her vurgulayışımda ona veda etmiştim. Veda, hayatı her gün yaşamakla edilir. Sevgi ve dostlukla, beden kalıcı olmasa bile hatıraların sonsuz olduğunu göstermekle edilir.

Wulfgar kendisine başka bir mekan ve başka bir hayat buldu— buna inanmak zorundayım, yoksa varoluşun mantığı kalır mı?

Benim kederim esasında kendim için; kaç asır geçerse geçsin hayatımın sonuna kadar hissedeceğim o kaybetme duygusu için. Ama o kaybetme duygusunun içinde bir dinginlik, ilahi bir huzur var. Wulfgar 'ı tanımış olmak ve şimdi kederimi körükleyen o hadiseleri onunla paylaşmış olmak; hiçbir zaman onun yanında yürümeyip, savaşmayıp şu dünyaya onun kristal mavisi gözlerinden bakmamış olmaktan çok daha iyi.

Ben öldüğümde... benim için matem tutacak, paylaştığımız neşeleri ve acıları, yani benim hatıramı yaşatacak dostlarım olsun isterim.

İşte ruhun ölümsüzlüğü, her zaman baki kalan mirası budur. Keder ateşinin yakıtıdır.

Ama aynı şekilde, inanç ateşinin de yakıtıdır.

-Drizzt Do'Urden

Geniş mağarada havada asılı duran toz bulutları titrek ışığı loşlaştırarak aşağı çökmeye devam etti; meşalelerden birisi düşen büyük bir kayanın altında kalmış, ışığı ise göz açıp kapayınca kadar sönmüştü. Tıpkı Wulfgar'ın gözlerindeki ışık gibi.

Gümbürtü en sonunda durduğunda çöken tavanın büyük parçalan zemine yerleştiğinde, Cattibrie dönüp doğrularak oturmayı başardı ve moloz yığınlarıyla dolu olan oyuğa baktı. Gözlerindeki toz toprağı sildi, karşısındaki manzaranın acı gerçeğini tamamen idrak edene kadar gözlerini kırpıştırarak karanlığa doğru baktı.

Canavarın görünürde kalan tek dokungacı temiz bir şekilde kopmuştu ve hâlâ genç kadının ayak bileğine dolanmış duruyordu. Moloz yığının yanında duran arka kısmı ise refleksif bir şekilde seğiriyordu.

Onun ardında sadece yığın halindeki kayalar vardı. Bu feci durumun büyüklüğü Cattibrie'a üstün geldi. Kadın bayılacak gibi olarak yan tarafa doğru sendeledi. Sadece içinde bir hiddet ve reddediş patlaması yaşandığında gücünü bulabildi. Ayağını dokungaç-tan kurtararak elleri ve dizleri üzerinde ileri doğru emekledi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama zonklayan başı buna izin vermedi. Yine zayıflatıcı bir baş dönmesi dalgası geldi ve onu kendisini bilinçsizliğe doğru bırakrrtası için davet etti.

Wulfgar!

Cattibrie emeklemeye devam etti, seğiren dokungacı bir kenara savurdu ve çıplak elleriyle taş yığınını kazıp kaldırmaya başladı. Derisini sıyırdı ve bir tırnağını acı verici bir şekilde yardı. Bu göçük yol arkadaşlarının Mithril Salonuna ilk geldiklerinde Drizzt'in altında kaldığı göçüğe ne kadar da çok benziyordu. Ama o, tavanı çökerttiği gibi zemini de çökertmesi için yapılan ve Drizzt'i sağ salim bir şekilde alt kata düşüren cüce tasarımı bir tuzaktı.

Cattibrie bunun tasarlanmış bir tuzak olmadığını kendisine hatırlattı; daha aşağıdaki mağaraya açılan bir oluk yoktu. Kız kayaların barbarın hayatta kalmasını sağlayacak bir açıyla yıkılmış olması için dua ederek, Wulfgar'ı göçüğün altından çıkartmak için gözü dönmüş bir şekilde kazmaya devam ederken dudaklarından hafif bir inilti yükseldi.

Sonra Bruenor kızın yanına geldi, baltası ile kalkanını yere fırlattı ve gözü dönmüş bir şekilde yığına saldırdı. Güçlü cüce birkaç büyük taşı kenara itmeyi başardı, ama oyuğun dış kısmı kayalardan temizlendiğinde durdu ve yığına boş boş bakarak öylece kalakaldı.

Cattibrie eşelemeye devam etti, babasının kaşlarını çatmış olduğunu farketmemişti.

İki asırdan fazla bir süredir madencilik yapan Bruenor gerçeği anladı. Tavan tamamen çökmüştü.

Oğlan ölüp gitmişti.

Kalbinin reddettiği gerçeği zihni ona söylemeye başlarken Cattibrie ağlayıp burnunu çekerek kazmaya devam etti.

Bruenor, kızın beyhude yere debelenmesini durdurmak için elini kızın koluna koydu ve kız kafasını kaldırıp ona baktığında, yüzündeki ifade sert cücenin kalbini paramparça etti. Yüzü toz toprakla kaplanmıştı. Yanaklarında kurumuş kan vardı ve saçları da katı-laşan kanla kafasına yapışmıştı. Burenor sonra sadece Cattibrie'ın gözlerine, yaşlarla parıldayan ahu gibi derin mavi gözlerine baktı.

Bruenor yavaşça kafasını salladı.

Cattibrie geriye doğru düşüp yere oturdu, kanayan elleri gevşek bir şekilde kucağına düştü. Gözlerini kırpmıyordu. O ve dostları, şimdiye kadar bu son noktaya kaç kez yaklaşmıştı? Kaç defa ölümün açgözlü pençelerinden son anda kurtulmayı başarmışlardı?

Onlardan daha güçlü olan düşmanları burada ve şimdi, aniden ve hiç uyarmadan onlara. Wulfgar'a üstün gelmişti.

Kendi kabilesinin lideri olan o güçlü savaşçı, Cattibrie'ın evleneceği adam göçüp gitmişti işte. Cattibrie, Bruenor, hatta kudretli Drizzt Do'Urden bile ona yardım edememiş, yaşanan hadiseyi değiştirecek hiçbir şey yapamamışlardı.

"Beni kurtardı," diye fısıldadı genç kadın.

Bruenor onu duymuyormuş gibiydi. Cüce sürekli olarak kocaman gözyaşlarıyla bir araya toplanıp yanaklarından aşağı süzülen tozu toprağı siliyordu. Wulfgar, Bruenor'un oğlu gibiydi. Sert cüce bir savaşın ardından - daha o sadece bir çocukken- Wulfgar'ı sözde bir köle olarak, ama esasında çocuğa daha iyi şeyler öğretmek için himayesine almıştı. Bruenor, Wulfgar'ı güvenilir, dürüst karakterli bir adam olarak yetiştirmişti. Cücenin hayatındaki en mutlu (Mithril Salonunu geri aldığı günden bile daha mutlu) günü, Wulfgar ile Cattibrie'ın evleneceklerini ilan ettikleri gün olmuştu.

Bruenor ağır bir taşı tekmeledi, darbesinin gücüyle taş kenara yuvarlandı.

Aegis-fang orada duruyordu.

Muhteşem savaş çekicinin, cüce tanrısı Dağ Altındaki Sırların Bekçisi Dumathoin'in sembolleriyle süslü olan baş kısmını görünce, cesur cücenin dizleri boşaldı. Bruenor yere doğru uzanıp çekici moloz yığınından çıkartabilecek gücü bulmadan önce kendisini zorlayarak derin nefesler aldı ve dengesini korumaya çalıştı.

Bu çekiç Bruenor'un en büyük eseri, hatırı sayılır demircilik kabiliyetinin ideal bir örneğiydi. Bu çekici yaparken bütün sevgisini ve yeteneğini ortaya koymuştu, onu Wulfgar için yapmıştı.

Silahı görünce, Cattibrie'ın zorlukla zaptettiği sakinliği tıpkı tavan gibi çöküverdi. Sessiz hıçkırıklarla omuzları inip kalkıyordu. Kız zangır zangır sarsılıyor ve toz duman dolu loş ışıkta çok narin görünüyordu.

Bruenor, kızı izlerken güç buldu. Kendisine Mithril Salonunun Sekizinci Kralı olduğunu, tebaası ve kızı için sorumluluklarının bulunduğunu hatırlattı. Kıymetli savaş çekicini sırt çantasının kayışına taktı, Cattibrie'ın omuzuna kolunu doladı ve kızı ayağa kaldırdı.

"Oğlan için hiçbir şey yapamayız." diye fısıldadı Bruenor. Cattibrie cüceyi iterek ondan uzaklaştı ve moloz yığınına geri döndü. Hırlayarak kenara birkaç küçük taş attı. Beyhude yere uğraştığını, oyuğu tonlarca toprağın ve çoğu taşınamayacak kadar büyük olan taşların kaplamış olduğunu görebiliyordu. Ama Cattibrie kazmaya devam etti, barbardan öylece vazgeçemezdi. Başka hiçbir seçenek herhangi bir umut vadetmiyordu.

Bruenor'un elleri kibarca kızın kollarını kavradı.

Genç kadın hırlayarak cüceyi üzerinden silkeledi ve kazma işine geri döndü.

"Hayır!" diye kükredi Bruenor ve kızı tekrar yakaladı. Bu sefer güç kullanarak onu yerden kaldırdı ve ittirerek moloz yığınından uzaklaştırdı. Onu sertçe yere oturttu, geniş omuzlarını genç kadın ile moloz yığını arasına koydu ve Cattibrie etrafından hangi şekilde dolaşmaya çalışırsa çalışsın Bruenor önünü kesti.

"Hiçbir şey yapamazsın!" diye kızın yüzüne yüzüne bir düzine kez haykırdı.

"Denemek zorundayım!" diye en sonunda yalvardı kız, Bruenor'un kendisini bırakmayacağını bariz bir şekilde anladığı zaman.

Bruenor kafasını olumsuz anlamda salladı— Cattibrie'in o anda ona yumruk atmasını engelleyen tek şey, cücenin gözlerindeki yaşlar ve bariz bir şekilde görünen ıstırabıydı. Kız o zaman sakin-leşti, inatçı cücenin elinden sıyrılma uğraşını kesti.

"Bitti," dedi Bruenor ona. "Oğlan... oğlum, yolunu kendisi çizdi. Bizim için, yani senin ve benim için kendisini feda etti. Duyduğun acının seni burada, tehlikede tutmasına izin vererek onun anısına saygısızlık etme."

Bruenor'un inkar edilemez nitelikteki sözleri karşısında Cattibrie'ın omuzları çöküverdi. Bruenor baltasını ve kalkanını geri almaya gittiğinde genç kadın moloz yığınına, yani Wulfgar'ın höyük mezarına geri dönmedi.

Cüce onun yanına geldi ve sırtına kolunu doladı.

"Veda et," diye önerdi ve Cattibrie'ı da alıp gitmeden önce bir süre bekledi. İlk önce kızın okunu geri aldılar, sonra da mağaradan dışarı çıkıp geldikleri giriş kısmına doğru geri gittiler.

Cattibrie cücenin yanında yürürken durdu ve sanki hangi voldan gideceklerini merak edermiş gibi ona ve tünele merakla baktı.

"Pwent ile kedi kendi yollarını bulmak zorunda kalacaklar," diye kızın boş bakışlarına cevap verdi Bruenor, Cattibrie'ın şaşkınlığını yanlış anlayarak.

Cattibrie, Guenhwyvar için endişelenmiyordu. Büyülü heykelcik hâlâ elindeyken pantere kimsenin zarar veremeyeceğini biliyordu ve kayıp savaş öncüsü için hiç mi hiç endişelenmiyordu.

"Drizzt ne olacak?" diye sordu, kısa ve öz bir şekilde.

"Tahminimce elf hayatta," diye yanıtladı Bruenor emin bir şekilde. "O Drowlardan birisi bana onun nerede olduğunu sordu.

Drizzt hayatta ve onların elinden kaçtı. Ve bana kalırsa, Drizzt'in bu tünellerden kurtulma şansı bizimkinden yüksektir. Hatta kedi şimdi onunla bile olabilir."

"Ve bize ihtiyaç duyuyor da olabilir," diye tartıştı Cattibrie, Bruenor'un kendisini hafifçe tutan elinden kurtularak. Yayını omu-zuna astı, yüzünde sert ve kararlı bir ifadeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Eve gidiyoruz, kızım," diye sertçe emretti Bruenor. "Drizzt'in nerede olduğunu bilemeyiz. Onun gerçekten de hayatta olduğunu sadece tahmin ve ümit ediyorum!"

"İşi şansa bırakamaya razı mısın yani?" diye basitçe sordu. "Eğer bize ihtiyacı varsa herşeyi riske atmaya razı mısın? Bir dostumuzu, eğer kiralık katil Regis'i öldürdüyse iki dostumu/u kaybettik. Drizzt'i bırakmayacağım, her ne tehlike olursa olsun." Aklında başka bir hatıra daha canlandığında yüzünü buruşturdu. Cattibrie başka bir varoluş düzlemi olan Tarterus'da kaybolduğu zaman, Drizzt Do'Urden onu dünyaya geri götürmek için anlatılması imkansız dehşetlerle yüzleşmişti.

"Tarterus'u hatırlıyor musun?" dedi Bruenor'a. Bu düşünce, çaresizlik içindeki cücenin gözlerini kırpıştırıp başını çevirmesini sağladı.

"Vazgeçmeyeceğim," dedi Cattibrie yine, "her ne tehlike olursa olsun." Kara elflerin kaçmış olduğu öteki tarafta duran tünel girişine baktı. "Hiçbir kahrolası kara elf ve onların şeytan dölü dostu yüzünden vazgeçmeyeceğim!"

Bruenor uzun bir süre sessiz kalıp Wulfgar'ı ve kızının kararlı sözlerini düşündü. Drizzt etrafta olabilirdi, yaralanmış ya da tekrar yakalanmış olabilirdi. Eğer aşağıdaki tünellerde kaybolan Bruenor ve yukarıda, onun yerinde duran Drizzt olsaydı Drowun hangi yolu seçeceği konusunda cücenin hiç şüphesi yoktu.

Tekrar Cattibrie'a ve onun ardında duran moloz yığınına baktı. Wulfgar'ı kaybetmişti. Cattibrie'ı da kaybetmeyi nasıl göze alabilirdi.

Bruenor Cattibrie'ı daha dikkatle inceledi ve kızın gözlerinde için için yanan kararlılığı gördü. "Aferin kızıma," dedi cüce sessizce.

Geriye kalan tek meşaleyi aldılar ve mağaranın öteki tarafındaki kapıdan çıkıp kayıp dostlarını aramak için daha derin tünellere doğru ilerlediler.

Karanlıkaltı'nın ebedi zifirinde yetişmemiş olan birisi karanlığın yoğunluğundaki hafif değişimi, taze havanın iç ürperten esintisini hissedemezdi. Bu değişimler Drizzt'e, yüze atılan bir tokat kadar bariz geliyordu. Drow, Regis'i de sürükleyerek adımlarını hızlandırdı.

"Ne oldu?" diye sordu korkmuş olan buçukluk. Sanki Artemis Entreri'nin en yakındaki gölgelerin arasından fırlayıp kendisini yutmasını bekliyormuş gibi tedirginlikle etrafına bakmıyordu.

Yukarı doğru meyleden geniş ama alçak bir yan geçitten geçtiler. Drizzt tereddüt içindeydi. Yön tayin etme duyusu ona az önce doğru tüneli geçmiş olduğunu haykırıyordu. Fakat, o sessiz yakarışları duymazdan geldi ve yoluna devam etti. Dış dünyaya açılan geçidin onun ve Regis'in temiz havaya çıkabilecekleri kadar geniş olmasını ümit ediyordu.

Geçit genişti. Tünelde bir virajı döndüler ve yüzlerine vuran ayaz rüzgarı hissettiler. İleride daha aydınlık bir geçit gördüler. Geçidin ötesinde kule gibi yükselen dağlar görülüyordu... ve yıldızlar!

Buçukluğun rahatlayarak verdiği derin nefes, Regis'i taşıyan Drizzt'in o andaki hislerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Tünelden dışarı çıktıklarında ikisi de önlerinde uzanan dağ manzarasının muhteşemliği, Karanlıkaltı'nın yıldızsız gecelerinden çok farklı olan yüzey dünyasının saf güzelliği karşısında adeta büyülendiler. Üzerilerinden esip geçen rüzgar sanki canlı ve hayat dolu bir varlık gibiydi.

Üçyüz metrelik sarp dağ yamacının taban kısmına giden yolun üçte ikisini aşmış, dar bir çıkıntıya gelmişlerdi. Sağ taraflarında dar bir patika yukarı çıkıyordu, sol taraftaki ise aşağı iniyordu. Ama inen patika sadece

hafif bir açıyla meyilliydi ve onları yamacın ne aşağısına indirme, ne de yukarısına çıkartma konusunda umut vadetmiyordu.

Drizzt önünde kule gibi yükselen duvarı ölçüp tarttı. Zemine inen birkaç yüz metrelik mesafeyi kendisinin kolayca aşabileceğini, ya da pek sorun çekmeden zirveye tırmanabileceğim biliyordu. Ama Regis'i de beraberinde götürebileceğini sanmıyordu. Ayrıca tanımadığı yabancı bir arazide Mithril Salonuna dönmesinin ne kadar süreceğini bilmeden dolaşma ihtimalinden de pek hoşlanmıyordu.

Dostları pek uzakta değildi ve tehlike altındaydı.

"Bekçi Vadisi orada," diye umutla belirtti Regis, kuzeybatıyı işaret ederek, "muhtemelen birkaç milden uzak değildir."

Drizzt başıyla onayladı ama, "yeniden yeraltına inmeliyiz," diye cevapladı.

Regis bu fikir karşısında pek memnun kalmamış gibi gözükse bile, şu an içinde bulunduğu durumdayken bu çıkıntıdan aşağı inemeyeceğini anladığından dolayı Drowla tartışmadı.

"Tebrikler," diye Entreri'nin sesi geldi köşe başından. Kiralık katilin karanlık suratı görünür oldu. Kemerinde duran hançerinin mücevherleri tıpkı ısı algılayan gözleri gibi parıldıyordu. "Buraya geleceğini biliyordum," diye Drizzt'e açıkladı. "Temiz havayı farke-deceğini ve onun peşinden gideceğini biliyordum."

"Beni mi yoksa kendini mi tebrik ediyorsun?" diye sordu Drow rancer.

"İkimizi de!" diye yanıtladı Entreri, içten bir kahkaha atarak. Onlara doğru yaklaşmaya devam ederken gülümsemesi ve bembeyaz dişleri gözden kayboldu. Yerine soğuk, kaşları çatık bir bakış geldi. "Elli metre önce geçmiş olduğunuz tünel gerçekten de sizi bir üst seviyeye çıkartacaktı, ki muhtemelen dostlarınızı orada bulabilirdiniz— tabii ki ölü dostlarınızı."

Drizzt bu yemi yutmadı, hiddetine boyun eğip de ileri hücum etmedi.

"Ama oraya gidemiyorsunuz, değil mi?" diye alay etti Entreri. "Sadece sen benimle arayı açabilir ve istediğim dövüşten sakınabilirsin. Ama ne yazık ki yol arkadaşın yaralı. Bunu düşün Drizzt Do'Urden. Buçukluğu geride bırak ve kaçıp serbest kal!"

Drizzt bu saçma düşünceye cevap verme zahmetine bile girmedi.

"Ben olsam onu bırakırdım," diye belirtti Entreri, soğuk bakışlarını Regis'e doğru çevirerek. Buçukluk, garip bir şekilde inledi ve Drizzt'in güçlü kolları arasına yığıldı.

Drizzt, Regis'in Entreri'nin acımasız ellerinde yaşadığı dehşetleri düşünmemeye çalıştı.

"Onu bırakmayacaksın," diye devam etti Entreri. "Aramızdaki bu farkı, senin güç dediğin ama benim zayıflık olduğunu bildiğim bu farkı uzun süre önce teşhis etmiştik zaten." Sadece on adım ötedeydi; ince kılıcı tıslayarak kınından çıktı ve onu mavi-yeşil bir parıltıyla aydınlattı. "Evet işimize dönelim," dedi. "Kaderimize dönelim. Senin için hazırladığım savaş alanını beğendin mi? Bu çıkıntıyı aşmanın tek yolu senin arkanda kalan tünel. Böylece ben de. tıpkı senin gibi hiçbir yere kaçamam. Sonuna kadar savaşmam gerekli." Konuşurken uçuruma baktı. "Kaybeden için bir ölüm düşüşü," diye gülümseyerek açıkladı. "Ertelenmeyecek bir dövüş."

Drizzt içine dolan hisleri, göğsünde ve gözlerinin arkasında hasıl olan sıcaklığı inkar edemezdi. Kalbinin ve ruhunun derinliklerinde bir yerde bu dövüşü arzuladığını, Entreri'nin yanlış yolda olduğunu ve onun varlığının değersizliğini kanıtlamak istediğini de inkar edemezdi. Yine de eğer Drizzt Do'Urden'e mantıklı bir seçenek sunulsaydı bu dövüş asla gerçekleşmezdi. Egosunun, arzularının ölüm dövüşü için doğru bir sebep olmadığını anlıyor ve bu gerçeği tamamen kabul ediyordu. Şimdi ardında çaresiz bir haldeki Regis ve üst katmanda kara elflerle yüzleşen dostları varken bu meydan okumayı kabul etmeliydi.

Palalarının sert metalden kabzalarını ellerinde hissetti. Parıltı hiddetli bir mavi ışık saçarken, Drizzt gözlerinin normal ışık tayfına tamamen odaklanmasını sağladı.

Bir elinde kılıcını, diğerinde hançerini tutan Entreri durdu ve Drizzt'e yaklaşmasını işaret etti.

Bir günden az bir süre içinde Parıltı, kiralık katilin ince kılıcıyla üçüncü ve Drizzt ile Entreri sözkonusu olduğu için sonuncu kez yüzleşti.

Önce hafifçe başladılar. İkisi de üzerinde durdukları bu sıradı-şı arenada adımlarını dikkatle ölçüp tartıyordu. Çıkıntı bu noktadayken yaklaşık beş metre genişliğindeydi, ama Drizzt'in ve Entreri'nin arka tarafında hatırı sayılır derecede damlıyordu.

Entreri hamlesine kılıcını ters yöne savurarak başladı, hançer ise onun ardından ileri doğru saplandı.

İki tane sert savuşturma sesi duyuldu ve Drizzt bir palasım Entreri'nin kılıçlan arasında açık kalan bölgeye soktu; ki bu açık bölge göz açıp kapayıncaya kadar geri gelip Drizzt'in saldırısını savuşturan bir kılıç tarafından kapandı.

Daire çizdiler. Drizzt duvara doğru yaklaştı, kiralık katilse çekinmeden uçurumun kenarına doğru gitti. Entreri, saldırısına bu sefer beklenmedik bir şekilde hançeriyle başladı ve alçaktan geldi.

Drizzt kısa mesafeli darbeden sıçrayarak kurtuldu ve yere inerken iki kılıcını da kiralık katilin eğilmiş olan kafasına doğru indirdi. Entreri'nin kılıcı sola ve sağa savruldu ve takip eden darbeleri engellemek için kafasının üzerinde yatay bir şekilde hareket etti. Kiralık katil dengesini sağlayana kadar Drizzt'i kontrol altında tutabilmek için kılıcının açısını hafifçe değiştirdi ve ileri doğru sapladı.

"Bu dövüş çabuk bitmeyecek," diye söz verdi Entreri, şeytanca gülümseyerek. Sanki kendi iddiasını çürütmek istermişçesine, şiddetle ileri doğru sıçrayarak kılıcını savurdu.

Drizzt'in elleri gözle takip edilemeyecek bir hızla hareket etti, palaları ise kurnaz açılarla savrulan silaha arka arkaya vurdu. Kara elf yan tarafa doğru hareket etti ve sırtının duvara yaslanmasını engelledi.

Drizzt, kiralık katilin tahminiyle tamamen hemfikirdi— kim kazanırsa kazansın, bu dövüş çabuk bitmeyecekti. Birçok dakika, belki de bir saat boyunca dövüşebilirlerdi. 'Peki ne için?' diye düşündü Drizzt. Ne kazanmayı bekleyebilirdi ki? Acaba Vierna ve çetesi yeniden ortaya çıkıp dövüşü erkenden sonlandıracak mıydı?

O zaman kaçacak bir yerleri yokken ve kısa bir mesafe ötede birkaç yüz metrelik bir uçurum varken Drizzt ile Regis ne kadar da savunmasız olurdu!

Kiralık katil yine şiddetle saldırdı. Drizzt yine palalarıyla doğru ve mükemmel derecede dengeli savunma hamleleri yaptı. Entreri ona vurabilecek kadar yaklaşamadı bile.

Ardından Entreri, Drizzt'in önceki iki dövüşte yaptığı hareketleri taklit ederek dönmeye ve silahlarını bir pervanenin uçları gibi kullanmaya başladı. Böylece Drizzt'i çıkıntının daha dar olan kısmına doğru geri püskürtebilecekti.

Drizzt, kiralık katilin yalnızca iki kere izledikten sonra bu cüretkar ve zor manevrayı bu kadar eksiksiz bir şekilde öğrenebilmiş olmasına şaşırdı. Ama bu Drizzt'in icat ettiği bir savaş manevrasıy-dı. Bu yüzden Drow hamleyi nasıl karşılayacağını biliyordu.

O da palalarını yukarı ve aşağı doğru savurarak dönmeye başladı. Her dönüşle birlikte keskin silahlar arka arkaya birbirilerine çarptı ve arada sırada karanlık geceye kıvılcımlar saçtı. Metallerden keskin çığlıklar yükseliyor, yeşil ve mavi ışıklar gözle takip edilemeyecek bir şekilde içice geçiyordu. Drizzt dosdoğru Entreri'nin yanından geçmeye başladı— kiralık katil aniden dönüş yönünü değiştirdi, ama Drizzt bunu farketti ve durdu. Böylece iki palası da yön değiştiren kılıç ve hançerin darbelerini önledi.

Drizzt. Entreri'ye karşı saldırı düzenleyerek bir kez daha dönmeye başladı. Bu sefer Entreri tekrar aksi istikamete dönmeden önce Drow bunu tahmin etti ve kiralık katilden evvel yön değiştirdi.

Araya girmeye cüret edemeden çaresizce onları izleyen Regis -ya da dövüşü seyretmekte olan gece yaratıkları- bu muhteşem dansı. Parıltı ile kiralık katilin ışıldayan kılıcının içice geçen renklerini, Drizzt'in

gözlerindeki menekşe renkli kıvılcımları ve Ent-reri'nin gözlerindeki kızıl parıltıyı sözlerle tarif edemezdi. Silahların çınlaması bir senfoniye dönüşmüş, dansın arkasında çalan çok sesli bir müzik halini almıştı ve bu iki amansız düşman arasında garip bir uyum olduğunu gözler önüne seriyordu.

İkisi de aynı anda birbirilerinden bir metre mesafe uzakta durdu. Dönüp durmanın bir sonu olmayacağını ve ikisinin de bundan bir avantaj sağlayamayacağını anlamışlardı. İkisi de bir terazinin iki kefesine koyulmuş aynı ağırlıktaki nesnelermiş gibi öylece duruyordu.

Bunu farkeden Entreri kahkaha attı, bu anın tadını çıkartmak için güldü. Bu dövüş oyunu muhtemelen şafak vaktine kadar sürecek ve muhtemelen bir sonuca varamayacaktı.

Drizzt bunu hiç komik bulmuyordu. Dövüşün başında içinde duyduğu o gizli dövüş hevesi geçip gitmiş ve onu sadece sorumluluğuyla baş başa bırakmıştı— Regis ve tünellerdeki dostlarına karşı sorumluluğuyla.

Kiralık katil, kılıcıyla alçaktan şiddetle saldırdı. Entreri yavaş yavaş doğrulurken kılıcı da onunla beraber yükselerek ve kurnazca düşünülmüş birçok farklı açıdan darbeler yağdırarak Drizzt'in savunmasını yokladı.

Entreri, rakibinin bir savuşturma ritmi tutturmasına izin verdi, sonra bu tempoyu sert bir hançer darbesiyle bozdu. Kiralık katil bir anlığına hançerinin hedefe saplanacağını düşünerek neşeyle inledi.

Parıltı'nın kabza kısmı temiz bir şekilde hançerin yolunu kesti, onu yakaladı ve Drizzt'in böğür kısmından taş çatlasa bir milim ötede öylece tuttu. Kiralık katil gerçeği anladığında yüzünü buruşturdu ve inatla hançeri ittirmeye çalıştı.

Drizzt'in yüz ifadesi hâlâ soğuktu; hançer yerinden kıpırda-yamadı.

Drowun bilekleriyle yaptığı bir bükme hareketiyle kılıç ve hançer birbirinden ayrıldı. Entreri geri çekilip yakın temastan kurtulmayı ve bir sonraki fırsatı kollayarak dövüşe devam etmeyi düşünebilecek kadar akıllıydı.

"Seni neredeyse haklıyordum," diye alay etti Entreri. Drizzt, ne sözlerle, ne vücut hareketleriyle, ne de kara derili yüzündeki yılmaz ifadeyle herhangi bir cevap vermediğinde kiralık katil de hiddetini gizledi.

Bir pala ileri doğru hızla savruldu ve Entreri kılıcıyla onun yolunu kestiğinde rüzgarın arasından yüksek bir çınlama sesi duyuldu.

Bu ani ses Drizzt'in düşüncelerini böldü ve ona Vierna'nın pek yakınlarda olabileceğini hatırlattı. Dostlarını feci bir tehlike içinde, yakalanmış ya da ölmüş olarak aklında canlandırdı ve sebebini açıklayamayacağı bir şekilde Wulfgar'a karşı vicdan azabı hissetti. Bakışlarını Entreri'nin bakışlarına kenetledi ve bütün bunların sebebinin onu kandırıp tünellere sokan ve dostlarından ayıran düşmanın bu adam olduğunu kendisine hatırlattı.

Ve şimdi Drizzt dostlarını koruyamıyordu.

Bir pala çaprazlamasına savruldu; diğeri ise öteki taraftan geldi. Drizzt bu manevrayı iki kez daha tekrarladı. Her hareketle metalin metale vurmasıyla çıkan her çınlamayla birlikte düşünceleri görevine yoğunlaşmasını ve duygusal olarak hazır hale gelmesini sağladı, savaşçı sezgilerini arttırdı.

Her darbe mükemmel bir şekilde hedeflenmişti, saldıran silahları önlemek için yapılan her manevra da mükemmeldi. Yine de gözlerini zihinsel bir savaş içinde birbirine kenetlemiş olan Entreri ile Drizzt, kendi ellerinin fizikî hareketlerini izlemiyordu. Drizzt'in yüksekten gelen kesme darbesinin rüzgarı kiralık katilin saçlarını havalandırdığında Entreri gözünü dahi kırpmadı, aynı şekilde katilin kılıcı Drizzt'in gözüne ramak kala savuşturulurken Drow da renk vermedi.

Drizzt vücut deviniminin arttığını, vuruş ve savuşturmalardan oluşan savaş temposunun hızlandığını hissediyordu. En az onun kadar kendisini savaşa kaptırmış olan Entreri de Drizzt'e ayak uyduruyordu.

İkisinin vücut hareketleri, el ve silahların gözle görülemez hızına yetişmeye başladı. Entreri bir omuzunu eğdi ve kılıcını dosdoğru ileri sapladı; Drizzt tam bir daire çizdi ve darbeyi sırtı dönükken savuşturduktan sonra kılıcın erişebileceği mesafeden uzağa sıçradı.

Vierna tarafından yakalanan Bruenor ile Cattibrie'ın görüntüleri rancera ıstırap veriyordu; Drizzt, Wulfgar'ı boğazında bir Drow kılıcıyla yaralanmış ya da ölmek üzere olarak aklında canlandırdı. Barbarı bir cenaze ateşinin tepesinde yanarken tasavvur etti, Drizzt'in anlayamadığı bir sebepten dolayı zihninde canlanan ve kolayca aklından söküp atamayacağı bir görüntüydü bu. Drizzt bu görüntüleri kabul etti, bu zihinsel saldırıya bütün ilgisini odakladı ve hırsını körüklemesi için dostları adına duyduğu korkuya izin verdi. 'İşte kiralık katil ile aramızdaki fark bu.' dedi kendisine. Daha doğrusu bunu hareketlerinin kesin ve iyi düşünülmüş olması için zihninin açık kalması gerektiğini şiddetle savunan içgüdülerine bir cevap olarak söylemişti.

Entreri oyunu hep öyle oynardı. Her zaman kontrol sahibiydi, önündeki düşmandan gayri hiçbir şey hissetmezdi.

Drizzt'in dudakları arasından hafif bir hırıltı kaçtı; lavanta renkli gözleri yıldız ışığıyla parıldadı. Kafasının içinde Cattibrie acıyla haykırıyordu.

Entreri'ye gözü dönmüş bir şekilde hücum etti.

Kılıcı ve hançeriyie iki palayı kontrol altında tutabilmek için çılgınlar gibi uğraşan kiralık katil ona güldü. "Öfkene boyun eğ," diye azarladı. "Disiplinini kaybet!"

Entreri anlamıyordu; Drizzt'in amacı da kesinlikle buydu zaten.

Parıltı hedefe doğru savruldu ve tahmin edilebileceği gibi Entreri'nin kılıcı tarafından savuşturuldu. Fakat bu sefer işler kiralık katil için o kadar da kolay olmayacaktı. Drizzt geri çekildi ve tekrar saldırdı. Kılıcım kiralık katilin dengede duran silahına bilinçli bir şeklide üstüste vurdu. Diğer kılıcı öteki taraftan şiddetle içeri doğru savruldu; Entreri'nin hançeri bu darbeyi savuşturdu.

Drizzt'in gözü dönmüş bir şekilde savurduğu darbeler kiralık katili topuklarının üzerinde tutuyordu. Bir düzine, daha doğrusu iki düzine darbe sanki çınlayan çelikten çıkan tek ve uzun bir haykırış gibi geliyordu kulağa.

Entreri'nin yüz ifadesi kahkahasına ihanet edip sert bir hâl aldı. Drizzt'in bu kadar vahşi bir saldırı kombinasyonu sergileyeceğini, bu denli cüretkar olacağını tahmin etmemişti. Eğer kiralık katil silahlarından birini sadece tek bir anlığına serbest bırakmayı başarabilirse, Drow darbeye açık kalırdı.

Ama Entreri ne kılıcını ne de hançeri serbest bırakamıyordu. Drizzt'in içinde yanan alevler onu körüklüyor, hareketlerini inanılmaz derecede hızlı hale getiriyor ve konsantrasyonunun .mükemmel olmasını sağlıyordu. 'Benim hayatımın Dokuz Cehennemin dibine kadar yolu var,' diye karar verdi Drow, zira bu savaşı onun kazanmasına dostlarının ihtiyacı vardı.

Saldırı hamleleri ardarda devam etti; Regis, metal silahların feci feryat ve çığlıklarını duymamak için kulaklarını elleriyle kapadı. Fakat buçukluk, hissettiği bütün dehşete rağmen gözlerini bu iki kılıç ustasının dövüşünden bir türlü ayıramıyordu. Dövüşün başından beri Regis, kimbilir kaç defa içlerinden birisinin ya da ikisinin birden uçurumdan aşağı yuvarlanacağını sanmıştı! Kimbilir kaç defa kılıcın ya da bir palanın hedefi bulduğunu düşünmüştü! Ama, her nasıl oluyorsa, hâlâ dövüşüyorlardı. Her saldırı kılpayıyla hedefi kaçırıyor, her savunma ise mümkün olan son anda yerini alıyordu.

Parıltı, kılıca vurdu; Drizzt'in öteki taraftan takip eden hamlesi savuşturulmadı, ama Entreri ayağını kaldırıp bir adım gerileyince pala kısa düştü.

Kiralık katilin hançer tutan kolu ileri doğru savruldu. Entreri, Drizzt'in hata yaptığını düşünerek hayvansal bir zafer çığlığı attı.

Parıltı, durduğu yüksek yerden aşağı Entreri'nin tahmin ettiğinden, mümkün olabileceğine inandığından çok daha hızlı bir şekilde geldi ve Drizzt'in açıkta kalan göbeğine hançeri saplayamadan yarım saniye önce kiralık katilin kolunu yardı. Pala geriye doğru savrulup kılıcı uzaklaştırdı. Savunmasız kaldığını farkeden Entreri rakibine yaklaşmak için ileri doğru zıpladı.

Ani saldırısı Entreri'nin hayatını kurtardı. Drizzt kılıcının uç kısmını bir öldürme darbesi yapabilecek açıya getiremezdi, ama kabzasıyla yumruk

atabilirdi ve öyle yaptı. Entreri'nin yüzüne sert bir darbe indirdi ve adamın geriye doğru sendelemesini sağladı.

Kara elf ileri atıldı, amansızca parlayan kılıçlarıyla Entreri'yi uçurum kenarına doğru püskürttü. Kiralık katil sağ tarafa doğru gitmeyi denedi, ancak palalardan birisi onun kılıcına çarptı. Bu sırada diğer palanın yaptığı manevra da Drizzt'in rakibinin dosdoğru karşısında kalmasını sağladı. Kiralık katil sola doğru davrandı, ama hançer tutan yaralı kolu tepki vermekte gecikeceği için Drowun elinden zamanında kurtulamayacağını biliyordu. Entreri durduğu yerde durdu ve darbeleri çılgınlar gibi savuşturdu. Gözü dönmüş olan düşmanını geri püskürtebilmek için bir karşı saldırı fırsatı bulmaya çalışıyordu.

Çılgınlar gibi sergilediği vücut hareketlerini bir ritme oturtturan Drizzt'in nefesi kısa ve kesik kesik çıkıyordu. Dostlarının ölmekte olduğunu -ve onları koruyamadığını!- kendisine tekrar tekrar hatırlatırken Drizzt'in gözleri alevler içinde parlıyor ve düşmanına aman vermiyordu.

Öfkesine kendisini çok kaptırmıştı, hançer ona doğru uçarken bu hareketi zar zor farketti. En son anda yana doğru eğildi. Fakat elmacık kemiğinin üzerinde üç santim uzunluğunda bir kesik yarası açılmış, daha da önemlisi Drizzt'in saldırı ritmi dağılmıştı. Kolları harcadığı çabadan dolayı ağrıyordu: vücut devinimi tükenmek üzereydi.

Kiralık katil hırlayarak saldırdı. Kılıcı saplama hamlesi yaptı, hatta Entreri hafif bir darbe bile indirmeyi başararak Drizzt'in etrafından dolaşıp onunla yer değiştirdi. Rancer, dengesini sağlayabildiği zaman, ayak parmakları dağ duvarına doğru dönük olan kimse Entreri değil kendisiydi. Topukları ise çıkıntının kenarında havada duruyor ve dağ rüzgarının esintisini hissediyordu.

"Ben daha iyiyim!" diye ilan etti Entreri ve yaptığı saldırıyla neredeyse bu iddiasını kanıtlayacaktı. Kılıcıyla kesme darbesi savurarak Drizzt'in bir topuğunu uçurum kenarından kaldırmaya zorladı.

Drizzt ağırlığım öne doğru verebilmek için bir dizinin üzerine çöktü. Sertçe esen rüzgarı hissetti, buçukluğun onun adını haykırdığını duydu.

Entreri geriye doğru sıçrayıp hançerini alabilirdi, ancak düşmanını şimdi öldürebileceğini ve oyunu bitirmek için bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayacağını sezmişti. Kılıcı hiddetle aşağı doğru indi; Drizzt darbenin gücüyle iki büklüm olmuş ve uçurum kenarına daha da yaklaşmış gibiydi.

Drizzt ruhunun derinliklerine erişti, ırkının doğuştan gelen büyüsüne başvurdu... ve karanlık küresi oluşturdu.

Drizzt yuvarlanarak yana doğru dalışa geçti. Çıkıntının bir metre ilerisinde, Entreri'nin hemen yanında oluşturduğu karanlık küresinin ötesinde ayağa kalktı.

Entreri inanılmaz bir şekilde hâlâ önünde duruyor ve acımasızca saldırıyordu.

"Senin numaralarını biliyorum, Drow," diye belirtti hünerli katil.

Drizzt Do'Urden o anda pes etmek, sadece ağırlığını geriye doğru vermek ve uçurumun kendisini almasını sağlamak istedi. Ama bu Drizzt'in çabucak kurtulduğu kısa bir zayıflık anıydı, boyun eğmez ruhunu ateşleyen ve yorgun kollarına güç veren bir andı.

Ama kana susamış Entreri'nin ruhu da aynı şekilde yükselmişti.

Drizzt'in ayağı aniden kaydı ve Drow uçurum kenarına tutunmak zorunda kalarak kılıcını bıraktı. Parıltı kayalara çarpa seke uçurumdan aşağı düştü.

Entreri'nin kılıcı aşağı doğru indi ve Drizzt'in diğer elindeki pala tarafından durduruldu. Kiralık katil haykırarak geri çekildi ve çabucak bir darbe daha indirdi.

Drizzt bu darbeyi durduramazdı, Entreri bunu biliyordu. Zafer anı en sonunda gelip çattığı için kiralık katilin gözleri kocaman açıldı. İki büklüm kalmış olan vücut açısı yanlıştı, Drizzt aynı anda hem kılıcını indirip hem de darbeyi savuşturamazdı.

Onu durduramazdı!

Drizzt onu durdurmaya çalışmadı. Yuvarlanabilmek için sessizce bir ayağını bükmüştü ve çaprazlamasına ileri atıldı. Kılıç hızla aşağı doğru savrulup kılpayıyla hedefi kaçırdı. Drizzt yerde yatan vücudunu döndürdü, bir ayağıyla Entreri'nin ayak bileğini tekmeledi diğerini ise düşmanın bacağına doladı ve kiralık katilin dizinin arkasına vurdu.

Entreri, Drowun ayağının kaymasının ve palasının düşürmesinin sadece bir numara olduğunu o zaman farketti. Artemis Entreri, ölüm darbesine duyduğu açlığının kendisini mağlup ettiğini o zaman anladı.

Hevesle savurduğu darbe yüzünden vücut ağırlığı öne vermiş olduğu için uçurum kenarına doğru tökezledi.'Vücudundaki her kas sımsıkı gerildi; ince kılıcını Drizzt'in ayağına sapladı ve bir şekilde Drowun kılıç saplanmış çizmesine diğer elini atmayı başardı.

Düz çıkıntıda hâlâ yan yatmış bir şekilde duran Drizzt için, kiralık katilin vücut ağırlığı ve hızı çok fazlaydı. Drow dosdoğru aşağı çekildi ve Entreri'nin üzerinden uçarak kayalara çarptı. Çıkıntılı uçurumdan aşağı yuvarlanırken vücudunda oluşan bir sürü yara ve çürük nedeniyle ayağındaki acıyı unuttu.

Drizzt diğer palasını sıkıca tuttu, kabzasını iki kaya arasında kalan bir oyuğa sapladı ve diğer eliyle tutunacak bir yer buldu.

Drizzt sarsılarak durdu, Entreri ise eliyle tutunabileceği bir yer bulması imkansız olan oyuğun yanında onun ayağına saplı olan kılıcıyla havada asılı kaldı. Drizzt bütün iç organlarının, kılıç saplanmış olan ayağından dışarı fırlayacağını düşündü. Aşağı baktığında Entreri'nin kollarından birisinin çılgınlar gibi savrulmakta olduğunu gördü; diğeri ise çaresiz bir şekilde kılıcın kabzasına tutunmuştu. Bu da tehlikeli ve sallantıda olan bir can simidiydi.

Kılıç ayağını yararak birkaç santim kaydığında Drizzt inledi ve yüzünü buruşturdu. Neredeyse acıdan bayılacaktı.

Entreri'nin, "Hayır!" diye itiraz ettiğini duydu. Kiralık katil, görünüşe bakılırsa hayatının nasıl da pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamıştı ve kıpırtısız durdu.

Drizzt kafasını eğdi ve hâlâ yerden üçyüz metre yüksekte havada asılı duran katile baktı.

"Böyle zafer kazanamazsın!" diye ona seslendi Entreri, çaresiz bir hiddet patlamasıyla. "Bu dövüşün amacını bozuyor ve şerefini lekeliyor."

Drizzt kendisine Cattibrie'ı hatırlattı ve yine garip bir şekilde Wulfgar'ı kaybetmiş olduğunu hissetti.

"Sen kazanmadın!" diye haykırdı Entreri.

Drizzt bıraktı lavanta renkli gözlerindeki alevler cevap versin. Ellerini sabitledi, dişlerini sıktı ve ayağını döndürdü. Drizzt, ayağından çıkmakta olan uzun kılıcın santim santim kayışını haz veren bir acıyla hissetti.

Entreri debelenip tekmeler savurdu. Serbest eliyle Drizzt'e tutunmasına ramak kalmıştı ki kılıç serbest kaldı.

Kiralık katil, aşağı doğru yuvarlanarak gecenin karanlığında kayboldu. Çığlığı ise dağ rüzgarının iniltisi tarafından adeta yenilip yutuldu.

-21-

Drizzt yavaşça vücudunu büktü, deşilmiş olan çizmesine bir elini atmayı ve ne yapıp edip kan akışını durdurmayı başardı. En azından yara temiz ve netti. Drizzt birkaç deneme yaptıktan sonra hâlâ ayağını kullanabildiğini, ne kadar acı verse bile ayakta durabileceğini farketti.

"Regis?" diye haykırdı uçurumun kenarına doğru. Buçukluğun kafasının kara sureti çıkıntının kenarından uzandı.

"Drizzt?" diye ürkekçe seslendi Regis. "Ben... ben... sandım ki..."

"Ben iyiyim," diye onu temin etti Drow. "Entreri düştü." Drizzt o mesafeden Regis'in çocuksu suratını göremiyordu, ama bu haberin ıstırap çekmiş olan dostunu nasıl da neşelendirdiğini tahmin edebiliyordu. Entreri, Regis'in peşini birçok yıl boyunca bırakmamış, onu iki kez yakalamıştı ve

bunlar buçukluk için pek de hoş deneyimler olmamıştı. Regis, Artemis Entreri'den bu dünyadaki herşeyden daha fazla korkuyordu ve görünüşe bakılırsa şimdi o korkularını bir kenara bırakabilirdi.

"Parıltfyı görüyorum!" diye heyecanla seslendi buçukluk, kolunun sureti uçurum kenarından uzanıp aşağıyı işaret ederek. "Sağında, en dipte ışıldıyor."

Drizzt o yöne doğru baktı, ama kayalar önünde dosdoğru bir açıyla meyil yaptığı için uçurumun dip kısmını göremiyordu. Milim milim kenara yaklaştı ve Regis'in söylediği yerde büyülü palayı gördü. Kılıcın mavi ışığı, vadi zeminindeki karanlık taşlar üzerinde fener gibi parlıyordu. Drizzt bir süreliğine bu işareti düşünüp taşındı. Pala, neden elinde durmadığı-halde öyle parlıyordu ki? Her zaman kılıcın ışığının kendisinin bir yansıması, içinde yanan alevlerin vurgulu bir dışavurumu olduğunu düşünmüştü.

Artemis Entreri'nin palayı almış olduğu fikriyle birlikte yüzünü buruşturdu. Drizzt kiralık katili, Parıltı'yı ironik bir yem olarak elinde tutarken ve ona doğru sırıtırken tasavvur etti.

Drizzt bu karanlık düşünceyi çabucak aklından defetti. Entreri'nin tutunacak bir yer bulması imkansız olan girintili bir uçurumdan aşağı düştüğünü ve çakılırken dağ duvarından gitgide uzaklaştığını görmüştü. Kiralık katilin umabileceği tek şey on onbeş metre düştükten sonra hoplaya zıplaya yan tarata yuvarlanmak olabilirdi. Ölmemiş bile olsa vadinin zemin kısmında ayakta durmadığı kesindi.

Öyleyse Drizzt'in şimdi ne yapması gerekiyordu? Derhal Regis'in yanına geri dönüp arayışa çıkmayı ve dostlarının başına neler geldiğini öğrenmeyi düşündü. Tehlike geçtikten sonra buraya Bekçi Vadisinden dolaşarak da gayet rahat gelebilirdi ve şansı yaver giderse kılıcı herhangi bir goblin veya dağ trolü bulmamış olabilirdi.

Fakat Vierna'nın çetesiyle bir kez daha savaşabileceği ihtimalini düşününce, Drizzt elinde Parıltı olursa kendisini daha iyi hissedeceğini anladı. Aşağı tekrar baktı ve pala onu çağırdı. Bu çağrıyı zihninde hissetmişti; hayal mi gördüğünden yoksa Parıltı'nın onun henüz bilmediği bazı özelliklere mi sahip olduğundan emin değildi. Drizzt'in ilgisini çeken

başka birşey daha vardı. Bu gerçeği başka kimseye etmese bile kendisine itiraf etmesi gerekiyordu. Entreri'ye ne olduğu konusundaki merakı öyle kolayca giderilemezdi. Eğer kiralık katilin cesedini dağ duvarının taban kısmında bulursa Drizzt kendisini çok daha rahat hissederdi.

"Ben kılıcı almaya gidiyorum," diye yukarı. Regis'e doğru haykırdı Drow. "Gecikmeyeceğim. Herhangi bir sorun çıkarsa seslen."

Yukarıdan hafif bir sızlanma sesi geldiğini duydu, ama Regis sadece, "Acele et!" diye haykırdı ve onun kararına karşı çıkmadı.

Drizzt elinde kalan palasını kınına soktu. Elini sağlam yerlere atarak ve yaralı ayağına mümkün olduğunca az yük vererek girintili bölgeden aşağı dikkatle inmeye başladı. Yaklaşık beş metre indikten sonra epey meyilli olan ama dimdik inmeyen ve gevşek taşlarla dolu bir alana geldi. Burada elini atabileceği bir yer yoktu, ama Drizzt'in elini herhangi bir yere atmaya ihtiyacı da yoktu. Sırtını duvara sıkıca yasladı ve hafifçe aşağı doğru kaydı.

Üzerine gelen tehlikeyi gözünün ucuyla gördü; yarasa kanatlarına sahipti, insan boyundaydı ve dağ koyağı rüzgarlarıyla birlikte uçarken keskin açılarla pike yapıyordu. Tehlike ona doğru yaklaşırken Drizzt kendisini hazırladı ve tanıdığı bir kılıcın yeşil-mavi parıltısını gördü.

Entreri'i.

Entreri uçarak Drowun yanından geçerken ve omuzuna hafif bir darbe indirirken alaycı bir neşeyle güldü. Entreri'nin pelerini dönüşüm geçirmiş ve yarasa kanatlan şeklini almıştı!

Düzenbaz katilin uçurum kenarında dövüşmeyi seçmesinin asıl sebebini Drizzt şimdi anlıyordu.

Kiralık katil ikinci kez süzülerek geçti. Bu sefer daha yakına geldi, Drizzt'e kılıcının yanıyla vurdu ve sırtına çizmesiyle bir tekme attı.

Drizzt bu darbelerle birlikte yuvarlandı. Sonra ayağının altındaki gevşek taş yığınları sallanırken tehlikeli bir şekilde aşağı kaymaya başladı. Palasını çekti ve katilin bir sonraki pike darbesini savuşturmayı başardı.

"Senin benimki gibi bir pelerinin var mı?" diye alay etti Entreri, belli bir mesafe ötede keskin bir dönüş yaparak. Sanki havada asılı duruyormuş gibiydi. "Altında onu yakalayacak bir ağ olmayan küçük zavallı, Drow." Bir neşeli kahkaha daha duyuldu ve kiralık katil süzülerek dalışa geçti. Bütün avantajların elinde olduğunu bildiğinden ve hevesinin kendisini mağlup etmesine izin vermemek için hâlâ Drow ile arasındaki mesafeyi koruyordu.

Kiralık katilin hızlı uçuşunun devinimini taşıyan kılıç Drizzt'in palasına sertçe çarptı. Rancer, ince kılıcı kendi vücudundan uzakta tutmayı başarmış olsa bile kiralık katil bu pike saldırısından bir puan almış sayılırdı.

Drizzt bir kez daha kaydı. Yüzünü duvara doğru çevirdi ve taşa eliyle yapıştı. Bir kolunu vücudunun altına koydu ve aşağı doğru kaymayı engellemek için vücut ağırlığından yararlanarak parmaklarını gevşek çakıl taşları arasına gömdü. Hem durduğu tehlikeli yeri koruması, hem de kiralık katilin saldırılarını savuşturması gereken Drizzt, o feci anda çaresiz gibi görünüyordu...

Kiralık katil bir iki pike daha yaparsa Drizzt muhtemelen aşağı düşüp ölecekti.

"Benim sayısız numaralarımı bilmiyorsun!" diye zaferle haykırdı kiralık katil, tekrar avının üzerine doğru dalışa geçerken.

Katil dalışa geçtiğinde, Drizzt onunla yüzleşmek için hızla döndü. Drow rancerin serbest olan elinde Entreri'nin görmeyi hiç ummadığı birşey vardı ve Drizzt'in kolu dosdoğru ileri uzanmıştı.

"Sen de benimkileri bilmiyorsun!" diye lafı yapıştırdı Drizzt. Kiralık katilin aniden kaçamak bir hâl alan pikelerini inceledi ve oluğun alt kısmında öldürdüğü Drowdan almış olduğu el arbaletini ateşledi.

Entreri elini boynunun yanına attı ve ona saplandıktan sadece bir saniye sonra oku çekip çıkarttı. "Hayır!" diye feryat etti, zehirin içini yakarak damarlarına karıştığını hissederek. "Lanet olsun sana! Lanet olsun sana, Drizzt Do'Urden!"

Uyurken havada uçma fikrinin pek akıllıca olmadığını bildiğinden dolayı duvara doğru dalışa geçti. Ama büyük bir atardamar sayesinde bütün vücuda pompalanan sinsi zehir gözlerini kararttı.

Drizzt'in yedi metre sağında duvara çarpıp sekti ve elinden düşer düşmez parlak kılıcının ışığı söndü.

Drizzt önce bir inilti sonra da birkaç lanet sözü duydu. Ama bu kez, bu sözler derinden gelen bir esnemeyle bölünüp gitmişti.

Pelerinin yarasa kanatları hâlâ çırpılıyor ve kiralık katili havada tutuyordu. Fakat Entreri, bitap düşen zihnini yoğunlaştınp da yolunu tayin edemiyordu. Katil, hızla uçuşa geçerek dağ rüzgarla-rıyla birlikte sürüklenmeye başladı ve ardada iki kez koyak duvarına sertçe çarptı.

Drizzt kemik kırılma sesini duydu; Entreri'nin sol kolu gevşeyip sarktı. Bacakları da gevşekleşmiş katilin bütün gücü zehir tarafından tüketilmişti.

"Lanet olsun sana," dedi yine. halsiz bir sesle. Bilincini bir yitirip bir kazandığı barizdi. Derken pelerin, görünüşe bakılırsa bir hava akımıyla doldu. Zira Entreri, vadiden aşağı doğru hızla süzülmeye başladı ve ölüm gibi sessiz bir şekilde karanlık tarafından yutuluverdi.

Çevik Drizzt'in, bulunduğu o noktadan aşağı inmesi zor olmadı. Bu yolculuk birkaç dakika boyunca savunmasını gevşetebileceği ve az önce yaşanan şeyin ne kadar da büyük bir hadise olduğunu düşünebileceği bir molaya dönüştü. Entreri ile arasındaki rekabet başlayalı o kadar da çok zaman olmamıştı, özellikle de bir Drow cifinin zaman algısına göre, ama Drizzt'in şimdiye kadar yaşadığı herşeyden daha şiddetli ve daha ölümcül geçmişti. Kiralık katil, Drizzt'in tam anlamıyla bir antitezi, ruhunun karanlık bir aynası, geleceği için duyduğu en büyük korkuların yansımasıydı.

Şimdi bitmişti işte. Drizzt o aynayı paramparça etmişti. 'Herhangi birşey kanıtlayabildim mi?' diye merak etti. Muhtemelen ka-nıtlayamamıştı. ama en azından Drizzt, bu dünyayı oldukça tehl:ke-li ve kötü kalpli bir adamdan kurtarmıştı.

Parıltı'yı kolayca buldu. Drow onu yerden kaldırınca pala canlı bir ışıkla parladı. Daha sonra kılıcın içsel ışığı yavaşça azaldı ve gümüşümsü gövdesinden yıldız ışıklarının yansımasını sağladı. Drizzt bu görüntüyü takdir etti ve palayı kınının içine saygıyla geri soktu. Entreri'nin kayıp kılıcını da aramayı düşündü ancak harcayacak zamanı olmadığını, Regis'in ve muhtemelen diğer dostlarının ona ihtiyacı olduğunu kendisine hatırlattı.

Birkaç dakika sonra buçukluğun yanına geri döndü, Regis'i yerden kaldırdı ve tünel girişine doğru başı çekti.

"Entreri?" diye ürkekçe sordu buçukluk, sanki kiralık katilin en sonunda öldüğüne kendisini kolayca inandıramıyormuş gibi.

"Dağ rüzgarlarıyla kayboldu," diye kesin bir şekilde yanıtladı Drizzt, ama ses tonunda biraz olsun kibir yoktu. "Rüzgarlarla kaybolup gitti."

* * *

Drizzt, buçukluğa verdiği o üstü kapalı cevabın ne kadar doğru olduğunu asla bilemezdi. Vücudu uyuşan ve bilincini hızla yitirmekte olan Artemis Entreri, geniş vadinin yükselen hava akımlarıyla birlikte kıvrıla süzüle uçmaya devam etti. Zihnini odaklayamıyor, şekil değiştirmiş olan pelerine telepatik emirler veremiyordu ve onun talimatları olmadığı için büyülü kanatlar kendi kendilerine çırpılmaya devam ediyordu.

Kulağının yanından hızla esip geçen rüzgarın hızının arttığını hissetti. Uçtuğunun bile şöyle böyle farkında olarak hızla havada süzülmeye devam etti.

Entreri çılgınlar gibi kafasını salladı ve uyku zehirinin inatçı pençelerinden kurtulmaya çalıştı. Aklının bir köşesinde tamamen uyanması, kontrolü ele geçirmesi ve kendisini yavaşlatması gerektiğini biliyordu.

Ama yanaklarından süzülerek esip geçen rüzgar ona çok tatlı geliyor; kulaklarındaki esinti sesi ona bir özgürlük, ölümlü dünyanın zincirlerinden kurtulmuş olma hissi veriyordu.

Gözleri kırpılarak açıldığında katil, sadece yıldızsız ve meşum bir karanlık gördü. Bunun vadinin sonu olduğunu, bir dağ duvarı olduğunu anlayamadı.

Rüzgar sesi onu rüyaya dalması için teşvik ediyordu. Duvara bodoslama çarptı. Kafasının içinde ve vücudunda ateşten patlamalar meydana geldi; büyük bir sarsıntıyla ciğerlerindeki bütün hava dışarı çıktı.

Bu çarpışmayla birlikte büyülü pelerininin yırtıldığının, yani kanatların tılsımının bozduğunun farkında değildi. Şimdi kulaklarında esen rüzgarın aşağı düşüş sesi olduğunun ya da o anda yerden altmış metre yüksekte durduğunun da farkında değildi.

Savaş birliğinin başını bir düzine zırhlı cüce çekiyordu. Birbirine kenetlenmiş olan kalkanları düşman silahlarına karşı sert bir metal duvar oluşturmuştu. Bu kalkanlar özel menteşelere sahipti. Böylece koridor daraldığı zaman cüce safının dış kısmında duran askerler en öndeki sıranın arkasına geçebiliyordu.

General Dagna ve onun seçkin süvari birliği onların arkasından geliyordu. Bu birlikteki askerler yürümüyor, özel yaban domuzu binekleriyle ilerliyordu. Her savaşçının elinde ağır bir arbalet yayı ve yaylara gerilmiş hazır bekleyen gümüş beyazı renginde metalden uçlara sahip özel oklar bulunuyordu. Süvarilere daha kolay bir geçiş sağlamak için her biri iki elinde de yanan meşaleler olan ışık taşıyıcıları, Dagna'nın yirmi kişilik askerlerinin kanca dişli binekleri arasında dolaşıyordu. Cüce ordusunun geri kalan kısmı arkadan geliyordu. Yüzlerindeki ifade sertti, goblinlerle savaşmak üzere bu tünellerden aşağı indikleri zamankinden oldukça farklıydı.

Cüceler, etrafta kara elflerin dolaşıyor olması konusunda gülüşüp şakalaşmıyordu. Bildikleri kadarıyla kralları feci bir tehlike altındaydı.

Yan geçide geldiler. Karanlık kürelerinin süresi çok önceden bitmiş olduğu için bu geçit temizdi. Karşılarında, tünelin ilerisinde ettin kemikleri duruyordu. Nedense bir önceki savaşın gürültü patırtısından hiç etkilenmemiş gibi görünüyorlardı.

"Rahipler."' diye fısıldadı Dagna. Onun bu sessiz çağrısı cüce safları boyunca arkaya doğru tekrarlandı. Dagna'nın seçkin birliğine en yakın olan saflar arasından yarım düzine cüce rahip çıkıp geldi. Üzerlerinde demirci önlüğünden oluşan papaz giysileri vardı ve mithril savaş çekici şeklindeki kutsal sembollerini havaya kaldırmış sıkı sıkı tutuyorlardı. İki tanesi yana, iki tanesi öne ve geri kalan ikisi de yukarı doğru nişan aldı.

"Pekala," dedi Dagna, ön sıradaki kalkan taşıyıcı cücelere, "onlara vurmalarına değecek birşeyler verin bakalım."

Oniki cüce, geniş kavşak mağarada iki yana sıralandığında kalkanlardan oluşan duvar açıldı.

Hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin," diye söylendi Dagna, hiçbir şey yaşanmadan geçen birkaç saniyeden sonra. Kara elflerin, onları pusuya düşürmek için başka bir yere geri çekildiğini anlamıştı. Bir dakika içinde savaş sıraları eski halini aldı ve ordu daha hızlı adımlarla yola çıktı. Tabii düşmanlarının arkadan saldırmayacağından emin olmak için küçük bir cüce birliği yan geçitten aşağı doğru ilerledi.

Saflar arasında fısıltılar ve homurtular dolaşıyordu, bu gecikmeyle birlikte savaşa hevesli cücelerin sinirleri bozulmuştu.

Bir süre sonra zincire bağlı olan ve ordunun tam orta kısmında duran savaş köpeklerinden birisinin hırıltısı geldi. Bu onların duyabildiği tek uyarı sinyaliydi.

Yukarıdan arbalet yayları 'klik' etti ve birbirine geçmiş olan kalkanlara çarpıp zararsız bir şekilde savuşturuldu. Ama bazıları yüksek açılardan gelerek ikinci ve üçüncü saftaki cücelere saplandı. Bir meşale taşıyıcısı yere yığıldı. Elinde tuttuğu meşaleler en yakındaki iki yaban domuzu süvarisi için küçük bir sorun teşkil etti. Ama hem cüceler hem de binekleri iyi eğitimliydi ve bu hadise kargaşaya yol açmadı.

Rahipler mırıldanmaya başladılar ve büyülü heceleri ezberlerinden okudular; Dagna ve süvarileri arbaletlerinin ucundaki okları yanan

meşalelere tuttular; en ön sıra hep bir ağızdan ona kadar saydıktan sonra kalkanları üzerilerinde kalacak şekilde sırt üstü yere yattılar.

Süvariler hücuma geçti. Zırhlı savaş domuzlan hırlıyor ve ucu magnezyumla kaplı olan arbalet okları şiddetli bir beyaz ışıkla parlıyordu. Hücuma geçen süvariler hızla meşale ışığının ötesindeki karanlığa daldılar. Ama rahip büyüleri karanlığı bozarak önlerindeki koridoru aydınlattı.

Dagna, hevesli ekibinin her elemanı gibi neşeyle haykırdı. Kara elflerin bu sefer itişip kakıştığını görmüşlerdi. Görünüşe bakılırsa Drowlar, cücelerin ani ve şiddetli saldırısıyla gafil avlanmıştı. Drowlar, kısa bacaklı cücelerden daha hızlı koşabileceklerinden emindi. Ve bunu yapabilirlerdi de. Ama tıknaz, kanca dişli yaban domuzlarından hızlı koşamazlardı.

Dagna, kara elflerden birisinin döndüğünü ve sanki birşey fır-latacakmış gibi elini uzattığını gördü. Görmüş geçirmiş bilge general, bu yaratığın doğuştan gelen büyüsünü kullanmakta olduğunu, gözünü yakan büyülü ışıkları söndürmeye çalıştığını içgüdüsel bir şekilde anladı.

Ucu magnezyumla kaplı olan ok, Drowun göbeğini deşip iç organlarını aydınlattığında kara elfin ışığa bakış açısı tahmin edileceği gibi çabucak değişiverdi.

"Kumtaşı!" diye haykırdı Dagna'nın yanındaki bir süvari, yer yüzündeki en meşhur cüce küfrünü ederek. General, yol arkadaşının geriye yattığını ve silahının başım yukarı doğru kaldırdığım gördü. Süvari cüce aniden sarsıldı — bir çeşit okla vurulduğu barizdi. Ama bineğinin üzerinden düşüp de taş zeminde yuvarlanmadan önce kendi arbalet yayını ateşlemeyi başardı.

Alevler içinde yanan ok hedefi kaçırdı. Fakat tavan kirişleri arasında duran Drowun sonunu da hazırladı, zira arkadan hızla gelen yaya cüce askerlere kara elfm yerini açık etmişti.

"Tavana!" diye haykırdı bir cüce ve iki düzine arbalet okçusu dizleri üzerine çöküp gözlerini yukarı dikti. Az sayıdaki sarkıtın arasında kıpırdayan birşeyler gördüler ve hemen hemen hepsi aynı anda ateş etti.

Onlar silahlarını yeniden kurarken, yanlarından daha fazla cüce geçti. Savaş köpekleri ise tedirginlikle uluyordu. Dagna'nın birliği sıcak takip üzerindeydi, aydınlık bölgenin ötesine geçmiş olmalarına da aldırış etmiyorlardı hani. Tüneller oldukça düzdü ve kaçan Drowlar arayı pek açamamıştı.

Rahiplerden birisi diz çökmüş olan arbalet okçularına yardım etmek için duraksadı. Okçular ona atış yapacakları yeri işaret etti, rahip de o bölgeye bir ışık büyüsü yaptı.

Göğsü yirmi tane ağır arbalet okuyla deşilen ölü Drow, kıpırtısız bir şekilde havada asılı kaldı. Sanki ışık büyüsü ateşleyici bir etki yapmışçasına Drowun levitasyon büyüsü sona erdi ve kara elf altı metre yüksekten yere çakıldı.

Cüceler onu izlemiyordu bile. Tavanda beliren ışık ölen Drowun gizlenmiş olan iki yoldaşını daha gözler önüne sermişti. Bu kara elfler ışık büyüsüne karşı derhal karanlık küresi oluşturdular. Ama bu onların işine pek yaramadı, zira hünerli arbalet okçuları onlara nişan almıştı ve artık hedefi görmeleri gerekmiyordu.

Arbalet yayları çılgınlar gibi 'klik' ederek tavandaki sarkıtlardan seken bir ok yağmuru başlattığında iniltiler ve ıstırap dolu bir feryat yükseldi. İki Drow yere çakıldı. Bir tanesi yere çarptıktan sonra kıvranmaya başladı, pek de ölmüş gibi değildi.

Vahşi cüceler, kara elfm üzerine çullandılar ve silahlarının dip kısımlarıyla onu linç ettiler.

Sıcak takipteki süvariler yılan gibi kıvrılan yan geçitlerle dolu bir bölgeye çıktıklarında tünel sayısı arttı. Dagna, gitgide büyüyen labirente ve artan karanlığa rağmen hedefinin yönünü kolayca tespit etti. Aslında bu karanlık Dagna'nın işine yarıyordu. Zira peşinden koşturduğu Drow omuzundan vurulmuştu ve beyaz ışıkla parlayan magnezyum ona yol gösteriyordu.

Gitgide arayı kapattı ve Drowun onunla yüzleşmek için döndüğünü gördü. Kara elfin omuzu ön taraftan bakılınca kıpkırmızı parlıyordu. Dagna,

arbalet yayını bir kenara attı ve ağır gürzünü hızla çekti. Bu sırada yaban domuzunu sanki Drowun yaralı tarafına yakın bir geçiş yapacakmış gibi bir açıya getirdi.

Yemi yutan Drow, vücudunu yana doğru döndürdü ve işe yarar durumdaki silah tutan tek kolunu vücudunun önüne kaldırdı.

Dagna, en son anda başını eğip yaban domuzunun yönünü değiştirdi ve vahşi cücenin yeni yöntemini anlayan Drowun gözleri faltaşı gibi açıldı. Kara elf zıplayıp kenara çekilmeye çalıştı ancak darbeyi sertçe yedi. Domuzun kafası, Drowun dizinin hemen yukarısına tosladı ve Dagna'nın demir miğferi de göbeğine sertçe indi. Drow havada geriye doğru beş metreye yakın bir mesafe boyunca uçtu ve tünel duvarı onu aniden durdurmasaydı daha da uçacak gibiydi.

Duvarın dibinde kıvrılıp kalmış ve bilincini yarı yarıya kaybetmiş olan Drow, Dagna'nın bineğiyle yaklaştığını ve gürzünün havaya doğru kalktığını gördü.

Kafasında meydana gelen patlama en az omzundaki magnezyum kadar yoğun bir ışık saçtı. Sonra Drow için sadece karanlık vardı.

Kan tazıları, cüce ordusunun büyük bir bölümünü ana mağaranın sol tarafından aşağı, birbirine bağlanan daha doğal mağaraların olduğu bir bölgeye doğru götürdü. Aralarında rahipler de bulunan askerler dosdoğru içeri daldılar. Bu sırada silah yerine alet taşımakta olan diğer cüceler ise onların arkasında ve yan geçitlerde çalışmaya başladılar.

Bir dört yol ağzına geldiklerinde iz süren kan tazıları sağ ve sol tarafa ayrılmak istediler. Fakat kurnaz cüceler, köpekleri dosdoğru gitmeye zorladılar. Tahmin edildiği gibi bir düzineden fazla kara elf, onların ardından ana koridora doluşup o baş belası oklarını fırlatmaya başladı.

Ordu hızla manevra yaptı. Rahipler alanı aydınlatmak için büyülerini kullandılar ve dörde bir oranıyla sayıca az olan Drowlar akıllılık edip kaçtılar. Önlerinde bir sürü tünel mevcutken geriye giden yolun kesilmiş olmasından korkmak için bir sebepleri yoktu. Cücelerin sayılarını iyi

biliyorlardı ve seçeneklerinin yalnızca yarısından azının engellenmiş olacağından eminlerdi.

Fakat seçtikleri ilk koridorun sonunda yeni inşa edilmiş ve öteki taraftan sürgülenmiş olan demir bir kapıya çattıklarında yaptıkları hatayı anladılar. Kara elfler kapının kenarından öteki tarafı görebiliyordu; yani cüceler bu kapıyı garip şekilli tünel ağzına mükemmel bir şekilde oturtacak zaman bulamamıştı— fakat kapıyı aşmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir sonraki tünel daha fazla gelecek vadediyor gibiydi ve kaçan Drowlar için o tünelin açık olması şarttı. Zira çılgınlar gibi havlayan köpeklerle birlikte gelen cüce birliği, Drowların hemen arkasındaydı. Bir köşeyi dönen kara elfler başka bir kapıyla karşılaştılar. Kapının arkasında çalışan, yani son rötuşları koymakta olan cücelerin çekiç seslerini duydular.

Çaresiz kalan kara elfler kapının öbür tarafına karanlık küreleri yerleştirip cücelerin işini yavaşlattılar. O karışıklıkta, kapıyla duvar arasında kalan en geniş çatlakları bulup cüce ustalara körlemesine ateş açarak daha da büyük bir karmaşaya yol açtılar. Drowlardan biri elini açık bir yerden sokup kapıyı kilitleyen sürgüyü buldu.

Çok geç kalmıştı. Köpekler köşeyi döndü ve cüce birliği, kara elflerin üzerine kapandı.

Savaş alanını bir karanlık küresi kapladı. Gücünü neredeyse tüketmiş olan bir cüce rahip, bir karşı-büyü yaptı. Ancak başka bir Drow alanı tekrar kararttı. Cesur cüceler körlemesine savaştılar ve katıksız hiddetleri sayesinde Drowların becerisiyle boy ölçüştüler.

Bir cüce göremediği düşmanının kılıcı kaburgalarına batıp akciğerini deştiğinde içinde alev alev yanan bir acı hissetti. Cüce yarasının ölümcül olduğunu biliyor, akciğerlerinin kanla dolup nefes almasını engellediğini hissediyordu. Karanlık alandan çıkıp iyileştirici büyülere sahip bir rahibin yanına gitmeyi umarak geri çekilebilirdi. Fakat o kritik anda cüce, düşmanının saldırıya açık olduğunu ve eğer kendisi savaştan kaçarsa başka bir dostunun o kara elfin acımasız kılıcını vücudunda bulabileceğini biliyordu. İleri doğru saldırdı ve tabii ki Drowun kılıcı vücuduna daha da

fazla saplandı. Fakat cüce de savaş çekicini savurdu ve düşmanına üstüste iki kere vurdu.

Ölen Drowun üzerine devrildi ve sakallı yüzünde acı bir tatmin gülümsemesiyle birlikte ölüp gitti.

Yanyana hücum eden iki cüce hedefleri olan düşmanın dalışa geçerek aralarından sıyrıldığını hissetti, ama zamanında dönmeyi başaramayıp demir kapıya sertçe tosladılar. Dikkatleri dağılan ama yan taraflarında bir hareket sezen iki cüce de aynı anda çekiçlerini savurdular ve birbirilerine vurdular.

İkisi de üstüste yere yığıldı ve kara elfin tekrar üzerlerine geldiğini hissetti— ama bu sefer kara elf bir cüce mızrağının ucuna saplanmış bir halde sertçe demir kapıya vurdu. Yaralı Drow iki cücenin üzerine yığıldı. Cücelerin ise kendilerine sunulan fırsatı hızla değerlendirecek kadar bilinçleri yerindeydi ve güçleri vardı. Tekmeler atıp ısırarak, silah kabzalarıyla veya kolçaklarıyla darbeler savurarak bahtsız kara elfi birkaç saniye içinde paramparça ettiler.

O dar koridorda yirmiden fazla cüce, Drow silahlarıyla can vermişti. Ama yeni bölgelere inen yolu kapamış olan onbeş Drow, yani kara elf birliğinin yarısı temizlenmişti.

Birkaç Drow, peşlerindeki domuz süvarileriyle arayı açmıştı. Arka taraftaki mağaraya, yani Drizzt ile Entreri'nin Vierna ve çetesinin göz zevki için dövüşmüş olduğu mağaraya geri dönebilecek kadar öndeydiler. Parçalanmış olan kapıyı ve birkaç ölü Drowu gördüklerinde, Vierna'nın grubuna feci bir baskın yapılmış olduğunu anladılar. Ama yine de içlerinden birisi oluğa atlamadan -daha doğrusu oluğa atlayıp da girişi kapayan büyülü ağa yapışmadan-önce pek yakında kurtulacaklarını düşünüyorlardı.

Ağa takılan Drow çaresizce debelendi, iki kolu da tamamen yapışmıştı. Onun yol arkadaşları sonu gelen dostlarını kurtarmayı hiç düşünmeden odanın öbür kapısına baktılar.

Savaş domuzlarının homurtuları duyuldu; bir düzine cüce süvarisi, bineklerini mahmuzlayarak neşeyle mağaraya daldı.

General Dagna, odaya beş dakika sonra geldiğinde yerde ölü yatan beş kara el f, iki cüce ve üç tane domuz gördü.

Etrafta başka düşmanın kalmadığından emin olan general, bu alanın incelenmesini emretti. Cobble'ın büyülü demir duvar altında ezilip kalan ölü vücudunu bulduklarında kalpleri kederle doldu. Ama bu görüntü yine de bir parça umut veriyordu. Zira Bruenor ile diğerlerinin tam bu noktada düşmanlara sert bir darbe indirdiği kesindi ve görünüşe bakılırsa, zavallı Cobble haricinde hepsi hayatta kalmayı başarmıştı.

"Neredesin, Bruenor?" diye sordu general, boş tünellere doğru. "Neredesin?"

Yorgun ve yaralı olan ve destek için birbirilerine dayanan Cattibrie ile Bruenor, dolambaçlı tüneller arasından daha derinlerdeki doğal koridorlara doğru ilerlerken, onlara güç veren tek şey keskin azimleri ve yenilgiyi şiddetle reddetmeleriydi. Bruenor serbest olan elinde meşaleyi tutuyordu. Cattibrie'ın yayı da elinde hazır bekliyordu. Kara elflerle bir daha karşılaşırlarsa hayatta kalabileceklerini ikisi de pek sanmıyordu. Ama kalplerinin derinlerinde ikisi de kaybedeceklerine inanmıyordu.

"O lanet kedi nerede?" diye sordu Bruenor. "Ve tabii o vahşi herif?"

Kesin bir cevabı olmayan Cattibrie kafasını sağa sola salladı.

Pwent'in nereye gittiğini kim bilebilirdi ki? Dövüşün yaşandığı mağaradan dışarı gözü dönmüş bir hiddetle çıkmıştı ve şimdiye kadar Garumn Geçidine kadar koşmuş dahi olabilirdi. Fakat Guenhwyvar'ın durumu farklıydı. Cattibrie, bir elini kesesinin içine attı ve hassas parmaklarıyla detaylı panter heykelciğine dokundu. Panterin artık etrafta olmadığını hissediyor ve bu hisse güveniyordu. Zira eğer Guenhwyvar madde düzlemden ayrılmamış olsaydı şimdiye kadar onlarla irtibata geçmiş olurdu.

Cattibrie duraksadı. Bruenor ise birkaç adım attıktan sonra durdu ve şaşkınlıkla döndü. Tek dizinin üzerine çökmüş olan genç kadın yayını yanına bırakmıştı, panter heykelciğini iki elinin içinde tutuyor ve dikkatle inceliyordu.

"Gitmiş mi?" diye sordu Bruenor.

Cattibrie omuz silkti ve heykelciği yere koyduktan sonra hafifçe Guenhwyvar'a seslendi. Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Ama tam Cattibrie heykelciği alıp kesesine geri atacaktı ki, tanıdık gri bir duman bulutu oluştu ve bir şekil almaya başladı.

Guenhwyvar gerçekten de feci görünüyordu! Panterin kasları sarkmış, yorgunluktan gevşemişti. Kara kürklü omuzlarından biri deşilip dışarı doğru dönmüştü. Yaranın altındaki kaslar ve tendonlar görülebiliyordu.

"Ah, geri git!" diye haykırdı Cati-brie, bu manzara karşısında dehşete kapılarak. Heykelciği yerden aldı ve panteri geri yolmaya hazırlandı.

Guenhwyvar çok hızlı harekete geçti. Kedinin durumunu hesaba katan Cattibrie ile Bruenor, onun bu kadar hızlı hareket etmesinin imkansız olduğunu düşünüyordu. Kedinin bir patisi Cattibrie'a doğru yükseldi ve heykelciğin yere düşürmesini sağladı. Panter kulaklarını geri yatırdı ve hafifçe hırladı.

"Bırak kedi kalsın," dedi Bruenor.

Cattibrie, duyduklarına inanamayarak cüceye baktı.

"Bizden daha kötü görünmüyor," diye açıkladı Bruenor. İlerledi ve elini hafifçe panterin kafasına koyarak onu yatıştırdı. Guenhwyvar'ın kulakları yeniden dikleşti ve kedi hırlamayı bıraktı. "Ve bizim kadar da azimli."

Bruenor kafasını çevirip önce Cattibrie'a sonra da kızın ardında duran koridora baktı. "Üçümüz öyleyse," dedi cüce, "bitkiniz ve geberip gitmeye hazırız— ama o leş kokulu Drowları da yanımızda götürmeden ölmeyeceğiz!"

Drizzt düşmana yaklaştığını hissetti ve diğer kılıcını, yani Parıltı'yı çekti. Palanın mavi ışığıyla parlamaması için kılıca sıkıca yoğunlaştı. Bereket ki pala ona mükemmel bir şekilde itaat etti. Drizzt o anda yanında duran buçukluğun pek farkında değildi. Keskin duyuları etrafta düşman olduğuna dair bir ipucu arayışıyla dört bir ayrı yöne yoğunlaşmıştı. Alçak bir giriş

kısmından geçerek pek büyük olmayan ve daha çok bir koridorun geniş bölümü gibi görünen bir mağaraya girdi. Mağarada biri yan tarafta zeminde, diğeri de dosdoğru karşıda ve yukarıda olmak üzere iki çıkış daha bulunuyordu.

Drizzt aniden Regis'i yere doğru itti ve geri çekilip duvara yaslandı. Gözleri ve silahları yan taraftaki kapıya doğru dönmüştü. Fakat yan kapıdan içeri giren bir Drow değil, bir cüceydi— muhtemelen iki yol arkadaşının da şimdiye kadar gördüğü en garip görünüşlü cüce.

Pwent, koşarak üç adım atsa kara elfin yanına varabilirdi ve yürekten kükremesi, baskın avantajını ele geçirdiğine inandığını açıkça gösteriyordu. Cüce, kafasını öne eğerek miğfer sivrisini Drizzt'in göbek hizasına doğru indirdi ve kenarda yatan minik kişinin uyarı niteliğinde cıyakladığını duydu.

Drizzt ellerini yukarı kaldırdı ve güçlü, hassas parmaklarıyla duvardaki oyukları hissetti. İki palası da hâlâ elindeydi ve sıkıca tutunabileceği pek fazla oyuk yoktu, ama çevik Drow oyuğa ihtiyaç duymuyordu. Kendisine güveni tam olan savaş öncüsü körlemesine hücum ettiğinde, Drizzt bacaklarını yukarı kaldırıp miğfer sivrisinin önünden çekti.

Pwent kafa üstü duvara tosladı ve miğfer sivrisiyle taşın üzerinde üç santimlik bir oyuk açtı. Drizzt'in bacakları aşağı salındı ve savaş öncüsünün kafasının iki yanına dolandı. Drowun palaları da aşağı indi ve kabzaları Pwent'in açıkta kalan ensesine sertçe vurdu.

Cüce inleyerek yüzüstü yere düşerken, miğfer sivrisi duvara sürtünüp çığlıklar atarak garip bir şekilde yana doğru büküldü.

Drizzt sıçrayarak uzaklaştı ve parlamaya hevesli olan palanın ortalığı mavi bir ışıkla aydınlatmasına izin verdi.

"Cüce," diye belirtti Regis, şaşkına dönmüş bir halde.

Pwent inleyip yüzüstü yuvarlandı; Drizzt cücenin boynunda, üzerinde Battlehammer Klanının köpüklü bira arması olan bir muska gördü.

Pwent kafasını sağa sola salladı ve aniden sıçrayıp ayağa kalktı.

"Bi-sıfır öndesin!" diye kükredi ve Drizzt'e doğru hücuma geçti.

"Biz düşman değiliz," diye açıklamaya çalıştı Drow rancer. Pwent yaklaşıp kolçak çivilerini kullanarak sağ sol kombinasyonuyla yumruklar savurduğunda Regis yine haykırdı.

Drizzt kısa düşen yumruklardan kolayca kaçtı ve düşmanının zırhında bulunan çok sayıdaki keskin çıkıntıyı farketti.

Pwent yine saldırdı ve darbesine belirli bir menzil kazandırmak için yumruğunu vücuduyla takip etti. Drizzt bu darbenin hedefe ulaşmaya hiç şansı olmayan bir savaş hilesi olduğunu biliyordu. Deneyimli Drow, Pwent'in savaş taktiğini çoktan çözümlemişti ve cücenin bu sahte yumruğu, Drizzt'in üzerine atılabilmek için ona yaklaşmak amacıyla savurduğunu biliyordu. Bir pala ışık saçarak geldi ve yumruğu önledi. Drizzt, ikinci palasını kafasının üzerine kaldırıp ona daha fazla yaklaştı (ki bu Pwent'in tahmin ettiğinin tam tersiydi), sonra da yukarıdaki silahını geniş bir yay çizecek şekilde akıcı bir hareketle aşağı indirerek yana doğru çekildi. Pala cücenin dizinin arka tarafına çarptı.

Pwent az sonra yapacağı hücumu bir anlığına unuttu ve tehlikeye açık olan dizini içgüdüsel olarak kaldırdı. Drizzt baskıya devam etti ve cücenin dizini yukarı doğru kaldırmaya devam etmesini sağlayacak şekilde saldırdı. Pwent havaya yükseldi ve sert bir şekilde sırt üstü yere çakıldı.

"Kes şunu!" diye haykırdı Regis, yerde yatan ve tekrar ayağa kalkmaya çalışan inatçı cüceye. "Kes şunu. Biz senin düşmanların değiliz."

"Doğru söylüyor," diye ekledi Drizzt.

Tek dizinin üzerine doğrulmuş olan Pwent duraksadı ve şaşkınlıkla önce Regis'e sonra Drizzt'e baktı. "Buraya buçukluu bulmaya geldik," dedi Drizzt'e. Kafasının allak bullak olduğu barizdi. "Onu bulmaya ve canlı canlı derisini yüzmeye geldik ve sen bana ona güvenmemi mi söylüyon?"

"O başka bir buçukluk," diye belirtti Drizzt, kılıçlarını kınlarına sokarak.

Düşmanının az önce ona sunduğu avantajı farkeden cücenin yüzünde istençdışı bir gülümseme belirdi.

"Senin düşmanın değiliz," dedi Drizzt kesin bir sesle, lavanta renkli gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak, "ama senin ahmak oyununu oynayacak vaktim yok."

Pwent öne doğru eğildi. Kasları gerilmişti, ileri doğru sıçrayıp Drowu ikiye bölmeye hevesliydi.

Drowun gözlerince yine şimşekler çaktı ve Pwent, rakibinin az önce düşüncelerini okumuş olduğunu anlayarak sakinleşti

"İstiyorsan saldır bakalım," diye uyardı Drizzt, "ama bil ki, bu sefer yere düştükten sonra bir daha asla ayağa kalkamayacaksın."

Nadiren gözü korkan Thibbledorf Pwent, bu sert tehdidi ve rakibinin rahat tavrını düşünüp tarttı ve Cattibrie'ın ona bu Drow hakkında söylediklerini hatırladı— tabii eğer bu gerçekten de efsanevi Drizzt Do'Urden idiyse. "Sanırım dostuz," diye kabul etti gözü korkan cüce ve ayağa yavaşça kalktı.

Pwent kendisine yol gösterip başı çekerken, Drizzt dostlarına ne olduğunu kısa süre içinde öğreneceğinden ve kız kardeşiyle bir kez daha yüzleşeceğinden emindi. Savaş öncüsü, ona Bruenor ve diğerleri hakkında fazla bilgi veremiyordu, tabii onlardan ayrıldığı zaman hepsinin zor durumda olduğunu söylemekten başka.

Bu haberler Drizzt'i daha da hızlandırdı. Cattibrie'in çaresizce esir düşüp Vierna tarafından işkence gördüğü düşüncesi zihninde uçuşup duruyordu. İnatçı Bruenor'u Vierna'nın yüzüne tükürürken aklında canlandırdı— ve tabii Vierna'yı da cevap olarak cücenin yüzünü yırtıp parçalarken.

Bu bölgede pek az mağara vardı, uzun ve dar tüneller daha yaygındı. Tünellerin bazıları tamamen doğaldı; diğerleri ise goblin-lerin desteğe ihtiyaç duyduğu yerlerde işlenmişti. Derken üçü tamamen tuğlalarla döşenmiş uzun, düz, hafifçe yukarı meyleden ve birkaç yan geçide ayrılan bir tünele geldiler. Drizzt, uzun ve karanlık koridorun sonunda duran kara

elf siluetlerini göremedi. Ama Parıltı aniden ışık saçtı ve Drow da onun uyarısından şüphe duymadı.

Bir saniye sonra, bir arbalet tabancası oku karanlığın içinden hızla fırlayıp Regis'in koluna battığında kılıcın uyarısı doğrulanmış oldu. Buçukluk inledi; Drizzt onu geri çekti ve az önce önünden geçmiş oldukları bir yan tünelin girişindeki güvenli bir köşeye yatırdı. Drow koridora geri döndüğünde Pwent'in çılgınlar gibi şarkı söyleyerek hücuma geçmiş olduğunu, üstüste zehirli oklar yediğini ama hiç aldırış etmeden ilerlemeye devam ettiğini gördü.

Drizzt onun peşinden koşturdu, Pwent'in bir başka yan koridorun karanlık girişinin önünden geçip gittiğini gördü ve cücenin bir tuzağa balıklama dalmış olduğunu içgüdüsel olarak anladı.

Bir saniye sonra bir arbalet tabancası oku cücenin yanından hızla geçip Drizzt'e saplanınca, Drow rancer savaş öncüsünü takip etmeyi kesti. Kafasını eğip ön koluna acı verici bir şekilde saplanmış olan oka baktı ve Pwent'in panzehir iksiri uyku zehirine karşı koyduğunda içinde bir yanma hasıl oldu. Drizzt olduğu yere yığılmayı, düşmanlarının zehirin onu bayılttığını ve onu kolayca yakalayabileceklerini sanmasını sağlamayı düşündü.

Ama Pwent'i yalnız bırakamazdı ve bu karşılaşmayı daha fazla bekleyemeyecek kadar hiddetlenmişti. Düşman tehdidini sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Yan tüneldeki karanlık oluğa süzüldü ve kendisini tamamen ele vermesin diye Parıltı'yı biraz geride tuttu. Yukarıdan hiddetli bir kükreme duyuldu, onun ardından bir cüce küfrü yağmuru başladı. Drizzt, Pwent'in kurbanlarını elinden kaçırdığını anladı.

Drizzt yan taraftan gelen hafif bir tıpırtı sesi duydu ve orada her kim varsa onun savaş öncüsünün sesine geldiğini anladı. Derin bir nefes aldı, içinden üçe kadar saydı ve vahşice ışık saçan Parıltı ile birlikte sıçrayıp köşeyi döndü. En yakındaki Drow geri çekilip Drizzt'e bir arbalet oku daha fırlattı. Ok Drizzt'in kaliteli zırhının omuzundaki açık bir yerden içeri dalıp tenine battı. Drizzt, Pwent'in panzehirinin ikinci bir oku kaldırabilecek

kadar güçlü olduğunu ümit etti ve savaş öncüsünün koridorda yaptığı hücumda birçok kez vurulduğu gerçeğiyle biraz rahatladı.

Drizzt hücuma geçerek arbalet okçusunu geri püskürttü, düşman Drow ise yakın dövüş silahını çekebilmek için debelendi. Eğer elinde kılıç ve kama tutan ikinci bir Drow yardımına gelmeseydi Drizzt onu çabucak halledebilirdi. Drizzt, küçük ve kabaca daire çizen bir odaya gelmişti. Sağ tarafında muhtemelen daha ileriden ana koridora açılan başka bir çıkış daha duruyordu. Fakat Drizzt, rakiplerinin ölçülü darbelerini savuştururken odanın fiziksel özelliklerine, hatta savaşın ilk hamlelerine bile dikkat etmedi. Gözleri düşmanlarının ötesine, odanın arka tarafına kenetlenmişti. Zira Vierna ile paralı asker Jarlaxle orada duruyordu.

"Bana büyük acılar çektirdin, kayıp kardeşim," diye ona hırladı Vierna, "ama şimdi yeniden elime düştüğüne göre ödediğim bedel alacağım ödüle değecek."

Rahibenin her sözünü dinleyen, yani dikkati başka yerde olan Drizzt, neredeyse bir kılıcın savunmasını aşmasına izin verecekti. Son anda kılıcı kenara savuşturdu ve palalarını çapraz bir hamleyle aşağı doğru savurdu.

Fakat kara elf askerler birlikte iyi iş çıkartıyordu ve bu saldırıyı önlediler. Önce biri, sonra diğeri karşı saldırı yaptı ve Drizzt savunmaya çekilmek zorunda kaldı.

"Seni dövüşürken izlemeyi çok seviyorum," diye devam etti Vierna. Şimdi yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Ancak seni öldürmeleri riskini göze alamam— şimdi olmaz." Rahibe birşeyler mırıldanmaya başladı ve Drizzt kadının büyüsünün ona, muhtemelen zihnine yöneltilmiş olacağını anladı. Dişlerini sıktı ve işkence gören Cattibrie görüntüsünü aklında canlandırıp zihnine katıksız bir hiddet duvarı örerek saldırıyı hızlandırdı.

Vierna zafer dolu bir haykırışla büyüsünü serbest bıraktı. Drizzt'in üzerine dalgalar halinde enerji yayıldı, zihnine ve vücuduna durduğu yerde durup teslim olmasını emretti.

Drow rancerin ruhunun derinliklerinden birşeyler yükseldi; Karanlıkaltı'nda geçirdiği günlerden beridir su yüzüne çıkmamış olan vahşi ve ilkel alt benliğiydi bu. Tekrar avcı olmuştu, duygulardan yoksun ve zihinsel zayıflıktan uzaktı. Büyüyü silkeleyip üzerinden attı. palalarıyla düşmanlarının silahlarına sert darbeler indirdi ve iki rakibini zorladı.

Vierna'nın gözleri şaşkınlıkla faltaşı gibi açıldı. Yanında duran Jarlaxle ise açıkça sırıttı.

"Lloth'un sana bahşettiği güçler beni etkileyemez," diye ilan etti Drizzt. "Ben Örümcek Kraliçe'yi reddediyorum!"

"Sen Örümcek Kraliçe'ye kurban edileceksin!" diye laf yetiştirdi Vierna. Drizzt'in sağ tarafındaki tünelden içeri bir Drow askeri daha girdiğinde rahibe tekrar avantajı ele geçirmiş gibiydi. "Öldürün onu!" diye emretti rahibe. "Kurban burada ve şimdi verilsin. Bu toplumdışı yaratığın kafirliğine artık müsamaha göstermeyeceğim!"

Drizzt muhteşem dövüşüyor, iki düşmanını da saldırı hamlesi yapmaktan çok savunma yapmaya zorluyordu. Fakat üçüncü asker de dövüşe katılırsa...

İş oraya asla varmadı. Sağ taraftaki tünelden vahşi bir kükreme sesi geldi ve alışılageldik çılgın hücumunu sergilerken kafasını öne eğmiş olan Thibbledorf Pwent odaya daldı. Şaşkına dönen Drow askerine yan taraftan girişti. Bükülmüş olan miğfer sivrisi bahtsız kara elfin ince kalçasını deşti ve karnına kadar saplandı.

Pwent koşmaya devam etti ve güçlü bacakları şişlenmiş drowun ayaklarına dolandı. İkisi de o sırada afallamış olan Vierna'nın hemen önünde 'güm' diye yere yığıldı.

Pwent onu acımasızca sarsarken Drow çaresiz ve umutsuz bir şekilde debelendi.

Drizzt çabucak müttefikinin yanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Vierna ile karşı karşıyayken ve paralı asker ona serbestçe hançer fırlatabilecekken Pwent'in içinde bulunduğu tehlikeyi çok iyi anlıyordu. Parıltı'yı şimşek gibi parlayan bir hareketle aşağı doğru çaprazlamasına indirdi ve iki rakibinin

kılıcını da kenara savuşturdu. Sonra palanın hemen arkasından hücumu devam ettirdi ve kendisini arbaletle vurmuş olan, yani ikinci bir silah taşımayan Drowa diğer kılıcını savurdu.

Öteki Drowun kolu ileri atıldı ve kaması yoldaşını öldürmesini engelleyecek şekilde palaya vurdu. Yine de Drizzt, rakibine acı verici bir darbe indirmiş, Drowun yanağında büyük bir yarık açmıştı.

Vierna'nın yılan başlı kamçısı ortaya çıktı. Yerde yüzüstü yatan savaş öncüsünün sırtına kamçıyı indirirken rahibenin yüzünde katıksız bir hiddet vardı. Canlı yılanlar, savaş öncüsünün kaliteli zırhında dolaştılar ve onun sert postunu ısırabilecekleri boşluklar buldular.

Pwent miğfer sivrisini çekip kurtarmayı başardı, ölmek üzere olan kara elfin suratına kolçak çivisini sapladı, sonra da dikkatini yeni düşmanına ve onun acımasız silahına çevirdi.

Şrak!

Bir yılan başı omuzuna battı. İki tanesi boynunu ısırdı. Pwent arkasını dönerken kolunu savurdu, ama yılanlar elini iki kere daha ısırdı ve kolu çabucak uyuştu. Kendi iksirinin yılan zehirine karşı koyduğunu hissetti, ama duraksadı. Bayılmasına ramak kalmıştı.

Şrak!

Vierna ona tekrar vurdu, beş yılan kafası da cücenin yüzünde ve elinde ısırabilecekleri bir yer buldu. Pwent kadına biraz daha baktı, küfür etmek için dudaklarını araladı ve yere devrilip karaya çıkmış bir balık gibi çırpındı. Neredeyse bütün vücudu uyuşmuştu, duyuları ve kasları düzgün bir şekilde tepki veremiyordu.

Vierna, gözlerinde açık bir nefretle Drizzt'e doğru baktı. "İşte şimdi o sefil dostlarının hepsi öldü, kayıp kardeşim!" diye hırladı. Söylediği şeyin doğru olduğuna canı gönülden inanıyordu da. Rahibe, yılan başlı kamçısını yukarı kaldırarak bir adım yaklaştı.

Ama kardeşinin yüzünü aniden buruşturan katıksız ve dizginlene-mez öfkeyi görünce duraksadı.

O sefil dostlarının hepsi öldü!

Bu sözler Drizzt'in kanını ateşe verdi, kalbini taşa çevirdi.

O sefil dostlarının hepsi öldü!

Drizzt Do'Urden, Cattibrie'ı, Wulfgar'ı ve Bruenor'u, kıymet verdiği herşeyi kaybetmişti. Hepsini kaçıp kurtulmayı bir türlü başaramadığı ırkı yüzünden kaybetmişti.

Düşmanlarının hareketlerini pek göremiyordu, fakat palalarının her darbeyi mükemmel bir şekilde savuşturduğunu, düşmanlarına hiçbir açık yer bırakmadan kesin bir şekilde hareket ettiklerini biliyordu.

O sefil dostlarının hepsi öldü!

Yeniden avcı olmuştu, Karanlıkaltı'nın yaban topraklarında savaşıp hayatta kalıyordu. Hatta avcının da ötesine geçmiş, savaşçı kavramının özü olmuştu. Mükemmel bir içgüdüyle savaşıyordu.

Sağ taraftan bir kılıç saplandı. Drizzt'in palası ona vurdu ve silahın uç kısmını yere doğru eğdi. Oldukça çevik olan düşman Drow bir tepki veremeden harekete geçen Drizzt, palasını kılıcın üzerinde tamamen döndürüp yukarı kaldırarak Drowu bir adım geri gitmeye zorladı.

Pala ileri doğru atıldı ve kılıç kullanan Drowun kolunun arka tarafındaki kasları yardı. Drow acıyla haykırdı ama ne yapıp edip kılıcını tutmayı başardı. Fakat bu pek işine yaramadı, zira pala hızla geri döndü, kaliteli örgü zırhı keskin bir sesle yardı ve Drowun göğsüne kandan bir çizgi çekti.

Drizzt, göz açıp kapama süresinde kılıcı elinde döndürdü ve pala öteki tarafa doğru yukarı savruldu. Tekrar yönünü değiştirip dördüncü kez geri savurdu ve bu son darbede hedefi kaçırmasının tek sebebi rakibinin kafasının çoktan kopmuş olmasıydı.

Bu sırada Drizzt'in diğer eli öteki rakibin bütün darbelerini savuşturmuştu.

Vierna'nın nefesi kesildi, Drizzt ile tek başına karşı karşıya kalan askerin de öyle. Drizzt onu da kolayca haklayacaktı. Fakat ölü düşmanının arkasında kalan açık alandan Jarlaxle'ın kolunun ileri geri hareket ettiğini gördü.

Drizzt'in şimdi sergilediği kılıç dansı mükemmeldi ve hiddet dolu bir çaresizlikten dolayı doğmuştu. İlk palası bir metal çtnlamasıyla bir-şeye çarptı. Parıltı öteki taraftan geldi ve ikinci hançeri de savuşturdu.

Birkaç saniye içinde olup bitmişti; beş tane hançer, onların kendisine doğru geldiğini dahi görmemiş olan bir kara el f tarafından savuşturulmuştu.

Jartaxle geriye çekildi ve kahkahalar atarak kendi etrafında dönmeye başladı. Bu şaşırtıcı gösteriye hayran kalmış ve dövüşün hâlâ devam etmesi gerçeğiyle heyecanlanmıştı.

Fakat Drizzt'in bütün sorunları bitmemişti. Zira Lloth'a kendisine yardım etmesi için haykıran Vierna, Drow askerine destek olmak için ileri atıldı. Rahibenin yılan başlı kamçısı ölü Drow askerinin tek kılıcından daha fazla sorun getirecekti.

Regis, yan geçidin girişinin önünden kara siluetlerin sessizce geçmekte olduğunu farkedince bacaklarını göğsüne kıvırıp vücudunu küçük bir top haline getirdi. Siluetler geçip gidince buçukluk rahatladı. Giriş kısmına doğru sürünmeye ve bunların şeytan kara elfler olup olmadığına bakmak için enfrarujlu görüş yeteneğini kullanmaya cesaret etti.

Kızıl kızıl parlayan gözleri buçukluğu ele verdi; ilk grubun arkasından altıncı bir asker gelmekteydi.

Regis cıyaklayarak geri çekildi. Minicik tombul eline bir taş aldı ve onu fırlatmaya hazırlandı. Bir Drow cifine karşı gerçekten de açması bir silahtı bu!

Kara elf, buçukluğu ve Regis'in içinde bulunduğu tüneli dikkatle düşünüp tarttıktan sonra ihtiyatla içeri girdi. Regis'in görünüşe bakılırsa çaresiz bir durumda olduğunu görünce Drowun yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Demek yaralısın?" diye sordu Ortak Lisanda.

Bu ağır ve tanımadık aksanı anlaması Regis'in birkaç saniyesini aldı. Drow yavaşça yaklaşırken, buçukluk taşı tehditkar bir şekilde kaldırdı. Bir elinde acımasız bir kılıç, diğerinde ise bir hançer tutan Drow, Regis'in yanına eğildi.

Drow kahkahayı bastı. "Beni çakıl taşınla öldürecek misin?" diye alay etti. Ellerini iki yana açtı ve Regis'e göğsünde boş bir alan sundu. "Vur bana öyleyse, minik buçukluk. Hançerim boğazına sıkı bir çizgi çekmeden önce beni biraz eğlendir."

Titremekte olan Regis, sanki Drowun teklifini kabul edecekmiş gibi taşı fırlatmak üzere geri çekti. Fakat ileri doğru fırlayan şey buçukluğun diğer eliydi. Bu elinde ise Artemis Entreri'nin yere düşürmüş olduğu hançeri vardı.

Kaliteli örgü zırhı yarıp geçerken ve afallamış kara elfîn yumuşak derisine saplanırken, ölümcül hançerin mücevherleri sanki silah canlıymış ve öldürmeye açlık duyuyormuş gibi parladı.

Regis, hançerin nasıl da kolay bir şekilde saplandığını farke-dince şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sanki düşmanı metalden örgü zırh yerine ince bir parşömen giyiyor gibiydi. Hançerin içinden bir güç dalgası geçip Regis'in koluna yayılmaya başladığında, buçukluğun eli neredeyse silahın kabzasını bırakacaktı. Drow bir tepki vermeye çalıştı. Eğer düşmanı iki silahından birisini savurursa Re-gis'in hiçbir şansı kalmazdı.

Ama Drow saldırmadı, sebebi her neyse bunu yapamadı. Gözleri şaşkınlıkla faltaşı gibi açılmıştı, vücudu spazmlar geçirip sarsıldı. Regis'e düşmanının hayat gücü çalınıyormuş gibi geldi. Kendi ağzı da bir karış açık olan Regis, şimdiye kadar gördüğü en feci dehşet ifadesine bakmaktaydı.

Buçukluğun kolundan vücuduna daha fazla yaşam enerjisi yayıldı, Drowun silahının yere düştüğünü gördü. Regis, babasının eskiden ona anlattığı hikayeleri hatırladı, gece yaratıklarına dair hikayeleri. O anda, kurbanının kanıyla ziyafet çeken bir vampirin hissedeceği gibi hissettiğini düşündü, içine sapkın bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Yaraları iyileşiyordu!

Drow kurban ölerek yere yığıldı. Regis büyülü hançere boş boş baktı. O silahın acımasız ısırığını hissettiği zamanları tek tek hatırlayan buçukluk üstüste, defalarca ürperdi.

* * *

İki Drow. onları Vierna ile Jarlaxle'ın yanına geri götürecek olan dolambaçlı tünellerde sessiz ama hızlı bir şekilde ilerliyordu. O vahşi cüce ile arayı açmış olduklarından emindiler ve Pwent'in yan tünellerden ilerleyip Vierna'ya onlardan evvel vardığını bilmiyorlardı.

Tünellere başka bir cücenin, yaşlarla dolu gözleri karşılaştığı her düşmana ölüm vadeden kızıl sakallı bir cücenin girdiğini de bilmiyorlardı.

Köşeyi dönen kara elfler, ana tünele paralel ilerleyen ve yan odaya açılacak olan bir geçide girdiler. Sadece birkaç adım önlerinde olan ve korkusuzca, vahşice hücum eden cücenin kısa ama geniş suretini gördüler.

İki Drow ile cüce, birbirilerine girip karmakarışık bir top halini aldılar. Bruenor gözü dönmüş bir şekilde kalkanıyla saldırıp bol çentikli baltasını körlemesine sallıyordu.

"Oğlumu öldürdünüz!" diye böğürdü cüce. İki rakibi de Ortak Lisanı anlayamasalar bile Bruenor'un hiddetini yeterince iyi farket-mişlerdi. Drowlardan birisi ayağa kalkıp dengesini sağladı ve kılıcını süslü kalkanın üzerinden savurdu. Cücenin omuzuna kolundaki bütün gücü çalması gerekecek sertlikte bir darbe indirdi.

Bruenor darbe yediğinin farkına vardıysa bile bunu çaktırmadı.

"Oğlumu!" diye hırladı, diğer Drowun kılıcını güçlü bir balta hamlesiyle kenara savuşturarak. Drow ikinci kılıcıyla saldırdı ve cüceye baskı yaptı. Ama Bruenor bu darbeyi kabul etti, hatta hiç geri çekilmedi. Aklında tek birşey vardı; öldürmek.

Baltasını alçaktan savurdu. Drow baltanın üzerinden sıçrayıp kurtuldu, ancak Bruenor savurmayı kesti ve yön değiştirdi. Drow, ayakları yere değer değmez yeniden zıplamaya çalıştı, ama Bruenor çok hızlı hareket ediyordu. Cüce baltayı Drowun ayak bileğinin üstüne doğru döndürdü ve bütün gücüyle savurarak tam manasıyla Drowun ayağını yerden kesti.

Diğer kara elf yere düşen yoldaşını korumak için cüceye çullandı. Kılıcı ileri atılıp Bruenor'un yüzünü deşti ve bir gözünü çıkartıp kör etti. Bruenor, içini kavuran acıyı yine duymazdan geldi ve bir boğa gibi hücum edip Drowa yaklaştı.

"Oğlumu!" diye yine haykırdı ve bütün gücüyle baltasını aşağı savurdu. Baltanın keskin yeri kaçmaya çalışan yerdeki Drowun omurgasına saplandı.

Bruenor, tam zamanında kalkanını kaldırdı ve ayaktaki Drowun kılıcını engelledi. Dengesini yitiren ve geriye doğru tökezleyen cüce, baltasına sıkıca asıldı ve en sonunda silahı serbest bıraktı.

Yılan başları birbirilerinden bağımsız hareket ediyor gibiydi. Drizzt'e farklı açılardan saldırıyor, ısırıyor ve tekrar ısırmak için geri çekiliyorlardı. Yanında Vierna'nın savaştığını görüp cesaret bulan erkek Drow da Drizzt'i zorluyordu. Rahibeye yaranmak için, acımasız Örümcek Kraliçe'nin şanı için onu öldürmeye uğraşan dro-wun kılıcı ve kaması çılgınlar gibi savruluyordu.

Drizzt bu saldırılar karşısında kendisine hakimiyetini korudu. Darbeleri savuşturmak ya da onlardan kaçıp kurtulmak ve düşmanlarını, özellikle de Vierna'yı kendisinden uzakta tutmak için palalarını ve ayaklarını uyum içinde hareket ettiriyordu.

Fakat başının dertte olduğunu biliyordu; özellikle de kurnaz paralı asker Jarlaxle arka taraftan dolaşıp Vierna ile erkek asker arasında bir açık alan bulunca. Drizzt yine hançerlerin havada uçuşmasını bekledi ve Vierna'nın

kamçısıyla ilgilenmesi gerekirken, bu sefer o hançerlerin ısırığından nasıl kaçacağını gerçekten de bilmiyordu.

Paralı askerin ona doğru bir hançer fırlatmak yerine bir büyü değneği uzattığını görünce Drizzt'in korkuları iki katına çıktı.

"Ne yazık, Drizzt Do'Urden," dedi paralı asker. "Senin yeteneklerine sahip bir savaşçı için bir sürü adamımı feda ederdim." Drow lisanında büyü sözleri söylemeye başladı. Drizzt yana doğru kaçmaya çalıştı ancak Vierna ile öteki Drow baskı yapıp onu olduğu yerde tuttu.

Bir ışık parlaması oldu ve bir şimşek büyüsü eğilen Vierna ile Drow askerinin önünde oluşmaya başladı. Ama paralı asker büyüyü harekete geçiren sözleri söylediğinde, Drizzt'in arkasından havada uçan kara bir siluet geldi ve Drow rancerin omuzuna basarak üzerinden sıçradı. Bu kara siluet Vierna ile erkek savaşçının arasında kalan boş yerden uçtu ve öteki tarafa geçti.

Guenhwyvar büyülü saldırıyı tamamen kendi üzerine yemiş ve daha şimşek patlaması başlamadan önce büyülü enerjiyi kendi vücuduna hapsetmişti. Panter büyünün etkisiyle havada uçtu ve şaşkına dönen paralı askere çarpıp onu yere devirdi.

Ani ışık parlaması ve panterin birden ortaya çıkışı deneyimli Drizzt'in dikkatini dağıtmadı. Büyük bir nefretle dolup taşan ve Drizzt'i öldürmeyi saplantı haline getirmiş olan Vierna da dikkatini savaştan ayırmadı. Fakat diğer Drow ani ışık patlamasıyla birlikte gözlerini kıstı ve kafasını bir saniyeliğine çevirip omuzunun üzerinden geri baktı.

O bir saniye geçtikten sonra, yani Drow kafasını tekrar geri çevirdiğinde Parıltı'nın ölümcül sivri ucunu zırhını yararken ve kalbine doğru ilerlerken buldu.

* * *

Işık parlaması yarım saniyeden fazla sürmemişti ve yan mağaranın giriş kısmının ötesine, ana koridora pek fazla ışık saçma-mıştı. Ama Guenhwyvar'ı izlemek için koridorun köşesine sinmiş olan Cattibrie,

yaklaşmakta olan kara elf grubunun narin siluetlerini o yarım saniye içinde gördü.

Havaya bir ok attı ve okun gümüş renkli ışığını kara elflerin yerini net olarak görmek için kullandı. Yüzü acımasız bir ifadeyle buruştu.Yara bere içindeki genç kadın fırlattığı gümüş okun ardından ayağa kalktı ve yükselirken bir ok daha atarak düşmanlarını avlamaya başladı.

Tek düşündüğü şey Wulfgar'ın intikamını almaktı. Korku duymuyordu, el arbaletlerinden gelen tahmin edilebilir cevabı duyunca ürküp geri çekilmedi. İki arbalet oku kıza saplandı.

Bir gümüş ok daha fırladı, bu seferki bir kara elfın omuzuna girdi ve onu yere devirdi. Daha ikinci okun ışıktan kuyruğu yok olmadan önce, Cattibrie üçüncü oku da yolladı. Bu seferki ise inşa edilmiş tünelin taş duvarına sürtünüp sekerken bir banshee gibi çığlık attı.

Genç kadın ilerlemeye devam etti. Kendisi oklar ışıktan kuyruklarıyla geçtiğinde düşmanlarının suretlerini kısa bir süreliğine yakalayabilirken, kara elflerin onun attığı her adımı açıkça görebildiğini biliyordu..

İçgüdüleri yukarı ateş etmesini söyledi ve fırlattığı ok, levi-tasyonla havada duran bir Drowun yüzünün tam ortasında patlayıp başını uçurduğunda Cattibrie acımasızca gülümsedi. Darbenin şiddeti Drowun vücudunu ters çevirdi ve ceset kıpırtısız bir şekilde havada öylece asılı kaldı.

Cattibrie attığı bir sonraki okun ışığını göremedi ve kara elflerin onun üzerine bir karanlık küresi yerleştirdiğini o zaman anladı. 'Ne kadar ahmakça!' diye düşündü. Zira şimdi kızın onları göremediği gibi. onlar da kızı göremiyordu.

Yürümeye devam etti, karanlık küresinden dışarı çıkarak yine ateş etti ve bir düşmanını daha öldürdü.

Yüzünün yanını bir arbalet tabancası oku sıyırdı ve çenesini acı verecek şekilde çentti.

Çenesini dimdik tutan, dişlerini sıkan Cattibrie yürümeye devam etti. Geri kalan iki Drow onun üzerine doğru hızla gelirken kırmızı renginde parlayan gözlerini gördü. İkisinin de kılıçlarını çekmiş olduğunu biliyordu ve saldırıya geçti. Drowların gözlerini hedef olarak belleyip yayını kaldırdı.

Üzerine bir karanlık küresi çöktü.

Genç kadının içini bir dehşet sardı, ama o hisse karşı inatla savaştı ve yüz ifadesi değişmedi. Bir Drow kılıcı kalbine saplanmadan önce sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. Düşmanlarının son durduğu yeri zihninde canlandırdı ve yapacağı atış için açısını belirledi.

Yukarı bir ok daha attı. İleriden ve soldan gelen hafif tıpırtılar duydu, döndü ve ateş etti. Sonra içgüdülerinden başka hiçbir duyusunu kullanmadan üçüncü ve dördüncü kez ateş etti. En azından kara elfleri yaralamayı ve onları yavaşlatmayı ümit ediyordu. Kendisini yüzüstü yere attı ve yan tarafa doğru atış yaptı, oku karanlığı yararak uzaklaştığında ve görünüşe göre hedefi vuramadığında Cattibrie yüzünü ekşitti.

Hâlâ içgüdüleriyle hareket eden Cattibrie sırt üstü yuvarlandı, yukarıya ateş etti ve tok bir saplanma sesi duydu. Sonra ok havada duran Drowu tavana çivilediğinde keskin bir çatırtı geldi. Yukarıdan taş parçaları döküldü ve Cattibrie kollarını üzerine kapadı.

Uzun bir süre boyunca kıvrılmış bir şekilde durdu. Tavanın üzerine çökmesini ya da bir kara elfin hızla gelip onu kesip biçmesini bekliyordu.

Drowun kılıcı cüceye iri baltanın kendisine vurabilecek kadar yaklaştığından daha çok yaklaşıyordu. Ama Bruenor ile yalnız başına yüzleşen Drow, savaşı kazanamayacağını, bu düşmanı durduramayacağını biliyordu. Doğuştan gelen büyüsüne başvurdu ve cücenin dış hatlarını mavi ışıklı, zararsız alevlerle kapladı— buna peri ateşi deniliyordu. Alevler cücenin suretini ayırdedilebilir derecede aydınlatmış ve onu Drow için daha kolay bir hedef haline getirmişti.

Bruenor bana mısın demedi.

Drow şiddetli ve dosdoğru bir saplama hareketiyle saldırıp cüceyi topukları üzerine çekilmeye zorladı. Sonra hızla döndü ve kendisi ile düşmanı arasına birkaç metrelik mesafe koyup cücenin üzerine karanlık küresi çökertmeyi düşünerek kaçmaya başladı.

Bruenor. Drowun uzun adımlarına yetişmeye uğraşmadı bile. Baltasını kendisine yaklaştırdı, iki eliyle sıkıca kavradı ve kafasının üzerinde geriye kaldırdı.

"Oğlumu!" diye bütün hiddetiyle haykırdı ve bütün gücüyle baltayı fırlattı. Bu cüretkar bir hareketti, evladını kaybetmiş ve gözü dönmüş bir babanın yapacağı cinsten bir davranıştı. Bruenor'un baltası, Aegis-fang'in Wulfgar'a döndüğü gibi onun ellerine dönmeyecekti. Eğer balta hedefe vuramazsa...

Drow kıvrımlı yan tünelin köşesini dönmeden bir saniye önce balta ona çarptı, kalçasına ve sırtına saplanarak onu dönemecin öteki köşesindeki duvara kadar fırlattı. Drow kendisini toplamaya çalıştı, düşürdüğü kılıcını arayarak ve nefes almaya uğraşarak birkaç saniye yerde debelendi.

Eli yerdeki silahını tam kavrayacakken bir cüce çizmesi tarafından sertçe ezildi ve parmakları kırıldı.

Bruenor, saplanmış olan baltanın açısına ve silahın keskin yerinden fışkıran kanlara baktı. "Sen öldün," dedi soğukça ve baltasını iç kaldırıcı bir çatırtıyla Drowun vücudundan çekip aldı.

Drow onun sözlerini uzaktan geliyormuş gibi duydu. Ama zihni o zamana kadar çoktan kapanmıştı, bütün düşünceleri tıpkı kanı gibi hızla akıp gidiyordu.

Yoldaşı ölmüş olsa bile Vierna pes etmedi. Savaşın aniden aleyhine dönmüş olması konusunda hiçbir endişe emaresi göstermedi. Ablasının bu görüntüsüne bakan Drizzt'in midesi kalktı. Kadının yüzü Örümcek Kraliçe'nin sıkça teşvik ettiği bir nefretle çarpılmış; mantığın, bilincin ve vicdanın ötesinde bir hiddetle buruşmuştu.

Fakat Drizzt. hissettiği karmaşık duyguların kılıç kullanma becerisine etki etmesine izin vermedi. Vierna dostlarının öldüğünü ilan ettikten sonra bunu yapmazdı zaten. Kendisine doğru savrulan yılan başlarına sıkça vuruyor, ama herhangi birine ciddi bir şekilde hasar verecek kadar iyi bir darbe indiremiyordu.

Yılan dişleri koluna battı. Drizzt vücuduna yayılan uyuşukluk dalgasını hissetti ve öteki kılıcını savurarak yılan başını kamçıdan ayırdı. Fakat bu hareket diğer tarafını açıkta bıraktı ve ikinci bir yılan başı omuzunu ısırdı. Üçüncü bir kafa ise yan taraftan suratına doğu geliyordu.

Arkaya doğru savurduğu ters darbe en yakındaki engerek kafasını koparttı ve diğer yılanı da savuşturdu.

Vierna'nın kamçısında sadece üç yılan başı kalmıştı, ancak bu darbeler Drizzt'i sersemletmişti. Drizzt birkaç adım geriledi ve girişin yan tarafındaki sert duvardan destek aldı. Omuzuna baktı ve kopmuş olan yılan başının dişlerini derine batırmış bir halde hâlâ orada durduğunu görünce dehşete kapıldı.

Drizzt, Taulmaril'den, yani Cattibrie'ın yayından gelen gümüş ışıklan o zaman tanıdı. Guenhwyvar hayattaydı ve etrafta dolanıyordu; Cattibrie da dışarı koridorda savaşıyordu. Drizzt, koridorun çok uzağında, mağaranın sağ tarafında kalan bir yerden Bruenor Battlehaıner'ın kolayca tanınan sesiyle hiddet dolu kükreyişini duyuyordu.

"Oğlumu!"

"Onların öldüğünü söylemiştin,"' diye belirtti Drizzt, Vierna'ya.

"Onlar önemli değil!" diye haykırdı Vierna. Fakat en az Drizzt kadar hayrete düşmüş olduğu barizdi. "Önemli olan tek şey sensin. Sen ve ölümünün bana getireceği şan, şöhret!" Üç yılan başını önünde savurarak yaralı kardeşinin üzerine çullandı.

Drizzt içinde tekrar güç buldu. Dostlarının orada bulunması, onların da dövüşe karışmış olmaları ve onun kazanmasına ihtiyaç duyduklarını bilmesi Drizzt'i tekrar ateşledi.

İleri atılmak ya da kılıç savurmak yerine Drizzt, yılan başlarının üzerine gelmesine izin verdi, iki ısırık daha yedi, ancak Parıltı bir engereğin kafasını tam ortadan ikiye böldü ve yılanın yarılmış vücudunu kullanışsız hale getirdi.

Drizzt duvardan güç alıp ileri atıldı ve Vierna'yı şaşkına çevirerek geri püskürttü. Ablasının savunmasını aşıp da vücuduna bir darbe indirme fırsatını birkaç defa yakalamasına rağmen, sürekli olarak Vierna'nın kamçısının yılan başlarına saldırarak kılıçlarını hızla ve sertçe savurdu.

Başka bir yılan kafası daha yere düştü.

Vierna, büyük bir kısmı yok edilmiş olan kamçısıyla saldırmaya devam etti. Ama geri kalan yılan başını ileri doğru savuramadan önce bir pala kolunda derin bir yarık açtı. Kamçı yere düştü. Silah Vierna'nın elinden düşer düşmez, az önce kıvrılıp hareket eden yılan cansız bir kayışa dönüştü.

Vierna, Drizzt'e doğru tısladı— vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Boş elleri üstüste açılıp kapanırken havadan başka birşey yakalayamıyordu.

Drizzt hemen yaklaşmadı, yaklaşması da gerekmiyordu. Zira Parıltı'nın ölümcül ucu ablasının savunmasız göğsünden sadece birkaç santim ötede duruyordu.

Vierna'nın elleri kemerine doğru seğirdi. Orada karmaşık örümcek ağı ürünleriyle süslü olan ikiz gürzleri duruyordu. Drizzt o silahların kudretli olduğunu tahmin edebiliyordu ve Menzoberran-zan'daki günlerinde Vierna'nın o silahlan hünerle kullanışına bizzat tanık olmuştu.

"Yapma," diye emretti, silahları kastederek.

"İkimiz de Zaknafein tarafından eğitildik," diye hatırlattı ona Vierna ve babasının bahsinin geçmesi Drizzt'e acı verdi. "Dersini en iyi kimin öğrenmiş olduğunu anlamaktan mı korkuyorsun yoksa?"

"İkimiz de Zaknafein'in evladıyız," diye karşılık verdi Drizzt. Parıltı'nın çılgınlar gibi ışıldayan ucunu kullanarak Vierna'nın eline tokat attı ve

kemerinden uzaklaştırdı. "Bu çılgınlığa devam edip de onun anısına saygısızlık etme. Daha iyi bir yol var, ablacığım, bilemediğin bir ışık."

Vierna gıdaklar gibi kahkaha atarak Drizzt ile dalga geçti. Yoksa Drizzt onu, yani Lloth'un bir rahibesini yolundan döndüre-bileceğine geçekten inanıyor muydu?

"Yapma!" diye daha sertçe emretti Drizzt, Vierna'nın eli yine gürzlerden birine doğru seğirdiğinde.

Rahibe elini gürze attı. Parıltı Vierna'nın göğsüne saplandı, kalbini yarıp geçti ve kanlı ucu sırtından dışarı çıktı.

Drizzt ondan sonra kadının yanına geldi. Dizleri boşalan Vierna'nın kollarını sıkıca tuttu ve ona destek oldu.

Vierna yavaşça yere doğru yığılırken, ikisi de gözlerini hiç kırpmadan birbirilerine baktılar. Rahibenin hiddeti ve saplantısı uçup gitmiş yerine huzurlu bir bakış gelmişti. Bir Drowun yüzünde nadiren görülebilecek bir ifadeydi bu.

"Üzgünüm," diye sessizce dudaklarını oynatabildi Drizzt.

Vierna kafasını sağa sola sallayıp bu özürü reddetti.

Zaknafein Do'Urden'in kızının derinlere gömülmüş olan kısmı sanki yaşadığı sonu onaylıyor gibiydi.

Sonra Vierna'nın gözleri sonsuza dek kapandı.

BÖLÜM 8

"Tebrikler." Bu söz Drizzt'e beklenmedik bir tokat gibi çarptı ve Vierna ölmüş olsa bile savaşın henüz kazanılmamış olabileceğini ona hatırlattı. Yan tarafa sıçradı ve palalarını savunma durumunda havaya kaldırdı.

Jarlaxle'a şöyle bir bakınca silahlarını indirdi. Paralı asker, mağaranın uzaktaki duvarına dayanmış oturuyordu ve bir bacağı garip bir açıyla yana doğru bükülmüştü.

"Panter," diye açıkladı paralı asker, sanki bütün hayatını yüzeyde geçirmiş kadar akıcı bir Ortak Lisan konuşarak. "Öleceğimi sandım. Panter beni alaşağı etti." Jarlaxle omuz silkti. "Belki de büyülü şimşeğim hayvanın canını yakmıştır."

Şimşeğin bahsinin geçmesi Drizzt'in akhna büyü değneğini getirdi ve bu Drowun hâlâ çok tehlikeli olduğunu hatırlattı. Drizzt yere sindi ve savunmacı bir şekilde yana doğru kıvrıldı.

Jarlaxle acıyla yüzünü buruşturdu ve savunmaya geçen ranceri sakinleştirmek için boş elini havaya kaldırdı. "Değneği ortadan kaldırdım," diye temin etti Drizzt'i. "Eğer seni çaresiz bir şekilde -yani şu anda senin beni yakaladığına inandığın bir şekilde-yakalasaydım da onu kullanmak istemezdim zaten."

"Beni öldürmeye niyetliydiniz," diye soğukça yanıtladı Drizzt.

Paralı asker yine omuz silkti ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eğer Vierna kazansaydı ve ben ona yardım etmeseydim, o beni öldürecekti," diye sakince açıkladı. "'Ve sen ne kadar becerikli olsan bile onun kazanacağını sanmıştım."

Kulağa oldukça mantıklı geliyordu ve Drizzt, faydacılığın kara elfler arasında yaygın bir özellik olduğunu biliyordu. "Yine de benim ölümüm için Lloth seni ödüllendirir," diye mantık yürüttü Drizzt.

"Ben Örümcek Kraliçe'ye kölelik etmem," diye yanıtladı Jarlaxle. "Ben bir fırsatçıyım."

"Bu bir tehdit miydi?"

Paralı asker yüksek sesle kahkaha attı ve kırık bacağındaki zonklama sebebiyle yine yüzünü buruşturdu.

Bruenor yan geçitten hışımla mağaraya girdi. Drizzt'e şöyle bir baktıktan sonra Jarlaxle'a döndü. Hiddetini daha tam olarak çıkartamamıştı.

"Dur!" diye talimat verdi Drizzt, cüce savunmasız gibi görünen paralı askere doğru ilerlemeye başladığında.

Bruenor kayarak durdu ve Drizzt'e soğuk bir bakış fırlattı. Bu bakış sağ gözü fena şekilde oyulmuş olan ve alnından başlayıp sol yanağına kadar feci bir kan çizgisi uzanan cücenin delik deşik yüzü sayesinde daha da meşum bir hâl almıştı. "Esire falan ihtiyacımız yok," diye hırladı Bruenor.

Drizzt, Bruenor'un sesindeki nefreti ve Wulfgar'ı dövüş sırasında görmemiş olduğu gerçeğini düşünüp tarttı. "Diğerleri nerede?"

"Ben buradayım," diye yanıtladı Cati-brie, ana tünelden çıkıp Drizzt’in arkasından yaklaşarak.

Drizzt dönüp ona baktı. Kızın kir içindeki suratı ve sert yüz ifadesi çoğu şeyi açıklıyordu. "Wulf— diye sormaya başladı Drizzt, ama Cattibrie, sanki bu ismin yüksek sesle söylenmesini kaldıramayacakmış gibi başını vakarla sağa sola salladı. Cattibrie, Drizzt'in yanına geldi ve Drow rancer, hâlâ kızın çenesine saplı duran küçük arbalet okunu görünce yüzünü buruşturdu.

Cattibrie'in yüzünü hafifçe okşadı, açıkça görülen dart okunu tuttu ve çekerek çıkarttı. Baş dönmesi ve acı dalgaları Cattibrie'ın vücudunu sararken, Drizzt elini derhal kızın omuzuna koyarak ona destek oldu.

"Umarım pantere zarar vermemişimdir," diye araya girdi Jarlaxle, "hakikaten de muhteşem bir yaratıkmış!"

Drizzt, lavanta renkli gözlerinde şimşekler çakarak hızla döndü.

"Sana yem atıyor," diye belirtti Bruenor, parmaklarını kanlı baltasının sapına doğru hevesle uzatarak, '"merhamet dilemeden merhamet diliyor."

Drizzt bundan o kadar da emin değildi. Menzoberranzan'ın dehşetlerini, bir Drowun hayatta kalabilmek için aşabileceği mesafeleri biliyordu. Öz babası Zaknafein, yani Drizzt'in içtenlikle sevdiği tek Drow da bir katildi, sadece hayatta kalabilmek için Matron Malice'e katil olarak hizmet veriyordu. Bu paralı askerin faydacılığı da Zaknafein'inki gibi olabilir miydi acaba?

Drizzt buna inanmak istiyordu. Vierna ayağının dibinde ölü yatıyorken, yani ailesi ve ırkıyla olan bütün bağları kopmuşken bu dünyada yalnız olmadığına inanmak istiyordu.

"Ya şu köpeği öldür ya da onu sürükleyerek yanımızda götürelim," diye hırladı Bruenor. sabrı dolup taşarak.

"Senin seçimin ne olurdu, Drizzt Do'Urden?" diye sakince sordu Jarlaxle.

Drizzt, Jarlaxle'ı bir kez daha inceledi. Bu Drowun pek de Zaknafein gibi olmadığına karar verdi. Zira, Drizzt'in yüzey elfını kesip biçtiği söylentilerini öğrendiğinde babasının ona duyduğu hiddeti çok iyi hatırlıyordu. Zaknafein ile Jarlaxle arasında yadsınamaz nitelikte bir fark vardı. Zaknafein sadece ölümü hallettiklerini düşündüğü kimseleri, sadece Lloth'a ya da diğer şeytani güçlere hizmet edenleri öldürürdü. O olsa böyle bir avda Vierna'nın yanında yer almazdı.

Drizzt'in içine aniden dolup taşan hiddet neredeyse paralı askere saldırmasına sebep olacaktı. Fakat Menzoberranzan'ın ezici ağırlığını, yani tipik kara elf mizacında olmayanların sırtına binen şeytani yükü hatırlayıp bu dürtüye karşı savaştı. Zaknafein, kendisini Lloth'un şeytani usullerine birçok kez kaptıracak gibi olduğunu Drizzt'e itiraf etmişti ve Karanlıkaltı'nda yalnız başına geçirdiği günlerde Drizzt Do'Urden, dönüşmüş olabileceği ya da dönüşmüş olduğu şeyden sık sık korku duymuştu.

Nasıl olur da bu kara elfin hükmünü verebilirdi? Palaları kınlarına geri giriverdi.

"Oğlumu öldürdü!'" diye kükredi Bruenor. Görünüşe bakılırsa Drizzt'in niyetini anlamıştı.

Drizzt kararlı bir şekilde kafasını sağa sola salladı.

"Merhamet garip birşey, Drizzt Do'Urden," diye belirtti Jar-Iaxle. "Güç mü, yoksa zayıflık mı?"

"Güç." diye çabucak yanıtladı Drizzt.

"Ruhunu kurtarabilirim," diye yanıtladı Jarlaxle, "ya da vücudunu mahvedebilirim." Geniş siperlikli şapkasıyla Drizzt'e selam verdi. Sonra aniden harekete geçti ve kolunu pelerininin altından dışarı çıkarttı. Jarlaxle'ın önünde zemine küçük bir nesne çarpıp patladı ve mağarayı ışık geçirmez bir dumanla doldurdu.

"Lanet olsun!" diye hırladı Cattibrie ve dumanlar arasından uçup uzaktaki duvara bir gümbürtüyle saplanan gümüş kuyruklu bir ok fırlattı. Bruenor baltasını çılgınlar gibi savurarak hücum etti, ama karşısında darbe vurabileceği birşey yoktu. Paralı asker gitmişti.

Bruenor dumanların arasından çıkıp geri geldiğinde Drizzt ile Cattibrie'ı yerde yatan Thibbledorf Pwenfin yanında buldu.

"Ölmüş mü?" diye sordu cüce kral.

Drizzt, savaş öncüsüne doğru eğildi ve Pwent'in, Vierna'nın yılan başlı kamçısından feci darbeler yemiş olduğunu hatırladı. "Hayır," diye cevapladı. "O kamçılar öldürmek için tasarlanmamış-tır, sadece geçici bir süre felç eder."

Drizzt'in keskin kulakları, Bruenor'un sessizce, "Ne yazık," diye mırıldandığını kaçırmadı.

Savaş öncüsünü kedisine getirmeleri birkaç dakikalarını aldı. Pwent sıçrayarak ayağa kalktı— ve çabucak geri yığıldı. Tekrar kalkabilmek için uğraştı ve Drizzt ona yaptığı değerli yardımlar için teşekkür etme gafletinde bulunana kadar debelenmeye devam etti.

Ana koridorda, beş ölü Drow buldular. Bir tanesi karanlık küresinin oluşmuş olduğu yerde, hâlâ tavana saplanmış bir halde duruyordu. Cattibrie

bu küçük birliğin nereden geldiğini Drizzt'e açıklayınca Drowun içi ürperdi.

"Regis," dedi nefes nefese ve buçukluğu bıraktığı yan geçide doğru koridor boyunca hızla koşturdu.

Regis orada oturuyordu. Dehşete kapılmış bir vaziyetteydi, bir Drow cesedinin altında yarı yarıya ezilmişti ve mücevherli hançeri sıkı sıkıya elinde tutuyordu.

"Haydi gel, dostum," dedi Drizzt ona, rahatlayarak. "Eve dönme zamanı geldi."

* * *

Yara bere içindeki beş yol arkadaşı tüneller arasında yollarını bulurken birbirilerine dayanıp destek oluyorlardı. Drizzt berbat haldeki gruba göz gezdirdi, bir gözü kapanmış olan Bruenor'a ve hâlâ kaslarını kontrol etmekte güçlük çeken Pwent'e baktı. Drizzt'in kendi ayağı da acı verici bir şekilde zonkluyordu. Savaş adrenalini yavaş yavaş azaldıkça Drizzt yarayı daha keskin bir şekilde hisseder olmuştu. Fakat Drow ranceri dehşete düşüren şey fiziksel sorunlar değildi. Wulfgar'ı kaybetmiş olmanın şoku zamanında onun yoldaşı olanların kalbine ağır bir şekilde çökmüş gibiydi.

Cattibrie, yediği duygusal darbeyi reddedip tekrar hiddetlenebilecek ve bütün kalbiyle savaşabilecek miydi? Peki ya Bruenor— öyle feci yaralanmıştı ki, Drizzt onun Mithril Salonuna canlı olarak dönebileceğinden bile emin değildi— bir savaşı daha atlatabilecek miydi?

Drizzt bundan emin olamıyordu. Homurtular çıkartan bineklerinin üzerindeki cüce süvarilere öncülük eden General Dagna, adamlarıyla birlikte ilerideki tünelin köşesini döndüğünde Drizzt rahatlayarak nefes verdi.

Bruenor onları görünce vücudunun yere yığılmasına izin verdi. Cüceler ise yaralı krallarını ve Regis'i yerden kaldırıp savaş domuzlarına sıkıca bağlamakta ve grubu bu nahoş tünellerden götürmekte çabuk davrandılar. Pwent de bir domuzun semerine binmeyi kabul etti. Ama Drizzt ile Cattibrie, dosdoğru Mithril Salonuna dönmediler. Domuzlarından inmiş

olan üç cüce süvarinin -ki bunlara General Dagna da dahildi- refakatinde, Cattibrie, Drizzt'i Wulfgar'ın öldüğü mağaraya götürdü.

Drizzt çökmüş olan oyuğa bakar bakmaz barbarın ölümü konusunda hiçbir şüphe olamayacağını anladı. Hiçbir şüphe, hiçbir kurtuluş yolu yoktu. Dostunu sonsuza dek kaybetmişti.

Cattibrie, savaşın detaylarını yeniden anlattı ve Wulfgar'ın yiğitçe ölümünü anlatmadan önce sesini kontrol edebilmek için uzun bir süre duraksamak zorunda kaldı.

En sonunda moloz yığınına baktı, sessizce "Elveda." dedi ve üç cüceyle birlikte mağaradan ayrıldı.

Drizzt uzun dakikalar boyunca çaresiz bir şekilde taş yığınına bakarak yalnız başına durdu. Kudretli Wulfgar'ın o taşların altında olduğuna inanası gelmiyordu bir türlü. Bu an ona gerçek değilmiş gibi geliyor, aklına bir türlü yatmıyordu.

Ama gerçekti.

Ablasının düzenlediği akına, dolayısıyla da Wulfgar'ın ölümüne kendisinin sebep olduğunu farkeden Drowun içini vicdan azabı kapladı. Fakat bu düşünceleri derhal defetti ve bir daha aklına getirmeyi reddetti.

Şimdi güvenilir yol arkadaşına, sevgili dostuna veda etme zamanıydı. Wulfgar'ın yanında olmak istiyordu. Genç barbarın yanında olup onu teselli etmek, ona yön göstermek, bir kez daha onunla bakışıp haylazca göz kırpmak ve birlikte ölümün sunacağı her türlü gizemle cesurca yüzleşmek istiyordu.

"Elveda, dostum," diye fısıldadı, beyhude yere sesinin çatlamasını engellemeye çalışarak. "Bu yolculuğa yalnız başına çıkıyorsun."

Mithril Salonuna geri dönüş, yara bere içindeki bitkin dostlar için kutlu bir hadise olmadı. Aşağı tünellerde yaşanan o felaket yüzünden kendilerini zafer kazanmış gibi görmüyorlardı. Drizzt, Bruenor, Cattibrie ve Regis'in dördünün de Wulfgar'ın ölümüne bakış açısı farklıydı. Zira barbarın her

biriyle ilişkisi birbirinden farklı olmuştu— Bruenor için bir oğul, Cattibrie için evleneceği adam, Drizzt için bir yoldaş ve Regis için bir koruyucuydu.

Bruenor'un fiziksel yaraları çok ciddiydi. Cüce kral bir gözünü kaybetmişti ve hayatının geri kalan günlerinde yüzünde alnından çenesine kadar uzanan koyu kırmızımsı bir yara taşıyacaktı. Fakat çektiği fiziksel acılar Bruenor'un en önemsiz sorunuydu.

Önlerindeki birkaç gün içinde sert cüce birçok defa baş rahiple birlikte düğün için yapması gereken bazı düzenlemeler olduğunu aniden hatırlayıp duracaktı. Bununla birlikte Cobble'ın yanında olup ona yardım edemeyeceğini ve baharda Mithril Salonunda bir düğün olmayacağını da hatırlayacaktı...

Drizzt, cücenin yüzüne kazınıp kalan derin kederi görebiliyordu. Drow rancer, Bruenor" u tanıdığı günden beridir onun ilk defa yaşlı ve yorgun göründüğünü düşündü. Cüceye bakmayı Drizzt'in içi kaldıramıyordu. fakat Cattibrie ile her ne zaman karşılaşsa kalbi daha da beter bir şekilde parçalanıyordu.

Kız eskiden gençti, cıvıl cıvıl, hayat doluydu ve kendisini ölümsüz hissediyordu. Şimdi Cattibrie'ın dünyaya bakış açısı paramparça olmuştu.

Bitmek tükenmek bilmeyen uzun saatler geçerken dostlar çoğunlukla yalnız kalmayı tercih ettiler. Drizzt, Bruenor ve Cattibrie birbirilerini nadiren görüyor, Regis'i ise hiçbiri görmüyordu.

Ve hiçbiri buçukluğun Mithril Salonunun batı kapısından çıkıp Bekçi Vadisine gitmiş olduğunu bilmiyordu.

Regis, uzun ve dar vadinin en güney kısmındaki kayalıklı bir çıkıntıda yerden yirmi metre yukarıya milim milim tırmandı. Yırtık pırtık olmuş bir pelerin sayesinde kayalara asılı kalmış olan gevşek bir insan suretinin önüne geldi. Buçukluk rüzgar onu sertçe iterken çıkıntılı kayaya sıkıca tutunarak yüzüstü yere yattı ve pelerine doğru eğildi. Altta duran adam Regis'i hayretlere düşürecek şekilde hafifçe kıpırdandı.

"Canlı mısın?" diye fısıldadı Regis, bu durumu takdir ederek. Kemikleri bariz bir şekilde kırılmış ve her tarafı deşilmiş olan Ent-reri burada bir günden fazla bir süredir asılı duruyordu. "Hâlâ hayatta mısın?" Her zaman, özellikle de Artemis Entreri söz konusuyken ihtiyatlı olan Regis, mücevherli hançeri çıkarttı ve keskin ucunu pelerinin dikiş yerine dayadı. Böylece elini hafifçe oynatarak bu tehlikeli katili aşağı düşürebilirdi.

Entreri kafasını yana doğru çevirmeyi başardı ve zayıf bir şekilde inledi, fakat konuşup cümle kuracak gücü kendisinde bulamadı.

"Sende bana ait olan birşey var," dedi Regis ona.

Kiralık katil biraz daha döndü ve neler olduğunu görebilmek için kendisini zorladı. Regis, adamın paramparça olmuş yüzünün manzarası karşısında suratını buruşturdu ve irkilerek hafifçe geri çekildi. Elmacık kemiği parçalanıp toz halini almış ve yüzünün yan tarafının derisi tamamen yarılmış olan kiralık katilin Regis'e doğru çevirdiği gözüyle hiçbir şey göremediği barizdi.

Ve Regis, kemikleri kınlan ve her bir yarasıyla feci ıstıraplar çekmekte olan adamın hiçbir şey göremediğinin farkında bile olmadığından emindi.

"Yakut süs," dedi Regis, daha güçlü bir sesle, Entreri'nin boynundaki zincirde asılı duran hipnotize edici mücevheri görerek.

Entreri görünüşe bakılırsa buçukluğun sözlerini anlamıştı. Zira eli mücevhere doğru seğirdi, fakat devam edecek gücü bulamadan gevşeyip geri düştü.

Regis kafasını salladı ve yürüyüş bastonunu yerden aldı. Hançeri hâlâ pelerinin dikiş yerine sıkı sıkıya dayalı tutan buçukluk, aşağı doğru eğildi ve Entreri'y i dürttü.

Kiralık katil tepki vermedi.

Regis sopayı daha sert bir şekilde yine ittirdi ve kiralık katilin gerçekten de çaresiz durumda olduğundan emin olana kadar onu birkaç kez daha dürttü. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliren Regis, bastonunun ucunu

kiralık katilin boynundaki zincirin altına koydu ve hafifçe kaldırıp döndürerek yakut süsü serbest bıraktı.

"Nasılmış bakalım?" diye sordu Regis, kıymetli yakutunu geri alırken. Bastonunu bir kez daha ittirerek Entreri'nin ensesini dürttü.

"Çaresiz olmak, başka birinin kaprislerine esir olmak nasıl bir şeymiş? Şimdi içinde bulunduğun duruma kaç kişiyi soktun acaba?" Regis onu tekrar dürttü. "Yüz mü?"

Regis tekrar vurmaya davrandı, ama tam o sırada kiralık katilin kemerine asılı duran başka bir değerli nesne gördü. Bu nesneyi almak yakut süsü almaktan çok daha zor olacaktı. Ama Regis ne de olsa bir hırsızdı ve iyi bir hırsız olmakla ovunurdu (tabii ki gizlice). İpek kumaştan ipini kaya çıkıntısının ucuna doladı ve dengesini korumak için bir ayağıyla Entreri'nin sırtına basarak aşağı sarktı.

Maske ona aitti.

Hırsızlık yapmakta olan buçukluk, adet yerini bulsun diye ellerini kiralık katilin ceplerine daldırıverdi. Küçük bir para kesesi ve oldukça değerli bir mücevher buldu.

Entreri inledi ve dönmeye çalıştı. Bu hareketle korkuya kapılan buçukluk, göz açıp kapayıncaya kadar kaya çıkıntısının üzerine geri döndü ve hançeri yine pelerinin dikiş yerine dayadı.

"Sana merhamet edebilirim," diye belirtti buçukluk, kafasını kaldırıp havada daireler çizmekte olan akbabalara bakarak. Bu leşçi kuşlar Entreri'yi gözlerine kestirmişti. "Bruenor ile Drizzt'i seni esir almaları için buraya getirebilirim. Belki de bize değerli bilgiler verebilirsin."

İki parmağı eksik olan eline bakınca -ki o iki parmağı kiralık katil, buçukluğun şu anda elinde tuttuğu hançerle kesmişti- Regis'in aklına Entreri'nin ona yaptığı işkencelerin hatıraları bir sel gibi hücum etti. 'Ne kadar da güzel bir ironi,' diye düşündü Regis.

"Hayır." diye karar verdi. "Bugün kendimi pek de merhametli hissetmiyorum." Kafasını kaldırıp tekrar yukarı baktı. "Seni burada akbabalara yem olman için bırakmalıyım," dedi.

Entreri hiçbir tepki vermedi.

Regis kafasını salladı. Soğuk ve hissiz olabilirdi, ama o kadar değil. Yani Artemis Entreri kadar değil. "Drizzt seni aşağı düşürdüğünde tılsımlı kanatlar canını kurtarmıştı," dedi, "ama artık kanat falan yok!"

Regis bileğini bükerek pelerinin dikiş yerini kesti ve işin geri kalan kısmını kiralık katilin vücut ağırlığına bıraktı.

Regis, çıkıntılı kayadan aşağı inmeye başladığında Entreri hâlâ orada asılı duruyordu ama pelerin yırtılmaya başlamıştı.

Artemis Entreri'nin yapacak numarası kalmamıştı.

Matron Baenre, minderli koltuğunda rahatça oturuyor, kırış buruş parmaklarıyla koltuğun sert taştan kenarlarına sabırsızlıkla vuruyordu. Bu özel toplantı odasında bulunan diğer tek mobilya onun oturduğuna benzer başka bir koltuktu. Baenre'nin karşısındaki koltukta oturan kişi ise sıradışı paralı askerdi.

Jarlaxle, Matron Baenre'nin duymayı tamamen beklediği bir raporla birlikte Mithril Salonundan henüz dönmüştü.

"Drizzt Do'Urden hâlâ serbest," diye sessizce mırıldandı. Oldukça tuhaf bir şekilde Jarlaxle'a sanki bu gerçek, gizlice işler çeviren matron anayı pek rahatsız etmiyormuş gibi geliyordu. 'Bu sefer Baenre neyin peşinde acaba?' diye merak etti paralı asker.

"Ben Vierna'yı suçlu görüyorum," dedi Jarlaxle sakince. "En genç kardeşinin marifetlerini hafife aldı." Paralı asker şeytanca kıkırdadı. "Ve bu hatanın bedelini hayatıyla ödedi."

"Ben de seni suçlu görüyorum," diye çabucak lafı yapıştırdı Matron Baenre. "Sen nasıl ödeyeceksin?"

Jarlaxle gülümsemedi ve bu tehdide sert bir bakışla cevap verdi. Baenre'nin tıpkı bir hayvan gibi korkuyu sezebildiğini ve hareketlerine çoğunlukla bu sezinin yön verdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Matron Baenre sert bakışa karşılık verdi, parmakları ise hâlâ fıkırdıyordu.

"Cüceler bize karşı mümkün olabileceğine inandığımızdan daha hızlı bir şekilde organize oldu," diye devam etti paralı asker, birkaç rahatsızlık dolu sessizlik anından sonra. "Savunmaları ve azimleri çok güçlü, görünüşe bakılırsa Drizzt Do'Urden'e olan sadakatleri de öyle. Benim planım" -kendisine vurgu yaptı-"mükemmel bir şekilde işliyordu. Drizzt Do'Urden'i pek sıkıntı çekmeden yakalamıştık. Ama Vierna benim isteklerime karşı çıktı ve Mithril Salonundan yeterince uzaklaşmadan önce insan casusa anlaşmasının şartını yerine getirmesi için izin verdi. Drizzt Do'Urden'in dostlarının ona olan sadakatini anlayamadı."

"Drizzt Do'Urden'i geri getirmek için gönderilmiştin," dedi Matron Baenre, oldukça sessiz bir şekilde. "Drizzt burada değil. Demek oluyor ki sen başarısız oldun."

Jarlaxle bir kez daha sessizleşti. Matron Baenre'nin yürüttüğü düz mantıkla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Zira Baenre, yapacağı hiçbir hareket konusunda herhangi birinin onayına ihtiyaç duymaz ve herhangi bir onay da beklemezdi. Burası Menzoberranzan'dı ve Drowların şehrinde Matron Baenre'den üstün biri yoktu.

Yine de Jarlaxle, buruş kırış matron ananın onu öldüreceğinden korkmuyordu. Kadın ona çıkışmaya devam etti ve azarlamayı bitirdikten sonra sesi yükselip bir çığlık halini aldı. Ama Jarlaxle, bütün bu hadise boyunca Baenre'nin kendi kendine eğleniyor olduğu gibi bir izlenime kapıldı. Ne de olsa oyun hâlâ devam ediyordu; Drizzt Do'Urden hâlâ serbestti ve yakalanmayı bekliyordu. Ayrıca Matron Baenre'nin bir iki düzine askerin -hem de hepsi erkek- ve Vierna Do'Urden'in ölümüne ödenmiş büyük bir bedel olarak bakmayacağını da biliyordu.

Matron Baenre o sırada Jarlaxle'ı öldürmeden evvel uygulayabileceği işkence seçeneklerini sunmaya başlamıştı— onun en gözde işkencesi 'deri

çalma' tekniği, yani çeşitli asitler ve özel tasarım tırtıklı bıçaklar kullanarak kurbanın tüm derisini bir santim derinliğinde yüzme metoduydu.

Jarlaxle bu fikir karşısında kahkahasını zaptedebilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Matron Baenre aniden durdu. Jarlaxle ise, matron ananın onun kendisini ciddiye almadığını farkettiğinden korktu. Zira Jarlaxle bunun ölümcül bir hata olabileceğini biliyordu. Vierna ve ölen erkekler Baenre'nin umurunda değildi -hatta görünüşe bakılırsa Drizzt'in hâlâ serbest olmasından memnundu- ama matron ananın damarına basmak kesinlikle yavaş ve ıstırap dolu bir ölüm tatmak demekti.

Baenre'nin duraksaması sanki sonsuz gibiydi; hatta kafasını çevirip başka yere bile bakmıştı. Jarlaxle'a doğru geri döndüğünde paralı asker rahat bir nefes aldı. Zira kadın sakinleşmişti ve sanki aklına az önce birşey gelmiş gibi gülümsüyordu.

"Hiç hoşnut değilim," dedi. Bu bariz bir yalandı tabii. "Ama başarısızlığını bu seferlik affedeceğim. Bana değerli bilgiler getirdin."

Jarlaxle onun kimden bahsettiğini biliyordu.

"Beni yalnız bırak," dedi, sanki hiç umursamıyormuş gibi elini sallayarak.

Jarlaxle biraz daha kalmayı ve mükemmel bir şekilde dolaplar çeviren matron ananın şimdi neler tasarladığına dair birkaç ipucu yakalamayı dilerdi. Fakat böyle garip bir ruh hali içindeyken Baenre'ye ters gitmemesi gerektiğini de iyi biliyordu. Jarlaxle'ın bir haydut olarak asırlar boyunca hayatta kalmasının sebebi bir mekanı ne zaman terkedeceğini bilmesiydi.

Kendisini iterek ayağa kalktı, ağırlığını kırık bacağına yavaşça verdi, sonra yüzünü buruşturdu ve Baenre'nin kucağına düşecek gibi oldu. Kafasını sallayan Jarlaxle bastonunu aldı.

"Triel iyileştirme büyüsünü tamamlamadı da," dedi özür dilercesine. "Ona emretmiş olduğunuz üzere yaramla ilgilendi, ama büyüye bütün

enerjisini verdiğini sanmıyorum."

"Bunu hakettiğinden eminim." Soğuk matron ananın vereceği tek cevap buydu işte. Jarlaxle'a bir kez daha elini sallayarak defolmasını işaret etti. Muhtemelen Baenre, kızına onu acı çekecek bir halde bırakması talimatını vermişti ve muhtemelen onun odadan topallayarak çıkışını izlemekten büyük bir haz duyuyordu.

Ayrılan paralı asker ardından kapıyı kapar kapamaz, Matron Baenre içten bir kahkaha attı. Baenre, Drizzt Do'Urden'in yakalanması girişimi için onay vermişti. Ama bu, operasyonun başarılı olmasını dilediği anlamına gelmiyordu. Aslında kırış buruş matron ana, herşeyin tam da şu anda olduğu gibi olmasını umut etmişti.

"Sen bir ahmak değilsin Jarlaxle. Yaşamana izin vermemin sebebi de bu zaten," dedi bomboş olan odaya. "Bunun Drizzt Do'Ur-den ile alakası olmadığını şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. O sadece küçük bir sorun, bataklıktaki bir sinek ve benim düşüncelerime dahil olmaya layık değil.

"Ama o münasip bir mazeret," diye devam etti Matron Baenre, bir yüzüğe kakılmış ve boynuna bir zincirle asılmış olan kocaman bir cüce dişini parmaklan arasında döndürerek. Baenre elini uzatıp zincirin klipsini açtı ve nesneyi avucunun içinde tutarak kadim Cüce Dilinde hafifçe mırıldanmaya başladı.

Diyarlardaki bütün cüceler adına

Ağır kalkanlar ve parlak miğferler adına

Sallanan çekiçlerin çınlayışını duy

Çık ortaya ödülüm, eziyet çeken Kral!

Cüce dişinin ucunda mavimsi bir duman haresi belirdi. Saniyeler geçtikçe duman haresi güç ve hacim kazandı. Kısa süre içinde Matron Baenre'nin avucunda küçük bir fırtına hortumu oluştu. Zihinsel emirle birlikte bu fırtına hortumu kadından uzaklaştı, hız ve ışığı şiddetlendi ve

dışarı doğru uzanırken hacmi de büyüdü. Birkaç saniye sonra dişten tamamen ayrıldı ve şiddetli mavi bir ışıkla parlayarak odanın tam ortasında hızla dönmeye devam etti.

Fırtına hortumunun ortasında azar azar bir suret belirdi. Bu, yukarı kaldırdığı ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş bir halde girdabın ortasında kıpırtısız duran yaşlı, boz sakallı bir cüceydi.

Girdap ve mavi ışık yok olarak yaşlı cücenin hayaletini geride bıraktı. Somut bir görüntü değildi, sadece yarı saydamdı. Ama hayaletin ayırdedilebilir nitelikleri -mesela aralara kızıl serpiştirilmiş boz sakalı ve çelik grisi gözleri- net bir şekilde görülüyordu.

"Gandalug Battlehammer,'" dedi Matron Baenre derhal, ruhu tamamen kendi emri altında tutabilmek için cücenin gerçek adının bağlayıcı nitelikteki gücünü kullanarak. Karşısında Mithril Salonunun İlk Kralı, yani Battlehammer Klanının atası duruyordu.

Yaşlı cüce en eski düşmanına bakarken gözlerini nefretle kısmıştı.

"Çok uzun zaman oldu," diye alay etti Baenre.

"Senden uzakta olacağımı garanti edeceğimi bilsem sonsuza kadar ıstırap çekmeye razıyım, Drow cadısı!" diye cevapladı hayalet, hırıltılı bir sesle. "Hem de..."

Matron Baenre, elini şöyle bir sallayarak hiddetli ruhun sesini kesti. "Seni buraya şikayetlerini dinlemek için çağırmadım," diye cevap verdi. "Sana oldukça ilginç bulacağın bazı bilgiler sunmak için çağırdım."

Ruh yana doğru döndü ve gür saçlı kafasını kasten Baen-re'den çevirip omuzunun üzerinden başka yere baktı. Gandalug umursamaz ve kayıtsız görünmeye çalışıyordu, ama çoğu cüce gibi yaşlı kral da gerçek hislerini saklama konusunda pek başarılı değildi.

"Haydi ama, sevgili Gandalug," diye alay etti Baenre. "Bu bekleyiş senin için kimbilir ne kadar da sıkıcı geçmiş olmalı! Sen zindanında otururken

asırlar gelip geçti. Torunlarının ne halde olduğu kesinlikle ilgini çekiyordur."

Gandalug başını öbür omuzuna, yani Baenre'ye doğru geri çevirerek düşünceli bir tavır takındı. O kırış buruş yaşlı Drowdan nasıl da nefret ediyordu! Fakat kadının onun torunlarından bahsetmesi yaşlı kralı endişelendirmişti, bu kadarını inkar edemezdi. Saygıdeğer bir cüce için soy mirası en önemli şey demekti, hatta mücevherler ve değerli taşlardan bile daha üstündü. Ve klanının atası olan Gandalug, Battlehammer Klanı ile müttefik olan her cüceyi kendi çocuklarından sayardı.

Endişesini saklayamadı.

"Mithril Salonunu unutmamı mı ümit ediyordun?" diye alay edercesine sordu Baenre. "Sadece ikibin yıl geçti, yaşlı cüce."

"ikibin yıl," diye adeta tükürdü Gandalug, tiksinmiş bir halde. "Neden zıbarıp ölmüyorsun, yaşlı cadı?"

"Pek yakında," diye yanıtladı Baenre ve kendi sözlerindeki gerçeklik payını düşünerek başıyla onayladı, "ama ikibin yıl önce başladığım işi bitirmeden ölmem.

"O kader gününü hatırlıyor musun, yaşlı kral?" diye konuşmaya devam etti Baenre. Kadının o günü yeniden yaşatmaya, eski yaraları açıp cüceyi katıksız bir umutsuzluğa sokmaya niyetli olduğunu anlayan Gandalug yüzünü buruşturdu.

Salonlar yeniydi ve damarlar kalındı

Gümüş ışıkla duvarlar parlardı

Kral gençti, maceraya hazırdı

Ve halkı hep bir ağızdan türkü yakardı

Gandalug, mithril tahtından yönetirken salonu

Baltlehamer Klanı henüz yeni doğmuştu.

Baenre'nin sözlerindeki büyüye itaate zorlanan Gandalug, düşüncelerinin geçmişin dolambaçlı koridorlarına, Mithril Salonunun kurulduğu zamana, çocuklarının ve torunlarının hayatı için geleceğe umutla baktığı günlere döndüğünü farketti.

Yani Yvonnel Baenre ile tanışmadan kısa bir süre öncesine.

Gandalug, Battlehammer Klanının çalışkan cücelerinin, devasa mağaranın eğimli duvarlarını yontusunu ve sonunda Mithril Salonunun Yeraltıkent halini alacak olan basamak katmanları şekillendiricini izliyordu. Bu mağara Gandalug 'un üçüncü kuşak torunu ve klanın en büyük kahramanı olan Bruenor^ 'un hayaliydi, ki bin tane cücenin buraya çalışmaya geldiği resmi törende başı çeken kimse de o olmuştu.

"Bruenor 'a devretmekle iyi iş yaptın," diye belirtti, yaşlı kralın yanında duran kirli cüce. Gandalug 'un tahtı, Bruenor 'un ağabeylerine değil de Bruenor 'a devretme kararından bahsediyordu. Yaygın ırkların çoğunun aksine cüceler, soy miraslarını ve unvanlarını otomatik olarak en yaşlı çocuklara devr'etmezlerdi. Bu konuda en uygun olanı seçmek gibi faydacı bir yaklaşım sergilerlerdi.

Gandalug başıyla onayladı ve kararından memnundu. Yaşlıydı, dört asrı epeyce aşmıştı ve yorgundu. Hayatındaki en büyük amacı kendi klanını, Battlehammer Klanını kurmaktı ve ikiyüz yıldan fazla bir süreyi krallığı için uygun bir bölge arayarak geçirmişti. Battlehammer Klanı, Mithril Salonunu kurup oraya yerleştikten kısa süre sonra Gandalug, gerçeği görmeye, görev zamanının bitmiş olduğunu farketmeye başladı. Tutkularını yerine getirmiş ve böylece tatmin olmuş olan Gandalug, oğullarının ve genç cücelerin onun önüne serip durduğu planlarla başa çıkacak enerjisinin kalmadığını anladı. Mesela inşa edilecek olan devasa Yeraltıkent 'in ya da tesisin doğu ucundaki geniş yarığın üzerinde boylu boyunca uzanacak bir köprünün; veya yüzeye, dağların güneyine kurulacak ve etraftaki krallıklarla aralarındaki ticaret bağını sağlayacak olan bir şehrin planları gibi.

Tabii ki, bunların hepsi de Gandalug'a muhteşem fikirler gibi geliyordu, ama onların gerçekleştirilmesini sağlamak konusunda içinde büyük bir tutku yoktu.

**** Bahsi geçen Bruenor, şu andaki kral Bruenor'un adaşı ve isim babasıdır (Ç N.)***

Saçlarında ve favorilerinde hâlâ eski günlerin alev kızılından izler taşıyan boz sakallı yaşlı cüce, biricik yol arkadaşına takdir dolu bir bakış attı. Şu iki asır içinde Gandalug kendisine Crommower Pwent kadar iyi başka bir yol arkadaşı daha bulamazdı herhalde. Ve şimdi önünde son bir yolculuk daha uzanırken tahtından kendi isteğiyle inen kral, onun kendisine eşlik etmesinden memnuniyet duyuyordu.

Asil Gandalug'un tam aksine, Crommower pisti. Hâlâ kapkara olan bir sakalı vardı ve kocaman, sivri demirli miğferi başına sıkıca otursun diye saçlarını kazıtmıştı. "Eer miiferim devamlı yana kayıp durursa, herşeye kafa üstü dalamam, diil mi yani? " demeye bayılırdı Crommower. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Cromm-ower Pwent herşeye kafa üstü dalmaya bayılırdı. O bir savaş öncüsüydü, dünyaya karşı tek bir bakış açısı olan bir cüceydi. Eğer herhangi birşey kralını tehdit eder ve tanrılarına hakarette bulunursa, Pwent onu öldürürdü. İşte bu kadar düz ve basitti. Kafasını öne eğer ve düşmanını bir kebap gibi şişlerdi. Düşmanını kolçak çivileriyle, dirsek çivileriyle ve dizlik çivileriyle darmaduman ederdi. Düşmanının bir kulağını ısırarak kopartır, pençeler, tekmeler, tükürürdü. Ama en önemlisi, savaşı kazanırdı.

Hayatı vahşi dünyada zorlu bir şekilde geçmiş olan Gandalug, Crommower 'e klanındaki herkesten, hatta kıymetli ve vefalı evlatlarından bile daha çok değer verirdi. Ama onun bu görüşü klan tarafından pek paylaşılmazdı. Ne kadar sert olurlarsa olsunlar bazı cüceler, Crommower 'in pis kokusuna bile güçlükle tahammül edebilirdi. Ve tabii savaş öncüsünün tırtıklı zırhının, sanki bir tebeşir tahtasını tırmıklar gibi iç kaldırıcı bir şekilde cıyaklayan zırhına da.

Birinin yanında yürüyerek ve çoğunlukla çaresiz olan durumlarda beraber savaşarak geçirilen iki koca asır, böyle gerçeklerin önemsizleşip kaybolmasını sağlıyordu.

"Gel bakalım, dostum," dedi yaşlı Gandalug. Çocuklarına, Mithril Salonunun yeni kralı olan Bruenor 'a ve bütün klanına çoktan veda etmişti zaten. Şimdi yanında Crommover ile birlikte tekrar yolculuk etme zamanıydı, birçok yıldır olduğu gibi. "Mithril Salonunun sınırlarını

genişletmek için ayrılıyorum, " diye ilan etmişti Gandalug, "klanım için daha büyük servetler aramak için. " Ve cüceler bunun ardından tezahürat yapmıştı. Ama o gün birçok göz yaşarmıştı, zira bütün cüceler Gandalug 'un bir daha yuvaya geri dönmeyeceğini anlamıştı.

"Sence bu yolculuktan bi iki kavga doğuş çıkartabilcek miyiz? " diye sordu Crommower. Biricik kralının yanında hoplaya sıç-raya yürüyor ve zırhı da her adımıyla gürültülü çığlıklar atıyordu.

Boz sakallı yaşlı cüce ise sadece kahkaha attı.

İkisi Mithril Salonu tesisinin tam altında ve batısındaki tünelleri araştırarak birçok gün geçirdi. Fakat yolda kıymetli gümüş mithrilden pek az buldular— bunlar da kesinlikle tesisin ana sahasındaki dev maden damarlarıyla boy ölçüşecek gibi değildi hani. Yılmayan iki gezgin daha aşağılara, cüce algılarına bile yabancı gelen mağaralara, binlerce tonluk kayanın katıksız basıncıyla oluşmuş kristal dizilerinin bulunduğu koridorlara, garip bitkilerin ürkünç ve güzel renklerle parladığı tünellere indiler.

Karanlıkaltı 'na indiler.

Lambalarının gazları tükeneli ve meşaleleri yanıp bileli çok olmuştu ki Pwent aradığı kavga dövüşü buluverdi.

Isı algılayan enfrarujlu görüşleriyle gördükleri renk cümbüşlerinin önce griye dönüşüp solması, sonra da mürekkep karası bir karanlığa boğıılmasıyla başladı herşey.

"Kralım!" diye çılgınlar gibi seslendi Crommower. "Görme yeterliğimi kaybettim!"

"Ben de öyle!" diyerek pis kokulu savaş öncüsünü temin etli Gandalug. Ve tahmin ettiği gibi, bir kükreme ve yerde tıpırdayan ayak sesleri duydu. Crommower kendisine şişleyecek bir düşman aramak için hızla hücuma geçmişti de.

Gandalug da savaş öncüsünün, çıkardığı gürültünün peşinden koştu. Bir büyücünün ya da bir rahibin üzerlerine bir karanlık küresi çökerttiğini bilecek kadar büyü görüp geçirmişti ve boz sakallı yaşlı cüce, bunun muhtemelen dosdoğru yapılacak olan saldırının yalnızca başlangıcı olduğunu da biliyordu.

Crommower'in homurtuları ve tangırtıları, Gandalug'ıın ona oranla sadece birkaç yara bereyle karanlık alandan dışarı çıkmasını sağladı. Üzerine başka bir karanlık küresi çökmeden önce, düşmanına şöyle bir bakmayı başarabildi.

"Bunlar Drow, Crommover!" diye dehşet dolu bir sesle haykırdı Gandalug. Zira o zamanlarda bile acımasız kara elflerin şöhreti en sert yüzey sakinlerinin bile tüylerini ürpertirdi.

"Onnarı gördüm, " diye şaşırtıcı bir şekilde rahat olan bir cevap geldi Crommower 'dan. "Bu cılız şeylerden elli tane haklamamız, yere yatırıp kollarını başları üzerine kaldırmamız ve koldaşlıktan sonra onnarı pencere kepengi olarak kullanmamız gerek! "

Ortalıkta Drowların olması ve büyü kullanılması, Gandalug'a kendisi ile savaş öncüsünün oldukça feci bir durumda bulunduğunu söylüyordu. Ama yine de dostunun güven dolu tavrıyla kendisi de güven kazanarak kahkaha attı.

İkinci küreden dışarı hoplaya seke çıktılar ve üzerlerine bir üçüncüsü çöküverdi. Bu seferki küre ile beraber el arbaletlerinden çıkan hafif 'klik' sesleri de geldi.

"Şunu yapmayı keser misiniz?" diye şikayette bulundu Crommower, karşısındaki gizemli düşmanlara. "Eğer sizi göremiy-ceksem— Ahh! Sizi gidi sinsi pislikler! —sizi göremezsem nasıl şişe geçireceem ki?"

Bu karanlık küresinin öteki tarafına çıktıklarında uzun dikit sütunlar ve sarkıtlarla dolu olan daha geniş bir mağaraya gelmişlerdi. Gandalug, Crommower 'in ensesinin yan tarafından küçük bir dart oku çekip çıkarttığını gördü.

İkisi yerde kayarak fren yapıp durdular; üzerlerine başka karanlık küresi düşmedi ve ortalıklarda hiç kara elf yoktu. Fakat iki deneyimli savaşçı da etraftaki dikit sütunların düşmanlara birçok saklanma imkanı sunduğunu anlamıştı.

"Zehirli miydi? " diye ciddi bir endişeyle sordu Gandalug. zira Drow dart oklarının feci şöhretini biliyordu.

Crommower, minik dart okuna ilgiyle baktı, sonra ucunu dudakları arasında götürdü ve şiddetle emdi. Çalı gibi kaşlarını düşünceli düşünceli çattı ve sıvıyı tadarken dudaklarını şapırdattı.

"Evet, " diye bildirdi ve dart okunu omuzunun üzerinden geriye fırlattı.

"Düşmanlarımız pek uzakta değil, " dedi Gandalug, etrafına bakınarak.

"Pöh, muhtemelen sıvışıp gitmişlerdir, " diyerek kıs kıs güldü Crommover. "Bu da çok kötü bişii tabii. Miğferim paslanıyo. Onu şööle bi yağlamak için bi parça cılız elf kanı kullanabilirdim. Ah!" Savaş öncüsü aniden hırladı ve omuzuna saplanmış olan ikinci bir dart okunu çıkarttı. Gandalug, dart okunun saplanış yönünü takip ettiğinde tuzağı anlayıverdi—Drow elfleri dikit sütunlar arasında saklanmıyordu, levitasyonla yükselmiş bir halde sarkıtlar arasına gizlenmişlerdi!

"Ayrılalım!" diye haykırdı savaş öncüsü. Gandalıııg'u sıkıca tuttu ve onu kenara doğru ittirdi Normalde cüceler bir arada durur ve sırt sırta savaşırdı, ama Gandalug bu isteğin sebebini anlıyor ve

Crommower 'in fikrine katılıyordu. Crommower 'in savaş çılgınlığıy-la gözü döndüğü zamanlarda birden fazla cücenin yanlışlıkla bir kolçak çivisi ya da diz sivrisi yemişliği vardı.

Kara elflerin birkaçı ellerinde silahlarıyla hızla aşağı indi ve Crommower Pwent, tipik bir savaş öncüsü şiddetiyle kendini kaybetti. Etrafta hoplayıp sıçradı, elflere ve dikit sütunlara bindirdi, miğfer sivrisiyle bir Drowu göbeğinden şişledi ve ölen Drow miğfer sivrisine takılıp kalınca da küfrü bastı. Öne doğru eğilmiş olan Crommower, sırtına birkaç tane kesik darbesi

yedi, ama sadece hiddetle haykırıp güçlü kaslarını gerdi ve doğruldu. Beraberinde ise şişlenmiş olan bahtsız Drowu da havaya kaldırdı.

Çılgınlar gibi dövüşen Crommower, düşman birliğinin çoğunu meşgul ederken Gandalug ilk başlarda iyi iş çıkarıyordu. İki dişi Drowla karşı karşıyaydı. Yaşlı cüce, bu şeytani yaratıkların ne kadar da güzel olduğunu düşünmeden edemedi. Yüz hatları düzgün açılıydı, ama keskin değildi; saçları bakımlı bir cüce hanımın sakalından bile daha parlaktı ve gözleri de oldukça derindi. Fakat yaptığı bu gözlemler Gandalug'un Drowlann yüzünü yarıp yolma isteğini etkilemedi tabii. Savaş baltasını ileri geri savurarak hem kalkanları hem de silahları kenara savuşturdu ve iki dişiyi geri püskürttü.

Fakat derken sırtına göremediği bazı büyülü şeyler çarptığında, Gandalug bir kez daha, sonra bir kez daha acıyla yüzünü buruşturdu. Büyülü enerji cücenin kaliteli levha zırhını aştı ve derisine nüfuz etti. Birkaç saniye sonra boz sakallı yaşlı cüce, Crommower'in "Lanet büyücü!" diye hiddetle tükürükler saçarak hırladığını duydu ve dostunun da aynı şekilde büyü saldırısına uğradığını anladı.

Crommower, miğferine şişlenmiş olan olu Drowun bacakları arasından ileri bakıp büyü kullanıcısının yerini tespit etti. "Büyücülerden nefret ediyom, " diye söylendi ve uzakta duran Drowa doğru yolunu yararak açmaya başladı.

Büyücü, Crommower 'in anlamadığı bir lisanda birşeyler söyledi. Ama dövüşmekte olduğu altı kara elf de bir anda iki yana açılıp büyücü ile cücenin arasındaki alanı boş bıraktığı zaman, Crommower 'in neler döndüğünü anlaması gerekirdi.

Fakat savaş hiddetiyle ve kana susamışlıkla kendinden geçmiş olan Crommower, o anda mantıklı düşünecek durumda değildi zaten. Büyücüye şöyle okkalı bir yumruk indirmeyi düşünerek ileri hücum etti. Bu sırada olu drov cücenin miğferine şişlenmiş bir şekilde hoplayıp zıplıyordu. Savaş öncüsü, büyücünün birşeyler söylemekte olduğunu ve elinde metal bir büyü değneği tuttuğunu farketmedi.

Sonra, ani bir ışık patlamasıyla gözleri körleşen Crommower, bir şimşek büyüsünün enerjisiyle geriye doğru havada uçarken buldu kendisini. Bir dikit sütuna sertçe çarptı ve aşağı yavaşça kayarak kıç üstü yere oturdu.

"Büyücülerden nefret ediyom, " diye ikince kez söylendi cüce. Ölü Drowu ittirerek kafasından fırlattı, ayağa sıçradı ve üzerinden dumanlar tüter bir halde yeniden hücum etmeye başladı.

Kafasını öne eğip miğfer sivrisini hizaya getirdi ve sütunlara çarpıp sekerken zırhı cıyaklayarak şiddetle ileri doğru depara kalktı. Savaş öncüsü bir orak gibi geçerken, az önce dövüşmekte olduğu diğer kara elfler iki taraftan üzerine kapanıp kaliteli kılıçlarıyla ve tılsımlı gürzleriyle darbeler savurdular. Cücenin açılan yaralarından gürül gürül kanlar aktı.

Crommower'in haykırışı hiç kesilmemişti ve hâlâ devam ediyordu; yaraları hissediyorduysa bile bunu çaktırmıyordu. Dosdoğru Drow büyücüsüne odaklamış olduğu hiddeti cücenin gözünü döndürmüştü.

Büyücü, askerlerinin bu deli yaratığı durduramayacağını o zaman anladı. Doğuştan gelen büyüsüne baş vurdu ve bu çılgın cücelerin uçamadığını umarak levitasyonla yerden yükselmeye başladı.

Gandalug, arkasında yaşanan kargaşayı duydu ve Crommower 'in aldığı her bir büyülü darbeyle yüzünü buruşturdu. Ama boz sakallı yaşlı cüce, dostuna yardım edebilecek durumda değildi. Bu dişi Drowlar şaşırtıcı bir şekilde iyi savaşçılar çıkmıştı, mükemmel bir uyumla çalışıyor ve bütün saldırılarını karşılıyor, hatta birkaç darbe indirmeyi bile başarıyorlardı. Bir tanesi acımasız derecede keskin olan kılıcıyla kesikler atıyor, diğeri ise şiddetle parlayan gürzünü savurup duruyordu. Gandalug 'un birçok yeri kanıyordu, ama bu yaraların hiçbiri ciddi değildi.

Üçü danseder gibi bir dövüş ritmi tutturmuştu ki, gürz kullanan Drow geri çekildi ve büyü sözleri söylemeye başladı.

"Hayır, yapamayacaksın, " diye fısıldadı Gandalug ve kılıç tutan Drowun üzerine sertçe atılıp kadına sarıldı Narin Drow. sert cücenin katıksız gücüyle boy ölçüşecek gibi değildi. Gandalug da onu gerive doğru fırlattı ve yoldaşıyla çarpışıp büyüyü bozmasını sağladı.

Boz sakallı yaşlı cüce, Mithril Salonunun İlk Kralı ileri atıldı, iki Drowu süslü kalkanıyla tartakladı ve kurmuş olduğu klanın köpüklü bira armasıyla onlara vurup durdu.

Koridorun aşağısında, Crommower yana doğru döndü, tam manasıyla bir dikit sütunun üzerine çıkıp koştu ve yukarı doğru sıçradı. Miğfer sivrisi yükselmekte olan büyücünün dizine saplandı, diz kapağını parçaladı ve bacağın öbür tarafından dışarı çıktı.

Büyücü ıstırap içinde haykırdı. Levitasyon gücü ikisini de havada tutacak kadar güçlüydü ve o acı dolu anda yaralı Drow, büyüyü salıp bozmayı akıl edemedi. İkisi tuhaf bir şekilde havada asılı durdu. Crommower, vücudunu bir o yana bir buyana savurarak bacağı paramparça etti, kolçak çivileriyle yukarı doğru yumruk attı ve çiviler Drowun kalçalarına gömüldüğünde gülümsedi.

Savaş öncüsünün kafasından aşağı sıcak bir kan yağmuru boşalıyor ve onun hiddetini körüklüyordu.

Ama diğer Drowlar Crommower 'in altındaydı ve cüce ise yerden o kadar da yüksekte değildi. Kılıçlar ayağını keserken bacaklarını göğsüne çekmeye çalıştı. Sonra bir Drow uzun bir mızrak çıkartıp savaş öncüsünün böbreğine sertçe sapladığında Cromm-ower aniden sarsıldı ve bunun yapacağı son savaş olduğunu anladı.

Gürz taşıyan drov: tekrar geri çekilip bir köşe başına saklandı ve Gandalug da kılıç tutan dişiye hızla saldırdı. Tıpkı az önce yaptığı gibi tekrar kalkanıyla hücum edecek ve kadını geri alacakmış gibi gösterdi. Fakat kurnaz yaşlı cüce duraksadı, yere eğildi ve baltası yan taraftan savrularak dişi Drowun ayaklarını gövdesinden ayırdı. Gandalug derhal düşmanının üzerine çullandı, kılıçtan gelen acı bir kesiği kabul etti ve dişi Drowun kafasını ikiye yaran bir darbeyle karşılık verdi.

Tam kafasını kaldırıp bakmıştı ki, hemen önünde büyülü bir çekiç belirdi ve yüzüne 'küt' diye vurdu. Gandalug dilini ağzının içinde gezdirdi ve genç dişiye -bu drov gerçekten de gençti- gözlerine inanamaz bir halde bakarken bir dişini tükürdü.

"Şaka ediyor olmalısın, " diye belirtti boz sakallı yaşlı cüce. Dişi Drowun başka bir büyü yapmaya başlamış olduğunu, yani büyüyle oluşturulmuş bir el kullanarak cücenin dişini kendisine doğru çekmekte olduğunu zar zor farketti.

Büyülü çekiç saldırıyı sürdürdü ve Gandalug ölü Drowun yanında ayağa kalkmaya başladığında kafasının yanına ikinci darbeyi yedi "Sen öldün, " diye acımasızca gülümseyerek söz verdi genç dişiye. Fakat yankılanarak bir çığlık yükseldiğinde cücenin bütün neşesi kayboluverdi. Gandalug birçok vahşi savaş görmüştü; bir ölüm çığlığı duyduğunda onu tanırdı ve bu çığlığın bir cüceden yükseldiğini de biliyordu.

Toparlanmaya çalışarak, Crommover ile onun bu yolculuğun son maceraları olmasını tamamen beklediklerini kendisine hatırlatarak bir saniye harcadı. Bir kez daha önündeki duruma odaklandığında genç dişi Drowun köşe başında daha da geriye çekildiğini gördü ve hafifçe büyü sözleri mırıldandığını duydu. Gandalug diğer kara elflerin kısa süre içinde tepesine bineceğini biliyordu, ama iki dişi yoldaşlarım ölü bulacakları konusunda kararlıydı. İnatçı cüce genç dro-wun ona ne gibi bir büyü hazırladığına hiç aldırış etmeden ileri atıldı.

Cüce köşeyi döndüğünde dişi Drowu geçit koridorunun tam ortasında savunmasız bir şekilde, ellerini iki yana indirmiş bir halde dururken buldu. Boz sakallı yaşlı cüce hücuma geçti—fakat etrafını saran ani bir hortum, bir rüzgar girdabı onu durdurdu ve olduğu yerde kalmasını-sağladı.

"Ne halt karıştırıyorsun? " diye kükredi Gandalug. Sinsi büyüye karşı çılgınlar gibi direndi, ama büyünün inatçı pençelerinden bir türlü kurtulamıyor, hatta namussuz dişiye doğru ayağını bile kıpırdatamıyordu.

Derken Gandalug kalbinin derininde feci bir şey hisseti. Artık kasırganın vücuduna çarpışını hissetmiyordu, ama rüzgar hortumu, sanki derisinin içinden geçmenin bir yolunu bulmuş gibi devam ediyordu. Gandalug ruhuna bir şeylerin asıldığını, sanki iç organlarının deşilip dışarı çıkarıldığını hissetti.

"Ne halt..?" diye tekrar sormaya başladı. Ama dudaklarının kontrolünü, bütün vücudunun kontrolünü kaybedince sözleri anlaşılmaz bir şekilde

kayboldu. Çaresiz bir şekilde Drowa doğru uçtu, uzatmış olduğu eline ve elindeki garip nesneye doğru— 'O da ne öyle? ' diye merak etti. 'Elinde ne tutuyor? '

Bu onun dişiydi.

Sonra sadece bir boşluk vardı. Gandalug çok uzak bir yerden kara elflerin konuşmasını duydu ve arkasını dönüp baktığında son bir manzara daha gördü. Bir vücut -onun vücudu!- yerde ölü yatıyordu ve etrafı birkaç kara elf tarafından sarılmıştı.

Onun vücudu...

Cücenin hayaleti, o namussuz genç dişi olan Yvonnel Baen-re'nin ona bir kez daha zorla yaşattığı rüyadan, daha doğrusu kabustan uyanırken sendeleyip sarsıldı. Baenre o hatıraların inatçı cüceye uygulayabileceği en feci işkence olduğunu biliyordu ve bu yüzden sık sık bunu tekrarlardı.

Şimdi Gandalug ona katıksız bir nefretle bakıyordu. İkibin yıldan sonra işte yine karşı karışa duruyorlardı. Zavallı Gandalug'un kaçmayı başaramadığı feci anılarla boş, bembeyaz bir hücre içinde geçen ikibin yıldan sonra.

"Mithril Salonunu terkettiğin zaman tahtını oğluna bırakmıştın," diye belirtti Baenre. Hikayeyi zaten biliyordu, işkence ettiği esirinden bu bilgiyi birçok asır önce söküp almıştı. "Mithril Salonunun yeni kralının adı Bruenor— bu senin oğlunun da adıydı, değil mi?"

Ruh dimdik durdu, bakışlarını sert ve kararlı bir şekilde sabit tuttu.

Matron Baenre ona güldü. "Mithril Salonunun şekli şemali ve savunma hatları senin hafızanda var," dedi, "şimdi de o zaman olduğundan pek farklı değildir, tabii eğer cücelerin adetlerini anlaya-bilmişsem. Ne kadar ironik değil mi? Sen Gandalug, yani Mithril Salonunu bulup Battlehammer Klanını kuran kişi, hem salonun hem de klanın sonunun gelmesine yardımcı olacaksın."

Cüce kral hiddetle uludu ve boyutu büyümeye başladı. Devasa bir hâl alan eller Baenre'nin cılız, kırış buruş boğazına doğru uzanmaya başladı. Matron ana ona tekrar güldü. Cücenin dişini havaya kaldırdı; onun emriyle rüzgar hortumu geri gelerek Gandalug'u yakaladı ve onu bembeyaz zindanına geri tıktı.

"Demek Drizzt Do'Urden kaçmayı başardı," diye kedi gibi mırıldandı Matron Baenre. Hiç de mutsuz değildi. "O, şansımıza gelen bir mazeretten başka birşey değil!"

Drizzt Do'Urden'in nasıl da onun ihtiyaç duyduğu ittifakı kurmasını sağlayacağını: rastlantı ve kaderin, yaklaşık ikibin yıldır arzuladığı fetih savaşının yöntemini ve fırsatını ona nasıl da güzel bir şekilde sunduğunu düşünerek koltuğunda rahatça oturan Baenre'nin yüzüne kocaman, şeytani bir gülümseme yayıldı.

Drizzt Do'Urden özel odasına oturmuş olan biten şeyleri düşünüyordu. Wulfgar'ın hatıraları bütün düşüncelerine egemendi. Ama bunlar kasvetli görüntüler değildi, Wulfgar'ın gömülüp kalmış olduğu o mağara oyuğunun manzarası da değildi. Drizzt kule gibi uzun adamla paylaştığı sayısız macerayı, her zaman heyecan verici, sık sık da pervasız olan o maceraları hatırlıyordu. Drizzt inancına güvenerek Wultgar'ı kalbinin bir köşesine, babası Zaknafein'in anılarını koymuş olduğu köşeye koydu. Wulfgar'ı kaybetmiş olmakla duyduğu üzüntüyü inkar edemezdi, inkar etmek de istemiyordu zaten. Ama dimdik duruşlu genç barbarla olan bir sürü iyi hatırası o acıyla başa çıkabiliyor, Drizzt Do'Urden'in sakin yüzüne acı-tatlı bir gülümseme getirebiliyordu.

Cattibrie'ın da zamanla aynı şekilde kabulleneceğini biliyordu. O gençti, güçlüydü ve her ne kadar tehlikeli olursa olsun en az Drizzt ve Wulfgar kadar maceraya arzu duyuyordu. Cattibrie gözyaşlarıyla birlikte gülümsemeyi öğrenecekti.

Drizzt'in tek korkusu Bruenor içindi. Cüce kral pek genç değildi, geri kalan yıllarında yaşanacak olanlara, yani geleceğe bakmaya o kadar da hazır değildi. Ancak Bruenor, uzun ve zorlu yaşamı boyunca birçok trajedi yaşamıştı. Ayrıca genelleme yapılacak olursa ölümü doğal bir hadise olarak

kabullenmek çilekeş cüceler için bir tarzdı. Drizzt, Bruenor'un devam edebilecek kadar güçlü olduğuna güvenmek zorundaydı.

Bu düşünceler Drizzt'in aklına Regis ve yaşanan diğer hadiseler gelene kadar zihninde dönüp durdu. Entreri, yani birçok kişiye birçok acılar çektirmiş olan şeytani adam artık yoktu. Faerun'un dört bir köşesinde bu haberle kaç kişinin cümbüş yapacağını kim bilebilirdi?

Ve Do'Urden Evi, yani Drizzt'i ırkının karanlık dünyasına bağlayan unsur da artık yoktu. Drizzt acaba en sonunda Menzober-ranzan'ın pençelerinden kurtulabilmiş miydi? Drizzt, Bruenor, Cattibrie ve Mithril Salonundaki diğer herkes şimdi Drow tehdidi sona erdi diye rahata kavuşabilecek miydi?

Drizzt bundan emin olmayı diliyordu. Wulfgar'ın öldürüldüğü savaşın hikayelerine bakılacak olursa bir yochlol, yani Lloth'un birinci elden bir hizmetkarı gelmişti. Eğer onu yakalamak için düzenlenen akın sadece Vierna'nın çaresiz çırpınmalarından ibaret idiyse, aralarına o denli güçlü bir yaratığı getiren şey neydi?

Bu düşünce Drizzt'in pek hoşuna gitmiyordu. Drow tehdidinin bitip bitmediğini ve en sonunda o şehri huzura kavuşabilecek şekilde geride bırakmayı başarıp başaramadığını merak ederek öylece odasında oturdu.

"Konaktaşı ulakları geldi," dedi Cattibrie, Bruenor'a kapıyı çalma nezaketinde dahi bulunmadan cücenin özel odasına dalıvere-rek.

"Umurumda değil." diye huysuzca yanıtladı cüce kral.

Cattibrie onun yanına doğru yürüdü, geniş omuzunu kavradı ve dönüp kendisine bakması için cüceyi zorladı. Aralarında geçen şey eğer hayatlarına devam etmez ve geleceğe bakmazlarsa, Wulfgar'ın ölümünü daha da amaçsız bir hale getirmiş olacaklarını anladıkları ve kederlerini paylaştıkları bir andı.

Eğer hayat yaşanmayacaksa, ölüm bir kayıp sayılır mı?

Bruenor kızının ince beline kolunu doladı, onu kendisine doğru çekti ve şimdiye kadar hiç sarılmadığı gibi kıza sıkıca sarıldı. Derin mavi

gözlerinden yaşlar süzülen Cattibrie da ona sıkı sıkıya sarıldı. Ama aynı şekilde hayat dolu genç kızın yüzünde bir gülümseme de belirdi. Bruenor'un omuzu kontrol edemediği hıçkırıklarla yükselip alçalsa bile Cattibrie onun da yakında huzura kavuşacağından emindi.

Yaşadığı bütün olaylara rağmen Bruenor, hâlâ Mithril Salonunun Sekizinci Kralıydı ve tattığı bütün maceralara, neşelere ve hüzünlere rağmen Cattibrie daha yirmi yaşını yeni doldurmuştu.

Hâlâ yapılacak çok şey vardı.